

العنوان :

الصحيفة الكاملة السجّادية

المؤلف :

الإمام زين العابدين عليّ بن الحسين بن عليّ بن أبي طالب عليهم صلوات الله (المستشهد ٩٥هـ).

الموضوع :

أدعيه

اللغة :

العربية

الناسخ :

محمد بن محمد عبد القهار الشيرازي

تاريخ النسخ ومحلّه :

رمضان سنة ٧٦١ هـ

اسم المكتبة ومحلّها :

مكتبة فخر الدين النصيري الخاصة، برقم: ٣ - في طهران

الملاحظات :

نسخة قديمة نفيسة مصمّحة كانت ضمن مجموعة ومعها ترجمتها بالفارسية.
 انظر: گنجینه خطوط علماء ودانشمندان لفخرالدین النصیری الأمينی (١٤٠٩ هـ)
 ٢: ١٠٣٨ - ١٠٣٩، والمحقّق الطبّاطبائی في ذكره السنويّة ٣: ١٤٤٥

الحمد لله وحده وصلى الله على محمد وآله
السلام

أَيْضاً بَعْدَ ذَلِكَ لِيُحَسِّنَ أَطْنَى بِهِمْ حَرَّ الْوَبَاءِ الْخَاطِئَةِ الْمُصْطَفَى وَالْمُتَّصِفَى
وَالْفَاطِمَةَ أَيْضاً بَعْدَ ذَلِكَ وَتَسْتَعِينُ مَرْبَتَهُ بِجَوَانِدِ يَأْمَنُ الْهَيْفَ مَكِيلَ
الْطُفَّةِ بِمَا فِيهَا نَزَلَ أَنْتَ الْعَوْنُ مَحْكُومٌ عَنْ قَهْرٍ لَيْتَ يَوْمَ الْخَلَاءِ أَيْضاً وَلَيْتَ
بَنُو لَيْدٍ وَبَعْدَ ذَلِكَ لِيُحَسِّنَ أَطْنَى بِهِمْ حَرَّ الْوَبَاءِ الْخَاطِئَةِ الْمُصْطَفَى وَالْمُتَّصِفَى
وَالْفَاطِمَةَ أَيْضاً بَعْدَ ذَلِكَ وَتَسْتَعِينُ مَرْبَتَهُ بِجَوَانِدِ يَأْمَنُ الْهَيْفَ مَكِيلَ

أَدْعِيَةَ الصَّحِيفَةِ الْكَامِلَةِ
صَحِيفَةٌ صَالِدَةٌ
دَعَايَا

عَنِ الْإِمَامِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ
زَيْنِ الْعَابِدِينَ
أَمَامَ

عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ
عَلِيٌّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ
عَلِيٌّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ

عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَهِيَ يُدْعَى
رَدَّائِلُ السَّلَامُ وَأَنْ صَحِيفَةٌ

زُبُرُ آلِ الرَّسُولِ

کتابخانه آستان قدس
نسخه ۵۶

مکتبہ
مکتبہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
خداوند بخشنده و مهربان

أَخْبَرَنَا أَبُو عَلِيٍّ الْحَسَنُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ إِسْمَاعِيلَ بْنِ
خبر دادمان ابوعلی حسن بن محمد بن اسماعیل بن
أَشْنَأَسِ بْنِ الْبَزَّازِ قَرَأْتُهُ عَلَيْهِ فَأَقْرَبَهُ قَالَ أَخْبَرَنَا
اشناس بن البزاز قرأتُهُ عَلَيْهِ فَأَقْرَبَهُ قَالَ أَخْبَرَنَا
إِسْنَأَسُ بْنُ خَاصِمٍ قَرَأْتُ فِي كِتَابِهِ خَيْرَ دُرَرٍ

أَبُو الْمُفَضَّلِ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُطَّلِبِ الشَّيْبَانِيُّ
ابوالمفضل محمد بن عبد الله بن المطلب الشيباني

قَالَ حَدَّثَنَا الشَّرِيفُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ
گفت خبر داد ما شریف ابو عبد الله جعفر بن محمد

بْنِ جَعْفَرِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ
بن جعفر بن الحسين بن جعفر بن الحسن بن

الْحَسَنِ بْنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ
حسن بن امیر المؤمنین علی بن ابی طالب

عَنْهُمْ السَّلَامُ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي عَبْدِ
برایان سلام گفت حدیث کرد ما عبد الله بن ابی عبد

اللَّهُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ خُنْدُقٍ وَهَاتَيْنِ قَالَ
الله بن عبد الرحمن بن خندوق و هاتین قال

أَبُو جَعْفَرٍ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ خُنْدُقٍ وَهَاتَيْنِ كُنْتُ

جَدُّ شَاخَانَ عَلِيُّ بْنُ النُّعْمَانِ الْأَعْلَمُ قَالَ
خبر کرد ما را خاکن علی بن نعمان اعلم گفت

جَدُّنِي عُمَيْرُ بْنُ الْمُتَوَكِّلِ الثَّقَفِيُّ الْبَلْخِيُّ عَنْ
خبر کرد ما عیمیر بن متوکل ثقفی بلخی را

أَبِيهِ الْمُتَوَكِّلِ بْنِ هَرُونَ قَالَ لَقِيتُ لُجَيْئَ بْنَ
پدر او متوکل بن هرون گفت دیدم دهم بجی بن

زَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ وَهُوَ مُتَوَجِّهٌ إِلَى خُرَّاسَانَ فَسَلَّمْتُ
زید بن علی را و او رفته بود بخراسان پس سلام کردم

عَلَيْهِ فَقَالَ لِي مِنْ أَيْنَ أَقْبَلْتَ قُلْتَ مِنْ الْحِجْ
پس گفت مرا از کجای آتی گفتم از حج

فَسَأَلَنِي عَنْ أَهْلِهِ وَبَنِي عَمِّهِ وَأَخْفَى السُّؤَالَ
پس پرسید مرا از اهلی و پسران عمش و پنهان کرد پرسش

عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَأَخْبَرْتُهُ
از جعفر بن محمد برایشان باد سلام پس خبر دادم او را

بِخَيْرَةٍ وَجَبَّرَهُمْ وَجَزَّيْنَهُمْ عَلَى أَبِيهِ زَيْدِ بْنِ
بجواب و جبر ایشان فائده ایشان بر پدر او زید بن

عَلِيٍّ فَقَالَ لِي قَدْ كَانَ عَمِّي مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ
علی بن گفت مرا بدیدی که عم من محمد بن علی

عَلَيْهِمَا السَّلَامُ أَشَارَ عَلَيَّ ابْنُ بَرْزَلٍ الْخُرُوجَ وَعَرَفْتُهُ
برشان باد سلام اشاره کرد بر بدر بن بدست بدست خروج دشمنان

إِنَّ هُوَ خَرَجَ وَفَارَقَ الْمَدِينَةَ مَا يَكُونُ إِلَيْهِ مَصِيرٌ
که اگر او خروج کند و جدا باشد از مدینه آنچه باشد بسوی او بازگشت

أَمْرُهُ فَهَلْ لَقِيتَ ابْنَ عَمِّي جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ قُلْتُ
کار او چه دینی بر عم مرا جعفر بن محمد گفتیم

نَعَمْ قَالَ فَهَلْ سَمِعْتَهُ يَذْكُرُ مِنْ أَمْرِي شَيْئًا قُلْتُ نَعَمْ
آری دیم ما گفت بهی شنیدی که یاد می کرد از کار من چیزی گفتم آری

قَالَ لَمْ ذَكُرْتِ خَيْرَ نَفْسٍ قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ مَا أَحْبَبْتُ
گفت چه مادی کردی خیر ده ما گفتم مایه فدای تو گدا دوست دارم

إِنَّ اسْتَقْبَلَكَ بِمَا سَمِعْتَهُ مِنْهُ قَالَ أَبَا الْمَوْتِ يَخْوِفُنِي
که باشی توایم بیاخ شنیدم از او بخی گفت بتر که می ترسانی مرا

هَاتِ مَا سَمِعْتَهُ فَقُلْتُ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِنَّكَ تَقْتُلُ
بیار ای شنیده پس گفتم شنیدم از او که می گفت که تو را بکشند

وَتَضِلُّ كَمَا قِيلَ أَبُوكَ وَصَلَبَ فَتَغَيَّرَ وَجْهُهُ وَ
و در بار کشد چنانکه گشود بود تو و در دار کردند بگردید روی او

قَالَ تَجْعَلُوهُ فَا يَسْأَرُ وَيَنْتَبِثُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكُتَّابِ مُوَكَّلَةٌ
گفت بگذارید چنان خواهد داشت آن که در دکان او است اهل کتاب با موکل

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَيْدِيَهُمَا لَنَا وَجَّهَ لَنَا الْإِلَهُم
درستی که خدای عزوجل زور داد این کار را به ما و داد ما را علم

وَالسَّيْفُ فَجَمَعَهُمَا لَنَا وَجَّهَ بَيْنَ عَيْنَيْهِمَا بِالْعِلْمِ وَجَّهَهُ
و شمشیر پس جمع کرد سرد را در ما و خاص کرد بران هم ما را بعلوم آنها

قُلْتُ جَعَلْتَ فَلَاكَ إِنِّي رَأَيْتُ النَّاسَ لِي إِش
گفتم معادله تو گشاید درستی که من دیدم مردمان را که پیوسته

عَمَلٌ جَعَلْتَنِي مُحَمَّدٌ أَمِيكُ مِنْهُمْ إِلَيْكَ وَالِي
عمل تو چند بسر محمد مالک توید که بنده و به

أَيْدِيكَ فَقَالَ إِنَّ عَمِّي مُحَمَّدٌ بَنِي عَلِيٍّ وَأَبْنَاهُ جَعَلَ
بد تو گفت که عم من محمد بن علی و پسر او حمزه

بَنِي مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ دَعَوْا النَّاسَ إِلَى الْحَيَاةِ
بن محمد و برانها سلام مردمان را به زندگانی می خواند

وَجَنَّتْ دَعْوَاهُمَا إِلَى الْمَوْتِ فَقُلْتُ يَا بَنِي
و ما می خاییم ایشان را بموت پس گفتم ای پسر

رَسُولِ اللَّهِ أَمْ أَعْلَمُ أَمْ أَنْتُمْ قَاطَرَتْ إِلَى الْأَرْضِ قَلِيلًا
رسول خدای ایشان دانانند یا شما سردی پیش آمدند در حق

لَمْ رُبِعَ نَاسُهُ فَقَالَ كُنَّا لَهُ عِلْمٌ غَيْرَ أَنَّهُمْ يَعْلَمُونَ
پس سر برداشت و گفت هر یک از ما ادوا علمیست الا اینها ندانند

كُلَّ مَا يَعْلَمُ وَلَا يَعْلَمُ كُلَّ مَا يَعْلَمُونَ ثُمَّ قَالَ لِي أَكُنْتُ
هرچه میدانم و نمیدانم هرچه ایشان دانند من گفتم مرا نوشته

مِنْ إِبْنِ عِمِّي شَيْئًا قُلْتُ نَعَمْ قَالَ أَرَيْتَهُ فَأَخْرَجْتُ

از پسر عم من چیزی گفتم آری گفت پس بنمای ایضا پس برادر دم

إِلَيْهِ وَجُوهًا مِنْ لَعْلَمٍ فَأَخْرَجْتُ لَهُ دُعَاءَ أُمِّهِ رُغِي

سوی او و چهره از علم و دنیا و دم و در دادم دعایی که املا کرده بود

أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَجَدْتَنِي أَنْ أَبَاهُ مُحَمَّدٌ

ابو عبد الله برادر باد سلام و گفتم مرا که پدر او محمد پس

عَلَيْهِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ أَمْلَأَهُ فَأَخْبَرَهُ أَنَّهُ مِنْ دُعَاءِ أَبِيهِ

عالم برشان باد سلام املا کرده بود و خبر داده بود ایضا که این از دعای پدرش

عَلَيْ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ مِنْ دُعَاءِ الصَّحِيفَةِ الْكَامِلَةِ

عالم پسر حسین برشان باد سلام از دعای صحیفه کامله

فَطَرَفِيهِ حَتَّى آتَى عَلَى آخِرِهِ وَقَالَ لِي أَنَا ذَنْ لِي

دستور دادم و بچشمی تا آمد باخبرم و گفتم مرا دستور دادم و بچشمی

تَنَسَّحَهُ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنَسَّادُ فِيمَاهُو

در سخت کردن او گفتم ای رسول خدای دستور دادم می خاستی در آید او

عَنْكُمْ فَقَالَ أَمَا أَخْرِجْنِي إِلَيْكَ صَحِيفَةً مِنَ الدُّعَاءِ

از شما گفت اما بیرون آورم سوی تو صحیفه از دعای

الْكَامِلُ مَتَّاعُهَا ابْنُ عَنْ بِيهِ وَإِنِّي أَوْصَانِي
کامل از آن یاد گرفتیم اما پدر من از پدر او و پدر من وصی که در او

بَصُونَهَا وَمِنْهَا عَنْ غَيْرِ أَهْلِهَا قَالَ عُمَرُ قَالَ
نگاه داشتن آن و باز داشتن آن از نا اهلیش گفت عیمر گفت

ابْنُ فَقُمْتُ إِلَيْهِ فَقَبِلْتُ لَأَسْأَلَهُ وَقُلْتُ لَهُ وَاللَّهِ
پدر من بنی رجام و بادادم و نوسه دادم سر او را و گفتم مردنا بخدای

يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ إِنِّي لَا دِينَ إِلَّا لِلَّهِ لِحُكْمِهِ وَطَاعَتِهِ
ای بنی رسول خدا که من طاعت می دارم خدای را ندوستی شما و

وَإِنِّي لَا رَجْوَا إِلَّا يَسْعَى إِلَيْهِ فِي حَيَاتِي وَ
و من امید می دارم که نیکبخت بکنم خدای در زندگای من و

مَمَاتِي بَوْلَايَتِكُمْ فَرَمْتُمْ صِحْفِي الَّتِي دَفَعْتُهَا إِلَيْهِ
و من که بنی بدوستی شما پس بداخت آن صحفیم که بدو دادم م

غُلَامٌ كَانَ مَعَهُ وَقَالَ لَهُ أَكْتُبْ هَذَا الدُّعَاءَ لِحُكْمِهِ
علاء که بود با او و گفت مردنا بنویس این دعا را بخدای روشن

جَسَنٌ وَأَعْرِضْهُ عَلَيَّ لَعَلِّي أَحْفَظُهُ فَإِنِّي كُنْتُ
نگو و عرضه کن بر من مگر یاد کردیم اما که من

أَطْلُبُهُ مِنْ جَهَنَّمَ جَعَلَهُ اللَّهُ يَسْتَعِينُهُ قَالَ الْمَوْلَى
مرحمتم اما از جهنم خدا این نگاه داد و او از من یاری داشت اما که من

فَمِنْ مَثَلِي مَا فَعَلْتُ وَلَمْ أَذَرْ مَا أَصْنَعُ وَلَمْ يَكُنْ أَبُو
بِشْمَانِ شَدِيمَ الْبَوَاحِ كَرِيمٌ وَنَدَانْتُمْ كَرِيمَكُمْ
عَبْدُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ تَقَدَّمَ إِلَيَّ لَمَّا أَذْنَعُهُ إِلَى لَحْدِ
ابن عباس عليه السلام در پیش من بگفتند و ذکر از ایشان نزد من
ثُمَّ دَعَا بَعِيْبَةَ فَأَخْرَجَ مِنْهَا صَحِيفَةً مُقْفَلَةً مَخْتُومَةً
بنی سحر است بعیبه و در آورد از آنجا صحیفه قفل بر نهاده و مهر کرده
فَطَرَأَ إِلَى الْخَافِمْ وَقَبْلَهُ وَبَكَى ثُمَّ فَصَّهَ وَفُتِحَ الْقَفْلُ
و در نزد او آمد بهر دو نیمه داشت و بگریست پس مهر شکست و بگشاد قفل
ثُمَّ نَشَرَ الصَّحِيفَةَ وَوَضَعَهَا عَلَى عَيْنَيْهِ وَأَمَرَهَا عَلَى
بنی باز گشاد صحیفه و بر چشم نهاد از آن و در دید او در آنرا
وَجْهِهِ وَقَالَ وَاللَّهِ يَا مُتَوَكِّلُ لَوْلَا مَا ذَكَرْتُ مِنْ قَوْلِ
بر روی خیزن و گفتم بخدا ای متوکل اگر نه آن بودی که تو یاد کردی از کلام
ابْنِ عَمِّي أَنِّي أَقْبَلُ فَأَصْلَبُ لَمَّا أَذْنَعْتُهَا إِلَيْكَ وَلَكِنَّهُ
پسر عم من که مرا بگشاد و بیا و بر نهاده از بنی نهادن این صحیفه و در آن
بِهَاضِنَةً وَلَكِنِّي أَعْلَمُ أَنَّ قَوْلَهُ حَقٌّ أَخَذَهُ عَنْ أَبِيهِ
بأن بخشد و لکن منم می دانم که سخن او راست است و اگر نه این را که
عَلَيْهِمُ السَّلَامُ فَإِنَّهُ سَيُجِيعُ لِحَفَّتِ أَنْ يَفْعَلَ مِثْلَ هَذَا
راسان باد سلام و آن در دهانند که بیایند تو رسیدم که افتد مانند این

الدُّعَاءَ وَهَذَا لِعَلِّمِ ابْنِ أَبِي أُمَيَّةَ نِيَكْتُمُونَهُ وَيَذْخَرُونَهُ
دعا و این علم بنی امیه پس نوشته کنند ابراهیم و ذخیره

فِي خَزَائِنِهِمْ لِأَنفُسِهِمْ فَذَوْنُكَ هَذِهِ الصِّحْفَةُ
در خزائن ایشان بسوی خود نگاه دار این صحیفه را

فَاقْضُهَا وَالْكَفَيْهَا وَتَرَبَّصْ بِهَا فَإِذَا قَضَى اللَّهُ
و بگیر این را و کفایت کن ابراهیم و حتمی دار آن خون بگذارد و آنکه

مِنْ أَمْرِي وَأَمْرٌ هُوَ لَا يَرَى الْقَوْمُ مَا هُوَ قَاضٍ فَهَيَّ
از کار من و کار این گروه آنچه او فراموش کرد و در این

أَمَانَةٌ لِي عِنْدَكَ حَتَّى تُوصلَهَا إِلَى ابْنِ عَمَّتِي
امانتی است مرا نزد تو تا برسانی ابراهیم بدو و سرعم من

مُحَمَّدٍ وَابْنِ هَيْثَمَ ابْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَنَفِيَّةِ
محمد و ابی هاشم و دو پسر عبدالله پسر حسن پسر محمد

بْنِ عَلِيٍّ ابْنِ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَإِنَّهُمَا الْقَائِمَانِ
پسر علی پسر ابی طالب بر ایشان باد سلام که ایشانند پسران علی

فِي هَذِهِ الْأَمْرِ بَعْدِي قَالَ الْمُتَوَكِّلُ فَقَضَتْ الصِّحْفَةَ
در این کار پس از من گفت متوکل و فرستاد صحیفه را

فَلَمَّا بَلَغَ مُحَمَّدُ بْنُ زَيْدٍ ضَرْبَ الْمَدِينَةِ فَلَقِيتُ
پس چون رسید محمد بن زید به مدینه و دیدم

أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَدَّثَنِي الْجَدُّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ
أَنَّ عَمَّهُ لَمْ يَرَوْا بِإِسْلَامٍ وَبَارَكْتُمْ أَنْ حَدَّثَنَا الرَّحْمَنُ

فَلَقَى وَاشْتَدَّ وَجْدُهُ بِهِ وَقَالَ بِحَمْلَةِ اللَّهِ ابْنِ عَمِّي
مَكَرَيْتَ رَحِمْتَ شَدَّ أُنْدُوهُ أَوْ بَرَأَوْا وَكُنْتَ رَفَعْتَ كَمَا أَخَذَاكَ بِرُفْعِهِ

وَالْحَقُّه بَابِيهِ وَأَخْبَادَهُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ يَا مُتَوَكِّلُ
وَدُرَّ سَلَامًا أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

مَا مَنَعَنِي مِنْ دَفْعِ الدُّعَاءِ إِلَيْهِ أَلَا الَّذِي خَافَهُ عَلَيَّ
بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

صَحِيفَةً أَبَيْهِ فَأَبَى الصَّحِيفَةَ فَقُلْتُ هَاهُنَا فَفَتَحَنِي هَاهَا
صَحِيفَةً بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

وَقَالَ هَلَا وَاللَّهِ خَطْبُ عَمِّي زَيْدٌ وَدُعَاءُ خَدِيتِي عَلَيَّ
وَكُنْتُ أَيْنَ خَدَايَ كَمَا خَطْبُ عَمِّي زَيْدٌ وَدُعَاءُ خَدِيتِي عَلَيَّ

بَنِي الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ ثُمَّ قَالَ لِأَبِيهِ ثُمَّ يَا إِسْحَاقَ
بَارَكْتَ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

فَأَتَيْتُ بِالذُّعَاءِ الَّذِي أَمَرْتُكَ بِحِفْظِهِ وَصَوْنِهِ
وَقَدْ أَرَدْتُ دُعَاءِي كَمَا فَرَمْتَهُ لِي بِأَدَاكَ كَرَمِي أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

فَقَامَ إِسْمَاعِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَأَخْرَجَ صَحِيفَةً كَانَتْهَا
بَرَكَاتُ إِسْمَاعِيلَ بَارَكْتَ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ أَوْ بَابِيهِ

الْحَقِيقَةُ الَّتِي دَفَعَهَا حَتَّى فَقَلَهَا أَبُو عَبْدِ اللَّهِ
 صَحِيفَةً لَوْ دُرِّيَتْ فِي دَائِدَةِ تَوْدِيحِي بَوْمَهُ دَادَارًا أَبُو عَبْدِ اللَّهِ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ وَوَضَعَهَا عَلَى عَيْنَيْهِ وَقَالَ فَهَذَا خُطُّ
 بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ وَجَمْعُ قَوْلِ بَقَادٍ وَكَتَبْتُ ابْنَ خُطِّ
 ابْنِي وَأَمَّا رُجْدِي عَلَيْهَا السَّلَامُ بِمَشْهَدِي فَقُلْتُ
 نَدْرُسُ دَائِدَةَ حَقِيقَتِ بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ بِمَشْهَدِ بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ
 يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ إِنْ رَأَيْتَ أَنْ أُعْطِرَ صَاحِبُ صَحِيفَةٍ
 ابْنِي رَسُولِي خَلَايَا أَكْبَرِي بَيْنِي كَيْفَ مَقَابِلَةِ كَيْفَ ابْنِي بِصَحِيفَةٍ
 زَيْدٌ وَحَتَّى فَأَذِنَ لِي فِي ذَلِكَ وَقَالَ قَدْ رَأَيْتُ
 زَيْدٌ وَحَتَّى دَسْتُورِي دَادِمًا دَرَانِ وَكَتَبْتُ دِيدِمُ بَرَا
 لِذَلِكَ أَهْلًا فُطِرْتُ فَأَذَاهَا أَمْرٌ وَاحِدٌ وَلَمْ أَجِدْ
 أَهْلَ دِيَانِ بَكْرِي دَمِ ابْنِ بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ وَبَقَادٍ
 مِنْهَا لِحَا لِفَجْرًا مِمَّا فِي الصَّحِيفَةِ الْآخِرَةِ ثُمَّ
 ابْنِ كَيْفَ مَقَابِلَةِ بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ دَرَانِ صَحِيفَتُهُ دَسْتُورِي
 اسْتَأْذَنْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي دَفْعِ الصَّحِيفَةِ
 دَسْتُورِي خَاتَمِ ابْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ مِنْ بَرْدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ دَرْدَادِ صَحِيفَةٍ
 إِلَى ابْنِي عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِمْ
 مَدَاوِينُ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَسْرَحَتِ لَسْرَحَتِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِمْ

فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا إِلَى أَهْلِهَا
گفت بدین که خدای برموده ایشان را که بکنند اما شما را خداوند نافر

يَعْمَ فَإِنْ فَعَلَا إِلَيْهِمَا فَلَمَّا نَهَضَ لِلْقَائِمَةِ قَالَ لِي
آری ایشان هر دو زده خون برخاستیم تا بیستیم اما ما کتبنا

مَكَانَكَ ثُمَّ وَجَّهَ إِلَى مُحَمَّدٍ وَابْنِ هَيْمٍ فَقَالَ لَهَا هَذَا
حاجی خودگاه دارید پس کس محمد و ابی هیم فرستاد بیامدند گفت انما انا ابن

مِيرَاثُ ابْنِ عَمَلٍ لِحَيٍّ مِنْ بَنِي قُلُوصٍ كَمَا بِهِ دُونَ
میراث برعم شما بجهت است از پدر داد خاص کلاه است عماران بودن

إِخْوَتِهِ وَجُنُودٌ مُشْرَطُونَ عَلَيْهِمْ شَرَطًا فَقَالَ ابْنُ هَيْمٍ
براداران و ما شرط کنندیم بر شما شتر طی کنند رجسداد

إِنَّ اللَّهَ تَلَّ فَقَوْلُكَ الْقَبُولُ فَقَالَ لَا تَخْرُجَا بِهَذِهِ الصَّحِيفَةِ
خدای بگوید که سخن تو پذیرفته است پس گفت بدر برید این صحیفه را

مِنْ مَدِينَةٍ قَالَا وَلَمْ دَاكَ قَالَ إِنَّ ابْنَ عَمَلٍ خَافَ عَلَيْهِمَا
از مدینه گفتند چرا گفت برعم شما فرستیدتان

أَمَّا أَخَافُهُ أَنَا عَلَيْهِمَا قَالَا إِنَّمَا خَافَ عَلَيْهِمَا جِسْرُ عِلْمِ اللَّهِ
اما او را که من می ترسم از آن بر شما گفت او ترسید بر آن جوس دانست که او را

يَقُولُ قَالَ فَقَالَ ابْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَأَنْتُمَا فَلَا تَأْمَنَا
می گوید آن گفت گفت ابی عبد الله برموداد سلام و شما مرد را این می آید

قَالَ اللَّهُ إِنِّي لَأَعْلَمُ أَسْمَاءَ سَخِرَ جَانٌ كَمَا خَرَجَ وَاسْتَقْلَانِ
بِحَدَاكُ كَمْ مِنْ حِي دَالَمُ كَمْ خَامِرِدُ خَرَجَ كَسَدُ حَاكِمَا دَجِجَ كُودُ وَرَدَّ كَسَدُ

كَمَا تَبَكَ نَقَامًا وَهَمَّا يَقُولَانِ لَاجُولُ وَلَا تَقُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
خَانِدَاوَا كَشَبَدُ بِنِ مَرْدُورِ خَاشِدُ دِي كَسَدُ يَسْجُولُ وَفَرَّةُ مَكْرُجَالِي

الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ فَلَمَّا خَرَجَا قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
بَلَكُنْدُ بَزْدَكُنَادُ حُونُ بَدَرَشَدُ كُنْتُ أَبُو عَلِيٍّ بَرَدَادُ سَلَامُ

كَيْفَ قَالَ يَحْيَى لَكَ إِنَّ عَمِّي مُحَمَّدٌ عَلَى وَاسِئَةٍ
حُونُ كُنْتُ يَحْيَى مَرْتَا كَمْ عَمِّ مِنْ مَحْرُ سِرُّ عَلَى وَشَرَادُ

حَقَقَرَدُ عَوَّا النَّاسَ إِلَى الْحَيَاةِ وَدَعَا بِأَهْمِهِ إِلَى
حَقَقُ مَن خَامِدُ مَرْدَمَانَا بَا زِدْكَ كَانِي وَمَا مِي خَانِمُ إِنَّا عَمَّا بَا

الْمَوْتِ قُلْتُ نَعَمْ أَصْلَحَ اللَّهُ قُلْتُ قَالَ لِي ابْنُ عَمِّي
مَوَكُ كَعَمِّ اَرِي أَصْلَحَ اللَّهُ كَعَمِّ مَرَا بَصَرَعُ تَوُ

يَحْيَى ذَلِكَ فَقَالَ يَرْحَمُ اللَّهُ يَحْيَى إِنَّ ابْنِي خَدِشَنِي عَنْ
نَحْوِي اَسْمَحُ كَعَمِّ رَحِمَتْ كَمَا دَخَلَايَ بَرَكِي بَدْرِي كَلَّ كَلَّ كَتُورَا ز

أَبِيهِ عَنْ خَدِّهِ عَنِّي عَلِيٌّ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ
بَدْرَادُ اِنْ خَدَّاهُ اِنْ عَلِيٌّ مَرْتَا رَا دَا سَلَامُ كَمْ دَعُولُ خَدَايَ

صَلَّى لِلَّهِ عَلَيْهِ وَإِلَيْهِ اخَذَتْهُ نَحْسَةٌ وَهُوَ عَلِيٌّ مِنْهُرُهُ فَاَرْتَى
دَرْدُورُ خَدَايَ مَرِيَادُ مَرَا اَدَا نَا كَرَفْتَا وَا خَايَ قَاوُ بَرِي اَوُيُودُ بَا وَغُرْدُ

تُؤْمِنُ بِهِ رَجُلًا يَنْزَوِي عَلَى مَنِيرِهِ نَزْوَالِ الْقُرْآنِ
دو خواب داد مردانی که بر منیر خستند بر منیر او چون بر حق است بستی

يَنْزَوِي النَّاسُ عَلَى أَعْقَابِهِمُ الْقَهْقَرَى فَاسْتَوَى
تو می افتادند مردم بر دوشان با هم را نشان بر دوش رفتن است بر راست

رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ جَالِسًا وَالْجَنُزِيُّ يُعْرِفُ
رسول طاهر درود صلاک بر داد دال او که در وقتش دانده می شناخته

فِي وَجْهِهِ قَاتِلَةُ جَبْرِيْلَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِهَذِهِ الْآيَةِ وَمَلَجْنَا
در روی او بنامد باو بخوبی مرداد سلام بهایت آید و کرد ما

الذَّوَابِغَةَ الَّتِي أَرْنَاكَ الْإِنْسَانُ لِلنَّارِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ
این خواب را که بخوردم تو بگرفت مردمان در دشت ملعونه

فِي الْقُرْآنِ وَلَحُوقُهُمْ فَمَا يَزِيدُ هُمْ إِلَّا طَعْنًا نَاكِسًا لِعَيْنِي
در قرآن و می ترسانم ایشانرا و بیشتر با ایشانرا مکر می دانی بزرگ نشی

بَنِي أُمِّيَّةَ قَالَ يَا جَبْرِيْلُ أَعَلَى عَهْدِي يَكُونُونَ وَفِي زَمَنِي
بنی امیه را رسد گفت ای جبریل که عهد من باشد و در روزگار من

قَالَ لَا وَلَكِنْ تَدُوْرُ رَجَا الْإِسْلَامِ مِنْ مُهَاجِرَةٍ فَلَيْتَ بِذَلِكَ
گفت نه و لکن مکرر دایا مسلمانان از محبت تو در دست گردان

عَشْرًا لَمْ تَدُوْرُ رَجَا الْإِسْلَامِ عَلَى لُأْسِ حُمْرٍ يُلَيْشُ مِنْ
ده سال پس مکرر دایا مسلمانان بر سر سی و نه از

مُهَاجِرَكَ قَلْبَتِ بَدَ لِكَ خَيْرًا ثُمَّ لَا يَدَّ مِنْ جَا ضَلَالَةٍ هِيَ
بِحُجَّتِ تَوَكُّبِ دُرُودِ كِهْدِ بَدَانِ نَحْ عَالِ بَسِ خَارِهْ بَاشْدِ اِيَا كَمِ دَانِي

قَائِمَةٌ عَلَى قُطْبِهَا ثُمَّ مَلِكُ الْقَدَائِعِ عِنْدَهُ قَالَ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ
اِسْنَادَهْ بَاشْدِ بَرِ قَطْبِ بَسِ نَاجِيَانِي فَرَعَوَانِ بَاشْدِ كَفْتِ وَفَرُوغِ تَرَارِ دَانِ

وَجَلَّتْ ذَٰلِكَ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي كِلَّةِ الْقَدْرِ وَمَا أَدْرَاكَ مَا
اِدْوَجْدِ دَرَانِ بَدِيْ كِهْدِ كِهْدِ فَرُوغِ تَرَارِ دَرُودِ شَقْدَرِ وَجِ دَانِي تَوَكُّبِ

لَيْلَةِ الْقَدْرِ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرِ تَمْلِكُهَا بِوَاهِيَةٍ
بِسْتِ قَدْرِ بَسْتِ قَدْرِ بَسْتِ قَدْرِ اِيْزِ مَرَارِ مَاهِ كِهْدِ بَادِيَانِ مَوْدِ بَرِيَانِ
دَرَانِ مَرَارِ مَاهِ

لَيْسَ فِيهَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ قَالَ فَاطْلُحِ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ نَبِيَّهُ صَلَّى
كِهْدِ بَسْتِ دَرَانِ بَسْتِ قَدْرِ كِهْدِ دِيْدِهْ دِيْدِهْدِ حُدَايِ عَزُوْطِ سَمِرُودِ دَرَادِرِدِ

اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ عَلَى ابْنِ بَيْتِ أُمِّيَّةٍ تَمْلِكُ سُلْطَانَ هَذِهِ
حُدَايِ بَرُوَادِ دِيْرَالِ اِدِ بَرِ اِيْكَ نَبِيْ اِيْمِيَةِ نَادِيَانِ مَوْدِ بَرِ سُلْطَانِ اِيْسِ

الْأُمِّيَّةِ وَمُلْكُهَا طَوَّلَ هَذِهِ الْمَلَكَةِ فَلَوْ طَافُوا لَسَمِعُوا لِحَالِ
اِمْتِ دِيْكَشَانِ دَرَايِ اِيْمِيَةِ بَاشْدِ اَكِرِ مَوْدِ كِهْدِ اِيْاِيَانِ كِهْدِ اِيْاِيَانِ
بَسِيْ مَرَارِ مَاهِ

لَقَالُوا عَلَيْهَا حَتَّى يَأْذَنَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ بِرِوَالِ مُلْكِهِمْ وَهُمْ فِي
مَزْدِكِ مَوْدِ اِيْاِيَانِ كِهْدِ مَاهِ اِيْمِيَةِ دِهْدِ حُدَايِ عَزُوْطِ بَرُوَادِ مَلِكُ اِيْاِيَانِ اِيْاِيَانِ

ذَٰلِكَ يَسْتَشْجِرُونَ عَدَاوَتَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ وَنُفُصَا
دَرَانِ دَرُوْدِ اِيْمِيَةِ دَارِنْدِ دَمِيْ مَاهِ اِهْلِ الْبَيْتِ دِيْ دِيْ كِهْدِ مَاهِ

أَخْبَرَنَا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ بِنَبِيِّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِمَا يَلْقَى أَهْلُ
خبر داد خدا عزوجل بنمیشود با مردان سلام بداند بپسند اهل

بَيْتِ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ مَوَدَّتِهِمْ وَشَيْعَتِهِمْ مِنْهُمْ فِي يَأْمِهِمْ
ست محمد و اهل دوستی ایشان و گروه اهل شجره اوسان در روزگار

وَمُلْكِهِمْ قَالُوا أَنْزِلْ إِلَهُكَ فَإِنَّا فَهِمًا أَلْمُتْنَا إِلَى اللَّهِ
و بادشاهان گفتند پروردگارت را نازل کن تا ما را آگاه کنی

بَدَلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَجَلُوا قَوْمَهُمْ ذَارِ الْبَوَارِ حَتَّى
بدل کردند نعمة خدا را بکفر و فرود آمدند گروه ایشان را برای هلاکت در روز

يُصَلُّونَهَا وَنِعْمَةُ اللَّهِ مُحَمَّدٌ وَأَهْلُ بَيْتِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
قائم نمایند و نعمة خدا محمد و اهل بیت او بر ایشان است سلام

جُحُومِ إِيْمَانٍ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ وَنِعْمَتُهُمْ كُفْرًا وَنِفَاقٌ يَدْخُلُ
دوستی ایشان ایمان که در درود نهند و دشمنی ایشان کفر و منافقت که در درود

النَّارِ فَأَسْرَأَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ ذَلِكَ إِلَى عَلِيٍّ
در درود بن بهمان گفت و رسول خدا در درود فلان بر و آتش داد آن کسی یا علی

وَأَهْلُ بَيْتِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ قَالَ ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
و اهل بیت او بر ایشان باد سلام گفت و او بن گفت ابو عبدالله بر و باد سلام

مَآخِرُجَ وَمَا يُخْرِجُ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ إِلَى قِيَامٍ قَائِمًا أَجَلُ
خروج نکرد و خروج کند از اهل بیت ما تا بر خاستن قائم ماییم

أَبَى عَنْ عُثَيْنِ بْنِ الْمُتَوَكِّلِ بْنِ هُرُونِ بْنِ الْبَلْخِ
عَنْ أَبِيهِ الْمُتَوَكِّلِ بْنِ هُرُونِ قَالَ لَقِيتُ يَحْيَى بْنَ

زَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَذَكَرَ الْحَدِيثَ بِتَمَامِهِ
إِلَى رُؤْيَا النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الَّتِي ذَكَرَهَا خَيْرٌ

جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ عَنْ أَبِيهِ عَلِيٍّ
عَنْ جَمِيعِهِمُ السَّلَامُ وَفِي رِوَايَةِ الْمُطَهَّرِ ذِكْرُ الْأَبَوَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا

إِلَى آخِرِهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا

إِلَى آخِرِهِ

کتاب تحقیق فی طبقات
نسخه ۶۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 نام خداوند بخشنده مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ جَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا أَلَمَّا هُوَ أَهْلُهُ وَالصَّلَاةُ
 بر خداوند بسیار پاک مبارک همانکه او سرادارت و درود

عَلَى خَاتَمِ النَّبِيِّينَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَأَهْلِ بَيْتِهِ الْمُطَهَّرِينَ
 بر مهر پیغمبران محمد برگزیده و اهل بیت او پاکیزگان

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ^{فهرست}
 بس است ما را خداوند وکیل کاروانست

مَا يَشْتَمِلُ عَلَيْهِ الْوَرَقُ مِنْ دَعِيَّةِ الْحَقِيقَةِ الْكَامِلَةِ
 آنچه گرد دامنه است بر این ورقها از دعاها صمیمه کامله

عَنْ إِمَامِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ
 از امام زین العابدین علی بن حسین بن علی

بِابِ طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 بر ابوطالب بر نشان باد سلام

أ. التَّحْمِيدُ وَالصَّلَاةُ عَلَى النَّبِيِّ ذَا الْبَدَأِ الْأَلَمَّارِ
 در تحمید خداوند و درود بر سرور عالم چون آید کردن شما

ب. الصَّلَاةُ عَلَى جَمَلَةِ الْعَرْشِ وَكُلِّ مَلِكٍ مُقَرَّبٍ
 در درود بر جمیع عرش و هر درستی مقرر

کتابت از حضرت ابی طالب
 نسخه ۵۵۶

ج الصَّلَاةُ عَلَى أَتْبَاعِ الرَّسْلِ وَمُصَدِّقِيهِمْ

در دود بر پس ایشان ستمندان و راستگویان دارند

د دُعَاوُهُ لِابْنَيْهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ

دعای او بسوی پسر و مادریا و برسانان مادریا

ه دُعَاوُهُ لِأَوْلَادِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

دعای او از برای فرزندان او بریشانان مادریا

و دُعَاوُهُ لِجِيرَانِهِ وَأَوْلِيَائِهِ

دعای او بسوی همسایگان او و دوستان او

ز دُعَاؤُهُ لِنَفْسِهِ وَأَهْلِهِ وَوَلَايَتِهِ

دعای او بسوی نفس او و اهل او و ولایت او

ح دُعَاوُهُ إِذَا خَضَّ نَفْسَهُ بِالْذُّعَاءِ

دعای او چون خاص کرده بس خود را بدعا

ط فِي مَكَارِمِ الْأَخْلَاقِ وَمَرْضَى الْأَفْعَالِ

در مکارم اخلاق و کردار نیکو

ي فِي التَّقَرُّعِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

در توبه کردن و احضار عزوجل

يا فِي الزَّهْبِ

در زهر

يَبْ فِي الدَّلِيلِ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
در نمودن نمودن حلال را عزوجل

تَجْ فِي التَّصَرُّعِ وَالْمُسْتَعَانَةِ
در زاری کردن و نمودن کردن

يَدْ فِي اللِّجَارِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
در بنای با خدا عزوجل

بِهْ فِي طَلَبِ التَّوْبَةِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
در حُسن توبه با خدا عزوجل

لَوْ فِي الْأَسْتِيقَافِ إِلَى طَلَبِ الْمَغْفِرَةِ
در سبق بودن حسن امرش

يِرْ فِي ذَلِكَ التَّوْبَةِ وَطَلَبِهَا
در یاد کردن توبه و حُسن آن

تَجْ فِي الْمُسْتَقَالَةِ مِنَ الذُّنُوبِ
در عند خواستن از کذا همها

يَطْ فِي طَلَبِكَ لَعَفُوِّ وَالرَّحْمَةِ
در حُسن عند و بخایش

كَ فِي طَلَبِ الْبَسْرِ وَالْوَقَايَةِ
در حُسن پوشیدن و نگاه داشتن

عَاوَةُ الْإِعْتِرَافِ بِالذَّنْبِ بَعْدَ الْفَرَاغِ مِنْ صَلَاةِ اللَّيْلِ
درست آمدن بکنایه بعد فارغ شدن از نماز شب

عَاوَةُ عِنْدَ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ
دعای او در بامداد و شبانه

عَاوَةُ إِذَا نَظَرْنَا إِلَى الْهَلَالِ
دعای او چون ماه نو بگردی

عَاوَةُ إِذَا دَخَلَ شَهْرُ رَمَضَانَ
دعای او چون در آمد ماه رمضان

عَاوَةُ فِي وَدَاعِ شَهْرِ رَمَضَانَ
دعای او در وداع ماه رمضان

عَاوَةُ فِي يَوْمِ الْفِطْرِ وَالْمُعْتَمَةِ
دعای او در عید روزه و روز جمع

عَاوَةُ فِي يَوْمِ عَرَفَةَ
دعای او در روز عرفه

عَاوَةُ فِي يَوْمِ الْاِجْتِمَاعِ وَالْمُعْتَمَةِ
دعای او در روز عید قربان و روز جمع

ل دَعَاؤُهُ لَا هِلَ الْتَغْوُ ^{باید وانی دریند باز} ^{باید وانی دریند باز} ^{باید وانی دریند باز}
دعا او سری مردن داران

لا فُذِّجَ كَيْدُ الْأَعْدَاءِ وَرَدَّ بِمَا سِهُمُوا
در باو داشتند دشمنان و باز کردا برین رخ بایمان

ل دَعَاؤُهُ إِذَا اعْتَدَى عَلَيْهِ أَوْ رَأَى مِنَ الْإِلَهِ نَاجَاتٍ
دعا او چون از جد در گذشتندی بود یا دیدی از کائنات ای

لِمْ إِذَا نَزَّلَتْ بِهِ مُهَمَّةٌ وَعِنْدَ الْكَرْبِ
چون فرود آمدی باد کاری مهم و وقت اندوه

ل إِذَا حَزَبَهُ امْرَأَةٌ مُهَمَّةٌ
چون باوریده کاری که مهم تر بودی

ل عِنْدَ السَّيِّئِ وَالْجَهْدِ وَتَحْصِرِ الْأُمُورِ
وقت سختی و کوشش و دشواری کارها

ل فِي اسْتِكْشَافِ الْهَمُومِ
در واد کردن

ل إِذَا ذَكَرَ الشَّيْطَانُ فَاسْتَبْعَانَ مِنْهُ
چون یاد کردی شیطان را و بپا، خوانی از او

ل فِي اسْتِبْعَادَةِ مَنْ لَمْ كَارِهِ وَتِي الْأَخْلَاقِ
در پناه خواندن از یکدوسها و یک اخلاق

لط اذا بَشَلْتِ اَوْ رَاَيْتِ مُشَلَّتِي بِفَضِيحَةٍ ذَنْبًا
هون مبتلا کردندی ادا یا دیدگی مبتلا ای بی سزایی کردی

مر في الاعتناء من تبعات العباد
در عذر خواستی از تبعات بندگان

ما في الاعتراف بالتقصير عن تادية الشر
در معترف بودن بتقصیر از تاداددن شر

من اذا مرضت او نزل به كرب
هون بیمار سودی یا فرود آمدی ماو اندوهی

مجه في الرضا بالقضا اذا نظر الى اصحاب الدنيا
در رضا بقضا هون دیدی بسوی اصحاب دنیا

ميد اذا دفع عنه ما يجذرا و عجل له ما طلب
هون دفع کردندی از دل از آن برهیزدگی یا شتابانیدندی او را

مه اذا سأل الله العافية و شكرها
هون خواستی از عافیت و شکر کردی اغا

مو دعا وة في الاستخار
دعا و او در بهترین خواست

من في طلب الحوائج
در جستن حاجتها

مَسْجِدُ إِذَا أَقْبَلَ رَعْلُهُ الرَّزَقُ
چون تنگ شود بدی بود روزی را

مَنْطِقُ فِي الْمَعُونِ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
در یاری خاسته - برکذاوردن دایم

ن فِي الشُّشُقِ أَوْ بَعْدَ الْمَجْدِ
در خواست باران بعد محظ

نَا إِذَا نَظَرْتُ إِلَى السَّجَابِ وَالْبَرْقِ سَمِعْتُ صَوْتَ الرَّعْدِ
چون بگریسم بباران و برق شنیدم آواز رعد

نَب إِذَا بَعَثَ إِلَيْهِ مَيِّتٌ أَوْ ذَكَرَ الْمَوْتَ
چون خبر مرده بآورد دادندی یا یاد کردی مرگ را

نَحْ دَعَاؤُهُ نَحْوَهُ لَمْ يَخْلُصْ مِنَ الْخَيْرِ
دعای او بسوی خاسته خبر

نَدِ الْإِجْهَاجُ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
در سختی کردن سوال بر خدا که عزوجل

نَهْ دَعَاؤُهُ عِنْدَ خَتْمِهِ الْقُرْآنِ
دعای او وقت ختم کردن قرآن

نَهْ الْقَهْرِ سِتْرُ

بسم الله الرحمن الرحيم
م حقایق مخفیة و مبین

بسم

كَانَ مِنْ دُعَاءِ الْإِمَامِ زَيْدِ الْعَبَّادِيِّ عَلَيْهِ
بود از دعاء امام زید العبادي علی

بِئْسَ الْحَيْنُ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ إِذَا أُنْتُدِيَ بِالْدُّعَاءِ
بئس حین برسان داد سلام چون آغاز کردی بدعا

بَدَأَ بِالتَّحْمِيدِ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَالتَّنَاءِ عَلَيْهِ سُبْحَانَهُ
آغاز کردی بتودن عز و جلال را عز و جلال و ستایش کردن پروردگار اکابر را

فَقَالَ
بی گفت

لِحَمْدِ اللَّهِ الْأَوَّلِ بِلَا أَوَّلٍ كَانَ مُلَهُ وَالْآخِرِ
ستایش خدای را که بی ازیم حرکت بی پیشی که بودنش از دوازده مرتبه

بِلَا آخِرٍ يَلُوتُ بَعْدَهُ الَّذِي قَصُرَتْ عَنْ رُفُوتِهِ
بی پیشی که باشد پس او آنکه کوتاه شد از دیدن او

أَبْصَادُ النَّاطِرِينَ وَغَجَزَتْ عَنْ نُفُتِهِ أَوْصَاءُ
چشمها نگزیدگان دعا جز گشت از ضعیف و میما

الْوَاضِعِينَ اتَّبَعَ بِقُدْرَتِهِ الْخَلْقَ ائْتِدَاعًا وَلِخَرْعِهِمْ
صفت گسندگان توانایش افروخته را تواناختن و از بریدن
پیر کردنشان

عَلَى مَشِيَّتِهِ اخْتِارًا لَمْ يَسْلِكْهُمْ فِي طَرَفٍ

نجات خویش بدیدلردنی بی بردنشان بر احوال

إِرَادَتِهِ وَبَعَثَهُمْ عَلَى سَبِيلِ مَحَبَّتِهِ لَا يَمْلِكُونَ تَحَرُّاً

خواست خویش و فرستادشان بر راه دوستی خویش نتواند باز نراستاد

عَمَّا قَدْ مَهَّمُوا إِلَيْهِ وَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَقْدِماً إِلَى مَا أَخْرَجَهُمُ

از آن تلاش داشت ایشان را و نتوانید فرمایش شدن برای ما بی نش

عَنْهُ وَجَعَلَ لِكُلِّ ذِي رُوحٍ مِنْهُمْ قُوَّةً مَقْسُومًا

از آن و کرد هر جانوری را از میان قوتی تمکیده

مِنْ رِزْقِهِ لَا يَنْقُصُ مِنْهُمْ مَنْ زَادَهُ نَاقِصٌ وَلَا

از روزی خود نکاهند از ایشان هر سوز که روزی دهد کاشیده

يَزِيدُ مَنْ نَقَصَ مِنْهُمْ زَيْدٌ لَمْ يَضَرْ لَهُ فِي الْحَيَاةِ

زیادت کند آنرا که کم کرد از ایشان زیادت کسید بی بید کرد او را در زندگان

أَحْلاً مَوْقُوفًا وَنَصَبَ لَهُ أَمْدًا مَحْدُودًا يَتَخَيَّ إِلَيْهِ

دستی بیدار کرده و برداشت از بر او غایتی کرانه ندارد کام زندگان

بِأَيَّامِ عُمْرِهِ وَيَرْهَقُهُ بِأَعْوَامٍ دَهْرُهُ حَتَّى إِذَا بَلَغَ أَقْبَى

مرد روزگار و زندگانی خویش و بدان رسد سالها روزگارش تا چون برسد و روزگار

أَشْرَهُ فَاسْتَوْعَبَ لَمَّا مُمْ عُمْرِهِ قِصَّةً إِلَى مَا نَذَرَهُ إِلَيْهِ

نشانی و تمام ستانند شما زندگان بی فرایند او را مانع نخواهد بود و بسو

جست

مِنْ مَحْبُوبِ ثَوَابِهِ أَوْ مَحْذُورِ عِقَابِهِ لِحِزِّي الدِّينِ
از بایستی پاداش او یا تاباستی عذاب او تاب داشت و دهر داشت

أَسَاؤًا بِمَا عَمِلُوا وَتَحْزِينًا لِلَّذِينَ احْسَنُوا بِالْحَيَاتِ

که بدی که نمودند و انداختن و دهر آسانا که میکردند و تسکین

عَذَابٍ مِنْهُ تَقْدِيسًا لِّأَسْمَائِهِ وَتَطَاهُرًا لِّأَوْرِهِ

داده است از دهر پاک نامهاش و در دهر پاکش

لَا تُسَلِّ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ سَائِلُونَ وَلِلْحَمْدِ لِلَّهِ

نیز سزاوار است از آنچه کند و ایشان را پرسند و سزاوارست برای حمد

الَّذِي لَوْ جَسَسَ عَنْ عِبَادِهِ مَعْرِفَةً جَمَدَهُ عَلَى

آنکه اگر جاسوس داشتی از بندگان چیزی شناختن سببش بر

مَا أَوْلاَهُمْ مِنْ مِّنْهِ الْمُنَاجَاةِ وَأَسْبَغَ

آنکه ایشان را داد از بندگان بیانی و تمام کرد

عَلَيْهِمْ مِنْ نِّعَمِهِ الْمُسْطَاهِرَةِ لِيُصَرِّقُوا فِيهِ مِنْهُ

بر ایشان از نعم بندگان بشناختن و بفرستند در دهر بندگان

فَلَمْ يَحْمَدُوهُ وَتَوَسَّعُوا فِي رِزْقِهِ فَلَمْ يَشْكُرُوهُ

سبب نداشتند او را و فراخی کردند در روزی بی اندک شد و کداز دزدی

وَلَوْ كَانُوا كَذَلِكَ لَخَرَجُوا مِنْ خُدُودِ النَّاسِ

و اگر بودند کذا بیرون شدند از جگر مردم

وَلَدْخَلُوا فِي جَحِيمٍ أَلَيْسَ بِهِمْ عَذَابٌ

و در آیدند در جحیم جایز نیست که بندگان و بودند چنانکه نشان داد

فِي مُحْكَمٍ كِتَابِهِ إِنَّهُمْ إِذَا كَانُوا فِي نِعَمٍ أُولُوا سُلُوكًا

در حکم کتابش نه اند ایشان را چون چهار بانان بگویند ایشان را راه دارند

وَلِلْحَمْدِ لِلَّهِ عَلَى مَا عَرَفْنَا مِنْ جَمَلِهِ وَالْأَمْنِ مِنْ

وَسایس مرادمان بر آن بناسانید ما را از سبب آن و در دل انگیز ما را از

شُكْرِهِ وَفَتَحَ لَنَا مِنْ أَنْوَافِ الْعِلْمِ بَرُوقَ بَيْتِهِ وَ

شکر او و گشاید ما را از درهای دانش و درخشش خانه علمش

دَلَّأْنَا عَلَيْهِ مِنْ خُلَاصِ لَهُ فِي تَوْحِيدِهِ وَجْهَنَا

روانمان نمود بر او از انجلیف و نور او در توحید و در وجهش

مِنْ الْجَانِّ وَالشَّيْءِ فِي أَمْرِهِ نَعْمَ بِهِ جَمَلٌ مِنْ

از گناه و شیئی و در امر او نعمت به جمالش از جانب

جَمَلُهُ مِنْ جَمِيعِ خَلْقِهِ وَتُسْقَى بِهِ مِنْ سِقِّى إِلَى

جمالش از همه خلق و نوشیده به از سقایی به

رِضَاهُ وَعَفْوِهِ جَمَلًا يُضِيُّ لَنَا بِهِ ظِلْمَاتِ النُّزُجِ

مژده و عفو او و سبب آن که روش نماید ما را از تاریکیها و برون

وَ يُسَهِّلَ بِهِ عَلَيْنَا سُبُلَ الْمُنْعَى وَ يُشْرِفَ بِهِ هُنَاكَ لَنَا

و آسان سازد ما را بر مایهها و آید در آنجا به شرف ما را

عِنْدَ مَوْقِفِ الشَّهَادَةِ يَوْمَ تَحْزَنُ كُلُّ نَفْسٍ

نزدیک ایستادنگاه که امان آن روز که با دامن دهد همه تنها

بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَى عَنْ مَوْلَى

بما کرده باشد و در آن روز سزا می دهد آن روز که با دشمنان و حواری از خود

شَيْئًا وَ لَا هُمْ يُنصَرُونَ جَمَلًا يَرْفَعُ مِنَّا إِلَى أَعْلَى

چیزی و امان ما نیادی کنند سبب آن که بالا برود از ما به بالا

عَلَيْنَ فِي كِتَابِ مَرْقُومٍ يَشْهَدُ الْمُقَرَّبُونَ جَمَلًا

بالای در کتابی نشان داده که گواه باشند در آن نزد گاهان عالیها

جمال
سبب

الذوق

فَبِئْسَ الْآبَ الْبَسِطُ وَجَيْلٌ لَنَا أَذْوَاتٌ لَيْقُضَ وَمُتَعِلًا
دردنا انتهار باز کتد آمدند و کرد از حال ما دست انزار ها و گرفتن و مر خوردن و داد ما
بَارِزَاجِ الْحَيَوةِ وَكَأْتَيْتَ فَيْسَاجِوَارِجِ الْأَعْمَالِ وَغَدَا
بجایمان و دمانی داشتند از ما آمدنهای تمام کننده و میر و زدن ما را
بَطْنِيَّاتِ الْبُعَاشِ وَأَغْنَانَا بِفَضْلِهِ وَأَقْنَانَا مِنْهُ ثُمَّ أَمْرًا
بر دزدنهای بکلی خوش و تو انگر کرد ما را بفرمان و دلی نماند از کرد مشت و خرم خورد ما را
لِيَحْتَبِرَ طَاعَتَنَا وَنَهَانَا لِيَتَّبِلِي شُكْرَنَا فَمَا لِفَاطِرِيتِ
تا بیا زمايد زمان بردار ما و باز زد ما را تا بیا زمايد شکر کردن ما بر خلق کرد ما را
أَمْرِهِ وَرَكِبْنَا مَتَوَفَّ رَحْمَةً فَلَمْ يَتَذَرْنَا بِعَقُوبَتِهِ
و زمان او را و بر نشیتم بر نشنا و باز داشت او را و ان شتاب کرد ما را بفرمان
وَلَمْ يُعَاجِلْنَا بِسَطْوَتِهِ بَلْ تَأَنَّنَا بِرَحْمَتِهِ تَكْرُمًا وَ
و نماند نکرد ما را بجمعه بودن که ما را سدا کرد بر بخشش او که می
انْطَرُ مُرَاجِعَتَنَا بِرَأْفَتِهِ تَحْلِيمًا وَلِلْحَمْدِ لِلَّهِ الَّذِي
و گوش باز آمدن ما داشت بچنانی از او دلی و سبب همان طرا گم
ذَلَّلْنَا عَلَى التَّوْبَةِ الَّتِي لَمْ نَعُدْ مِنْ فَضْلِهِ إِلَّا بِهَا
داه نمود ما را بر توبه
لَقَدْ حَسَمَ مَلَأُوهُ عِنْدَنَا فِي حَلِّ اجْسَانِهِ الْبِنَا وَعَظُمَ
و حسمت که بزرگ شد عفت او نزد ما و بزرگ شد بزرگساری ما و بزرگ شد
فَضْلُهُ عَلَيْنَا فَمَا هَكَذَا كَانَتْ سُنَّتُهُ فِي التَّوْبَةِ لِمَنْ
فضل او بر ما و نه چنی خود است سنت او در توبه انکار ما
قَبْلَنَا لَقَدْ وَضَعَ عَنَّا مَلَامَةً لَنَا بِهِ فَلَمْ يُعْلِفْنَا إِلَّا
پیشین از ما بودند و نه نهاد از ما ای طاف بخت ما را بماند او نکت کرد ما را مگر

وَسُعَا وَلَمْ تَحْشُمْهُ إِلَّا يَسْرًا وَلَمْ يَدْعُ لِحَدِّ مُلَاجِيَةٍ
خدا کردیم و نه با شهان بکنه ایانی و نه بت سرستی با ازنا لحنی

وَلَا عِذْرًا قَالَهُ الْكَفَّ مَنَافِعَ تَمَلُّكَ عَلَيْهِ وَالشَّعِيدُ مَنَافِعُ
و نه عذری بین هاکب ایوا افته که هلاک شد بود و نه بخت ازنا

مَنْ رَغِبَ إِلَيْهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ بِكُلِّ مَا حَمَدَهُ بِهِ أَدْنَى
ایکرات که رغبت کرد با و و نه با سر حد با و نه با سر است او را بدان نزدیکی

مَلِكِيَّهِ إِلَيْهِ وَأَكْرَمَ خَلْقِهِ عَلَيْهِ قَارَضَى بِجَامِدِهِ
دشمن او با و و کسرا می قرب او برده های بود و بسند بر سر

لَدَيْهِ جَمْدًا يَفْضُلُ سَائِرَ الْحَمْدِ كَفَضْلِ رَبَّنَا عَلَى
بزد و کرد او ستر دین که فضل از دیگر سبها و در نزد خدا ی ما بر

جَمِيعِ خَلْقِهِ ثُمَّ لَهُ الْحَمْدُ مَكَانَ كُلِّ نِعْمَةٍ لَهُ عَلَيَّ
همه او برده های بر او است بسیار بجای هر نعمتی که بر او است بر ما

عَلَى جَمِيعِ عِبَادِهِ الْمَاضِينَ وَالْبَاقِينَ عِدَّةً مَا أَحَاطَ
و بر همه بندگان گذشته و آینده و عدد آنچه گزرد و باید

بِهِ عِلْمُهُ مِنْ جَمِيعِ الْأَشْيَاءِ وَمَكَانَ كُلِّ فَا حِدٍ مِنْهَا
باز دانایی او از همه چیزها و جای هر یکی از آن

عِدَّةً هَاجِمَةً أَصْحَابًا مُضَاعَفَةً أَبَدًا سَرْمَدًا إِلَى نَوْمٍ
شمار آن همه چندین بارها دو تا کرده همیشه جاودان تا دور

الْقِيَمَةِ جَمْدًا لَمْ تَنْتَهَ لِحَدِّهِ وَلَا حَسَابَ لِعَدِّهِ وَلَا مَبْلَغَ
قیامت شباهی که نهایت نباشد حدش را و حساب نباشد شمار او و شاید رسید

لِقَائِهِ وَلَا انْقِطَاعَ لِمَدِّهِ جَمْدًا يَكُونُ وَصْلَةً إِلَى
بغایت او و بریدن نباشد غایت او را ستودنی که باشد پیوندی برود

طَاعَتِهِ وَ عَفْوُهُ وَ سُبْحَانَ رِضْوَانِهِ وَ ذَرِيعَةَ الْفَتْحَةِ
زمان برداری او و عفو او و سبوت باشد کسی حسود که او مشتاق گردد باشد

وَ طَرِيقًا إِلَى جَنَّتِهِ وَ خَفِيرًا مِنْ نَقْمَتِهِ وَ أَمَّا مَنْ عَصَاهُ
و طریقی باشد بهشت او و کلاه دارنده باشد از کینه او و اینی باشد از جسم او

وَ ظَهْرًا عَلَى طَاعَتِهِ وَ جَاحِلًا عَنْ مَعْصِيَتِهِ وَ عَوْنًا
و پشتی باشد بر طاعت او و باز دارنده باشد از نافرمانی او و یاری

عَلَى تَادِيَةِ جَفْوِهِ وَ طَائِفَةً جَمَدًا تَسْجُلُ بِهِ فِي
بر گذاردن جفا او و طایفه جماد باشد که بنگین میباشیم بان در

السَّجْدَةِ مِنْ أَوْلِيَائِهِ وَ تُصِيرُهُ فِي نَظْمِ الشَّهَادَةِ
السلامت از دوستان او و گردن میبندد بان در میان شهدان

بِسُيُوفِ أَعْدَائِهِ وَ الْجَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا
بشیر دستان او و جماد برای خداوندی که منت نهاد بر ما

بِنَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ دُونَ الْأُمَمِ الْمَاضِيَةِ
بپیغمبر او محمد درود خدای بر دباد بر این جز کردهاں گذشته

وَ الْقُرُونِ السَّالِفَةِ بِقُدْرَتِهِ الَّتِي لَا تُجْزَعُ شَيْءٌ
و کردهاں گذشته بگذشتن که عاجز نشود از چیزی

وَ إِنْ عَظُمَ وَلَا يَفُوتُهَا شَيْءٌ فَإِنَّ لَطْفَ فَحْمٍ نَسَا
و اگر چه آن چیز بزرگ باشد و در گذرد از چیزی و اگر آن جزو لطیف باشد بر همه بزرگ

جَمِيعٍ مِنْ ذُرَاةٍ وَ بُرَا وَ جَعَلْنَا شَهِدًا عَلَى مَنْ جَحَدَهُ
همه چیز که از نژاد است و بزرگ و ما را کراهان بر هر که انکار کرد او را

وَ كَثُرَ نَابُئُهُ عَلَى مَنْ تَلَّى اللَّهُمَّ فَصِّلْ عَلَى مُحَمَّدٍ
و بسیار کرد ما را بخت خود بر آنکه بگذرد یا رب درود فرست بر محمد

اینکه علی حمله
و کان من دعا علی
بعد التحمید
علی رسول الله

فَخَيَّبَكَ

وَأَلِهَ أَمِينِكَ عَلَى وَحْيِكَ وَخَيَّبَكَ مِنْ خَلْقِكَ وَ

والاد استوار تو بود و وحی تو تو کزیده تو از خلق تو
صَفِيكَ مِنْ عِبَادِكَ إِمَامَ الزَّجْمَةِ وَقَائِدَ الْخَيْرِ وَمُقْبِلَ

و پاک تو از بندگان تو امام رحمت و پیش رو خیر و کلید
الْبُرْكَ كَمَا نَصَبَ لَمْ يَرْكُ نَفْسُهُ وَغَرَضَ فِيكَ

برکت چنانکه بر پای گرد نوی فرمان تو سرحد و در پس کلاه هدایت

لِلْمَلُوءِ بِدَنِّهِ فَكَاشَفَ فِي الدُّعَاءِ إِلَيْكَ لِحَمَّتِهِ

در راه تو تن خود را و دشمنی اشکار کرد در خواندن سوی تو با خون و کوشش

وَجَارَبَ فِي رِضَاكَ أَسْرَتَهُ وَقَطَعَ فِي إِجْيَارِ دَنْكٍ

و کارزار کرد در خنودی همتی تو با حشمتا غریب و پیرید در اجار دین تو

نَجْمَهُ فَأَقْصَى الْأَذْيَانِ عَلَى غَنُودِ هَمِّ عَمَلٍ وَفَرَبَ

نزدیشان غمی و دور کرد نزد بندگان بر دشمنی انسان آ آرد و نزدیک کرد

أَلْقَصَبَ عَلَى اسْتِجَابَتِهِمْ لَكَ وَقَالَ فِيكَ الْأَبْدَانِ

دو دین تا مرا که اجابت کردند مرا و دوستی کرد در راه تو با دور

وَعَادَتِ فِيكَ الْأَقْرَبِينَ فَأَذَابَ نَفْسَهُ فِي سَبِيلِ

و دشمنی کرد بسوی تو باشد و بندگان و بخورد کرد تن خود را در رساندن

رَسَالَتِكَ وَأَتَتْهَا فِي الدُّعَاءِ إِلَى مَلِكٍ وَشَعْلَاهَا

پیغامها تو و سرخ آوردن خود را در خواندن با راه تو و شعله کرد در

بِالْقَمْعِ لِمَا هَلْ دَعَاكَ وَهَاجَرَ إِلَى بِلَادِ الْغُرَبَاءِ وَ

بیشتر کردن اهل دعوت تو و محبت کرد بسوی شهرهای غریبی

فَجَلَّ النَّاسُ عَنْ مَوْطِنِ أَعْلَاهُ وَمَوْضِعِ رِجْلِهِ وَمَسْتَقَرِّ

و جا بهار دور از جای گردنه هاش و جای بینگاهش و بالین

آیتها

لَارِسِهِ وَمَأْسَبِ نَفْسِهِ إِذَا دُهُنُهُ لِعِزَّازِ دِينِكَ

سرت و دامگاهش خواست او دین هم عزیز نکردن دین بود

وَاسْتِنْصَارًا عَلَيَّ أَهْلَ الْكُفْرِ حَتَّى اسْتَنْتَ لَهُ مَا جَاوَلَ

و یاری خواست بر کفر و همان کند تا دانت شد بر دین ای خواست

فِي أَعْدَائِكَ وَاسْتَنْتَمَ لَهُ مَا دَبَّرْتِ أَوْلِيَاءَكَ فَهَبْ

در دشمنان تو و تمام شد ای تو ایج تدبیر کرد در دوستان تو برل هک کرد

اللَّهُمَّ مُسْتَفِجًا بَعُورِكَ وَمُسَقِّيًا عَلَيَّ ضَعْفِي بِصُرِّ

پریشان خواهی کنش پیاری تو و زود گرفته بر ضعیفی عریض پیاری تو

فَعِزَّاهُمْ فِي عُمْرٍ دِيَارِهِمْ وَهَجَمَ عَلَيْهِمْ فِي خُجُوجِهِ

و عزاد کرد با ایشان در میان برای ایشان و ناگاه درشان آمد در فراخی حاشاه

تَقَرَّرَ بِهِمْ حَتَّى طَهَّرَ أَمْرَكَ وَعَلَّتْ كَلِمَتُكَ وَلَوْ كَرِهَ

جایگاهشان تا بینا شد فرمان تو و بالا گرفت سخن تو و اگر چه کراحت

الْمُشْرِكُونَ اللَّهُمَّ فَارْتَبِعْهُ بِمَا كَبَّحَ نَبَاكَ إِلَى الدَّرَجَةِ

داشتند مشرکان ای بار خدا که افزاشه کن بآن رخ که کند برای تو به پایانه

الْجَلِيلِ مِنْ جَنَّتِكَ حَتَّى لَا يَسَاوِيَ فِي مَنْزِلِهِ وَلَا ثَنَانِي

بلاترین از بهشت تو تا هیچ کس نتوانی او بکند در مرتبتی و برابری بکند او

فِي مَرَاتِبِهِ وَلَا يُؤَلِّقُ بِهِ لَدَيْكَ مَلِكٌ مُقَرَّبٌ وَلَا بَنِي

در مرتبتی و در بر وی بکند با او بر دشمن تو فرشته نزدیک کرده و هیچ سرور

مُرْسَلٌ وَعَرَفَهُ فِي آلِهِ الظَّاهِرِينَ وَأُمَمِهِ الْمُؤْمِنِينَ

فرستاد و شناخت او را در اهلش بایکزه اش و کرده محروم کرده از

مِنْ جَسَنِ الشَّفَاعَةِ أَكَلَتْ مَا وَعَدْتَهُ يَا نَابِلًا لَعْدَةٍ وَيَا وَفِي

از بیکوتی شفاعت تمام تراخ ادوا وعده داده ای روا کسده وعده های

و ناکسده وافی

الْقَوْلُ وَيَا مُنَدِّ لَلَسَّاتِ بِأَضْعَافِهَا مِنَ الْحَسَنَاتِ
کتاب دای بدل کشده بدینها ماضیات آن از بگویم
ایک ذوق الفضل العظمی
بدینش که تو حلاوت فضل بزرگ

وَكَانَ مِنْ عَالِيهِ عِمٌّ فِي الصَّلَاةِ عَاجِلُهُ الْغَرَسُ وَكُلُّ مُلْكٍ مُؤْتَبَرٍ
وادی عیار او بروداد سلام در درود بر طهر عرش و هر مژگنه سوره

اللَّهُمَّ وَجْهَهُ عَرْشُكَ الَّذِي لَا يُفْتَرُونَ مِنْ تَسْبِيحِ
یارب و زینت کان که عرش تو بر کمره اید ایمان که نیست نباشد او کس تسبیح
وَلَا يُسَامُونَ مِنْ تَقْدِيرِكَ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ عَنْ
وسید بر بناید از پای یاد کردن تا و در نمایند از

عِبَادَتِكَ وَلَا يُؤْتُونَكَ التَّقْصِيرَ عَلَى الْخِدْمَةِ
بدینش تو و بر نکزینند تقصیر را بر کوشش در

أَمْرِكَ وَلَا يَخْفَلُونَ عَنْ لَوْلَاكَ الْإِسْلَامُ صَاحِبُ
زمان تو و غافل نباشد از از تو سحر و اسراف خداوند
الصُّورِ الشَّخْصِ الَّذِي يَنْسَطِرُ مِنْكَ الْأَذَى وَجُلُودُ
صور که جنم نهاده است اگر انتظار زمان تو می کشد که فرزاید

الْمَرْءُ يُبَيِّنُهُ بِالْفَتْحِ صَرَعَتْ دَهَانُكَ لِقُورٍ وَمِثْلُكَ
زمان تو بتابیدار کند بدر دمی ن افاده گای که در کوزه ها گمانه آمد و شکار

ذَوُ الْجَاهِ عِنْدَكَ قَالِ الْكَافِ الرَّفِيعُ مِنْ طَاعَتِكَ وَخَيْرُكَ
خداوند جاه بزرگ نزد دمی به جای بلند از طاعت تو و خیر تو

الْأَمِينُ عَلَى وَجْهِكَ الْمُطَاعُ فِي أَهْلِ سَمَوَاتِكَ الْمَلِكُ
استیبار بر و حی تو آنک طاعتی دارند در اهل آسمانها جانی است

فَلَا تَزُولُ وَالَّذِينَ عَزَّزْتُ لَهُمْ مَنَاقِبَ الْمَاءِ وَكُلَّ
از حای بنویسد واما که امانا شما کرد اینده و زن ابهار سعادت

مَا يَجْوِيهِ لَوَاعِجُ الْمَطَارِ وَعَوَالِجُهَا وَرُسُلُ
از که دانا دانا بد و دوم شدن بارها و بسم زدین و رسولان
مِنَ الْمَلَكَةِ إِلَى أَهْلِ الْأَرْضِ بِمَكْرُوهِ مَا يَزِلُّ
از وین کانی تو که با حد و بین ایند و شما همتا و دایند

مِنَ الْمَلَكَةِ وَبِجَبْوِيهِ الْبَحَارِ وَالسَّفَرَةِ الْكِرَامِ الْبُرَّةِ
از ملا و و حاجی که امانا دوست دادند و ان صاحبان که میانین بشار
وَالْحَقِيقَةِ الْكِرَامِ الْكَائِبِينَ فِي مَلِكِ الْمَوْتِ وَأَعْوَانِهِ
و نکاه امان که مان و بوندگان و ملک الموت و یاران او

وَمَكْرُوهِ نَكِيرٍ وَمُبَشِّرٍ وَبَشِيرٍ وَرُومَانِ ثَمَانٍ
و ان دو فرستاده که در کور سوگرا کسد و امانا در مینه که در کور بود که بکاهانین و در

الْقُبُورِ وَالطَّائِفِينَ بِالْبَيْتِ لِعَمُورٍ وَمَا لِكُلِّ
از و امان که بکاهانین کسد و شما و معمر و کاهانان در دوح

الْحَزِينَةِ وَرِضْوَانٍ وَسَكَنَةِ الْجَنَابِ وَالَّذِينَ
از وین امان و در امان هست و کاه امان هست و امانا

لَا يَحْصُونَ لَنَّهُ مَا أَمَرَهُمْ وَفَعَلُوا مَا يَوْمَرُونَ
از و امانی طاه کسد از فرمود امانا و بکسد از امانا فرمایند

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ
و امانا می گویند سلام باد بر شما سلامی صبر کردید که بکاهان

عَقَبَى النَّارِ وَالزَّيْنَبِيَّةِ الَّذِينَ إِذَا قِيلَ لَهُمْ خُذُوا
از عاقبت سال و زینبیه در دوح امانا که حزن گویند امانا که بکسد

از و امانا که بکسد از فرمود امانا و بکسد از امانا فرمایند
از و امانا که بکسد از فرمود امانا و بکسد از امانا فرمایند
از و امانا که بکسد از فرمود امانا و بکسد از امانا فرمایند
از و امانا که بکسد از فرمود امانا و بکسد از امانا فرمایند

عبدالله بن محمد

کتابخانه کا مفتحق طباطبائی
نسخہ ۵۶ع

ثُمَّ لِيُحْيِمَ صَلَوَةَ ابْنِكَ زَوْجَ سِرَاعًا وَلَمْ يُنْظَرُوا لَا
 بِي دَرُوحِ کَرَمِ کُنْدِ نَادَا زَوْجِ شَتَابِیدِ وَهَلْشَنِ بَدِیدِ

وَمِنَ الْفَضَائِلِ وَلَمْ نَعْلَمْ مَكَانَهُ مِنْكُمْ وَبِأَيِّ
 دَانِ فَرَسِكَانِ كَمِ دَرْدِلِ مَا لَكُمْ دُكْرَابِ وَنَايِلَانِمِ جَانِ اَوْ اَرَنْدِ وَبِرَكْزَامِ

أَمِنْ وَكَلَّتُهُ وَسُكَّانِ الْهَوَارِ وَالْمَرْضِ وَالْمَارِ وَمَنْ
كَارَ كَاشَتُهُ إِذَا دَانَا نَحْمُ دَارِمْ دَرْسَا دَرْسِي دَابَّ دَانَا

فَمِنْهُمْ عَلَى الْخَلْقِ فَصَلِّ عَلَيْهِمْ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ
 بِمَا أَسْأَلَتْ بِرِجْلِهَا كَمَا شَاءَتْ جِدَوَاتِ فَمَتَّ بِأَشَانِ أَنْ دَرُجَتْ بِرِجْلِهَا

مَعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ وَصَلَّ عَلَيْهِمْ صَلَوَةٌ تَزِيدُهُمْ
وَمَا أَرَادَ أَنْ يَكُونَ إِدْعَايَ دَائِدٍ وَكَوَاهِشِ دُرُودِ نَزْتِ سُبْحَانَ دُرُودِ كَرَامَاتِ

كَلَامَةً عَلَى كَلَامَتِهِمْ وَطَهَارَةً عَلَى طَهَارَتِهِمْ اللَّهُمَّ
كَلَامَتِي بِرُكَايَسَاتِي وَطَهَارَتِي بِرُكَايَسَاتِي

وَإِذَا صَلَّيْتَ عَلَىٰ مَلِيكَكَ وَبَلَغْتَهُمْ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمْ
وَجَنِّ صَلَوَاتِكَ دُونَكَ بِرُؤُوسِكَ كَانُوا بِرُؤُوسِكَ مَلِكًا مَلِكًا

فصل ثانیاً فی تحقیق لنا من جنس لقول فیهم
درود فوت بر ما مباح بکنداده عباد افویگی کنند در این

ایک ہوا د
کہ تہ م
ہواد
دکھائی
پریم

وكان من غايته علم في الصلوة على اتباع الرسل ومحمد
 واز دعاء اوعيا السلام

اللَّهُمَّ وَابْتَاعَ الدُّسَلِ قَمَصَ قَوْهَمٍ مِنْ أَهْلِ الْمَرْصِ

فصل في بيان ما ينبغي من التوكل والاعتماد على الله تعالى في كل شأن من شأني الدنيا والآخرة

الناسي جليل

بِالْعَيْبِ عِنْدَ مُعَادَاةِ الْمُجَانِبِ لَهُمْ بِاللَّيْبِ وَ

بَعِيْب اِيگاه که حضار انسان بدروع داشتند انانرا

الْمُسْتَبَاقِ إِلَى الْمُرْسَلِينَ بِحَقَائِقِ الْإِيمَانِ فِي كُلِّ

وَبَيِّنْ بَيَانًا بَارِزًا بَيَانِ دُرُوسْت در سر

دَهْرٍ وَزَمَانٍ أَرْسَلَتْ فِيهِ رَسُولًا وَقَامَتْ لِأَهْلِهِ

روزگار دین و زمانی که فرستاده داد و بدو پیروی و بیای کردی اهلان

دَلِيلًا مِنْ لَدُنْ آدَمَ إِلَى مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمَا مِنْ

دَلِيلِي از و در کار آدم تا محمد صلوات مضای رسانید از

آيَةِ الْهُدَى وَقَادَةَ أَهْلِ الْبَقْوَى عَلَى جَمِيعِهِمُ الْمَلَأَ

آیمان راه داشت و پیش روان اهل برهنگاری بر همه انسان سلام باد

فَاذْكُرْهُمْ مِنْكَ بِمَغْفِرَةٍ وَرِضْوَانٍ اللَّهُمَّ وَأَصْحَابَ

باد کن ایمانا از تو تا مرز نبی و خشنودین بارب و اصحاب

مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ خَاصَّةً الَّذِينَ أَحْسَنُوا

محمد صلوات خاصه بر واد و اولاد خاصه آنان که نیکو کردند

الصَّحَابَةَ وَالَّذِينَ أَتَوْا بِاللَّيْلِ وَالْجَنَّةِ نَحْرُفِهِ

صحبت و ایمان که در بجا کشیدند نیکو در یاری کردند

وَكَاثِفُوهُ وَأَسْرَعُوا إِلَى وَفَادَتِهِ وَسَارِعُوا إِلَى

و مانای کوفته و بشافند سوی یاری او و شتافتند تری

دَعْوَتِهِ فَاسْتَحَابُوا لَهُ جَيْتَ أَسْمَعُهُمْ حُجَّةَ رِسَالَتِهِ

دعوت او و اجابت کردند او را آنجا که بشنایند ایمان حاجت رسانست حجت

وَنَارَ قَوْلِ الْأَرْوَاحِ وَالْمَوْلَادِ فِي طَهَارِ كَلِمَتِهِ وَقَانُوا

و جدا باز بودند از زبان و فرزندان در اسکان یکدیگر در محنت او و کارزار

و ایستادگی

و ایستادگی

و ایستادگی

و ایستادگی

آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ خُذْنا بِلَدُنْكَ قُصُوداً
 ایمان آوردند بار خدایا تو مهربان و بخشنده هستی از آنکه ما را
 سَمِّهِمْ وَجَعَلُوا وُجُوهَهُمْ وَمَضُوا عَلَی شَاکِلِهِمْ وَلَمْ
 راه ایشان بردند و چسبید راه ایشان و شدند بر غایت ایشان و بر
 یَتَّبِعُهُمْ رَبٌّ فِی بَصِیرَتِهِمْ وَلَمْ یُخَلِّجْهُمْ شَکٌّ فِی قُلُوبِهِمْ
 نگهدارند ایشان را تا شک در بصیرت ایشان و در دستان پادشاه در بر ایشان
 الْأَمَارِهِمْ وَالْإِیْمَامِ بِهَدَایَةِ مُنَارِهِمْ مُکَانِیْعٌ وَمُؤَارِیْعٌ
 نشانها و ایشان را به تمام براهی هدایت منارهای آنها و موازی و موازی
 لَهُمْ یَذِیقُونَ بِکَ یَسْمَعُونَ وَیَعْدُونَ بِعَذَابِهِمْ وَ
 ایشان را ذیقت ایشان و در دین دار و دین دوار می بردند براه ایشان و
 یَعْفُونَ عَلَیْهِمْ وَلَا یَتَّبِعُهُمْ فِیما آذَوْا أَلِیْهِمْ
 بخشش میدهند بر آنها و نمی آید بر آنها و آنچه آید بر آنها و آنچه آید
 اللَّهُمَّ وَصَلْ عَلَی الْتَابِعِیْنَ مِنْ یُوفِیْضَاهُنَا اِلَی
 ما رب صلوات ده بر پیروان ایشان از دوزخا این دوزخا
 یَوْمِ الدِّینِ وَعَلِی اَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّیَّاتِهِمْ وَعَلِی
 دوزخ فانی و بر چهار اهلان و فرزندان ایشان و بر
 مِنْ اطَاعَتِکَ مِنْهُمْ صَلَوةٌ تُعْصِمُهُمْ بِهَا مِنْ مَعْصِیَتِکَ
 ما رب طاعت تو داشت از ایشان صلواتی که نگاه دارد ایشان بآن از معصیت تو
 وَتُفْصِحُ لَهُمْ بِهَا فِی رِیاضِ جَنَّتِکَ وَتُمْسِکُهُمْ بِهَا
 و فراخ کند ایشان با صلوات در مرغزارها و نگاه دارد ایشان بآن
 مِنْ کَلْبِ الشَّیْطَانِ وَتُعِصُّهُمْ بِهَا عَلَی مَا اسْتَعَانُوا
 سگ شیطان و پیادگی ایشان در صلوات بآن از توبیاری می آید

و یستقیم

بغیر

عَلَيْهِ مِنْ بَرٍّ وَتَقِيهِمْ طَوَارِقَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِلَّا
 بَرٍّ از نیکی و نگاه داشتنان بهر چه فایش مردم آید شب و روز
 طَارِقًا يَطْرُقُ خَيْرٌ وَتَتَّبِعُهُمْ بَهَا عَلَىٰ اعْتِقَادٍ
 بین آید که من آید خیر و بر آید نشان آن بر اعتقاد
 حُسْنِ الرَّجَاءِ لَكَ وَالطَّمَعُ فِيمَا عِنْدَكَ وَتَرْكِ
 امید بکردارند بنو و طمع در آن کس که نزدیکی و ترک
 التَّهَمَةِ فِيمَا تَجْوِيهِ أَيْدِي الْعِبَادِ لِيُرَدَّ هُمَ إِلَى
 حرم فایند در آن چه کرده است از دستهای ایشان که
 الرَّغْبَةِ إِلَيْكَ وَالرَّهْبَةَ مِنْكَ وَتُرْهِدُهُمْ فِي سَبِيلِ
 وغبتهان نیز بآید و ترسانان از ترساند و راه ایشان کنی در راه حق
 الْفَاجِلِ وَتُجِبَّتْ إِلَيْهِمُ الْعَمَلُ لِلْأَجَلِ وَالِاسْتِغْدَادِ
 دنیا و دوست بکنی بر روی ایشان عمل برای آخرت و استغاثه
 لَهَا بِجَدِّ الْمَوْتِ وَتَهْوُونَ عَلَيْهِمْ كُلَّ كَرِيحٍ يَحُلُّ بِهِمْ
 آن را بن از سرگ باشد و آسان کنی بر ایشان من اندوهی که نوزادند نشان
 يَوْمَ خُرُوجِ الْأَنْفُسِ مِنْ أَجْلَانِهَا وَتَجَانِيهِمْ مِمَّا
 آن روز که بیرون آیدن نسمه ایشان باشد از بدنهای ایشان و عاقبت نشان ده از آن
 تَفْجَعُ بِهِ الْفِتْنَةُ مِنْ مَجْدُورِهَا وَكُتَّةِ النَّارِ وَطُولِ
 وایم غر دبان فتنه از حذر کرده آن و عاقبت نشان ده از آیدان و دوری
 الْخُلُودِ فِيهَا وَتَصِيرَ هُمُ إِلَى آمِنٍ مِنْ مُقْبِلِ الْمُتَّقِينَ
 و سپیده روز در آن و ایضا نابا مان از بری از خوارگاه بر هر که آید
 وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ لَا يُؤَيِّدُهُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
 دعا او بری بدو و ماددا و بر نشان باد السلام

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَاهْلٍ
باب صلوات ده بر محمد صده ات و رسول تو و وراهل

بَيْتِهِ الطَّاهِرِينَ وَاخْصُصْهُمْ بِأَفْضَلِ صَلَوَاتِكَ
بیت او پاکان و خاصیت ایشان را با افضل ترین صلوات تو

وَدَجْمِكَ وَبَرَكَاتِكَ وَسَلَامِكَ وَخَاصِيكَ
و درجت تو و برکات تو و سلام تو و خاصیت تو

اللَّهُمَّ وَالِدِي بِالْكَرَامَةِ لَدَيْكَ وَالصَّلَاةُ مِنْكَ
باب پدر و مادر مرا بکرامت نزدیکی تو و صلوات از تو

يَا أَرْجَمَ التَّاجِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
ای بختیارترین تاجداران باب درود و نیت بر محمد و اولاد او

وَأَلْهَمْنِي عِلْمَ مَا يَحِبُّ لَهَا عَلَى الْهَامَا وَاجْمَعْ لِي
و درود من را بکدام دانی ای و احسان ای را بر من در دل افکند و جمع کرد از راه

عِلْمَ ذَلِكَ كُلِّهِ تَهَامَا ثُمَّ اسْتَغْفِرْنِي بِمَا تَلْهَمْنِي مِنْهُ
دانی آن نام پس مرا درگاه او و نام خود را افکند مرا از آن

وَوَقِّفْنِي لِلنُّفُوزِ فِيهَا بِتَصْنِئَتِي مِنْ عِلْمِهِ جَنِّي
و توقیف ده مرا بایست شدن در آن دیدار من در افکند که از علم آن

لَمْ يَفُوتْنِي اسْتِعْمَالُ شَيْءٍ عِلْمِيهِ وَلَا يَنْقُلُ أَرْكَانِي
در نگذراند از من کار کردن آن چیزی که بر ختمه مرا و گران بنماید از اندامهای

عَنِ الْخُفُوفِ فِيهَا الْهَيْبَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
از شتابان در آن در دل افکند مرا یا بر درود ده بر محمد

وَأَلْهَمْنِي كَمَا شَرَفْتَنِي بِهِ وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَمَا أَوْحَيْتَ
و از من را چنانکه شریف گردیدی با او و صلوات ده بر محمد و اولاد او چنانکه وحایت

لَنَا الْحَقُّ عَلَى الْخَلْقِ بِسَبَبِهِ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي أَهْلَهُمَا
 ما راحت بر خفتان سبب او باد بکن مانا کو بترسم از ایشان
 هَيْئَةَ السُّلْطَانِ الْعُسُوفِ وَأَبْنَاهُمَا بَنِي الْمَرْئُوفِ
 چنانکه تر بختد از سلطان بیدادکار و بکنی کم با ایشان چون بکنی کردن سواد
 وَأَجْعَلْ طَاعَتِي لَوَالِدَيْكَ فَرِيَّتَ بِهِمَا أَقْرَبَ لِعَيْنَيْكَ
 و بکن بزمان برداری من برون و بکنی ز ایشان خوشتر باشد بکنی
 مِنْ رُقْدَةِ الْوُثْنَانِ وَأَتْلُجْ لَصَدْرِي مِنْ شَرِّبَةِ
 از خواب کردن نماید خواب و راحت تر باشد سینم مرا از شربت
 الظُّمَاءِ حَتَّى أَوْثِرَ عَلَى هَوَايَ هَوَاهُمَا وَأَهْلَهُمَا
 تشنه تا بگویم بر سر هوائ خیرین سواد ایشان و خواستارم
 عَلَى رِضَايَ رِضَاهُمَا وَأَسْتَغْنِي بِرِضَائِي وَأَنْ
 پر و صاد خرد رضای ایشان و بسیار شادم بکنی بهار ایشان بن واکرم
 قَلِّ وَأَسْتَقْبَلْ بِرِيَّتِ بِهِمَا وَأَنْ كَثُرَ اللَّهُمَّ اخْفِضْ
 کما باشد و کم شدم بکنی من با ایشان و اگر چه بیداد باشد یا دل افتاد بکن
 صَوْتِي وَأَطِيعْ لَهُمَا كَلَامِي وَأَلِنْ لَهُمَا عِرْصَتِي وَأَعْطِفْ
 اواز من و خردن بکن سوی ایشان محبت و نرم بکن ایشان دروشتی مرا
 وَصَيِّرْ بِيَّتِي بِهِمَا رَفِيقًا وَعَلِيَّهُمَا شَفِيقًا اللَّهُمَّ
 و بکن مرا با ایشان ملایم کننده و تر نشان مهربان باد
 اشْكُرْ لَهُمَا تَرْبِيَّتِي وَأَشْتَهُمَا عَلَى تَكْرِمَتِي وَاجْهَظْ
 شکر ایشان بکن بزرگوارش من و تر ایشان ده بر کرامت داشتن مرا و نگاه دار
 لَهُمَا مَا خَفِظَاهُ مِنِّي فِي صَغَرِي اللَّهُمَّ وَمَا مَسَّهُمَا
 نوری ایشان ای نگاه داشته اند تنم در خردی مرا یاد او هر چه سپود ایشان را

عَلَيْنَهُمَا
 و بر سر ایشان
 قَلْبِي
 دل مرا

يَعْلَمُ قَبْلَ آيَتٍ ذَا يَا إِلَهِي طَوْلُ شَعْلِهِمَا بَرِّيَّتِي
نرمایند که کرده اند پس کجایند ای خدای من درازی شد ایشان بتریت
وَأَيُّ شِدَّةٍ تَعْبَهُمَا فِي جِرَاسَتِي وَأَيُّ اقْتَارٍ نَفْسَا
وگمانند سختی و محنت ایشان در نگاه داشتند و گمانند آن تنگی کردن ایشان
عَلَى أَنْفُسِهِمَا لِلتَّوَسُّعَةِ عَلَى هَيْهَاتَ مَا يَسْتَوْفِيَانِ
بر نفسها و ایشان برای فراخی بر من چه دور است ایشان فراگیرند
مَتَى جَعْلُهُمَا وَلَا أُدْرِكُ مَا يَجِبُ عَلَيَّ لَهَا وَمَا
اگر چه خبری لا و در نیامده و حاجت بر من برایشان را من
أَنَا بِقَاضٍ وَطِيفَةٌ خَدْمَتُهُمَا فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
بیتراکم گذاردن و طیفه خدمت ایشان من در دردت بر محمد
وَأَلِهِ وَاعْنِي يَا خَيْرَ مَنْ سَبَّحْتَ بِهِ وَوَفَّقْتَنِي يَا
والا او و باری ده ما ای ستر ای که باوردی خدایت را و تو من را از
أَهْدَيْتَنِي مِنْ رَغَبٍ إِلَيْهِ وَلَا تَجْعَلْنِي مِنْ أَهْلِ الْعُقُوفِ
راغباننده ترا کسی که رغبت کند سوی او و نگردان مرا از آنکه که با و افتند
لِلْآبَاءِ وَالْأُمَّهَاتِ يَوْمَ تَحْزَنُ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ
نرمایند پدران و مادران روزی که با و افتند هر نفسی را آنچه کرده باشد
وَهُمْ لَا يَطْمَئِنُّونَ اللَّهُ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
و ایشان بیستاد نکند یا رب اهلانات ده بر محمد و آل او و
دُرِّيَّةٍ وَاخْصُصْ أَبَوَيَّ بِأَفْضَلِ مَا خَصَّصْتَ بِهِ
فرزند آن او و خاص کن پدر و مادر مرا با فضلترین آنچه خاص کرده باشی
آبَاءَ عِبَادِكَ الْمُؤْمِنِينَ وَأُمَّهَاتِهِمْ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
پدران بندگان تو را و مادران ایشان را ای بخشنده تر بخشنده گان

وَلَا تُنْسِي ذِكْرُكُمْ هَاتِ اَذْبَارِ صَلَوَاتِ وَفِي حَبِ اَنَا

و نماز پیش میگیرا باد انسان در بین سعادتی و در هر روزی
مِنْ اَنَا اِلَيْكَ اَوْ سَاعَةٍ مِنْ سَاعَةِ نَهَارِكَ اللَّهُمَّ
از وقتها و یک من یا ساعتی از ساعتها روزی ای بار خدایا

صَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاعْفِرْ لِي بِدُعَائِي لَهُمَا
صلوات ده بر محمد و آل او و بیامرزد مرا بدعا من اینانرا

وَاعْفِرْ لَهُمَا بِدُعَائِي مُنْفَرَّةً خَيْرًا وَارْضَ عَنْهُمَا
و بیامرزد اینانرا بیکی کردنشان بر من امروز و بخنددشونرا

بِشَفَاعَتِي لَهُمَا رِضَى جَزْمًا وَبِلَغْهَمَا بِالْكَرَامَةِ مُوَافَقَ
شفاعت من اینانرا رضای برده و بوسان اینانرا کرامت محابرا

السَّلَامَةِ اللَّهُمَّ وَإِنْ سَقَيْتَ مُنْفَرَّتَكَ لَهُمَا فَشَفَعْنَاهُمَا
سلامت یا رب اگر کسی گوشت امروز تو را از شفاعت خواهی تو اینانرا

فَتْ وَإِنْ سَقَيْتَ مُنْفَرَّتَكَ لِي فَشَفَعْنِي فِيهِمَا حَتَّى
در حق تو اگر کسی گوشت امروز تو مرا شفاعت خواهی کرد در حق اینان

يَجْتَمِعَ بِرَأْفَتِكَ ذِكْرُكَ كَرَامَتِكَ وَمَجْلَى مُنْفَرَّتِكَ
مجموع گردد با مهربانی تو در سواد کرامت تو و مجله های امروز تو

وَرَحْمَتِكَ إِنَّكَ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ وَالْمُنَى الْقَدِيمِ
و مهربانی تو که تو خداوند فضل بزرگ و مونس قدیمی

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ لَوْلَا هُ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ
و از دعای او بود که سلام از برای فرزندان او بر ایشان

اللَّهُمَّ وَمَنْ عَلَى بَيْتِهِ وَلَدَيْهِ وَإِصْلَاحُهُمْ لِي قَبْلَ عَمَلِي
یا رب و منت نه بر من بپای فرزندانم و باصلاح آوردن ایشان و

بِهِمُ اللَّهُمَّ اَمْذَرْتَنِي فِيْ اَعْمَارِهِمْ وَزِدْنِيْ فِيْ اَجَالِهِمْ
ماشان یارب دوازده کیسوی عمرها را بشان و بیفزای سوری در
قَرَبْتَنِيْ صَغِيرَهُمْ وَقَوِيْ ضَعِيفَهُمْ وَأَصِحِّ لِيْ
بیمور سوری من خردشانا و قوی گردان صفت شارا و مصلح اور سوری
اَبْدَانَهُمْ وَأَصْلِحْ لِيْ اَدْيَانَهُمْ وَأَخْلَاقَهُمْ وَعَافِيَهُمْ
دندانها را بشان و مصلح اور دینها را بشان و خیرها را بشان و عافیت ده اسکا را
اَنْفُسِهِمْ وَفِيْ جَوَارِحِهِمْ وَفِيْ كُلِّ مَا عَنِيتْ بِهِ مِنْ
تنها را بشان و در اندامها را بشان و در هر چه عنایت مابان از
اَمْرِهِمْ وَاذِرْنِيْ وَعَلَى يَدَيْكَ اَرْزَأْتَهُمْ وَ
کارها را بشان و روان کن سوری من و بر دست من روزبهار اشان
اَحْلَلْتُمْ اَبْرَارًا اَتَقَيَّاءَ بُصْرَاءَ سَامِعِينَ مُطِيعِينَ
دیکها را بشان نیکان بر هیزگاران بینندگان شنیدگان طاعتداران
لَكَ وَلِوَلِيَّائِكَ مُجْتَبِينَ وَنَاصِحِينَ وَلِجَمِيعِ اَعْدَائِكَ
موترا و دوشان ترا دوست دارنده و نصیحت کننده و سرسهم دشمنان ترا
مُجَادِبِينَ مُجَابِدِينَ وَمُبْغِضِينَ قَالِينَ اَللَّهُمَّ
دشمنی کننده سخت کوشنده و خشم گرفته و دشمن دارها یارب
اَشْدُدْ بِهِمْ عَضْدِيْ وَأَقْمِ بِهِمْ اَوْدِيْ وَكَثِّرْ
قوی کن باشان بازوی من و دانت کن باشان کوشش و بسیار کن
بِهِمْ عَدْدِيْ وَزَيْدْ بِهِمْ مَحْضَرِيْ وَاجْتِبِ بِهِمْ
بایشان عدد من و بیارای باشان حاضر آمدن و زنده کن
ذَخِرِيْ وَاعْفِنِيْ بِهِمْ فِيْ غَيْبَتِيْ وَاعْفِنِيْ بِهِمْ
ذکر دمازدن و کنایت کن باشان در غیبت من و یاد ده مرا بایشان

عَلَىٰ بَاجَتِي وَاجْلَهُمْ لِي مُجِيبٌ وَعَلَىٰ جَدِي
 بر حاجت من و آنکه انسانا دوست دار من و بر منان مهربانی کن
 مُقِيلٌ مُسْتَقِيمٌ لِي مُطِيعٌ غَيْرُ عَامِيٍّ وَلَا
 دوست فاکر و کاران را صاحب استادگان بودی که فرمان برداران غیر عاصیان و نه
 عَامِيٍّ وَلَا مُجَالِفِيٍّ وَلَا خَاطِبِيٍّ فَأَعِنِّي عَلَىٰ تَرْكِهِمْ
 از فرمان برداران نادانان و نه مخالفان و نه محال کنندگان و نه غفلت کاران و یاری ده مرا بر ترک ایشان
 فَإِنَّا دَيْسَهُمْ وَبَرَهُمْ وَهَبْ لِي مِنَ لَدُنْكَ مِنْهُمْ أَوْ لَدَا
 و ادب کردنشان و نیکویشان و بخشش مرا از نزدیکی با ایشان و نزدیکی
 ذِكْرًا وَاجِبٌ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لِّي وَاجْلَهُمْ لِي عَوْنًا عَلَىٰ مَا
 نویسم و آن سخن چینی مرا و آن نادانان را که من کی بدایم
 سَأَلْتُكَ وَأَعَذَّتْ وَذَرَيْتَنِي مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
 محضایم از تو و پناه گرفتم و فرستادنی مرا از شیطان بد
 فَأَنْتَ خَلَقْتَنَا وَأَمَرْتَنَا وَنَهَيْتَنَا وَرَغَّبْتَنَا فِي ثَوَابِ
 که تو بیافریدی ما را و فرمودی ما را و نهی می کردی و رغبت می کردی در ثواب
 مَا أَمَرْتَنَا وَرَهْبْتَنَا عِقَابُهُ وَجَعَلْتَ لَنَا عَذَابًا لَكِنَّا
 ای فرمودی ما را و پترسانندی ما را از عتاب او و بیافریدی ما را دشمنی که کند ما را
 وَمَلَكُوتُهُ مِنَّا عَلَىٰ مَا لَمْ تَسْلُطْ عَلَيْهِ مِنْهُ فَاسْكَنْتَهُ
 و پترسانش او را از ما بر ما بر کشتن ما بود از آن و انام او را
 صُدُّوْنَا فَاجْرِيتهُ مَجَارِيهِ دِمَائِنَا لَا يُعْقِلُ إِن
 در سینه ما و پترساند او را در راه بگذر خون ما مانند بارانند اگر
 عَقْلِنَاهُ فَلَا يَنْفِي أَنَّ نَسْنَأُوْهُ مُسَاعِقَابَكَ وَنُخَوِّفُنَا
 ما غافلند یا نه و فراموش کند اگر ما فراموش کنیم او را این کند ما را از عتاب تو
 و پترساند ما را

تَعَزُّكَ إِنِّ هَمَّ سَابِقًا جِئْتُ شَجَّتْنَا عَلَيْهَا وَإِنِّ
بُئِيَ جَرَّازُنْهُ اَكَرَقَد كُنْهْم كَكَرِي بِدِ دِيرِي دَهْد مَارَا بَرَان دَاكَو
هَمَّ سَابِقًا يَكْمَل صَلَاح بَطَّنَا عَنْهُ يَتَعَزُّص لَنَا بِالشَّهَوَاتِ
قَصْد كُنْهْم كَكَرَدَا زَنْبَكْ مَارَدَا مَارَا اَزَان پِش مِي اِيد مَارَا بَارَز وَهَا
وَيَنْصِب لَنَا الشُّبُهَاتِ إِنِّ وَعَدْنَا كَذِبًا وَإِنِّ
وَرَبَّائِي مِي كِيد مَبُورِي مَارَا اَز وَهَا اَكَر وَعْدِي دَهْد مَارَا بَارَز وَهَا كِيد دَاكَو
مَتَانَا اَخْلَقْنَا وَالَمْ نَصْرِفْ عَنْكَ كَيْدَهُ يَضْلِكَا وَلَا
اَز وَهَا پِش مَانْد خَلَاق كِيد وَاكَرَا اَز مَارَا اَزْمَا كِيدَا دِ اِي نَاه كِيد مَارَا دَاكَو
تَقْنَا جِبَائِلَهُ يَسْتَرْ لَنَا اَللَّهُمَّ مَا قَهَرُ سُلْطَانُهُ عَنَّا
كَاه نَدَا كِي مَارَا اَز دَا جِهَاد وَاذ حَاكِي مَارَا مَارَد شَك سُلْطَان اَو اَزْمَا
سُلْطَانِيكَ جِئْتُ تَحْبِسُهُ عَنَّا بِكثِيرِ الدُّعَاءِ قَبْلُ صَبَح
سُلْطَان نَر تَا مَارَدَا كِي اَزْمَا بِسِيَارِي دَعَا كُنْهْم تَا مَاشِيْم
مِنْ كَيْدِهِ فَيَا لِعُصُومِيْنَ بِكَ اَللَّهُمَّ اَعْظِمْنِي
اَز كِيد اَو دَر جِلْم نَگاه دَا شَتَا كَان بِنُو يَا وَب بَدِي مَارَا
كُلَّ سُؤْلٍ وَا قَضِ لِي بِجَوَابِي وَلَا تُنْغِصْنِي
سَم مَادَم دَكْزَا دَا جِهَاد مَار دَا اَزْمَا اَزْمَان
اَلْحَابَةِ وَقَدْ ضَمِنْتَهَا لِي وَلَا تَحْبِثْ دُعَايَ
اَحَابَتِي وَضَمِنَ كُودِي اَن اَزْمَا اَزْمَا دَا اَزْمَا دَعَا اَزْمَا
عَنْكَ وَقَدْ اَمَرْتَنِي بِهِ وَاَمْنٌ عَلَيَّ بِكُلِّ
اَزْمَا دَفُورْدِي مَارَا مَار دَا وَشَت نَه بَر مَارَا بَر
مَا يَصْلُحْنِي فِي آخِرَتِي وَدُنْيَايَ مَا دَكْرْتُمْنِي
جِه مَارَا صِلَاح اَوْرَد مَارَا دَا اَحْزَة مَار دَا دُنْيَايَ اَزْمَا بِيَا دَا اَزْمَا

لَكَ
تَرَا

وَمَا نَسِيتُ أَفَاطْهَرْتُ أَفَاحَقِيتُ أَوَأَعْلَيْتُ أَوْ
دایم فراموش نکردم یا ای بیو شایدم یا ای اسکارا کردم
أَسْرَدْتُ فَأَجْعَلَنِي فِي جَمِيعِ ذَلِكُم مِّنَ الْمُفْلِحِينَ
ناله چنان کردم و سوار این همه از جلم را سکارا کن
سَوَّالِي أَيَاكَ الْمُنْجِيْنَ بِالطَّلَبِ إِلَيْكَ الْمُنَوَّعَاتِ
سوال کرده من از تو و حاجت روا و دکان بخش از تو و نگاه داشتگان
بِالتَّوَكُّلِ عَلَيْكَ وَالْمُتَّقُوذِينَ بِالتَّعَوُّذِ بِكَ لِرَحْمَتِكَ
توکل بر تو و پناه دادگان به پناه بخش تو سوگند دهم
فِي التَّجَارَةِ عَلَيْكَ الْمُجَازِينَ بِعَرْكِ الْمُؤَسَّعِ عَلَيْهِمْ
در با دادگان بر تو و زینهار با تمکین بر تو فزاید کرده بر آنان
الرِّزْقِ الْجَلَالِ مِنْ فَضْلِكَ الْوَاسِعِ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ
روزی جلالت از فضل تو روزی فراخ محمد و کرم تو
الْمُعَزِّينَ مِنْ لَدُنِّكَ وَالْمُجَازِينَ مِنْ ظِلِّكَ
عزیز کنان از هاد کن و زینهار با تمکین از سیم
بَعْدَ لِكَ وَالْمُعَازِينَ مِنْ لَبَّاءِ بِرَحْمَتِكَ وَالْمُعَازِينَ
بعد از تو و عافیت با تمکین از بلا بر رحمت تو و زینهار کنان
مِنَ لِّمَقَرِّ رَحْمَتِكَ وَالْمُعَصَّومِينَ مِنْ لَذْنُوبِ
از درویشی و نیکو کنی تو و داد داشتنان از کسایت
وَالزَّلِيلِ وَالْخَطَا بِتَقْوَاكَ وَالْمُؤْتَقِينَ لِلْخَيْرِ وَالرَّسَدِ
فراغت و خطاها بر بهر از تو و توبت با تمکین بیگانه در راه راست
وَالصَّوَابِ بِطَاعَتِكَ الْمَحَالِ يَنْتَهُمُ وَيَسْتَلِ الْذَّنُوبِ
و صواب بر فرمان برداری تو در بر که میان ایان و میان کسایت

وَلَا تَكُ وَفَقِيَتْ لِإِقَامَةِ شَيْكِ وَالْأَخَذِ لِمَجَاسِنِ

و لایست تو و تو نیست ده انسانا سای داشتن سنت تو و مرا گونی بنیلهای

أَذْبَكَ فِتْرَازَ فَاكِ صَعِيفِهِمْ وَ سَبَّ حَلَبِهِمْ وَ عِيَادَةَ

اذب تو در ملارا کردن صیف آنان و باز ست در دوش آنان و پیش

مَرِيضِهِمْ وَ هِدَايَةَ مُسْتَرْشِدِهِمْ وَ مُنَاصَحَةَ مُسْتَشِيرِهِمْ

مرا بیمارانی و راه نمودن راه جویده آنان و وصیت کردن شرر زجرانی

و تَعَاهُدَ قَادِمِهِمْ وَ كِتَابَ اسْرَارِهِمْ وَ سِرَّ عَوْرَاتِهِمْ

و تعهد کردن باز آمده شان و نوشتن سرائان و پوشیدن عورتان

و نُصْرَةَ مُطْلُومِهِمْ وَ جُسْنَ مَوْلَانِهِمْ بِالْمَاعُونِ

و ناری کردن بنم رسیده شان و نیکویی مواساتان کمال شان در کار آمد

قَالَ جُودَ عَلَيْهِمْ بِالْحِدَّةِ وَالْإِفْضَالِ وَاعْظَاءِ مَا يَحِبُّ

و باز کن بر شان اسخود و افضا و دادن آنچه بانه شان

لَهُمْ بَلَّ السُّؤَالِ وَاجْعَلِي اللَّهُمَّ اجْزِي بِالْإِحْزَابِ

بین از سوال و کنه را یا رب اگر باداشت دهم شکلی

مُسْتَمْتِهِمْ وَاعْرِضْ بِالْحَاوِرِ عَنْ ظَالِمِهِمْ وَاسْتَعْمُكْ

بدی آسانا و روی نگردانم بد رگدانش از سخکاران و سای داد

جُسْنَ الظِّلِّ فِي كَأْتِهِمْ وَأَتَوَلَّتْ بِالْبَرِّ عَامَتَهُمْ

نگوی کاسا در منم آنان و توتی کم ننگریا طله شان را

وَاعْصِ بِصُرِي عَنْهُمْ عَقَّةً قَالَتْ بَخَانِي لَهُمْ

و در فرمانم ختم از شان از بارمائی و نرم کم جانب خون انسانا

تَوَاضَعًا وَارْقَ عَلَيَّ أَهْلَ الْبَلَاءِ مِنْهُمْ لِحِمَّةً وَاسْتَرْ

از نمودن او نیک دل بانهم بر اهلک بلا از شان از رحمت و در دگر

دائم

الحمد

لَهُمْ بِالْحَبِيبِ مَوْدَّةٌ وَاجِبٌ بَقَاءُ النِّعْمَةِ عِنْدَهُمْ
 انا بر بخت دوستی و دوست دارم سینه بنت تو بر انا
 نَصِيحًا وَاجِبٌ لِّمَّ مَا وَاجِبٌ لِّجَامِي وَارْبَعِي لَهُمْ
 از بخت و دوا حد دارم انا انا ای واجب دارم بوی خوشانه عدد و نگار دارم
 مَا ارْبَعِي لِحَاصِيَتِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 ای نگار دارم بوی خاصکلامی باری صلوات بر محمد و آل او
 وَارْبَعِي مِثْلَ ذَلِكَ مِنْهُمْ وَاجِبٌ لِّي أَوْفَرُ
 و بر دوی کن مسا مانند آن از انا و نگار انا تمام تر
 الْجُطُوطِ مِمَّا عِنْدَهُمْ وَزِدْهُمْ بَصِيرَةً فِي حَقِّي
 بهر وفا انا ای نزدیک انا ای و زیادت کن انا را بصیرت در حق من
 وَمَعْرِفَةً بِفَضْلِي حَتَّى يَسْعَدُوا بِي وَأَسْعَدَ
 و شناختی فضل من تا به بخت من و زیادت من
 بِهِمْ آمِينَ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 با انا احابت کن ای پروردگار جهانیان

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لِنَفْسِهِ وَأَهْلِ وَلاَتِهِ
 و از دعا او سرور داد سلام بر او و دوستان او
 اللَّهُمَّ يَا مَنْ لَا تَنْقُضِي عَجَائِبَ عَظَمَتِهِ صَلِّ عَلَى
 باری ای آنکه که برسد عجايب بزرگواری او صلوات ده بر
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْتَنِبْنَا عَنِ الْمُنَادِيَةِ عَظَمَتِكَ وَيَا
 محمد و آل او و باز دار ما را از گمراهی عظمیت تو
 مَنْ لَا تَنْتَهِي مُدَّةَ مُلْكِهِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 آنکه که برسد مدت پادشاهی او صلوات ده بر محمد و آل او

وَأَعْتَقَ رِقَابَنَا مِنْ يَقْمَتِكَ وَيَا مَنْ لَا تَقْنِي خُرَابُ

و ازاد کن کردن ما را از عذاب تو دای امک نیست نباید خرابیها

بِحِمَّتِهِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ لَنَا نَصِيبًا فِي

رحمت تو صلوات ده بر محمد و آل او و کن ما نصیبی در

رَحْمَتِكَ وَيَا مَنْ تُفْلِجُ ذُؤَبَ دُؤَيْتِهِ الْأَنْصَارِ صَلِّ

رحمت تو دای امک باز تو بدیش دیدن او حشها صلوات ده

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ فَأَذِنَا إِلَيْكَ قَرِيبُ وَيَا مَنْ تُصَغِّرُ

بر محمد و آل او و نزد کن ما را نیز دیگر تو دای امک کوچک شود

عَنْ خَطَرِهِ الْأَخْطَارِ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكْرَمْنَا

از خطرات خطرهای صلوات ده بر محمد و آل او و گرامی کن ما را

عَلَيْكَ وَيَا مَنْ تُطَهِّرُ عُنْدَهُ بَوَاطِنَ الْأَخْبَارِ صَلِّ

بر تو دای امک پیداشود نزد کن ما را حشهای پوشیده صلوات ده

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تُفَضِّحْنَا لَدَيْكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى

بر محمد و آل او و رسوا کن ما را نزد کن ما را یا رب صلوات ده بر

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَغْنِنَا عَنْ هَيْبَةِ الْوَاضِعِينَ بِهَيْبَتِكَ

محمد و آل او و بی نیاز کن ما را از خجسته خجسته گان به خجسته تو

وَاكْفِنَا وَجْهَهُ الْقَاطِعِينَ بِصَلَاتِكَ حَتَّى لَا نَرُوعَبَ

و کفایت کن ما را و خجسته بریدن گان به بیوستگی تو تا رعبت کنم

إِلَى أَحَدٍ مَعَ بَنِيكَ وَلَا نَسْتَوْجِبُ مِنْ جَدِّكَ مَعَ تَصَلِّكَ

به یوی کن با خجسته تو و به دیم از کسی با فضل تو

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكُنْ لَنَا وَلَا تُخْزِ عُنَا

یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و باش ما را و باش بر ما

وَكَلَّمْنَا وَلَا تَكُنْ عَلَيْنَا وَامْكُرْ لَنَا وَلَا تَمْلِكْ بِنَا

وکیل کن برای ما و کد کن بر ما و مکر کن بوی ما و مکر کن بیا

وَأَدِلْ لَنَا وَلَا تَدِلْ مِنَّا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

و دولت ده ما را و دولت مده از ما یا رب صلوات ده بر محمد

وَأَلِّهِ وَقِيَامِكَ وَاجْفُطْنَا بِكَ وَاهْدِنَا إِلَيْكَ وَلَا

وال او و نگاه دار ما را از تو و نگاه دار ما را بتر و راه نمای ما را سوی تو و

تَبَا عِدْنَا عَنَّا إِنْ مَن تَقِيهِ يَسْلَمُ وَمَنْ تَهْدِهِ

دور کن ما را از تو که ای کسی که نگاه داری او را سلامت باشد و میرگدانه

يَعْلَمُ وَمَنْ تَقَرَّبَهُ مِنْكَ يَغْنَمُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى

بنا بد را کسی که قوا را نزدیک کنی از تو غنیمت یابد یا رب صلوات ده بر

مُحَمَّدٍ قَالِهِ وَكَفَنَاجِدْ نَوَائِلَ لَزَمَاتِ وَسُوءِ

محمد و ال او و گنایت کن از ما گناهان و ملاهای روزگار و بدی

أَصَا لِيكَ لَشَيْطَانٍ وَمَوْلَاهُ صَوْلَةُ السُّلْطَانِ اللَّهُمَّ

لا مهاد دیو و تلای جمل سلطان یا رب

إِنَّمَا يَكْفِي الْكُفَاءَ بِفَضْلِ قُوَّتِكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

که گنایت بر کند گناه بفضل قوت تو صلوات فرست بر محمد

وَأَلِّهِ وَكَفَنَاجِدْ نَوَائِلَ لَزَمَاتِ وَسُوءِ

وال او و گنایت کن ما را و گنایت کن از ما گناهان و ملاهای روزگار و بدی

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ قَالِهِ وَاعْطِنَا وَإِنَّمَا يَهْتَدِي

صلوات ده بر محمد و ال او و ده ما را و راه که برند

الْمُهْتَدُونَ بِنُورِ وَجْهِهِ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ قَالِهِ

راه یابندگان بنور روی تو می برند صلوات ده بر محمد و ال او

وَأَهْلُ نَا أَللَّهُمَّ إِنَّكَ مِنْ قَالَيْتَ لَمْ يَضُرَّهُ خَلْقُكَ

و دایمان ما را یارب که تویی که آنس که ترا دوست دارد زیان نگیرد و را

الْحَاقِ ذَلِيلٌ وَمَنْ أَعْطَيْتَ لَمْ يَقْضِهِ مَبْعُ الْمَانِعِينَ وَ

برزه کو از مسکن و اکن را که چیزی دین سکا مدها را ندادن نا دهن کار

مَنْ هَدَيْتَ لَمْ يَغْوِهِ اضْلالُ الْمُضِلِّينَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

و سر کما تو راه نمای من راه نکند او را می راه کردن و راه که کار صلوات ده بر محمد

وَامْتَحِبَّا بِعِزِّكَ مِنْ عِبَادِكَ وَأَغْنِنَا عَنْ غَيْرِكَ

و بار داد یارا بیز تو از بند کار تو و من نیاز کن ما را از عورتو

بَارِقًا دَكَّ وَأَسْلَفَ تَبَايَسِيكَ الْحَقِّ بَارِئًا دَكَّ اللَّهُمَّ

بخشد تو و پیر ما را ساء حق ساء نمودن تو یارب

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ سَلَامَةً قُلُوبَنَا فِي ذِكْرِ

صلوات ده بر محمد و آله و کن سلامت دلها را مادر یاد کردن

عَظَمَتِكَ وَفِرَاعِ أَيْدَانَا فِي شُكْرِ بَعْثِكَ وَأَنْطِلَافِ

بزرگی تو و بردارن تنها ما در شکر بعت تو و کشادن

الْإِسْتِثْنَاءِ وَصِفِ مَنِّيكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

و زانها ما در وصف مننت تو یارب صلوات ده بر محمد و آله

وَأَجْعَلْنَا مِنْ دُعَائِكَ الدَّاعِيَةِ إِلَيْكَ وَمِنْ هَذَا نَكِ

و کن ما را از خوانندگان تو که باین دعا نند و از راه ناسدگان

الدَّالِّينَ عَلَيْكَ وَمِنْ خَاصَّتِكَ الْخَاصِّينَ لَكَ بِأَرْحَمِ الرَّاحِمِينَ

که دلالت کند بر تو و از خاصان تو که خاص باشند بر تو ای بخشنده

وَمِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي مَكَانِهِ الْأَخْلَاقِ وَرَضِيَ عَنْهُ

و از دعای او تو را سلام در مکان اخلاق و رضی از او

إِذَا خَصَّ نَفْسَهُ بِالْدُّعَاءِ

و آن خاص بکونی تن خود را بدعا

و آله
وال آله

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَابْلُغْ بِإِيمَانِي أَجَلَ
 يارب صلوات ده بر محمد و آل او و برسان ایمان ما بکمال
 الْإِيمَانِ وَأَجَلْ يَقِينِي أَوْفَرِ الْيَقِينِ وَأَنْتَ يَبْقَى
 ایمان و یمن یمن مرا تمام تر یمن یمن و برسان یمن مرا
 إِلَى أَجَلِ نَبَاتٍ وَبِعَمَلِي إِلَى أَجَلِ أَعْمَالِ السَّعْيِ
 بشکو ترش نبات و کردار ما به شکو ترش اعمال یارب
 وَقَوِّ بِلُطْفِكَ يَتِيَّ وَصَحِّ بِهَا عِنْدَكَ يَتِيَّ وَاشْفِ بِلُحْظِكَ
 و قوی کن بملطف تو یتیم من و درست کن باغ نزدیکت استوارتر با باطل
 بِقُدْرَتِكَ مَا فَسَدَ مِنِّي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 بتوانایی تو ای پناه مرده است از یارب صلوات ده بر محمد و آل او
 وَأَكْفِنِي مَا يَشْغَلُنِي الْإِهْتِمَامُ بِهِ فَاسْتَعْمِلْنِي فِيهِمَا
 و کفایت کن مرا ای شغور کننده مرا اندیشه کردن مان و نا کار داران در این
 تَسْلِيَّ عِدَا عَنِّي فَاسْتَفْرِغْ لِي نِيَامِي فِيهَا حَلَقَتْنِي لَهُ
 بر من از من فردا از آن و در پرداز دور کار من در این افروز مرا از آن
 وَأَعِزَّنِي وَوَسِّعْ عَلَيَّ رِزْقِي وَلَا تَفْتِنَنِي بِالْبَطْرِ
 عزیز نما ز کردار مرا و فراخ کن بر من روزی من و بفرست مسکرم را بفرز و رفعت
 وَأَعِزَّنِي وَلَا تُنْكِلْنِي بِالْكِبَرِ وَعَبْدُكَ لَكَ وَلَا
 و عزیز کن مرا و تسلای کن مرا بکبر و بر نهاده خردم را و پناه
 تُفْسِدُ عِبَادَتِي بِالْعُجْبِ وَأَجْرِ النَّاسِ عَلَيَّ يَدِي الْخَيْرِ
 من بپرستیدن من بکبر و بران سودمانا بردن من نیکی
 وَلَا تُخَفِّهْ بِالْمُنْ وَهَبْ لِي مَعَالِيَ الْإِخْلَاقِ وَأَعْصِي
 و نکاهان را منت نهادن و بخش ما ببلندیها و برساند نگاه دار مرا

مِنْ لَفْظِ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَسَلِّمْ وَلَا تَرْفَعْنِيَّ
اگر بگویند یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بر من و بر همه

دَرَجَةِ اِلَّا جَطَطْتَنِيَّ عِنْدَ نَفْسِيْ مِثْلَهَا وَلَا تَقْدِرْ لِيْ
بلکه اگر بگویند یا رب من را نزد خودت برسان مانند آن بام و نواز مرا

عِندَ ظَاهِرِ اِلَّا اَخَذْتَنِيْ ذٰلِكَ بِالْطَّنَةِ عِنْدَ نَفْسِيْ
عند ظاهر الا که تو کنی مرا هادی بر منیده نزد خود هر چند

تَقْدِرْهَا اِلّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَسَلِّمْ وَلَا تَرْفَعْنِيَّ
تقدیر آن یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بر من و بر همه

صَالِحٍ لَا اَسْتَبْدِلُ بِهِ وَطَرِيقَةَ جَوْفِ اِلَّا اَرْبَعُ عَنْهَا وَبِدَةِ
صالح که بخواهم بدل کنم بآن به راهی چنان که بگردم از آن و بدی

رُشِدٍ لَا اَمِيْلُ عَنْهَا وَغَيْرُهَا مَا كَانَ غَيْرِيْ بِكَ لَهُ
رشد که بخواهم بکنم از آن و غیره هر چه که بخواهم بکنم بکنم

فِيْ طَاعَتِكَ يَا ذَاكَ اَنْ جِئْتِيْ مِنْ بَعْلِ الشَّيْطَانِ فَاقْضِيْ
در طاعت تو ای آن که من را از دامن شیطان بیاوردی

اِلَيْكَ قَبْلَ اَنْ يَسْبِقَ مَقْتَلُكَ اِلَّا اَوْ تَسْتَجِمْ عَضْبُكَ
ای تو پیش از آن که پیش از من دامن تو بیاوردی یا تو بیاوردی

عَلَيْكَ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَسَلِّمْ وَلَا تَرْفَعْنِيَّ
ای تو یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بر من و بر همه

بِخَصَّةِ اَهْلِ لِسَانِ الْمَجْنَةِ وَمِنْ جَسَدِ اَهْلِ الْبَغْيِ
بخصوص اهل لسان مجنون و از جسد اهل بغی

الْمُؤَدَّةِ وَمِنْ طَنَةِ اَهْلِ الصَّلَاحِ النَّقَّةِ وَمِنْ عِلَاوَةِ
المؤدّة و من طنّة اهل الصلاح النّقّة و من عِلَاوَةِ

وَلَا عَارِيَّةٍ اَوْ كُنْتُ بِهَا اِلَّا خَسْتَهَا وَلَا اَكْرُوْمَةً نَاقِصَةً اِلَّا اَمْتَهَا
و لا عاریّه اوست که مرا بآن بگویند یا تو بگویند یا تو بگویند یا تو بگویند

بدره

ای تو

عبدی

بخصوص اهل لسان مجنون و از جسد اهل بغی
المؤدّة و من طنّة اهل الصلاح النّقّة و من عِلَاوَةِ
و لا عاریّه اوست که مرا بآن بگویند یا تو بگویند یا تو بگویند یا تو بگویند

و نه عی

بِأَيِّهَا
ق
تُخَوِّدُنِي الْوَلَايَةَ وَمِنْ عُقُوفِ رُكُوتِ الْحَرَامِ
نزدگان دوستی با تو از ناسپردانی

الْمُبَرَّةِ وَمِنْ خِلَالِ الْأَقْرَبِينَ النَّصْرَةَ وَمِنْ
مهربانی را از نزد کسان بسیار دیری را

حَبِ
خَبْلِ الْمَنَارِ بِتَصَيُّجِ الْمَقَّةِ وَمِنْ كَثَلِ الْمَلَأْسِينَ كَرَمِ
کرمی در بند دوستی را از مدعیان آن که کار بر تو دم بوسند

الْعُسْدَةِ وَمِنْ مَرَاةِ حَوْفِ الظَّالِمِينَ جَلَاوَةً
عشرت را از تلخی ترس سداد کاران شرمی

قَالَ
اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاجْعَلْ لِيْ يَدًا عَلٰى
ای علی را یارب صلوات ده بر محمد و نهادستی ده بر

مَنْ ظَلَمَنِيْ وَلِسَانًا عَلٰى مَنْ خَاصَمَنِيْ وَظَفَرًا
اگر بوی من بداد کرده است و زبانی تو را که با من خصمی گردانست و طغری

بَيْنَ عَانِدِيْ وَصَبَّ لِيْ مَكْرًا عَلٰى مَنْ كَايَدَنِيْ
بدانکه با من دشمنی کرده است و بده مرا مکر را بر آنکه کایده کرده است

وَقَدَرَةً عَلٰى مَنْ ضَطَّهَدَنِيْ وَتَكْذِبًا لِّمَنْ قَصَصَنِيْ
و توانایی بر آنکه شکسته است و دروغ داشتن را آنکه مرا کز کرده است

وَسَلَامَةً مِّنْ تَوَعَّدَنِيْ وَوَقْفَتِيْ لِحَاغَةِ مَنْ
و سلامت از آن که مرا بیم کرده است و توقفی ده مرا فرمان بردن آن

سَدَدَتْنِيْ وَمِتَابِعَةً مِّنْ اَزْ شَكَنِيْ اَللّٰهُمَّ صَلِّ
که مرا است و ادامه از آن که شکسته است و توانایی ده مرا از آنکه شکسته است

عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَسَلِّمْ لِأَنَّ اُعَارِضَ مِنْ عَشِي
محمد را و آل او و است مکر مرا با آنکه در پیش ام که مرا با آن

چنانکه کرده است

رَوِّ الْقَوْلَ بِالْحَقِّ وَأَنْ ضَرَّ وَالْحَمْدُ عَنِ الْبَاطِلِ
 وسمت کنن بحق واکرم زبان دارد و خاموشی از باطل
 وَأَنْ يُفْعَ وَاسْتِقْلَالِ الْخَيْرِ وَأَنْ كَثُرَ مِنْ قَوْلِي
 واکرم بردگند و کلمه داشت نیکی و اکرم بسیار باشد از گفتار
 وَبِعَلَى وَاسْتِكْثَارِ الشَّرِّ وَأَنْ تَكْ مِنْ قَوْلِي
 وکردار من و بسیار داشتن بدی و اکرم کم باشد از گفتار
 وَبِعَلَى وَأَكْمَلْ ذَلِكَ لِي بِدَوَامِ الطَّاعَةِ وَلِزُومِ
 وکردار من و تمام کن آن مدا همیشگی طاعت و ملازمت
 الْجَمَاعَةِ وَرَفِضِ أَهْلِ الْبِدْعِ وَمُسْتَعْمَلِي الرَّا
 جماعت و دشت ندانن اهل بدعت و انانیکار دارند راهها که نیکو
 الْمُخْتَرِجِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْ أَوْعِ
 بادیاد و دهم باشد یارب صلوات ده بر محمد و آل او و کن فراخ تر
 رِزْقَكَ عَلَيَّ إِذَا كَبُرْتُ وَأَقْوَى قَوْلِي فِي
 روزی تو بر من خون بد پیانم و قوی تر من روز تو در من
 إِذَا نَصَبْتُ وَلَا تُثَلِّبْنِي بِالْكُسَلِ عَنْ عِبَادَتِكَ وَلَا
 خون رنج پیانم و مایه مبتلا بکس کاهلانی بر سبند تو و
 بِالْجَمْعِ عَنْ سَبِيلِكَ وَلَا بِالْتَّعَرُّضِ خِلَافِ مُحِبِّكَ
 بگورن از راه تو و نه تعرض کردن آن چیز که حلال دوست تو
 وَلَا مَجَامَعَةٍ مِنْ تَفَرُّقٍ عَنْكَ وَلَا مَفَارِقَةٍ
 و نه فاصله ای از کنی که بپاکدیده شده باشد از تو و نه جدا بانی و دور
 مِنْ جَمْعِ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 از آن کسی که جمع شده است از تو یا ربه صلوات ده بر محمد و آل او

وَاجْلِيْ اَصْوَابَكَ عِنْدَ الصُّورَةِ وَاسْئَلْ عِنْدَ
و ماحسان که که جمله بترکیم وقت ضرورت دار تو خوام وقت

الْحَاجَةِ وَاصْبِرْ اِلَيْكَ عِنْدَ الْمَلِكَةِ وَلَا تَقْنِيْ

حاجت و باری که با تو وقت درویش و ما بقتنم بترک

بِالْمُسْتَعِيْنَةِ بِعَيْنِكَ اِذَا اضْطَرَّدْتَ وَلَا بِالْخَفِيعِ

بیادی خواستن بخوان تو چون ضرورتی امیده باشد و نه لغزین کرد

لِسَوَالٍ اِذَا انْقَرَضَتْ وَلَا بِالتَّصَرُّعِ اِلَى مَنْ دُونَكَ

جرا از تو چون درویش بیایم و نه بناری کردن و این که زیر توانست

اِذَا اَدْبَسْتَ فَاصْبِرْ بَدْلَكَ خَدْلًا نَكًّا وَمَنْعَكَ وَ

چون کار سخت پیش آید پس صبر کنم نان نرو کذاشتن نرا و نا دادن نرا

اِذَا رَجَعْتَ

اعْتَصِمْ بِذِكْرِ الْجَمْعِ الرَّاحِمِ اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ مَا بَلَّغِيْ

و روی بگردانیدن تو ای بخشنده ترش بخشایان یا دها کن ای در افکند

الْمَشْطَانِ فَيَرْوِعَ مِنْ التَّهْنِ وَالنَّظْمِ وَ

در روی در درویش از درویش کسی و کان بودن

و ندی

الْجَسَدِ ذِكْرًا لِّعَظْمِكَ وَتَفَكَّرْ فِيْ قُدْرَتِكَ وَتَذَمَّرْ

و جد یاد کردن تو بزرگواری نرا و اندیشم در قدرت تو و هلا اگر گوی

عَلَى عَذْرَاكَ وَ مَا اجْرَكَ عَلَى لِسَانِيْ مِنْ لَفْظَةٍ

پس درین تو و ای چه براند بر زبان من از لفظی

فَجْشٍ اَوْ هَجْرٍ اَوْ شَمِّ عَرَضٍ اَوْ شَهَادَةٍ بِاطْلَبِ

نمانست یا هرزه یا دشنام یا کوهی یا طلبی

اَوْ اَعْتَابٍ مِّنْ غَايِبٍ اَوْ سَبِّ جَاحِظٍ وَ مَا اَسْبَهَ

یا بدگویی موهبی غایب یا دشنام نهادن چاخری و ای بدین ماه

ذَهَبَ

ذَلِكَ نَطَقًا بِالْحَمْدِ لَكَ وَاعْتِرَافًا بِالشَّاءِ عَلَيْكَ وَذَهَابًا
 مخفی که بشود در مرتبه و دور در شدن در شاد و ج بر تو و در شدن
 فِي تَجْمِيدِكَ وَشُكْرًا لِنِعْمَتِكَ وَاعْتِرَافًا بِاخْسَانِكَ وَاحْصَاءُ
 در بزرگ دانستن تو و شکر مرمت تو و اعتراف بیکانگی بکردن تو و بزرگ
 لِمَنِّكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا أَظْلَمُ
 مرمت تو یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و این بیدار کنند
 وَأَنْتَ مُطِيقٌ لِلدَّفْعِ عَنِّي وَلَا أَظْلَمُ وَأَنْتَ قَادِرٌ
 و تو قاتلانی که آن باز داردی از من و این بیدار کنم و تو توانایی
 عَلَى الْقَبْضِ مِنِّي وَلَا أَضِلُّ وَقَدْ أَمَلْتُكَ هِدَايَتِي
 که مرا فاکیری و منیدانه بنیایم و ممکن گشته است مرا راه نمودن
 وَلَا أَتَقَرَّبُ وَمِنْ عِنْدِكَ وَسِعَتْ وَلَا أَلْعَيْنُ
 و من دروین بنیایم و از نزدیک است فراخ و تو را که کفر و من نهاده بنیایم
 وَمِنْ عِنْدِكَ وَحَدَّثَ اللَّهُمَّ إِلَى مَغْفِرَتِكَ وَنَدَمْتُ
 و از نزد دیکه است تو را که من یا رب یا امرزش ب آدم
 وَإِلَى عَفْوِكَ قَصَدْتُ وَإِلَى تَجَارَتِكَ اسْتَقْسَمْتُ
 و بگذرد قصد کردم و بیا دار گاشی تو از زود شدنم
 وَبِفَضْلِكَ وَثِقْتُ وَلَيْسَ عِنْدِي مَا يُوجِبُ مَغْفِرَتَكَ
 و بفضلت و اکتی عدم و نیست نزد من چیزی که واجب کند مرا آمرزش
 وَلَا فِي عَمَلِي مَا اسْتَحِقُّ بِهِ عَفْوُكَ وَمَا لِي عَمْدٌ
 و نیست در کردار من چیزی که سزاوار بنیایم یا ان عفو را و هیچ حرمه ندارد
 أَنْ حَكَمْتُ عَلَى نَفْسِي إِلَّا فَضْلَكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 از آن که بجام کردم بر خوشت الا فضل تو پس صلوات ده بر محمد و آل

وَتَنْفُلْ عَلَيَّ اللَّهُمَّ فَإِنِّي بِالْهُدَى وَالْهُدَى
وَتَفْضَلْ بَرِي يارب دین اور مراه راست و دردم آتس
الْهُدَى وَفَقَيْتِ الْيَتِيمَ إِذْ لِي وَاسْتَيْلَيْتِ بِنَا
برهیزگاری و تو رفیق ده مرا باغ ان بهرست و فاکار دارا باغ
هُوَ اَرْمَى اللَّهُمَّ اسْلُكْ بِي الطَّرِيقَةَ الْمُسْلَى وَاجْعَلْ
او بنده ترست یارب پیرسا مراه بهتر و کن مرا
عَلَيَّ مِلَّةَ اُمُوشَ وَاجْعَلْ اللَّهُمَّ صَلَ عَلَى مُحَمَّدٍ
که بر ملت تو بیدم و زنده بنوم یارب صلوات ده بر محمد
إِلَيْهِ وَامْتَحِنِي بِالْاِمْتِحَادِ وَاجْعَلْ مِنْ اَهْلِ السَّادِ
وال او در خود داره دس مرا نیامه زین و سس سا از اهل سادی
وَمِنْ اَدِلَّةِ الرَّشَادِ وَمِنْ صَالِحِي الْعِبَادِ وَارْزُقْنِي
و از دلیان راه راست و از بند جان بسک و روزگار
قُوْرَ الْعِبَادِ وَبِلَامَةِ الْمِرْصَادِ اللَّهُمَّ خُذْ لِنَفْسِي مِنْ
رستگاری راه که روی خند و سلالت راه کذر یارب اگر که روی کس مرا از
نَفْسِي مَا يَخْلُصُهَا وَابْقِ لِنَفْسِي مِنْ نَفْسِي مَا يَنْجِيهَا
تناس ای بر هاندانا و بگذارد بری نفس من از تن من ای با صلاح او در مرا
يَا نَفْسِي هَالِكَةً اَوْ تَعْصِمَهَا اللَّهُمَّ اَنْتَ عُدَّتِي
که من هلاک کنده است یا تو او را نگاه داری یارب تو بدست ما هلاک کن
إِنْ جُرَيْتَ وَإِلَيْكَ مُسَجِّعِي إِنْ جُرَيْتَ وَبِكَ
اگر مال من بزند و بهی که است چیزی خوشتر کن مرا معصم کسده و بت
اسْتَعَاثْتِ إِنْ كُرَيْتَ وَعِنْدَكَ عُمَاقَاتُ خَلْفٍ وَلَمَّا
تو باد خواستی من چون آمده کم کسد و بزد کم تو ای در کدر است بزدی است

ثَابِتٌ صَلاَحٌ وَفِيهَا أَنْكَرْتُ تَغْيِيرَ قَامُنِي عَلَى قَلْبِ الْبَلَاءِ
 کاربخش که صلاح است و در آنجای کارکردن کردش من نشد بر من پیش از بلاء
 بِالْعَافِيَةِ وَقَبْلَ الطَّلَبِ بِالْجِدَّةِ وَقَبْلَ الْفُتَالِ بِالْوَسَادِ
 بیافیت پیش از حتمی یافتن و پیش از بی ناس راه رفتن
 وَأَكْفَيْتُ مَوْنَةَ مَعْرَةِ الْجَنَادِ وَهَبْتِ أَمْنِي يَوْمَ
 و گنایت کردی مرا دلم زیان شدگان و بخش مرا امن روز
 الْمَعَادِ قَامَتْ جَنِّي حَسَنُ لَوَازِيْنِ اللَّهِ هَمَّ صَلِّ عَلَى
 نیات و بدو ما بنکوی جنت یارب صلوات ده بر
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ بِطُغْيَانِي وَأَعْدَتِي بِنِعْمَتِكَ وَ
 محمد و دهم کی از من بطغیان و بدو در من نعمت تو
 أَصْلَحْتِ بَلَرِي مَلٍّ وَدَاوَلْتِ بَضْعِيكَ وَلَجَلَّتِي ذَرَاكُ
 باصلاح آوردی مرا بیزکی تو و در مان کن مرا بنیکو کردن تو و فرو دادی مرا در نیا
 وَجَلَلَّتِي رِضَاكُ وَوَفَّقْتِي إِذَا اسْتَلْتُ عَلَى الْأُمُورِ
 و بزرگان مرا رضا تو و تو رفیق ده مرا چون مشکل مانند بر من کارها
 لَمْ هَلَاهَا وَإِذَا تَسَابَهَتْ الْأَعْمَالُ لَانْ كَاهَا وَإِذَا تَنَاقَضَتْ
 نماند نماند و چون متناهی مانند کارها یا کز ترین آن و چون متناقض
 الْمَلَلُ لِرِضَاهَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
 ملتها بپندده تران یا یارب صلوات ده بر محمد و آل او
 تَوَحَّدْتِ بِالْكَفَايَةِ وَسَمَّيْتِ الْحُسْنَ لَوْلَايَةِ
 تنه بازمی ما بکفایت و نشان کن بنیکوی دوستی
 وَهَبْتِ لِي صِدْقَ الْهُدَايَةِ اللَّهُمَّ اقْنِنِي بِالسَّعَةِ
 و بخش مرا راستی راه داشت یارب تو انور کن مرا بقدری

وَسَيَسْتَنْتِي بِالذِّعَةِ فَاَمَجِّتِي حُسْنَ الرِّعَةِ وَلَا تَحُكِّ
وَدَارِهَا بِنَايَ وَبِدِهِ سَيَا بِنَايَ نَكَاهُ دَاسِبٍ وَتَكْرَانِ
عَيْشَتِي لَدَا وَلَا تَزِدْ دُعَايَ عَلَيَّ رَدًّا يَا تِي لَا أَحْجُلُ
دَمِينِ مَرَا دُشْتَارِ وَرَدِ مَكِي بَرِيْنِ دَعَايَ دَرْدِ كَرْدِي كَمَنْ عَلِي كَمِ

لَكَ ضِدًّا وَلَا اَدْعُوْ مَعَكَ بَدَلُ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
مَرَا خُدِي وَدِي خَانِ بَا نَرِ مَتَايِ دَا يَا رَبِّ صَلَوَاتِ دِهْ بِرِ مُحَمَّدٍ

وَاٰلِهٖ وَامْتَنِعِيْ مِنْ لِّسْرِفٍ وَحِصْنِيْ رِزْقِيْ مِنْ
وَالِدِيْ وَبَارِدَارِ مَرَا اَزْ اَسْرَافِ وَنَكَاهِ دَارِ رُوْزِيْ مَرَا اَزْ

اَللِّفِ وَوَقَرِ مَا لِيْ بِالْبُرْكَ يَنْهٖ قَاصِبِيْ سَبِيلِ
هَلَاكِتِ وَتَمَامِ مَكِي مَالِ مَرَا بِرِ كَرْدِيْ دَرُوْ وَبِرِ لَمَانِ مَرَا بِرَا

اَلْهَلَايَةِ لِلْبَرِّ فِيمَا اَبْقُوْ مِنْهُ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
بَا نَرِ بِنَايِ دَعَايَ نَقَمِ مِيْ كَمِ اَزْ اَنْ يَا رَبِّ صَلَوَاتِ دِهْ بِرِ مُحَمَّدٍ

وَاٰلِهٖ قَالِفَتِيْ مَوْئِدَةِ اِلْحِسَابِ قَا رَزَقَتِيْ مِنْ
وَالِدِيْ وَكَمَا نَتِ كَمِيْ مَرَا رِجْ كَمِيْ كَرْدِيْ وَرُوْزِيْ دِهْ مَرَا

غَيْرِ اِحْتِسَابِ فَلَا اَسْتَعْلُ عَنْ عِبَادَتِكَ بِالطَّلَبِ
غَيْرِ حِيَابِ تَا مَشْغُلِ بِنَايِ اَزْ بَرِ بَشْدَنِ نَرِ حِجَّتِيْ رُوْزِيْ

وَلَا اَحْتَمِلُ صُرْتِيْ عَاثِ اِلْحِسَابِ اَللّٰهُمَّ قَا طَلَسْتِيْ
دَوِ نَكَمِ كَرَانِ بَا دِيْ بَرِ هَا وِ كَمِ كَرْدِهٖ يَا رَبِّ اَمِدْ مَرَا مَدْرَتِيْ

مَا اَطْلُبُ قَا اَحْزَنِيْ بِعِزِّكَ مِمَّا اَرَهَبُ اَللّٰهُمَّ صَلِّ
اَعْمِيْ جَرَمِ بَدِيْ هَارِدِهٖ مَرَا بَعْدَتِيْ اَزْ اَعْمِيْ تَرَمِ يَا رَبِّ طَلُوْزِدِهٖ

عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَصْنِيْ وَجْهِيْ بِالْبَسَارِ وَلَا تُتَذَلِّ
بِرِ مُحَمَّدٍ وَاَزْ اَرِ دِيْ كَاهِ دَارِ رُوْزِيْ تَبَرَاتِيْ وَغَزَا مَكِي

اِحْتِسَابِ

وَصْنِيْ

جَاهِيْ

بِمَا قَسَّرَ كَمَا سَرَّكَ أَنْتَ رِزْقَكَ وَأَسْتَعِطِي سَرَّارَ
 مَدْرُونِي بِرِزْقِي خَامِ إِذَا هَلْ رِزْقِي وَعِطَا حِمْلَ اذْبَانِ
 خَلْقِكَ فَأَنْتَ لِحَمْدِكَ مِنْ أَعْطَانِي وَأَنْتَ لِي بِذِمَّتِكَ
 خَلْقِي بِرِزْقِي أَنْتَ بِنَائِي اَلْكَرَامِي دَهْدِ وَتَسْلَامِي بِلَوْحِي اَلْكَرَامِ
 مَعْجُونِي وَأَنْتَ مِنْ دُونِهِمْ وَلَيْتَ اَلْإِعْطَاءُ وَالْمَنْعُ
 مَاجِي نَدَّهِ وَتَوْبِي بِرِزْقِي اَلْكَرَامِ خَلَاوَدِ دَادَنِ وَبَارِكُ فُتْنِي
 اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ فَإِنَّ رِزْقِي صِحَّةٌ فِي عِبَادَةِ
 نَابِ صَلَوَاتِ دِهْ بِرِزْقِي اَلْكَرَامِ وَرِزْقِي كِي مَرَاتِ دِرْتِي دِرْزِي دِهْ
 وَفَرَاغَاتِ رَهَادَةِ وَفَعْلَانِي اَسْتَعْمَالِ وَوَرَعَاتِ
 وَفَرَاغَاتِ دِهْ نَاهِدِي دَانِي دِرْزِي دِهْ دِرْزِي دِهْ دِهْ
 اَحْمَالِ اَللَّهُمَّ اَحْتَمِمْ بِعَفْوِكَ اَحْلِي وَجْهِي فِي رَجَاءِ
 نِيكَوَرْدِي بَارِ خَمَرِ كِي بِنَدِ اَحْلِي وَدِرْتِ كِي دِرْزِي
 رَحْمَتِكَ اُمْلِي وَسَهْلِ اِلَى بُلُوغِ رِزَاكَ سُبُلِي وَ
 رِعْتِ تَوْبِي اَمِي دِهْ دَانِ كِي بِرِزْقِي دِهْ دِهْ دِهْ
 جِسْتِ فِي جَمِيعِ اَحْوَالِي عَمِلِي اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
 دَسْلُوكِي دِهْ دِهْ اَحْلِي كِرْدَارِ بَارِ صَلَوَاتِ دِهْ
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبِهَيْفَتِي لِدِكْرِكَ فِي اَوْقَاتِ اَلْغَفْلَةِ
 دِهْ دَانِ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ
 وَاسْتَعْمَلْتِي بِطَاعَتِكَ فِي اَيَّامِ اَلْمُهَلَّةِ وَانْهَجْتِي اِلَى
 وَفَاكَارِ دَارِ مَاجِي دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ
 رَحْمَتِكَ سَبَّحًا سَهْلًا وَاجْمَعْ لِي خَيْرَ الدُّنْيَا وَاَلْآخِرَةِ اَللَّهُمَّ
 دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ دِهْ

صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَمَا صَلَّيْتَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ
مَلَكَاتُ دَعَاءِ بَرِئُوا وَالْأَكْرَبُ نَاصِلِينَ إِلَى صَلَواتِ دَائِدِ بَرِئُوا

مِنْ خَلْقِكَ مُلَهُ وَأَنْتَ مُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ بَعْدَهُ فَإِنَّا
أَزْخَلْنِي تَوْ بِيْشِ اَزْخَلْنِي وَتَوْ صَلَواتِ طَاسِ دَائِدِ بَرِئُوا وَتَوْ مَلا

فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقَدْ رَحِمْتَ عَذَابَ الْفَارِائِزِ
وَرَدْنَا سَكُونِ دُورِ آخِرِهِ سَكُونِ دَائِدِ اَزْخَلْنِي عَزْخَلْنِي

وَكَانَ مِنْ عَايَةِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مُفْتَرِحًا إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
دَائِدِ اَزْخَلْنِي عَزْخَلْنِي دُرْخَالْتِ قَرِئِ مَلا رَای عَزْخَلْنِي

اللَّهُمَّ إِنِّي أَخْلَصْتُ انْقِطَاعِي إِلَيْكَ وَأَقْبَلْتُ بِكَ
يَا دَائِدِ مَن خَالِصٌ مَكْرُومِ بِيْشِ اَزْخَلْنِي وَتَوْ مَلا كُودِمِ مَكْرُومِ

عَلَيْكَ فَصَرَفْتُ وَجْهِي عَنْكَ بِحُجَّتِكَ إِلَى رِغْدِكَ وَ
بَرِئُوا مَكْرُومِ دَائِدِ رَای خَرْدِ اَزْخَلْنِي كَمَ مَحْتِاجِ اسْتِ مَكْرُومِ

كُنْتُ مِمَّا لَيْتِي عَنْكَ لَمْ يَسْتَجِبْ عَنْ فَضْلِكَ وَرَأَيْتُ
بِسْمِ اللَّهِ سَوالِ خَرْدِ اَزْخَلْنِي كَمَ مَحْتِاجِ اسْتِ مَكْرُومِ وَدِيدِمِ

أَنْ تَطْلُبَ الْمُحْتَاجَ إِلَى الْمُحْتَاجِ سَفَةً مِنْ رَأْيِهِ وَصَلَةً مِنْ
كَمَ مَحْتِاجِ اَزْخَلْنِي كَمَ مَحْتِاجِ اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي

بِعَفْلِهِ لَكُمْ تَذَرَأَيْتُ يَا إِلَهِي مِنْ نَاسٍ طَلَبُوا الْجَنَّةَ بِغَيْرِكَ
عَزْخَلْنِي وَبِيْشِ اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي

فَذَلُّوا وَتَلَامُوا النَّوْءَ مِنْ سِوَاكَ فَاتَّقَرُّوا وَاجْلُؤُوا
خَرْدِ اَزْخَلْنِي وَتَوْ مَكْرُومِ اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي

الْمُزْتَفَّاجِ بِغَيْرِكَ فَاتَّصَعُوا فَجَعِ بِمُجَابَرَةِ ذَلِكَ مِنْ جَارِمِ
بَلْشِ اَزْخَلْنِي مَن فَرُوقِ بِيْشِ اَزْخَلْنِي بِيْشِ اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي اَزْخَلْنِي

اعْتَبَادِ

اِعْتِبَارُهُ وَارْتِدَادُهُ إِلَى طَرِيقِ صَوَابِهِ اِجْتِبَارُهُ فَانْتَ

اعتبار او و راه نرداولا سری راه صواب او از ماین او پس تو
یا مَوْلای دُونَ کُلِّ مَسْئُولٍ مَوْضِعُ مَسْأَلَتِي وَ دُونَ

ای خداوند من بیرون هر کسی که از او سوال کند جای سوال من و بیرون
کُلِّ مَخْلُوبٍ إِلَيْهِ وَلَيْتَ جَاجَتِي أَنْتَ الْمُحْصُوفُ قُلْ

هر کسی که از او چیزی خواهد خداوند حاجت من تو خاص شده من
کُلِّ مَدْعُوٍّ بِدُعَايٍ وَلَا يَشْرُكَكَ أَحَدٌ فِي رَجَائِي

هر که دعا کند یا او بدعا من و همنای نکند با تو کسی در امید من
وَلَا يَنْفِقُ مَعَكَ أَحَدٌ فِي دُعَائِي وَلَا يَنْظُمُهُ وَبِأَيِّكَ

و مستحق نباشد یا تو کسی در دعای من و نام نیارد کسی اما و تو است
نِدَائِي لَكَ يَا إِلَهِي وَجَدَلَنِي الْعَدَدُ وَ مَلَكَةُ الْقَدَرِ وَ الصِّدْقِ

ندائی من توست ای خدای من یکا نمی عدد و بادشاهی توانائی
و فَضِيلَةُ الْجَوْلِ وَ الْقُوَّةُ وَ دَرَجَةُ الْعُلُوِّ وَ الرِّفْعَةُ

و فضیلت جل و قوت و پایگاه بزرگی و بلند
وَمَنْ سِوَاكَ مَزْجُومٌ فِي قُدْرَةِ مَخْلُوبٍ عَلَى أَمْرِهِ

و هر کسی که جز از تو است زحمت کرده اند در قدرت من و علم کرده اند در فرمان من
فَقَهْوٌ عَلَى شَأْنِهِ مُخْتَلَفُ الْجَمَلَاتِ مُشْتَقٌّ فِي

و فهم کرده اند بر کار من مختلف است جملات من مشتق است در
الْأَوْقَاتِ قُبَالَيْكَ عَنِ الْأَشْيَاءِ وَالْأَضْدَادِ وَ تَكَلُّفٌ

و قضا و قضاوت تو بلندی از مانند و ممانا
عَنِ الْأَمْثَالِ وَالْأَنْدَادِ قُسْبُجَانُكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ تَعَالَيْتَ

از مانند و ممانا بالا تو ممانا نیست خدای مکرر تو بلندی

عُلُوًّا كَبِيرًا وَأَنْتَ أَزْجَمُ الرَّاحِمِينَ
برداشتنه بزرگوار و تو بختگرتر از رحیمین

وَكَانَ مِنْ عَمَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الرَّحْمَةِ
و بود از عمار او بر او سلام در رحمت

اللَّهُمَّ إِنَّكَ خَلَقْتَنِي سَوِيًّا وَرَبِّتَنِي صَغِيرًا وَرَزَقْتَنِي
بارت تو بیافریدی مرا راست و پروریدی مرا کوچک و روز دادی

رِزْقًا مَخْفِيًّا اللَّهُمَّ إِنِّي وَجَدْتُ مَا أَنْزَلْتَهُ مِنْ كِتَابِكَ
روزق کفایت کننده یابدم من کتابم در آنچه فرستاده از کتاب تو

وَبَشَّرْتَنِي بِهِ عِبَادَتِكَ أَنْتَ قُلْتَ يَا عِبَادِ الَّذِينَ اسْرَفُوا
و بشارت ده دادی بان بندگان ترا که گفتی ای بندگان من آنکه اسراف کنند

عَلَى أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْطَعُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ
بر تنهائشان که ایستادند از رحمت خدا که غفای بیامزد

الدُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ وَتَدْنُقْ لِمَنِي
گناهها را همه که او است از گناهان و در نزد من

مَا قَدْ عَلِمْتُ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي يَا سَوَاءَ مَا
آنچه می دانم و تو دانایتری بان از من ای سوا

أَجْحَى عَلَيَّ كِتَابُكَ مُلَوًّا لَمْوَاقِفُ لَيْتَ آمَلُ مِنْ
خود را بدست من کتاب تو که من امید دارم از

عَفْوِكَ الَّذِي شِمْلُ كُلِّ شَيْءٍ لَا لَقِيْتُ يَدَيْكَ وَلَوْ أَنَّ
عفو تو که همه چیز را در برده است از دست نیافتم و اگر آنکه

أَحَدًا اسْتَلْعَا الْهَرَبَ مِنْكَ لَكُنْتَ أَمَّا أَجْفَى يَا أَلْحَى الْغَرِيبِ
کسی توانستی که بگریزد از تو من است از هر که ای ارحم غریب

کبری

مند

مَنْكَ وَأَنْتَ لَا تَخْفَى عَلَيْكَ خَافِيَةٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي

السَّمَاءِ إِلَّا أَنْتَ بِهَا وَكَفَى بِكَ جَارِيًا وَكَفَى بِكَ جَسِيًّا

آسمانها الا که تو دور او را ندانی و بس باشی تو جزا دهی و بس باشی تو شمار کنی

اللَّهُمَّ إِنَّكَ طَالِبِي إِنَّ أَنَا هَدَيْتَ وَمَذَرْتَنِي إِنَّ أَنَا

پادشاه بودم جزیده یعنی اگر من بگویم و در پادشاهی من اگر من

فَذَرْتَنِي فَهَذَا أَتَيْتَ يَدَ نِكَ خَاضِعٌ ذَرِيَّتُكَ رَغْمٌ

تکبر من پس من اینکم همان دیرین تو فروتنی کنده حصار در خاک میانی

إِنْ تَعَذَّبْنِي فَأَنَا لِذَلِكَ أَهْلٌ وَهُوَ يَارَبُّ مَنْكَ عَذَابٌ

اگر عذاب کنی من را بدرستی که من اهل آنم و آن ای خدا ای تو عدل یابنده

وَأَنْ تَجُفَّ عَنِّي فَقَدْ بَا شِمَكُنِي بِعَفْوِكَ وَالْأَسْتِغْنِي

و اگر عذر کنی از من و بپرستی تا مرا رسیدات من عفو تو و درین پوشانیده

عَافَيْتُكَ فَأَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِالْمَحْرُوبِ مِنْ أَسْمَائِكَ وَبِمَا

عافیت نما و می خواهم از تو ای خدا با آنکه خزیه نهاده از نامهار تو و با آنکه

وَأَرْزَاكَ الْحُبَّ مِنْ بَهَائِكَ الْإِلَهِيِّ رَحِمْتَ هَذِهِ النَّفْسَ الْخَائِفَةَ

پوشیده مکرده اند محابها از بزرگی تو که بخشی این تن ناامیده را

وَهَذِهِ الرِّقَّةَ الْهَلُوعَةَ الَّتِي لَا تَسْتَطِيعُ جَرَّ شَمْسِكَ

و این پوشیده ترسیده را که توانایی ندارد که موا اقباب نما

فَلَيْفَ تَسْتَطِيعُ جَرَّ نَارِكَ وَالَّتِي لَا تَسْتَطِيعُ صَوْتُ

پس مگر توانای دارد که موا اقباب نما و آنکه توانای ندارد

تَعْدُكَ فَلَيْفَ تَسْتَطِيعُ صَوْتُ عُصْبِكَ فَإِذَا رَحِمَنِي اللَّهُمَّ

و عدو نما چگونه توانای دارد او را ختم نما پس بخشای مرا یا رب

يَا قَاتِلَ أَمْنِهِ جَعِيرٌ وَخَطِرِي يَسِيرٌ وَلَيْسَ عَذَابِي مَيَّارٌ

که تنه مردی جعیر و خطری اندکست و نیست عذاب از آن

يَزِيدُ فِي مُلْكٍ مُّقَالٌ ذَرَّةٌ وَلَوْ أَنَّ عَذَابِي مَيَّارٌ يَزِيدُ

که بيفزاید در ملک تو بهیمه چنانکه مردی مرد و اگر عذاب من از آن جریها بودی که بيفزود

آن کون نه

فِي مُلْكٍ لِّسَالَتِكَ الصَّبْرُ عَلَيْهِ وَأَجَسْتُ ذَلِكَ لَكَ

در بادشاهی تو من از تو صبر خواستم بر آن و دوست داشتم که آن ترا بودی

وَكُنْتُ سُلْطَانُكَ اللَّهُمَّ اعْظُمْ وَمُلْكُكَ أَزْوَمُ مِنْ أَنْ

و گفتم سلطان تو یا رب بزرگترست و بادشاهی تو باید ترا باشد از آنکه

تَزِيدَ فِيهِ طَاعَةُ الْمُطِيعِينَ وَتَنْقُصَ مِنْهُ مَعْصِيَتُهُ

ببفزاید در او فرمان بردن فرمان برداران را بکاهد از آن نافرمانی

الْمُذْرِبِينَ يَا أَجْمَعِي يَا أَجْمَعَ الرَّاحِمِينَ وَتَحَاوَرَعْتِي

که کاروان من بچشمه بر من ای رحیم کننده تو رحمت گشایان و در گذار از من

يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ وَثَبْتُ عَلَيْكَ أَمَّا لَسْتُ لَتَوَاسِلَ الرَّحِمِ

ای علامه بزرگواری و کرامی کردن و تکیه دوسرا کنم تو تو در دهانه و بخشش

وَكَا نَ مِنْ دَعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي التَّضَرُّعِ وَالِاسْتِكَائَةِ

و در دعا او بر تو باسلام در زاری کردن و فروتنی نمودن

اللَّهُمَّ إِنِّي أَجْمَدُكَ وَأَنْتَ لِلْحَمْدِ أَهْلٌ عَلَى حُسْنِ

یا رب من بیشمار تر و تو بر ستایش را اهل بر نیکی

صَنِيعِكَ إِلَيَّ وَتَبَوَّعُ تَعْمَاتِكَ عَلَيَّ وَجَزَيْكَ عَطَايَكَ

کردن تو بامن و تقاضای تو برون و عطاها را بزرگتر

عِنْدِي وَعَلَيَّ مَا فَضَّلْتَنِي بِهِ مِنْ رَحْمَتِكَ وَأَسْفَعَتْ

نزد من و بر اندازد از من دادها را بآن از رحمت تو و تمام کردی

ش

عَلَيْكَ مِنْ نَسَمَتِكَ فَقَدْ اصْطَنَعْتُ عِنْدَكَ مَا يُنْجِزُ
چون از نعت تو و بگویند کرده بحالتی که عاجز بود

عَنْهُ سُحْرِي وَلَوْلَا اجْنَانُكَ اِلَيَّ وَسُبُوْعُ نَسَمَاتِكَ
از آن شکر من و اگر نه بشکری نزد تو مانم و تمام نغمه‌ها تو

عَلَيَّ مَا بَلَغْتُ شَيْئًا مِنْ اِحْتِرَازِ جُطْنِي وَلَا اِصْلَاحِ
بر من بنرسیدی بخیزدی از نگاه داشتن بهره مرا و نه اصلاح آوردی

نَفْسِي وَ لَكِنَّكَ ابْتَدَأْتَنِي بِالْاِحْسَانِ وَ رَزَقْتَنِي
خودشتم و لکن تو ابتدا کردی نام من بیکوینا و روزی دادی مرا

فِي اُمُورِي كُلِّهَا الْكَفَايَةَ وَ صَدَقْتَ عَنِّي جَهْدَ
در کارهای من همه کفایت و دروغی دادی مرا

الْبَلَاءِ وَ مَنَعْتَ مِنِّي مَجْدَ وَدَّ الْقَضَاءِ اِلَهِي لَكُم مِّنْ
بلاها و بازداشتی از من آن فضا که از خود بگذر کند یا رب بسیار از

بَلَاءٍ جَابِعٍ قَدْ صَدَقْتَ عَنِّي وَ كُفْمٌ مِّنْ صَنِيعِهِ
بلاها بد که بگردانده تو از من بسیار از کردارهای تو

كَرِيمَةٍ لَّكَ عِنْدِي اَنْتَ الَّذِي اَجَبْتَ عِنْدَ
شکر گرامت نزد من تو آنی که اجابت کردی بپوشت

الْاضْطِرَارِ دَعَوِيَّتِ وَ اَمْلَكَ عِنْدَ الْبُعَارِ الَّذِي
ضرورت دعا مرا و بایست کردی بوقت مری درافاد بر از ما

وَ اخَذْتَ مِنِّي اَعْدَاءَ بَطْلَانِي اِلَهِي مَا وَجَدْتُ
و ایستادی از برای من از دشمنان من دادی یا رب نیافتم ترا

بَحِيلًا حِينَ سَأَلْتُكَ وَلَا مُنْقِضًا حِينَ اَرَدْتُكَ
خیل آنگاه که از تو خواستم و نه خنثی نام گرفته آنگاه که ترا خواستم

و اینها از کلام
شعر است
و اینها از کلام
شعر است
و اینها از کلام
شعر است

بَلْ وَجَدْتُكَ لِدَعَائِي سَامِعًا وَ لِمَطْلَبِي مُعْطِيًا وَ

بلکه یافتم ترا مردغان مرا شنونده و مستودها را مندا دهنده

وَ جَدْتُ نَعْمًا لِّكَ عَلَيَّ سَابِقَةً فِي عِلِّ شَأْنٍ مِنْ شَأْنٍ

و یافتم نعمت ترا بر من تمام در پیش کار از کار من

وَ كُلِّ زَمَانٍ مِنْ زَمَانٍ فَأَنْتَ عِنْدِي مَجْمُودٌ وَ

و سر زمان از زمان من تو نزد من ستوده و

صَنِيعٌ لَدَيْ مَبْرُورٍ يَجْمَدُكَ نَفْسِي وَ لِسَانِي

و کردارها را تو نزد گردمن بفریب است بشاید تا بن من در زبان من

وَ عَقْلِي جَمْدًا يُبْلَغُ الْوَنَاءَ وَ حَقِيقَةُ الشَّخْرِ جَمْدًا

و عقل من ستودنی که برسد بونایا و حقیقت شکر ستایش

يَكُونُ مَبْلَغٌ لِمَا لَكَ عِنْدِي فَتَجِدَنِي مِنْ سَخَطِكَ يَا كَهْفِي

که چندان باشد که راجع شود از من بپرهان مرا از خشم تو ای گهواره

جَيْبِ تَغْيِيبِي الْمَذَاهِبِ وَ يَا بَقِيَّةَ عَشْرَتِي كَلُودًا

ای گهواره که دو مانده کنی مرا همه راهها و ای بایست گمراهه بسزد داند را اگر

سَتْرُكَ عَوْدَتِي لَعْنَتٌ مِنْ لِقَاضِي حَيْبٍ وَ يَا مُوَيْدَتِي

پوشیدن تو بودی عودت مرا نودم از دسوا گشتگان و ای زور دهنده

يَا لِنَصْرِ فَلَوْلَا نَصْرُكَ إِيَّايَ لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَلَوِّينَ

ایاری کردن اگر نه یاری تو بودی مرا نودم از غلبه کردگان

وَ يَا مَنْ وَضَعْتَ لَهُ الْمُلُوكُ نِيْلًا لِمَدْلَةِ عَلِيٍّ أَعْنَاتُهَا

و ای آنکه نهاده اند مژور بادشاهان جت خوار بر گردن اهلان

فَهُمْ مِنْ سَطَوَاتِهِ خَائِفُونَ وَ يَا أَهْلَ النُّفُوتِ

بن اشان از جلها او ترسندگان و ای اهل برهیز کاری

وَيَا مَنْ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْبَنَىٰ أَسْأَلُكَ أَنْ تَقْوَعَنِي

ای که نامها را بنام نهادی بیاوردی تا من را بگردانی که غنوکم از من

وَتَقْصِرَ لِي مُلْسُ بَرِيًّا فَأَعْتِدْ وَلَا يَذِي قَوْ

و بنیامری مرا که من می گفتم تا عذر خوام و جدا دهنه تو به منم

فَأَنْتَصِرَ وَلَا مَقَرَّ لِي فَأَفْرَ فَأَسْقِيكَ عَشْرًا

تا داد بستم و جای که بکنم نیست تا بگویم از تو می خوام که دلت را ز گوی بسوزانم مرا

وَأَتَّصِلُ إِلَيْكَ مِنْ ذُنُوبِي الَّتِي قَدْ أَوْقَعَنِي فِي

و پیرونی ام بسوی تو از گناههای من ای که مرا در پناهها امکنده است

أَجَاظَتِي فَأَهْلِكْنِي مِنْهَا فَرُبَّ إِلَيْكَ يَارَبِّ

و گزند من در گرفتار است و مرا هلاک کرده است از آن بگویم بسوی تو یارب

تَائِبًا نَتَّبْتُ عَلَىٰ مُتَعَوِّذًا فَأَعِدْ لِي مُسْتَجِيرًا فَلَا تُخْلِي

تو را گسده تو به دیو مرا بپناه جوینده بپناه دم مرا و پناه خواهی و فرستاده را

سَائِلًا فَلَا تُخْرِقْنِي مَعْصِيًّا فَلَا تُسَلِّمْنِي دَاْعِيًّا فَلَا

سوال کننده بخورم یکس مرا دست در زبیده بسیار مرا دعا کننده باز

تُرَدِّدْنِي خَائِبًا فَقَدْ دَعَوْتُكَ يَا رَبِّ مُكَلِّبًا مُتَكَلِّبًا

بگردان مرا نا امید بخوانم تو را یاد دهنه میکنی بخوار

مُسْتَفِيقًا خَائِفًا وَجَلًّا فَقِيرًا مُضْطَرًّا إِلَيْكَ أَشْكُو

توسنده ترسیده ترسیده در دین بپناه تو می نامم

يَا إِلَهِي ضَعُفَ لَفْسِي عَنْ لُصَاةٍ فِيهَا وَعْدُ تَه

ای خداوند از ضعف تن من از شتابن درک و عذر کرده

أَوْلِيَا ذِكْ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَمَّا جَذَرْتَهُ أَعْدَاكَ وَكَثْرَةَ

دوستان تو و باز بر پیروزیدن ادا جذر نموده دشمنان تو و از میادین

دشمنان تو و باز بر پیروزیدن ادا جذر نموده دشمنان تو و از میادین

دشمنان تو و باز بر پیروزیدن ادا جذر نموده دشمنان تو و از میادین

دشمنان تو و باز بر پیروزیدن ادا جذر نموده دشمنان تو و از میادین

هُمُومِي وَوَسْوَسةَ نَفْسِي يَا إِلَهِي لَمْ تَقْضِ عَنِّي بِشَيْءٍ
 اندیشه های و وسوسه تن من ای خدای / رسا بگردی مرا بشیای
 وَلَمْ تَهْلِكْ لِي بِخَيْرِي أَدْعُوكَ فَتَجِيبُنِي وَإِنْ كُنْتُ
 و هلاک بگردی مرا بیکاه من بخیرای / و تو حرام دهنی و اگر چه من
 بِنُجَاتِي أَدْعُوكَ وَأَسْأَلُكَ كُلَّ مَا شِئْتَ مِنْ جَوَابِي
 در جواب دهم من را بسخنای / و از تو سوال کنم هر چه خواهم از جوابهای
 وَحَيْثُ مَا كُنْتُ وَصَفْتُ عِنْدَكَ بِسَرِّي فَلَا أَدْعُو
 و هر جای که باشم / و در کمال سر برین / بخوانم
 سِوَاكَ وَلَا أَرْجُو غَيْرَكَ لَيْتَ لَيْتَ شَيْعَ مَنْ
 جز تو / و ایستد بلام / بجز از تو / بشنوی ای کسی را
 شَكَا إِلَيْكَ وَتَكْفِي مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْكَ وَتُخْلِصَ مَنْ
 که بیاورد بمن / و کتاب کنی ای کسی را که توکل کند بر تو / و برهانی ای کسی را
 اعْتَصَمَ بِكَ وَتُفْرَجَ عَنْهُ لِأَذْيَالِ إِلَهِي فَلَا يَحْزَنُ
 که دست در تو زند و فرج دهی ای کسی را که پناه به او دهد یارب محروم نگردد
 حِينَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى لِقَلَّةِ شُكْرِي فَلَا غَفْرَ لِي
 از حد آخره / و دنیا / بسبب کم شکر من / و سایر مرا
 مَا تَعْلَمُ مِنْ ذُنُوبِي إِنْ تَعَذَّبْ فَإِنَّا الطَّالِمُ الْمُقَرَّبُ
 آنچه تو دانی از گناهان من / اگر عذاب کنی منم / بپادگاد / تقصیر کرده
 الْمُضِيعُ الْإِيمَ الْمُقْصِرُ الْمُضِيعُ الْمُفْضِلُ حَتَّى نَفْسِي وَ
 کم بگذرد / بزه گاد / مقصود / دست نداشتن / عامل / از نصیب من و نفس
 إِنْ تَقْضَ فَأَنْتَ أَرْجَمُ الزَّاجِلِينَ
 اگر بپایان دهی تو / بخشاینده / بر من / بخشایند گاه
 وَمِنْ دَعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا إِلَهِي أَلَيْسَ عَزَّ وَجَلَّ
 و از دعای او / پیرواد / سلام / در سگاه / دادن / با خدای عزوجل

لَا تَقْضُ لَنَا نَفْسًا نَحْنُ نَقْضُهَا عَنْكَ بِفَضْلِكَ وَإِنْ تَشَاءُ تَهْدِنَا

تاریب اگر خواهی عذر کن از ما بگذرد و اگر خواهی عذر کن ما را

بِعَذَابِكَ تَشَاءُ لَنَا عَفْوَكَ مِنْكَ وَأَجْرًا مِنْ عَذَابِكَ

بگذرد تو پس بخوار بنویس ما عذر تو عفت تو و زینارده ما را از عذاب تو

بِتَجَاوُزِكَ يَا نَهْ لِحَاطَةِ لَنَا بِعَذَابِكَ وَلَا نَجَاةَ لِحَاجِدٍ

بدر گذشتن تو که طاقت نیست ما را بگذرد تو در سختی تو نیستی را

مِنَادُونَ عَفْوَكَ يَا أَعْيُنَ الْغَنِيَاءِ هَا نَحْنُ عِبَادُكَ

از ما بیرون عذر تو ای توایم که تو را همه تو ایگان اینک ما بندگان توام

بِيَدَيْكَ وَنَحْنُ نَقْضُ الْفَقْرَةَ إِلَيْكَ فَاجْبُرْ

بشر تو و ما در دست توین دروشتیم تو با زبند

فَأَقْضَا بُوْشِعَكَ وَلَا تَقْلُحْ رَجَاءَنَا مِنْكَ فَنَكُونُ

در دین ما را بنوا بگری تو و مهر امید ما را بنادادن تو پس تو

قَدْ أَشَقَيْتَ مِنْ شَيْءٍ سَتَجِدُكَ وَجَرَمْتَ مِنْ شَيْءٍ قَدْ

بدخت کرده ای آنکه که نیک بخت ما بدید و مجرم کرده مانی آنرا که ما در

مِنْ فَضْلِكَ فَإِلَى مَنْ جِئْنَا مُتَقَلِّبِينَ عَنْكَ وَإِلَى

از فضل تو پس که باشد آن مقام باز گردیدن ما از تو و تو

إِلَى مَنْ هَبْنَاهُ يَا بَكِ سُبْحَانَكَ بَحْنُ الْمَضْطَرُونَ

بجا باشد شدن ما از در تو یا خاتو ما بیچارگانیم

الَّذِينَ أَوْجَبْتَ إِيَّاهُمْ فَأَنْقَلِ السُّورَ الَّذِي وَ

اینان که تو واجب کرده ای اجابت ایشان و آن زنجوران که

عَدَّتْ الْكُشْفَ عَنْهُمْ وَأَشْبَهُ الْأَشْيَاءِ بِشَيْئِكَ وَلَوْ لَكَ

وعدده کرده که رخ پیرستی از ایشان و مانند ترین چه باشدت تو و سزاوارترین

الْأُمُورِ بِكَ فِي عَظَمَتِكَ رَحْمَةً مِنْ سِتْرِ جَمِيعٍ وَيَهْوِيَتْ
کارها بتو بود بر بزرگواری تو بخشودن آری است که بخشای خواستار بود و فریاد

فَمِنْ اسْتِغَاثٍ بِكَ فَأَرْجَمَ تَضَرُّعًا إِلَيْكَ وَاعْتَنَّا
ایک فریاد خواست بتو بخش زاری ما را به تو و فریادمان را در
رَدِّ طَرَجِنَا انْفُسَنَا بَيْنَ يَدَيْكَ اللَّهُمَّ إِنَّ الشَّيْطَانَ
خون بینگشدم خدشت را پیش تو یا رب دیو

فَقَدْ شَمِعْتُ بِمَا إِذْ شَاقِبْنَا عَلَى مَجْهِدِكَ فَقُلْتُ عَلَى
خدمت من گفتم با خون از من او نماندیم در نمازهای تو پس صلوات دم بر
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تَشْنِئَهُ سَابِعُكَ تَرْجِيئَا آيَاهُ لَكَ
محمد و آل او و خشم تو نکند او را با من از کلماتش ما او را از برای تو

وَدَعَيْتُنَا عَنْهُ إِلَيْكَ
و در غمت سرگذاشتیم از او به سوی تو

وَكَانَ مِنْ غَايَةِ عَمَلٍ فِي الْإِعْتِرَافِ وَطَلِبِ لِقَايَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
و از دجاء او بود اسلام در ستودن نگاه و جستن فرم از خدای عزوجل

أَلَيْسَ هُمْ أَنَّهُ يُجِيبُنِي عَنْ مَسْئَلَتِكَ خَلَالًا وَتَحْدُوثٍ
یا رب باز من دارم مرا از تو سوال کردن سه فصلت و هم دارد

عَلَيْهَا حَصْلَةٌ وَاجِدَةٌ يُجِيبُنِي أَمْرًا مَرَّتَيْنِ بِهِ
پایان یک فصلت باز من دارم مرا فرمائی که فرموده مرا بآن

فَأَنْطَابَ عَنْهُ وَلَهَيْتُ لَهَيْتُنِي عَنْهُ فَأَسْرَعْتُ
و من دیر نگذاختم او را و دهنی که باز داشته مرا از آن و من بشناختم او را

إِلَيْهِ وَنِعْمَةً أَنْعَمْتَ بِهَا عَلَيَّ فَقَصَّرْتُ فِي شُكْرِكَ
پایان و نعمتی که تو نعمت کرده بدان بر من و من تقصیر کرده ام در شکر آن

ثَلَاثٌ
بِ
خَلَّةٍ

وَيُخَذُّوْنَ عَلَىٰ مَسَلِكٍ تَقْضُكَ عَلَىٰ مَنْ أَتَاكَ
رومی دارد سرا بر سوال کردن تو تقضت بر اکی که

يُوجِّهُهُ إِلَيْكَ وَفَكَتُحْسِنُ طَبْعَهُ عَلَيْكَ إِذْ جَمِيعُ
روی خاتو کند و بیاید بشکوی گمان او بر تو چون همه

إِحْضَارُكَ تَقْضُكَ وَإِذْكَ بِعَمَلِكَ إِبْدَارُهَا أَنَا ذَا
نیکو ساز تو تقضات و همه بختها تو ابتدا پس همان مرا نسیم

يَا إِلَهِي قَاتِفٌ بِبَابِ عِرْكَ وَفَوْقَ الْمُشْهِمِ
ای خدای من استاده بدر عزت استادان من سوده

الذَّلِيلِ وَسَائِلُكَ عَلَىٰ الْخِيَارِ مَتَى سَوَّالُ الْبَائِسِ
ذلیل و خرافنده توام بو شرمی که از منت خراسی بدچار

الْمُجِيبِ مُفَرِّكَ بَأْتِ لَمْ أَخْلُ فِي الْجَاهِلَاتِ كُلِّهَا
دروین اقرار دهنده برنا که من خالی بودم از همه جاهلها

مِنْ إِحْسَانِكَ وَلَمْ أَسْلَمْ مَعَ وَفَوْرِ إِحْسَانِكَ مِنْ
از نیکوی کردن تو و سلامت نیافتم با بسیاری مکتوبات تو از

عُصْيَانِكَ فَهَلْ يَنْفَعُنِي يَا إِلَهِي إِقْدَارُكَ عِنْدَكَ
ناز مانی تو بی هیچ سود کردی مرا ای خدای من اقرار من نزدیک تو

بِسُوءِ مَا اكْتَسَبْتُ وَهَلْ يَجْنِي مِنْكَ اعْتِرَافِي لَكَ
بندی ام کرده ام و هیچ برهاندم را از تو اعتراف من بیا

بِهِيْجِ مَا أَزَلَّتْ أَمْ وَجِبَ لِي فِي مَقَامِي هَذَا سَخَطُكَ
بر خشمی ام برداشتم با واجب باشدم در این مقام من خشم تو

أَمْ لِي مَتَى قَتَ وَفِي دَعَائِي مُقَدِّمُكَ سُبْحَانَكَ
یا لازم باشدم در وقت دعای من پیشه تو با خاتو نماید

إِنْسٍ مِنْكَ وَقَدْ فَتَحَتْ لِي بَابَ التَّوْبَةِ إِلَيْكَ بَلْ

فرستم از تو و تو باز کتاب ده مرا / در توبه سوره تو نه کم
أَقُولُ مَقَالَةَ الْعَبْدِ الظَّالِمِ لِنَفْسِهِ الْمُسْتَخِفِّ بِجُرْمِهِ
من می گویم مقالۀ بنده ظالم را / بپندارم بپندارم بپندارم بپندارم

رَبِّهِ الَّذِي عَظُمَتْ ذُنُوبُهُ جَلَّتْ وَأَذْبَرَتْ أَيَّامُهُ
پروردگار حقش است بزرگ بیوگناهانش / و بسیار شود و پست روزگار او

قَوْلْتُ جَنِّي إِذَا رَأَيْتُ مُدَّةَ الْعَمَلِ قَدْ انْقَضَتْ وَ
و پروردگاریم / تا چون ببینم که مدت کردار / در گذشت

غَايَةَ الْعَمْرِ قَدْ تَهْتَفُ وَأَيْقُنُ أَنَّهُ لَا يَحْصِي لَهُ
و غایت زندگانی / برآید و یقین می دانی که جای باز جسدش نیست / او را

عَمَلٌ وَلَا مَهْرَبَ لَهُ مِنْكَ تَلْقَاكَ بِالْإِنَابَةِ وَأَخْلَصَ
از تو و جای که سخت نیست دور از تو / با پیش تو آمد بازگشتن و خالص کرد

لَكَ التَّوْبَةَ نَقَامَ إِلَيْكَ بِقَلْبٍ طَاهِرٍ تَقْبَلُ ثُمَّ دَعَاكَ
از برای توبه / من بر خاستم سعادتمند / بپروردگاریم / دعا

بِصَوْتٍ خَامِلٍ خَفِيَ قَدْ تَطَا طَلَّكَ فَاجْتَنِي وَ
با دوازی / افتاده / نهان / فروتنی کرد / نهان / و پست / دور نکرد

تَكُنْ رَأْسَهُ فَأَنْتَ قَدْ أَرَعَيْتُ بِخَشْيَتِهِ رَجُلَيْهِ
و در پیش او / امده سر خرم / و دور تو بود / بپروردگاریم / دور از او

وَعَزَّ قَدْ دُمُوعُهُ خَدَيْهِ يَدُ عَوْكِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
و عزت کرد / دامنید / اشکها / او دور خوار / او را می خواند ترا ای بخشنده / رحیم

و يَا أَرْحَمَ مِنْ أَنْبَاءِ الْمُسْرِجُونَ وَيَا أَعْظَمَ مِنْ
و ای بخشنده / تر / می / بسیار / بدار / شوند / رحمت / خواهان / و با مهربان / ترا / می / که

أَلْهَاتٍ بِهِ الْمُسْتَخْفِرُونَ وَيَا مَنْ عَفْوُهُ أَكْثَرُ مِنْ

کرداد و برگزید. امروزش خواهان وای ای که عفویش بیشتر از

نِقْمَتِهِ وَيَا مَنْ رِضَاهُ أَقْوَمُ مِنْ سَخَطِهِ وَيَا مَنْ جَمَدُ

کینه اش وای ای که خشنودیش بیشتر از خشمش وای ای که سزودیش

إِلَى خَلْقِهِ بِحَسَنِ التَّجَاوُزِ وَيَا مَنْ عَوْدُ عِبَادٍ لَا

سوی خلقش بیکسوی و برگشتن کلاه وای ای که جز کرده است مردگان

قَبُولُ الْإِنَابَةِ وَيَا مَنْ لَمْ يَسْتَصْلِحْ مَا سَدَّهُمْ بِالْتَّوْبَةِ وَيَا

بپذیرش ای که با دوا و شفا وای ای که با صلاح آورده است توبه آنان را

مَنْ رَضِيَ مِنْ عَمَلِهِمْ بِالْيُسْرِ وَيَا مَنْ كَانَتْ قُلُوبُهُمْ

ای که راضی بوده است از عملشان با آسانی وای ای که مکافاته کرد اندک

بِالْكَثِيرِ وَيَا مَنْ ضَمَّتْ لَهُمْ أَجَابَةَ الدُّعَاءِ وَيَا مَنْ هَرَفَتْ

بسیار وای ای که چنان کرد همانها اجابت دعا وای ای که

عَنْهُمْ أَجَابَةُ الدُّعَاءِ وَيَا مَنْ وَعَدَهُمْ عَلَى نَفْسِهِ بِتَفْضُلِهِ

وعدده داد ایشان را بر خود بشفقتش

جُنَّتِ الْجَزَاءُ مَا أَنَا بِأَعْصَى مِنْ عَصَاكَ فَقُفِرَتْ

سنگینی با دانی نه ای من تا تو مان بر دارم از آنکه تا تو مان تو کردی بی بیارزدگی

لَهُ وَمَا أَنَا بِأَلْوَمُ مِنْ أَعْيُنِكَ لَكَ إِلَيْكَ فَقِيلَتْ مِنْهُ

اولا و نه ای من ملایم تر از گویی که عذر خات بیوی تو و تو بدتر نمی از او

وَمَا أَنَا بِأَطْلَمُ مِنْ ثَابِ إِلَيْكَ فَعُذْتُ عَلَيْهِ أَتَوَيْتُ

و نه ای من ملایم تر از آن که تو به گردان تو به پاس دادندی تو به می کنم

إِلَيْكَ فِي مَقَامِي هَذَا تَوْبَةٌ نَادِمٌ عَلَى مَا ضَرَفْتَنِي

تا تو در این جایگاه من توبه پشیمان بر آنی در این حدیث از آن

مُشْفِقٌ مِمَّا اجْتَمَعَ عَلَيْهِ خَالِصُ الْجَمَادِ مِمَّا وَقَبِ
 ترسند از آن گردیده است بودی خالص بپرسد از آن افتاده است
 فِيهِ عَالِمٌ بِأَنَّ الْعَفْوَ عَنِ الذَّنْبِ الْعَظِيمِ لَا يَتَّبِعُ طَمَعُ
 درو دانا ندانک عنود کردن از کما بود که نثار بود که نماید
 وَأَنَّ التَّجَاوُزَ عَنِ الْإِثْمِ الْجَلِيلِ لَا يَتَصَدَّقُ وَأَنَّ
 و در گذشتن از بزرگ گناه بزرگ نثار نمی خاند و درستی که
 اجْتِمَاعُ الْجَنَائِبَاتِ الْفَاجِسَةِ لَا يَتَكَادَرُ وَأَنَّ احْتِ
 اجتماع کردن گناهان زشت و محمود سکنه نما و درستی که دوستی
 عِبَادُكَ إِلَيْكَ مِنْ تَرْكِ الشُّكْبَارِ عَلَيْكَ وَحَائِثُ
 سدا کن تو بپند ان کسان که دست بردارند از بزرگ گناه و با گذشت
 الْأَصْرَارُ وَكَزِمَ الْأَسْتَعْفَارُ فَأَنَا أَبْرَأُ إِلَيْكَ مِنْ أَنْ
 از سخت افتادن و دل بهاد بر آمدن خاستی بر من بپار می نرم سوی تو از آن
 أَشْكُرُ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ أَصْرُو وَأَسْتَغْفِرُكَ
 بزرگوارم و پناه می برم به تو از آن که سرگناه بخت استم و از سر می خواهم از تو
 لِمَا قَصُرَ فِيهِ وَأَسْتَجِيبُ بِكَ عَمَلِي مَا عَجَزْتُ عَنْهُ
 از آن که قصور کرده ام درو و از می خواهم به تو سلامی عجز نموده ام از آن
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَبْ لِي مَا لَيْسَ عَلَيَّ
 یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بپخش مرا آنچه واجب بر من
 لَكَ وَعَانِي مِمَّا اسْتَوْجِبُهُ مِنْكَ وَأَجْزِي مِمَّا
 قل و عانت آدم را از آن سزاواردم از تو و در سزاوارده مرا از آن
 يَخَانُهُ أَهْلُ السَّائِةِ فَإِنَّكَ مَلِكٌ بِالْعَفْوِ مَرْجُوٌّ لِلْمَغْفِرَةِ
 ترسند ازو اهل بختی که تر است ایستاده سزاوارده امید داشته ما از تو

غافراً

مَعْرُوفٌ بِالْجَمَادِ لَيْسَ بِالْحَاجِّ مَطْلَبٌ سِوَاكَ وَلَا
 شِغْفُورٌ بِدَرْكَةِ انْتِكَاهِ نَيْتِ مِرْحَاحِ مِطَاحِ كَمَنْ هَذَا تَوَدُّ
 لَدَيْكَ جَاشَاكَ فَلَا أَخَافُ عَلَى نَفْسِي إِلَّا إِيَّاكَ إِنَّكَ
 مَرَكَّاهُ مِثْلُ مِرْدُودِ الزُّنُودِ وَنُتْقَمِ بَرَسِ خُودِ الْإِزْنِ كَمَنْ
 أَهْلُ التَّقْوَى وَأَنْتَ الْمُغْفِرُ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 اَعْلَمُ بِرَحْمَتِكَ وَاهْلُ اِزْدِشِ صَلَوَاتِ دِهْ بِرِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 وَأَبْضِ جَاحَتِي وَارْحُ طَلِبَتِي قَاغْفِرْ ذَنْبِي وَأَمِنْ
 وَكَلِّدْ حَاجَتِي دُرُودِ كَمَنْ جِئْتَهُ دِيَا مِرْدُودِ كَمَنْ دَاغَمِ
 جَوْفَ نَفْسِي إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَذَلِكِ
 نَسْرُ نَفْسِي كَمَنْ بِرِ هَمِّ حَمِي دَانِي دَانِ

عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ آمِينَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

مَرْتَبَةُ آمَانَتِ بِلُوحِ اِحْتِكَاهِ كَمَنْ اِي بَرُورِ دُكَارِ كَمَنْ
 وَكَانَ مِنْ دَعَايِهِ عَلِيمٌ فِي لَابِثَاتِ الطَّلَبِ الْمُغْفِرُ مِنَ اللَّهِ عَزَّ
 وَجَلَّ دَعَاؤُهُ بَرُودِ اِسْلَامِ دُرُودِ مَحْسَنِ اَمْرِ اِيْطَاحِ
 اَللّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصِرْنَا اِلَى مَحْبُوبِكَ
 مَارَبِّ صَلَوَاتِ دِهْ بِرِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ اَوَّلِ دُرُودِ اِيْطَاحِ دُورِ دُورِ
 مِنْ التَّوْبَةِ وَارْزُقْنَا عَنْ كُلِّ وَهْلٍ مِنَ الْاَصْرَارِ
 اِنْ تَوْبَةٍ دُورِ دُورِ مَارَبِّ اِنْ اَنْتَ نَاظِرُ اِسْتِغْنَاتِ اِزْمَتِ مَسَادَتِ مَرَكَّاهِ
 اَللّهُمَّ وَمَنِّي وَتَقْصِيَّتِي تَقْصِيَّتِي فِي دِينِ اَوْدُنَا
 مَارَبِّ دُورِ دُورِ كَمَنْ مَارَبِّ مِثْلِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ
 فَأَوْقِعِ التَّقْصُصَ بِأَسْرِعِهِمَا قَنَاءً وَاجْهِبِ الْمَزِيدَ
 دُورِ دُورِ اِنْ اَنْتَ اِنَّا اِنْ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ دُورِ

فِي الْوَلَوِّهِمَا بَقَاءً وَإِذَا هُمُمَا بَهْمَيْنِ تَرْصِنُكَ إِحْدَهُمَا

در دراز توان دو کرامت باشد و چون هست کنی برو حیوان که خشنو دگر کند تا کما نازد

عَنَّا وَيُخَطِّطُ الْآخِرَ عَلَيْنَا فَبِئْسَ إِلَٰهٌ مَّا يَرْصِنُكَ عَنَّا

از ما و مخفی آوردن را دگر بیک بر ما بحسبان ما را سوی ای خشنو دگر کند تا از ما

يُخَطِّطُ الْآخِرَ عَلَيْنَا وَجَلَّ فِي ذَلِكَ يَنْتِ تَقْوِيْنَا وَ

و مخفی آوردن را دگر بر ما و حفا آنکس در آن میان نفس ظاهر ما و

اِخْتِيَارِهَا فَإِنَّهَا مُخْتَارَةٌ لِلْبَاطِلِ أَلَمْ تَأْمُرْ أَتَمَّارَةً بِالنُّورِ

اختیار از آن که نفس اختیار کند ما ملذات مکرر ای قریب دادی نورانیست

إِلَّا مَا رَجِمْتَ اللَّهُمَّ إِنَّكَ مِنْ لَضَعِيفٍ خَلَقْنَا وَعَلَى

بکدامی رحمت کنی یا رب بدین کفری از ضعیفی از ما

النَّوْصِ بِنَيْتِنَا وَمِنْ مَاءٍ مِهْنٍ أَتَيْتَ تَنَاوُلَ حَوْلَ لَنَا

سستی بیکر کرده ما را و از این خوار اندا کرده ما را مع جنت است ما را

إِلَّا تَقْوِيَّتُ وَلَا قُوَّةَ لَنَا إِلَّا بِعِزَّتِكَ يَا بَنِي تَابُوتَ فَقَدْ

بیکر بخت تو و قوت است ما را بیکر بخت تو و دوزده ما را بترستی تو

وَسَدَّدْنَا بِتَسْدِيدِكَ وَأَعْمَ أَبْصَارَ قُلُوبِنَا عَمَّا خَالَفَ

و رسالت کرد ما را بر است قاطعیت تو و نور کنی چشمها و دلها را از مخالف

مُجْتَمِعُ وَلَا تَجِبْ لَشَيْءٍ مِنْ خَوَارِجِنَا نَقُودُ فِي مَعْصِيَتِكَ

دوستی تو بود و مگردان مرجوی را از اندامها ما را روانی در نافرمانی تو

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجِبُ هَمَمَاتِ قُلُوبِنَا

یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بکنی مجتهدانم و دعاها ما را

وَجَرَكَاتِ أَعْضَائِنَا وَلِمَجَابِ أَعْيُنِنَا فِي مَوْجِبَاتِ

و حرکات اعضاء ما را و بگردستی چشمها ما را در جنبه های که در اجابت

در این بین توانا عینها
درست کنی کفر و مادیات

در این

يُؤَاكَ حَتَّى لَا تَقُوْا شَاخِسَةً تَسْتَحِقُّ بِهَا جَزَاءً وَلَا
 تَوَابًا تَأْتِي دَوْلَةً دَوْلَةً سَيَكُونُ كَمَا سَأَلْتَهُمْ تَأْتِي بِأَدَامٍ تَزَادُ
 تَقْدَرُ لَنَا سَيَّةٌ نَسْتَوْجِبُ بِهَا عَمَلًا
 ورنه بمانا بیدار که مستحق بمانیم تا عزت ترا

۱۵

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ ذِكْرُ التَّوْبَةِ وَطَلَبُهَا
 و دعا او بودا سلام و یاد کرد توبه و حُسن آن

تَعْتَبُ
 مَسْرُور

اللَّهُمَّ يَا مَنْ لَا يَصِفُهُ الْوَاصِفِينَ وَيَأْمَنْ لِحَاوِزِهِ
 یا رب ای آنکه بنشاید با دریا ستايندگان و ای آنکه در کله دزدان

رَجَاءُ الرَّاحِبِينَ وَيَأْمَنْ لِكُفَيْبِ لَدَيْهِ اجْتِمَاعُ الْمُجَنِّبِينَ
 امید دارد داندگان و ای آنکه کم نباشد نزدنداد مزدنگران

وَيَأْمَنْ هُوَ مُشْتَهَى خَوْفِ الْبَايِدِينَ وَيَأْمَنْ هُوَ
 و ای آنکه او مشتهی ترس برستندگان و ای آنکه او

غَايَةُ خَشْيَةِ الْمُتَّقِينَ هَذَا مَقَامٌ مَنْ تَدَاوَلَتْ أَيْدِي
 غایه ترس بوجوگان این مقام آن کسی است که برگردانند او را

الذُّنُوبِ وَقَدْ دَتَهُ أَرْزَمَةُ الْخُلَايَا وَاسْتَجُودَ عَلَيْهِ
 گناه و کشیده است او را بنار خطایا و بعلیم کرده است بر او

الشَّيْطَانُ فَقَصَرَ فَمَا أَمَرَ بِهِ تَقَرُّبًا وَتَبَاعُثًا
 شیطان پس تقصیر کرده است در امر و فرمودی بآن تقصیر نزدی و فرار کرد

مَا تَهْتِكُ عَنْهُ تَخَرُّبًا كَالْجَاهِلِ يَقْدَرُ عَلَيْهٗ أَوْ
 آنچه توهین کردی از آن تخریب کردی همچون نادانی قدرت تو بر او

كَالْمُخْرِضِ فَضْلَ اجْسَانِكَ إِلَيْهِ حَتَّى إِذَا انْفَتَحَ لَهُ بَصَرُ
 چون شکر کردی فضل تنگری ترا بر وی او تا جویی گشاده شد او بنگاهی

الْمُدَى وَتَقَشَّعَتْ عَنْهُ سَجَابِلُ الْعَمَى أَحْصَى مَا
دَاهِ لَاسْتَ وَمَا زَسَدَ اَزْوَ مِنْهَا كَوْرَى بِسُرْدِ اِ
ظَلَمَ بِهِ نَفْسُهُ وَفَكَرَ فِيمَا خَالَفَ فِيهِ رُتَبَهُ فَرَكَتْ
سَدَادُكَ تَوَدَّ اَنْ تَنْخَرِسَ بَا وَانْزِلَ تَزِدْ دِرَاجَ مَحَالَتِ تَرْدَدَ دُرَانِ صَدَايِ جَوْدِ اِ
وَبَدِيدِ

كَبِيرَ عَصِيَانِهِ كَبِيرًا وَجَلِيلَ مَحَالَفَتِهِ جَلِيلًا فَأَمَّلَ
بِزَرْكَ نَافِرْمَانِ خَوْنِ بَزَرْكَ وَتَزَرْكَ مَحَالَفِ خَوْنِ بَزَرْكَ بِسُزْكَ
مَجْوُكِ مَوْقِلًا لَكَ مُسْتَحْيَا مِنْكَ وَوَجْهَهُ رَغْبَتُهُ
فَاِنْ تَوَكَّدَ اِمْبِدَادِ زَنْدِ تَرَا شَرْمَ دَا رَنْدِ اَزْ تَوَدَّ رَوَى رَغْبَتِ خَوْشِ اِ

اِلَيْكَ نَفْثُهُ بِكَ بِأَمِّكَ بَطْمُجُهُ يَقْنِيَا وَقَصْدُكَ
سَوَى تَوَكَّدَ بَا سَوَارَى تَوَقَّصْدُ تَوَكَّدَ بَطْمُجِ اَوْ يَنْتَسِ وَقَصْدُ تَوَكَّدَ
مَجْوُفِهِ اِخْلَاصًا تَدْخُلًا طَمُجُهُ مِنْ كُلِّ مَطْمُوعِ
بُتْسِ اَوْ بَاخْلَاصِ وَخَالِي بَا زَنْدِ اِطْمُجِ اَوْ اَزْ سَكِ بَدِ طَمُجِ اَدَا بَدِ
فِيهِ غَيْرُكَ قَا فَرَحِ رَوُغُهُ مِنْ كُلِّ مَجْدُورِ مَنَةِ
خَوَارِ تَوَدَّ وَشَدِ اَسْتَ تَوَدَّ اَوْ اَزْ مَرَكِ تَوَسَّدَ اَزْ اَوْ

مِيوَاكَ قُتْمِكَ بَيْتِ يَدِكَ مَضْطَرِعًا وَعَمِصَ بَعْدَهُ
حَزَا زَنْوِ بِسِ بِيْتَادِ بَيْتِ تَوَدَّ اَزْ اَوْ كَسَدِ وَفَرَادِ كَسَدِ خَوْنِ
اِلَى الْمَرْضِ مَحْشَعًا وَطَاطَا رَاسَهُ لِعِزَّتِكَ مُتَلًا لَلَا
بُزْ بَيْتِ تَرَسَنَدِ وَسَهَادِ مَرْخَوْنِ عَزَّتِ تَرَا ذَلِيلُ كَسَدِ

وَأَمَّا مَنْ سَيَرَهُ مَا أَنْتَ أَجْلَمُ بِهِ خَضُوعًا وَبَعْدُكَ مِنْ
وَأَشْكَارِ اَلْكَرْدِ بَهَانِ خَوْنِ اِجْ تَوَدَّ اَنَا نَوَى بَا اَزْ اَوْ دَشْنِ دَسْمُورِ اَزْ
ذَنْوِيهِ مَا أَنْتَ أَحْصَى لَهَا خُشُوعًا وَاشْتِعَاتِ بَكِ مِنْ
كَلَامِ اَوْ اَلْحِ تَوَدَّ شَا زَنْدِ تَوَدَّ اَنَا لَرَنْدِ سَكَا اِ وَزَنْبَادِ خَوَاسْتِ بُو اَزْ
عَظِيمِ

عَظِيمَ مَا وَقَعَ بِهِ فِي عِلْمِكَ وَبَيَّحَ مَا فَتَحَهُ فِي جِلْمِكَ
بزرگی ای ابداعات مان در دکان تو و درسی ای رسا کردی است او را در
مَنْ ذُنُوبٍ أَذْنُوبٌ لَدَاتُهَا فَلَهُ هَبْتُ وَأَقَامْتُ
از گناهها بشت بداد خوشه باران دشت

تَبِعَاتُهَا فَلَزِمْتُ لَا يُنْجِرُ يَا إِلَهِي بِعَدْلِكَ أَنْ عَاقِبَتُهُ
بزهاء آن و لازم نزد انکار کند آن عدل من عذر ترا اگر عفو تو کنی
وَلَا يَسْتَعِظُمُ عَفْوُكَ أَنْ عَفَوْتَ عَنْهُ وَرَحِمْتَهُ
و بزرگ نماید آن عفو ترا اگر عفو کنی از او و رحمت کنی بر او
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْكَرِيمُ الَّذِي لَا يَسْخَاطُهُ غُفْرَانُ
که تو خدای کرمی ای ای بزرگ کنی نباید امر و بزرگ

الَّذِي الْعَظِيمُ اللَّهُمَّ إِنَّا نَاذِرُكَ جُنُودًا مُجِبًا أَمْرًا
کدام بزرگ ای یارب ایستاده انام من و زمان برده و بیان
فِيمَا أَمَرْتُ بِهِ مِنَ الدُّعَاءِ مُتَجَرِّبًا وَعَدْلِكَ فِيمَا
تداعی فرمودی بان از دعا دوا و حسن و عده ترا در آغ

وَعَدْتَنِي مِنَ الْخَابَةِ إِذْ تَقُولُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ
و عده کرده بان از اجابت چون گفتی بخواند ما تا اجابت کنیم
لَكُمْ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالْقِنِي بِغُفْرَتِكَ
شمارا یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بپوش ما با بر رحمت تو

كَمَا لَقَيْتُكَ بِإِقْرَارِي وَأَرْفَعُنِي عَنْ مَصَارِيعِ الدُّنُورِ
چنانکه دیدم ترا با قرار من و برادر من از افتادن کا همار کلاهها
كَمَا وَصَفْتُكَ لَكَ نَفْسِي وَاسْتَرْفَتِ بِسِتْرِكَ كَمَا تَأْتِي سِتْرَتِي
چنانکه نهادم بر تو تن حرم و بان بوش من بستر خود چنانکه ملائکه بر باز

بِعَزَّتِكَ

عَنْ الْإِسْتِقَامِ مِنْكَ اللَّهُمَّ وَتُبْتَ فِي طَاعَتِكَ
 اذ كینه کشیدن از من یارب او ثابت کن در فرمان برداری تو
 تَبَتُّ وَأَحْكَمَ فِي عِبَادَتِكَ بِصِرَتٍ وَوَفَقَةٍ
 تبت من در حکم کن در پرستیدن تو بپیشانی من و تو بنورده مرا
 مِنَ الْأَعْمَالِ لِمَا تُغْسِلُ بِهِ ذُنُوبَ الْخَطَايَا عَنِّي وَ
 از کردارها بر آنچه با تو بشوین تا آن حرکت خطاها از من
 تَوَقَّيْتُ عَلَى مِلَّتِكَ وَمِلَّتِ بِكَ مُحَمَّدٌ صَلَّى
 و بپیران مرا بر مِلَّت تو و ملت تو پیروی محمد صلوات
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ إِذَا تَوَقَّيْتُ اللَّهَ هُمْ إِلَى أَتَوْكَ
 خدا را روید و برادر او چون عبادی من یارب امن تو می کنم
 إِلَيْكَ فِي مَقَامِي هَذَا مِنْ كَيْفِ دُتُّوِي وَ
 مانو درین مقام من از بدو کها کما هان من و
 صَبَّأَ بِهَا فِي بَوَاطِنِ سَيِّئَاتِي وَظَوَّاهَا هِرْقَا وَسَوَافِرَ
 خردگاهان و پوشیده بد نهادن و آشکارای آن و گذشتن
 زَلَّاتِي وَجَوَّادِثَهَا تَوْبَةً مَن لَّيْ خَلَّتْ لِنَفْسِهِ
 خطاها و توبه ها و آن توبه ای که با خود من بگذرد
 مُغْضِيَةً وَلَا يَضْمُرَاتٍ يَعُودُ فِي خَطِيئَةٍ وَ
 بیافزانی و بدو نداشتن که باز گردد در خطاها
 قَدْ قَلَّتْ فِي نَجْمِكَ كِتَابُكَ إِنَّكَ تَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ
 و گشتی در حکم کتاب تو که تو قبول کنی توبه از
 عِبَادِكَ وَتَغْفِرُ عَنْ لَسَانِ وَحُجَّتِ التَّوَابِينَ
 بندگان تو و عفو کنی از دهان و حجت التوابین

یا ارحم

فاقر

قَاتِلْهُ لَا وَفَاءَ لِي بِالتَّوْبَةِ إِلَّا بَعْضُهَا وَلَا اسْتِغْفَارَ
بِغَيْرِهَا وَلَا كَدَّ وَلَا مَلَا

خُذْ عَنِ الْخَطَايَا إِلَّا عَن قَوْلِكَ فَقَوِّتْ بِقُوَّةِ
مَا أَرَاكَ خَطَايَاهَا مَكْرُوزًا قَدْ نَوَّهَ عَنْ قَوْلِكَ مَعْنَى تَوْبَتِهِ

كَائِنَةً وَتَوَلَّى بِحُصْمَةٍ مَا رُبِعَ اللَّهُمَّ وَأَتَمَّا
كَفایت كسره و ما را خود كسر بیگاه داشتنی باز دارند یارب و هر گاه

عَبْدُ تَابَ إِلَيْكَ وَهُوَ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ فَافْخْ
سُود که توبه کرد بانو و او در علم غیب که خود ذکر تو بشکند

لِتَوْبَتِهِ وَقَعَا يَدَ فِي ذَنْبِهِ وَخَطِيئَتِهِ فَاَتَى أَعُوذَ
مَرُومِ خود را و باز کرد نه است در گناه او و خطا او من شاه محرم

بِكَ أَنْ أَكُونَ كَذَلِكَ فَاجْعَلْ تَوْبَتِي هَذِهِ تَوْبَةً
بِتَوْبَةٍ بِاسْمِ مُحَمَّدٍ بِنِشَانِ تَوْبَةٍ بِإِسْمِ تَوْبَةٍ

لَا اجْتِنَاحَ بَعْدَهَا إِلَى تَوْبَةٍ تَوْبَةٍ مُوجِبَةٍ لِمَجُومًا
که مواجعت نماید بین اذان توبه و توبه و واجب کسره میترسد اما

سَلَفَ وَالسَّلَامَةُ فِيمَا بَقِيَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعْتَذِرُ
که گذشته است و سلامت در آنچه ماند است یارب من عذری خاتم

إِلَيْكَ مِنْ جَهْلِي وَأَسْتَغْفِرُكَ سَوْفَ بَعَثَنِي
از تو از نادانی من و می خوامم از تو که بخشی بوی که دارم

فَاَضْمَنْتَنِي إِلَيْكَ كَنْفَ رَحْمَتِكَ تَطَوُّلاً وَاسْتِزْنَةً
من باز گیر مرا بآ پناه رحمت که بزرگی و باز و سزا

مَسْتَرْعَا نَفْسِكَ تَقْضَالاً اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوبُ إِلَيْكَ مِنْ
موشد از عاقبت تو بفرما یارب من توبه می کنم بانو از

كَفَّ مَا خَالَفَ أَرَادَتْكَ أَوْ زَالَ عَنْ مَحَبَّتِكَ

مدر چه خلاف کرده است خراسته غدا یا مکرورنده است از محبت تو

مِنْ حَطَّائِي قَلْبِي وَلِحَطَّائِي عَيْنِي وَحَكَايَاتِ

از اندیشه های دل من و مکرش های چشم من و حکایت های

لِسَانِي تَوْبَةً سَلَامٌ بِهَا عَلَى جَارِحَةٍ عَلَى جِيَالِهَا

و زبان من توبه که سلامت یا بدمان مراندان من ضایع شد

مِنْ تَبَخَّائِكَ وَتَأَمَّنْ بِهَا مَتَاتِخَاتِ الْمُعْتَدُونَ

از بزه های تو و اطمینان شود بان از ای می ترسند از جهل و کز دور کا

مِنْ أَلِيمِ سَطَوَاتِكَ اللَّهُمَّ نَارُجُمٍ وَخَذِفِي بَيْنَ

از دردناکی جملها تو یارب بختی من و رختی من

بَدْتُكَ وَوَحَيْتُ قَلْبِي مِنْ خَشْيَتِكَ وَاضْطَرَّ

بیش تو و گوشت دل من از ترس تو و لرزه

أَرْكَانِي مِنْ هَيْبَتِكَ فَقَدْ أَقَامَتْنِي يَارَ أَمِي

اندامها من از هیبت تو که قیاداشته است مرا ای طایر من

ذُنُوبِي مَقَامَ الْحَزِي بِفَنَائِكَ فَإِنْ سَكَتُ

گناه های من بحال بی سارگی بدرگاه تو اگر خاموش شوم

لَمْ يَنْطِقْ عَنِّي أَحَدٌ وَإِنْ تَشَفَّعْتُ فَلَسْتُ بِأَهْلٍ

حق نگوید از من کسی و اگر شفاعت کنم نیستم اهل

لِلشَّفَاعَةِ اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَشَفِّعْنِي

بر شفاعت یا یارب صلوات ده بر محمد و آل او و شفیع کن در

خَطَايَا كَرَمِكَ وَعِذْ عَلَيَّ سَيِّئَاتِي بِعَفْوِكَ وَلَا

خطاها من کرم تو و باز آ که بر بدکار من بعفو کن و مده

اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
کما دعا کائنات باذانیه تا بدو کاه تو یارب صلوات ده بر محمد و آل او

کَمَا هَذِهِ تَبَايَهَ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ لَمَّا اسْتَنْقَضَتْهَا
خدا که راه نمودن ملوک با و صلوات ده بر محمد خدا که بر هاندی ما را

بِهِ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوةٌ تَشْفَعُ لَنَا يَوْمَ
ما و صلوات ده بر محمد و آل او صلواتی که شفاعت کند ما را روز

الْقِيَامَةِ وَيَوْمَ الْفَاقَةِ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قیامت روز دروین بنویس که تو بر همه چیز

قَدِيرٌ وَهُوَ عَلَيْكَ سَيِّدٌ
توانا و آن بر تو است

فَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا اسْتَقَالَ
و کان از دعا او در یاد سلام آن که منور جان می

مِنْ ذُنُوبِهِ أَوْ تَضَرَّعَ فِي طَلَبِ لُغْوٍ عَنْ عَمَلِهِ
از کما هانت یا از ارکی کردی در بخشش عمن از مجسمها او

اللّٰهُمَّ يَا مَنْ يَرْجُمُهُ يَسْتَخِفُّ الْمَلِكُ نُبُوتَ وَيَا
یا ای آن که بر جمت او فریاد خواهد کما کما کما و آن

مَنْ إِلَى ذِكْرِهِ يَفْرَغُ الْمُضْطَرُّونَ وَيَا مَنْ
آن که با یاد کرد او گویند زیجا در آن و آن آن

لِحَقِيقَتِهِ يَنْجَلِي لِحَالِ الْيَتَامَى يَا أَنْسَ عَلَى مُسْهِوِّ حُش
از آن که او بنانند خطا کاران ای امانی من در حیده

غَرِيبٍ وَيَا فَكِّحَ عَلَى مَكْرُوبٍ كَيْسٍ وَيَا عَوَّةَ
غریبی و ای فکوح من در مانده اندوه کسی و ای یاور

ب
الحقها رزق

عَلِ مَخْذُولٍ قَرِيبٍ وَبَاعْضَدَ كُلِّ مُتَبَاحِ طَرِيقٍ أَنْتَ
 می فرو گذاشته تنها وای یاور من حاجتمندی را در تو
 الَّتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ لِحِمَّتِهِ وَعِلْمًا وَأَنْتَ الَّذِي
 ای که فایز سیده است هر چیزی رحمت تو و علم تو و توئی آنکه
 جَعَلْتَ لِكُلِّ مَخْلُوقٍ فِي نِعْمَتِكَ سَهْمًا وَأَنْتَ الَّذِي
 می دوی هر از بدیده را از نعمت تو نصیبی و توئی آنکه
 عَفْوُهُ أَعْلَى مِنْ عِقَابِهِ وَأَنْتَ الَّذِي يُسَعِّي رَحْمَتُهُ
 عفو تو بزرگ تر است از عقوبت تو و توئی آنکه می شناید رحمت او
 أَمَامَ غَضَبِهِ وَأَنْتَ الَّذِي عَطَاؤُهُ أَكْثَرُ مِنْ مَبْغِهِ
 در پیش خشم او و توئی آنکه عطاوار بیشتر است از نادادن او
 وَأَنْتَ الَّذِي أَتَّبَعَ الْخَلَائِقُ كُلَّهُمْ فِي فَسْعِهِ وَأَنْتَ
 و توئی آنکه طراح بر بند از بدگان همه آنان در تو انگیز او و توئی
 الَّذِي لَا يَفْطِرُ فِي عِقَابِ مَنْ عَصَاهُ وَأَنَا يَا إِلَهِي
 ای که از حد نبود در عقوبت آنکه اگر نافرمانی او کرده باشد و مرا طاعت
 عِبْدُكَ الَّذِي أَمَرْتَهُ بِالذِّعَارِ فَقَالَ لَيْسَ وَسَعْدُكَ
 بنده توام ای که فرمودی آردا بدعا بر کرد لبیک و سددست
 هَا أَنَا ذَا بَارَبٍ مَطْرُوحٍ بَيْنَ يَدَيْكَ أَنَا الَّذِي أَوْفَرْتُ
 ای که من ببارت افتاده بین تو منم ای که گران کرده است
 الْخَطَا يَا طَهْرَهُ وَأَنَا الَّذِي أَفْتَبُ الذُّنُوبَ غَمْرَةً
 خطاها بشوای و منم ای که تان نموده است گناهها غمره
 وَأَنَا الَّذِي لَحَفَ لَهُ عَصَاكَ وَلَمْ تَكُنْ أَهْلًا مِنْهُ لِذَاكَ
 و این منم که بنا دانیش نافرمانی تو کرد و نبود تو اهوان از تو

و توئی آنکه از بدگان همه آنان در تو انگیز او و توئی
 ای که از حد نبود در عقوبت آنکه اگر نافرمانی او کرده باشد و مرا طاعت
 بنده توام ای که فرمودی آردا بدعا بر کرد لبیک و سددست
 ای که من ببارت افتاده بین تو منم ای که گران کرده است
 خطاها بشوای و منم ای که تان نموده است گناهها غمره
 و این منم که بنا دانیش نافرمانی تو کرد و نبود تو اهوان از تو

و تو همی ای خداوند من که سائده ای که ترا بخواند و سالت کند در دعا

مانند تو امروز زنده آنکی که بگوست بسوی تو بی شتابت در گریه

یا تو در کدازنده گناه انکسی که در خاک مالید زوی خود را از دلیلی یا

تو بی نیاز ز کشته، انکس ما که نماند بتو از درسی خوش تر که کردی ای طاهر

نایب ملک ایکس را کہ نیاید دھندہ یا جرات و فرد سگزار ایکس را کہ

ماری خواہد تھی "جدا ارا تو" ای حلالی میں صلوات دے دے بر

قال ابو ذر محمد اذ انت ديت ربي فاق كزده ام دمحروم كن من

دین رعیت شو کردن ام و مردی من باز مؤمن بر کردن دین برای استاد

تو تو تو ای انا دوست کردی نفس خود بر همت

سر صلوات دین بر محمد و آلک و درخت کن بر من طاعت انی کو نام نهاد

جودیا / نفوس کردن بر عنق کز این دمی منی ای ضلالت من رختن

因

225

247

12

وہابی

10

65

...

وَأَمَّا بَنُو إِسْرَءِيلَ

11

...

13

1990

15

10

مَنْ اسْتَصْلَحَ نَفْسَهُ جِئَ الْبَقَى مَا أُجْرِيَتْ عَلَى مَنْ
از صلاح حتی نفس خویش آن وقت که نفع می گم آن را ندی بر من از
دزدی که فیما نهشتی عنه مِنْ مَعْصِيَتِكَ وَمَنْ أُنْذِرْ
دزدی تو دروغ نمی گویی ما از آن از نا فرمان تو

عَوْرًا فِي الْبَاطِلِ قَاشَتْ إِقْدَامًا عَلَى السُّوءِ مَنِ
دور شد در باطل دست تر و دلیر تر بدی از من
جِئَ أَقْبَى دَعْوَتِكَ وَدَعْوَةِ الشَّيْطَانِ فَابْعِ
آن وقت که بیستم میان دعوت تو دعوته دیو

دَعْوَتُهُ عَلَى غَيْرِ عَمَلٍ مَنِ فِي مَعْرِفَةِ بِهِ وَسْ
دعوت او که بی عمل گویی باشد از در شناختن او

مِثْلَانِ مِنْ خِفَظَتِ لَهُ وَجَنَسِيهِ مَوْقِفَاتٍ مُنْتَهَى
فما روی از پادشاه او را و من این می گفتم پس دالم که منتهی

دَعْوَتِكَ الْجَنَّةَ وَمُنْتَهَى دَعْوَتِهِ النَّارُ فَسَجَّالٌ
دعوت تو بهشت است و منتهی دعوت او دوزخ با کائنات

مَا أَعْجَبَ مَا أَشْهَدَ بِهِ عَلَى نَفْسِي وَأَعَدَدَهُ مِنْ مَكْنُومٍ
چه عجب است که گواهی میدهم بان بر نفس خود و بر می خوارم از نهانی

أَمْرِي وَأَعْجَبَ مِنْ ذَلِكَ أَنَّكَ عَنِي قَابِلٌ وَكَ
کارم و عجب تر از آن ملاقات تو است از من و در بر کردن تو است

عَنْ مُعَاجَلَتِي وَلَيْسَ ذَلِكَ مِنْ كَرَامَتِي بَلْ بَانِيَانِي
از شتاب من نیست آن از کرامت من بلکه مدارا کردن با من

لِي وَتَفَضُّلاً مِنْكَ عَلَيَّ لِأَنْ أَرْتَدَّ عَنْ مَعْصِيَتِكَ الْمُنْجِيَةً
سلامتی و تفضیلت است از تو بر من تا باز آیم از نا فرمانی که نجات

فَأُفْلِحَ عَنْ سَيِّئَاتِ الْمُخْلَقَةِ وَلَا تَنْفَعُكَ عَفْوُكَ عَنِّي لِحَبْتِ
ویدر ایدم ، از بد نهاد من نهی کنم . و از برای آنکه عفو تو از من دوست

الْبُكَ مِنْ عَفْوَتِي يَا إِلَهِي أَكْثَرُ ذُنُوبًا وَأَقْبَحُ
نزدت از عفوشت من نه کن ای طاهر بسیار گناه ترم اوزشت

أَنَارًا وَاشْتَبَعَ أَفْعَالًا وَاشْتَدَّتْ الْبَاطِلُ تَهَوُّلًا وَاضْبَعُ
انار تو دشت کرد از تو و دور در شده تو در باطل از روی تهو و ضعیف

عَمْدًا طَاعَتِكَ يَنْقُطُ وَأَقْلُ لِعُوبِدِكَ انْتِهَاهَا وَإِرْتِقَابًا
نزدیک طاعت تو لرزد بیدار و کم است بسوی تو بیند ازین و خبر دانم

مَنْ أَنْ أَحْصَى لَكَ عِبُونِي أَوْ أَقْدَرَ عَلَى ذِكْرِ ذُنُوبِي
از آن که بشمارم تو را عیبها من یا تمام بر یاد کرد گناهها

وَأَنَّمَا أَوْفَخَ بِهَذَا نَفْسِي طَمَعًا فَإِنِّي لَأَتُكَلِّفُ نَفْسًا
و نه بملالت می کنم باین تن خود را بطمع در مهربانی تو اگر بگذارد

صَلَاحَ أَمْرًا لَمْ يَنْبَغِ وَرَجَاءَ لِرَجْمَتِكَ الَّتِي بَهَا تَكُلُّ
صلاح کار گناه کار است و امید بر رحمت تو آنکه بآفت کشایی

وَقَابَ الْخَاطِئِينَ اللَّهُمَّ وَهَذِهِ رَفَعْتَنِي أَرْتَقَاهَا الذُّنُوبُ
کرد بهای گناه کاران یا رب و این گردان من در بند آورده است از گناهها

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَعْتِقْهَا بِعَفْوِكَ وَهَذَا طَهْرَتِي
صلوات ده بر محمد و آل او و ادا دکن او را با عفو تو و این طهارت من

قَدْ انْقَلَبَ الْخَطِيَا بِفَضْلِ عَلِيِّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَحَقِيقُ
کوان کرده است او را خطاها صلوات ده بر محمد و آل او و سبب پاک

عَنْهُ يَنْتَقِ يَا إِلَهِي لَوْ بَكَيْتُ إِلَيْكَ جَتَّى تَسْقُطَ أَشْقَارُ
از دینت خود ای طاهر اگر گریه کنم تا بیفتد مژگنها

عِيتِي

وَأَنْتَ جِئْتَ لَكَ جَنَّتْ يَنْقَطِعُ صَوْتٌ وَ ثَمَّتْ لَكَ جَنَّتْ

وینام بشو تا باز نبرد از این و برای بایستم روی تو را

تَبَيَّنَسَ قَدْ مَاتَ وَ رَكِبْتَ لَكَ جَنَّتْ يَنْجَلَعُ صُلْبُ

خنگ شود مرد روی من و رکوب کنم موی تو تا اذم بیند بیهوده

وَسَجَدْتَ لَكَ جَنَّتْ تَتَقَفَّاحِدُ قَتَايَ وَأَكَلْتَ ثَرَابَ

و سجده کنم تو تا بداید مرد و جدت من و بخورم خاک

لِلْأَرْضِ طَوْلَ عُمَيْرٍ فَشَرِبْتَ مَاءَ الدَّمَانِ آخِرَ

دین طعم و عومر و بیاشام آب خاکند تا با آخر

كَهْمَرِي وَ ذَكَرْتُكَ فِي خِلَالِ ذَلِكَ جَنَّتْ يَكْلِيَانِ

دود کاه من و یاد کنم تو در میان آن تا کک کاهند دانه

ثُمَّ أَرْبَعُ طُرُقٍ إِلَى آفَافِ السَّمَاءِ اسْتَحْجَا مِنْكَ

بی بر ندادم جم خود بکناد هوا آسمان از شرم تو

مَا اسْتَوْحَشْتُ بِذَلِكَ مَجْجُو سَبِيَّةٍ وَاحِدَةٍ مِنْ سَيَاتِي

مرا دار بیاغم با آن ستودن یکدیگر را از بدبها و من

فَإِنْ كُنْتَ تَقْفِرُ لِي جَبْنَ اسْتَوْحِشُ مَحْفَقَتِكَ وَ تَقْفِرُوا

اگر تو بیا مرنک مرا آن شکام که مرا دار بیاغم امروز ترا و عفو کنی

عَنِّي جَبْنَ اسْتَوْحِشُ عَفْوِكَ فَإِنْ ذَلِكَ غَيْرُ وَاجِبٍ

از من آن شکام که مرا دار بیاغم عفو تو را درستی که آن نه واجب است

لِي بِاسْتِحْجَاؤِكَ فَلَا أَمَّا أَهْلُكَ بِاسْتِحْجَابِ أَذْكَانِ خِرَانِي

ما بکناداری و نه من اهلالم گواهی چون بود یا داشت

مِنْكَ فِي أَوَّلِ مَا عَصَيْتُكَ أَنْ تُعَذِّبَنِي وَأَنْتَ عَزَّ وَجَلَّ

از تو در اول آنکه نافتمانی تو کردم که عذاب کنی مرا و تو بیدار کننده من

استوحش

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الطراز الجليلين

فِي وَحْدِكَ وَلَدَيْكَ ذِكْرٌ قَدْ رَتَّبَكَ وَابْتَعَلَ
در تو ایستاده تو و کران بکند ترا در توانائی تو و تو بر

وَكَانَ خُلَّتِي قَدِيرٌ مِنْ دُعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
نه چو خدایت از دعای او بروداد سلام

فَطَلِبُ الْعَفْوِ وَالرَّحْمَةِ
در طلب عفو و رحمت

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَانْكَسِرْ شَهْوَتِ
یا دایب صلوات ده بر محمد و آل او و شکست شهوات مرا

عَنْ كُلِّ مُجْرِمٍ قَارِبٍ وَجَزِمْنِي عَنْ كُلِّ مَأْثِمٍ
از همه مجرمان قریب و از کسر خرابی مرا از همه مایه های گناه

وَامْتَعْجِنِي عَنْ اَذَى كُلِّ مُؤْمِنَةٍ وَمُؤْمِنٍ وَ
و از آزار مرا از آزار داناان و دانا و مؤمن و مؤمنه

مُسْلِمَةٍ وَفَسْلِمِ اَللّٰهُمَّ وَ اَتَمَّا عِنْدَ مُحَمَّدٍ لَكَ وَ
وزن مسلمان و مسلمان یارب و سرگشام سده دوست دار تو و

اَوْ لِيَايِكَ نَالَ مَنِي مَا جَحَزْتَ عَلَيْهِ نَصِي بِظِلَامَتِي
درست او لیا تو که بیافت از من ای تو در بسته بود یارب بر دیدار مرا

مَيِّتًا اَوْ جَحَلْتُ لِي قَبْلَهُ حَيًّا فَاغْفِرْ لَهُ مَا اَلَمَ بِهِ مَنِي
مردنه یا حاصل شد مرا از قبل او زنده بیاورد او را ای تو و الله ایست بر او از من

وَاعْفُ لَهُ عَمَّا اَذْنَبَ بِهِ عَنِّي وَلَا تَقْفُهُ عَلَيَّ مَا اَرْتَكِبُ
و عفو کن مرود از او باز گردید بان از من و عذر دار او را بر ای بر نیست

وَلَا تُخْشِفُهُ عَمَّا اَكْتَسَبَ وَاجْعَلْ مَا سَمَّيْتُ بِهِ مِنَ الْعَفْوِ
و از خجانی او را از او کسب کرده است و کن ای من بخشد ام ای را عفو کردن

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام
على سيدنا محمد
وآله الطيبين الطاهرين
الطراز الجليلين
ما اذبح

بیت

عَنْهُمْ وَبَرَّ عَيْتَ بِهِ مِنْ لَصَفَ قَهْ عَلَيْهِمْ فِي اَرْكَ
 اَرِشَان دباشان دادم ان از صدقه بریتان دریاکنده برین
 صَدَقَاتِ لِمَصَدِّقَتِی وَأَعْلَى صَلَاتِ لِمُقَرَّبِی وَ
 صدقها صدقه دهنده کان و بلند برین صلات نزدیکی چونیدگان
 عَفْوُضِی مِنْ عَفْوِی عَنْهُمْ عَفْوُکَ وَمِنْ دُعَائِی
 و عفو ده مرا از عفو کردن من از آنها عفو تو و از دعای من
 لَهُمْ رَحْمَتِی جَنِّ بَسْعَکَ کُلَّ وَاحِدٍ مَّا بِمَضْلُکَ وَ
 انما رحمت تو تا نیک بخت شود هر یکی از ما بمضرت تو
 یَجْزِیْکَ مَّا مَنَنْتَ اَللَّهُمَّ وَ اَیْمَا عِبْدِی مِنْ عِبْدِکَ
 بر عهد هر کدام است یا رب و هر کدام بنده از بندگان تو که
 اَدَّلَکَ مِنْی دَرَکَ اَوْ مَشَهُ مِنْ نَاجِیَّتِی اَذِی اَوْ
 که در یافته است او را از من در یافتی یا دینده است او را از جانب من دینی یا
 لِحَقِّهِ یَا اَوْ یَسْبِیْ طَلَبُ نَفْسِهِ بِحَقِّهِ اَوْ سَبَقَتْهُ بِطَلَبِهِ
 در یافته است او را من یا بسید من بیدار من من چون او برده ام یا پیش او برده ام
 فَمَلَّ عَلَی مَحْمَلٍ وَاَلِهَ وَاَرْضِهِ عَنِّی مِنْ وَحْدِکَ
 صلات ده بر محمد و آل او و خشنود کنی او را از من از تو انگری تو
 قَاوِیْهِ جَفَهُ مِنْ عِنْدِکَ لَمْ قَتِی مَّا یُوجِبُهُ حُکْمُکَ
 و نام برد او را حق او از نزدیکی من نگاه دار مرا از دایره کنده تو
 وَ خَلَصْنِی مِمَّا یُحْکَمُ بِهِ عَذْلُکَ یَا اَنْتَ قُوَّتِی لَا تَسْتَقِی
 و برهان مرا از آن حکم کنده بان عدل تو که قوت من پای نیاید در تو
 یَنْقُضُکَ وَاَنْتَ مَا تَقِی لَا تَهْضُبُ بِحُكْمِکَ وَاَنْتَ اِنْ
 بیکش تو و مقامت من بر نهانند گرفت خج غا و اگر کنی

تَكَاثُفِي بِالْحَقِّ تَهْلِكُنِي وَلَا تَعْمَلْ لِي رَحْمَةً
مکانی مرا سستی هلاک کنی مرا و اگر نیاموزی مرا روح من

تَوَقَّعْتِ اللَّهُمَّ أَنْ أَسْتَوْهَبَكَ يَا إِلَهِي مَا لَمْ
هلاک کنی مرا یارب من می خواهم از تو بگویم آنچه هلاک من

تَقْصُصْ بَدْلَهُ وَأَسْأَلُكَ مَا لَا يَهْطُلُ حِمْلُهُ
تا که نگوید تا بخشد آن و می خواهم که بر کنی آنچه سنگی بکشد ترا بر کن ترا

أَسْتَوْهَبُكَ يَا إِلَهِي لِقَسِي لَتِي لَمْ تَخْلُقْهَا لِتَمْتَنِعَ
می خواهم که بگویی ای خدای من این نزد من است که نیافریدی او را تا از آفتی

بِهَا مِنْ سُوءٍ أَوْ لِيَسْطَرَفَ بِهَا إِلَى نَفْعٍ وَلَكِنْ
شاید از بدی یا مایه بدی یا آن سودی و لکن

أَسْأَلُهَا إِنَّمَا تَقْدَرُ تَكُونِي مِلْهَا وَاجْتِنَاخًا
از بدی اینها بدان اثبات قدرت تو بر مانند آن و بدی بخت گرفتن

من تو را

بِهَا عَلَى شَكْلِهَا وَأَسْأَلُكَ مَا تَدْرِكُ حِمْلُهُ
تا آن بر بدی او و می خواهم که بر کنی از گناه مرا سنگی بگرداند مرا بر کن ترا

وَأَسْتَعِينُ بِكَ عَلَى مَا قَدْ جَنَيْتَ ثِقْلَهُ فَصَلِّ عَلَى
و یاری می خواهم بنویسد آنچه که آن بگردد است مرا گوی از هلاک بدی

مُحَمَّدٍ وَإِلَيْهِ وَهَبْ لِنَفْسِي عَلَى ظُلْمِهَا نَفْسِي
محمد و الی او و بخت من را بر سدادی او بر من

وَوَكَّلْ رَحْمَتَكَ بِاجْتِمَاعِ أَصْرِي فَلَمْ يَدْرِكْ
و بر کار رحمت خودت بیدگرم با و کوان من که بسیار که در بایست

رَحْمَتِكَ الْمُسْنِينَ وَكَمْ قَدْ شَمِلَ عَفْوُكَ
رحمت تو بدکاران را و بسیار که کرد در گناهات عفو تو

الْخَالِئِينَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنِي اسْوَةً
 سیم کارانما صلوات ده بر محمد و آل او و کنما مانند

مَنْ قَدْ أَنْهَضَتْهُ بِتَجَاوُزِكَ عَنْ مَصَارِعِ الْخَالِئِينَ
 آن کسی که بر پای گرفته است او را اندر گذاشته از جای افتادن خطا کاران

وَخَلَصَتْهُ بِتَوْفِيقِكَ مِنْ وَرَطَاتِ الْمُحْرَمِينَ فَطَبِّحْ
 در برهاندن او را بتوفیق تو از ورطه های گناه کاران ناکست

طَلِيقِ عَقُوبِكَ مِنْ إِسَارِ سَخَطِكَ وَعَسَى ضِعْفُكَ
 کناده هفتون از بستگی خشم تو و ادا د ستودنی تو

مِنْ وَثَاقِ عَذَابِكَ أَنْ تَفْعَلَ بِي ذَلِكَ الْهَى
 از بند عدالت تو بدین که اگر بکنی تو بیا آن گناه

تَفْعَلُهُ بِي أَنْ لَا تُجِدَ إِسْتِجْقَاقَ عِقُوبَتِكَ وَلَا
 کرده باشی بآن کسی که ایستادگی سزاوارده عقوبت ترا و باز

يُتَوَكَّلُ نَفْسَهُ مِنْ إِسْتِجْقَابِ نِقْمَتِكَ تَفْعَلُ ذَلِكَ
 ندارد تو خود را از استیاداری گنجه تو کرده باشی آن

يَا إِلَهِي بِي مِنْ خَوْفِهِ مِنْكَ أَكْثَرُ مِنْ طَمَعِهِ مِنْكَ
 ای خدا من بآن کسی که ترس او از تو بیشتر است از طمع او دگر

وَلَيْسَ بِأَسْهٍ مِنَ النِّجَاةِ أَوْ كَذِ مِنْ رِجَايَةِ الْخَلَاءِ
 ومان کسی که نماندگ او از نجات است از امیدواری برهاندن

لَا أَنْ يَكُونَ بِأَسْهٍ قَطُّ أَوْ يَكُونَ طَمَعُهُ
 نه آنکه باشد نماندگ او اگر از رحمت تو یا باشد طمع او انکار

أَعْتَرَاكَ بِكَ لِقَاءَ حَسَنَاتِهِ بِي سَيِّئَةٍ وَضَحِيفِ
 عزمه بوجه باشد نه که از اندکی نیکو باشد در میان بدیهاست و ضعیفی

حُجَّهِ فِي جَنْبِ بَعَاثِهِ فَأَمَّا أَنْتَ يَا إِلَهِي فَأَهْلٌ
خجسته باشی در بطنی بعبادت او ای تو ای خدای من اهلانی

أَنْ لَا يُغْتَرَبَ بِكَ الصَّدِيقُونَ وَلِيَمَانُ مِنْكَ
که عبهه نباشد بتر دوست گویان و فایده نباشد از تو

الْمُحْرَمُونَ لِأَنَّكَ الرَّبُّ الْعَظِيمُ الْبَدِيءُ لَا يُلْبِغُ
کلاه کاران زیرا که تو این پروردگار بزرگی که باز ندارد

أَحَدًا فَضْلَهُ وَلَا يَسْتَقْصِي عَلَى أَحَدٍ حَقَّهُ
نزد کسی فضل خویش و استقصا ندارد بر هیچ کس حق او

تَعَالَى ذِكْرُكَ عَنِ الْمَذْجُورِينَ وَتَقَدَّسَتْ
بزرگت یاد کرد تو از ذمه کردگان و پاکت

أَسْمَاؤُكَ عَنْ الْمُسَوِّبِ وَقَسَتْ نِعْمَتُكَ فِي
نامها تو از آن چیزها که سبب کند و طاعت نفعها تو در

جَمِيعِ الْمَخْلُوقِينَ فَلَا الْحَمْدُ عَلَى ذَلِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ
همه خلقان پس تراست شانه بر آن ای پروردگار جهان

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي طَلَبِ لَسْتِ وَالْوَقَايَةِ
و در دعاها و او بروداد سلام در حقش شکر کردن و نگاه داشتن

اللَّهُمَّ افْرِشْ لِي مَهَادَ رَحْمَتِكَ وَأَوْرِدْنِي مَشْرِعَ
بارب بگستر سوی من گنجوارها بخشایش تو و ببرد مرا بابینور

كَدَامَتِكَ وَلَا تُخْرِجْنِي بِالْخَيْبَةِ مِنْكَ وَلَا تُعَارِضْنِي
کدامت تو و در سار مکرها بنامیدی از تو و داییم بیانی

بِمَا اجْتَرَمْتُ وَلَا تُنَاقِضْنِي فِيهَا اِغْنَيْتُ وَلَا
بان خرم که کرده ام و سخنم نکر و در آن کتب گفته ام

تَبَرُّدُ مَلَكُوتِي وَلَا تُكْشِفْ قَسْوَ رِي وَلَا تَحْمِلْ

دیرین بیاد بر بوشد من و اشکارا کن نهان من و برزخه

عَلَى مِيزَانِ الْعَدْلِ عَمَلِي وَلَا تُعَلِّنْ عَلَيَّ عَيْنِي

بر ترازوی عدل کدو آر من و اشکارا کن بر چشم

الْأَمَلَاءُ خَيْرِي أَخْفِ عَلَيْهِمْ مَا يَكُونُ عَلَيَّ عَارًا

از پنداران خیر من پنهان کن بر آنان آنچه باشد بر من عاری

وَأُطَوِّعُهُمْ مَا يُلْجِئُنِي عَيْدَكَ شَرًّا أَشْرَفَ

و در نود از آنان آنچه دوزخ رسد بر تو دگر تو عیبی بلند کن

ذَنْجَتِي بِرِضْوَانِكَ وَأَمْلِكْ لِمَا مَتَى يَفْقَرُ نَفْسِي

دختم بخندوی تو و نامم کن کدایش من تا مرز تو

انظمني فِي أَصْحَابِ السَّيِّئِ وَوَجْهِي فِي مِثَالِكَ

و مرا بکن در گروه دست راست و دروغ و آینه

الْأَمِينِ وَأَجْعَلْنِي فِي فَوْجِ الْفَائِزِينَ وَأَعْمُرْنِي

ایمان کن و معاد و گروه دست کاران کن و آبادان کن من

فِي خَالِ السَّالِحِينَ وَفِي شَجَةِ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ

مجلسه سالکان و هم اس دعا منی کن ای پروردگار جهانیان

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَافْرِشْنِي مَهَانَ

یا رب صلوات فرست بر محمد و آلش و بکس در من کبریا فرهار

كَأَمَلِكَ وَأَوْرِدْنِي مَسَارِعَ رَحْمَتِكَ وَأَجْلَلْنِي

کدامت خود و ببر من با شجرات رحمت تو و درود آر مرا

بِجُودِكَ وَتَجَنَّبْ وَلَا تُسَمِّنِي بِالرِّدِّ عَيْدِكَ وَلَا تُخْزِنِي

دیران بهشت تو و بنام من بیارزدن از تو و شرم من بکن

بالحسنة

بِالْحُسْنَةِ مِنْكَ وَلَا تَقَاصِفِي بِمَا اجْتَرَحْتُ وَلَا
مَا اسْتَدْرِكُ أَزِيدُ بِمُقَاصِمِ بِي بَلَّانِ كَمَا لَا أَدْرِي خَتَامُ

تَقَاتُشْتِي بِمَا اكْتَشَيْتُ وَلَا تُبْرِزْ مَلَكُومِي وَلَا
وَسَخْتِمْ بِي كَيْفَ بَلَّانِ كَبِ كَرْدَمِ دِيرُونِ مِیادِرِ بُو شِدَمِ

تَلِشْفِ مَسْتَوِرِي وَلَا جَمَلِ عَلَيِ مِزَانِ الْحَدَلِ
دِشْكَارِ مَكِ بُو شِدَمِ وَبَرَمَنِ بَرِ تَرِازُونِ غَرَلِ

عِمَالِي وَلَا تَعْلَنْ عَلَيِ عِيُونِ لَمَّا خَبَرْتِ أَخْفِ
كُودَارِ دِشْكَارِ مَكِ بَرِ خَمَارِ اِحْمَنَّا خَرَمِ نَهَارِ

عَلَيْهِمْ مَا يَلُونُ نَشْرُهُ عَلَيِ عَارًا وَاطُوعُهُمْ
بَرِ بِلَانِ اِهْ بَانِدِ اَشْكَارِ كُودِ اَزِ بَرِ عَارِ دُورِ دُورِ اَزْشَانِ

مَا يَلْجُمْنِي عَنْكَ شَبَابُ اشْرُوفِ دَرَجَتِي بِرُضَا نَبِ
اِهْ دُورِ دُورِ مِیادِ نَزْدِ مَكِ عِیْبِ بَلَدِ مَكِ دَرَجِ وِیادِ مَحْشُورِ

وَأَكِلْ كِرَامَتِي بِغَفْرَانِكَ وَأَنْظُمِي فِي أَصْحَابِ
دُتَامِ مَكِ كَمَاتِ مِیادِ بَرِزِ نَوِ دِشْكَارِ دُورِ دُورِ

الْيَمِينِ وَوَجْهِي فِي مَسَالِكِ لَمَنِ وَلِجَمَانِي
دِشْكَارِ دُورِ مِیادِ دُورِ اِهْ اِمِیادِ مَكِ دِشْكَارِ

فِي نَوْحِ الْفَائِزِينَ وَاعْمُرِي مَجَالِسَ لَمَلِجِنِ آمِنِ
دُورِ دُورِ دِشْكَارِ اِمِیادِ مَكِ مِیادِ مَكِ اِمِیادِ

وَكَانَ رَقْدُ الْعَالَمِينَ مِنْ عَائِمٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
وَهْتِ اَلَا مَعْدُودِ كَارِ مِیادِ اِهْ اِهْ دُورِ دُورِ اِهْ

بَعْدَ الْفَرَاغِ مِنْ صَلَوةِ اللَّيْلِ لِنَفْسِهِ فِي اعْتِرَافِ لَذِيبِ
بَلِ اَزْ دُورِ اِهْ اِهْ دُورِ مِیادِ مِیادِ دِشْكَارِ اِهْ

ای خداوند بادشاهی همیشه جاودانه و بادشاهی کم

کسی بدو سرزند بی لشکری

و نهانی نیست اخذ از نا و بزرگ سود است بادشاهی و بزرگی

میتادو است چرخها ریدن رسیدن غایتها و نیرود تکلیف

۱۰ برکنده باد آن دورتر صند صند کیدگار

صَلَّتْ مِنْ الصَّلَاةِ وَتَفَتَّحَتْ دُورُكَ اللَّعَاتِ

德意志銀行 德意志銀行 德意志銀行 德意志銀行

و متعجب بوده است در نزد کواری تو با ریلها و سیمها

تو هائی کہ مست ظالمی مکر نو ادرا در اولت تو

ذَلِكَ أَنْتَ دَائِمٌ لَا تَزُولُ وَأَنَا الْعَبْدُ الضَّعِيفُ

عَلَّامُ الْغُيُوبِ

لوردام سوزوگی امید مورو شد از دست من سیمها بیو...

مکد یونید دعت لوف وکسنم مکد ازمین مکد امد ها

11

والعبد المذنب عبد المحمدي روضي كاري

بِمَا أَنَا مُعْتَصِمٌ بِهِ مِنْ عَفْوِكَ تَلَّ عُنْدَكَ مَا عُنْدَكَ
 بَعْدَ ذَلِكَ مِنْ دَرَدِ خَدَّاهُ مَا دُرْدُ مِنْ عَفْوِكَ إِنَّكَ أَنْتَ بَرُّكَ مِنْ عَفْوِكَ
 بِهِ مِنْ طَاعَتِكَ وَكَثُرَ عَلَى مَا أَبَوُ بِهِ مِنْ مَعْصِيَتِكَ
 بَانَ مِنْ طَاعَتِكَ وَبِهَا رُسُودُهُ مِنْ عَفْوِكَ بَانَ مِنْ طَاعَتِكَ
 وَلَنْ يَضِيقَ عَلَيْكَ عَفْوُ عَنْ عُنْدِكَ وَإِنْ أَسَاءَ
 وَتَنَكَّرَ بِنِهَاشِهِ بَرِّكَ عَفْوُكَ مِنْ عَفْوِكَ وَتَنَكَّرَ بِنِهَاشِهِ
 فَاعْفُ عَنِّي اللَّهُمَّ وَقَدْ أَشْرَفَ عَلَى خَفَا مَا
 بِنِهَاشِهِ مِنْ عَفْوِكَ وَتَنَكَّرَ بِنِهَاشِهِ بَرِّكَ عَفْوُكَ مِنْ عَفْوِكَ
 الْأَعْمَالُ عَمَلُكَ وَالْأَشْيَاءُ كُلُّ مَسْئُورٍ عِنْدَ خَيْرِكَ
 كَرْدِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ
 فَلَا تُطَوِّعْ عَنْكَ دَقَائِقُ الْأُمُورِ وَلَا يُعْزِبْ
 وَدَرْدِ نَفْسِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ
 عَنْكَ حَقِيقَاتِ السَّوَابِ وَقَدْ اسْتَجَوَزَ عَلَى عَدْلِكَ
 از تو سِرِّ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ
 الَّتِي اسْتَنْطَرَكِ الْغَوَايِ فَأَنْظُرْ تَهْ وَأَسْتَمِ هَلْكَ
 آنکه دَمَانِ خَاسِتِ از تو سِرِّ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ
 الَّتِي يَوْمَ الْيَدِ لِضَلَالِي فَأَمْهَلْتَهُ فَأَوْقَعْتِي وَقَدْ
 تَارِدَ نَفْسِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ دَرْدِ
 هَكَذَا إِلَيْكَ فِي جُنَائِرِ ذُنُوبٍ مُؤَيَّةٍ وَكِبَائِرِ
 دَمَانِ خَاسِتِ از تو سِرِّ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ
 أَعْمَالِ مَرْدٍ يَهْ جَنِّي إِذَا قَارَفْتُ مَعْصِيَتِكَ وَأَسْتَوْجِبُ
 كَرْدِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ دَرْدِ هَارِ دَانِشِ

لَسَوْفَ تَعْلَمُ سَخَطَكَ مَنَعَنِي عَيْنَاكَ عُنْدَهُ وَ
 سَخَطِ دَارِ مَنْ خَشِيَ تَابًا بِسَجْدَةٍ اِذَا عَيْنَاكَ عُنْدَهُ
 تَلَقَّيْنِي بِكَلِمَةٍ كَفَّرَهُ وَتَوَلَّى الْبَرَاءَةَ مِنِّي وَادْبَرَهُ
 وَبَايَسْتُمْ اَمِنْ كَلِمَةٍ كَفَّرْتُمْ وَبَسْبَرَدِي بَدَادِ اَوْ اَمِنْ وَبَشَتْ
 مَوْ لِيَا عَنِّي فَاَصْغَرْتِ لِفَضْلِكَ فَرِيدًا وَاَخْرَجْتِنِي
 بِكَرَمِ اَوْ اَمِنْ حَرَمًا اَلْحَادِ اَلْكَوْدِ سَوِي خَيْرٍ تَوْتِنَا وَبَسْبَرَدِي
 اِلَى فَنَاءٍ نَقَمْتِكَ طَرِيدًا لِمَا شَفِيعَ يَسْفَعُ لِي اِلَيْكَ وَلَا
 حَاجَ لِي بِكَ لَمْ تَكُنْ دَانِدَةً لَمْ تَكُنْ سَفَاعَتِ كَيْدِ اَمْرِ اَوْ اَمِنْ
 خَفِيرَ يَوْمِي عَلَيْكَ وَلَا حُجَّتَ لِي بِحُجَّتِي عَلَيْكَ
 وَبِهَادِ دَهْنَهُ اَوْ اَمِنْ كَيْدِ اَمْرِ اَوْ اَمِنْ وَبِهَادِ اَمْرِ اَوْ اَمِنْ
 وَلَا مَلَاذَ اَلْحَا اِلَيْهِ مِنْكَ فِهَذَا مَقَامُ الْعَايِدِ بَكَ
 فَمَنْ يَتَأَمَّنُ بِكَ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ
 وَمَجَلَّ الْمُعْتَرِفِ لَكَ فَلَا يَضِيقُ عَنِّي فَضْلُكَ وَلَا
 وَهَلْ كَاهِ اَوْ اَمِنْ كَاهِ اَوْ اَمِنْ كَاهِ اَوْ اَمِنْ كَاهِ اَوْ اَمِنْ
 لَقِصْرَتِ دُونِ عَفْوِكَ وَلَا اَكُونُ اَخْبِتَ
 اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ
 عِيَادِكَ التَّائِبِينَ وَلَا اَمْنُكَ وَفُودِكَ اَلْاَمَلِينَ
 اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ
 وَاعْفُ عَنِّي اِنَّكَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ اَللّهُمَّ اِنَّكَ اَمْرٌ
 وَبَعْدُ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ
 فَتَرَكْتُ وَنَهَيْتَنِي فَرَحْتُ بِهِ وَسَوَّلَ لِي اَلْخَطَا اِذَا خَطَرُ
 اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ اَوْ اَمِنْ

السَّوْدُ تَقَرَّطْتُ وَلَا اسْتَشْهَدُ عَلَى صِيَامِي نَهَارًا
بدین بر من از حد گذشتم و گواهی نخوانم بر روزانی روزی را

وَلَا اسْتَخْبِرُ بِسَهْجَتِي لَيْلًا وَلَا نَيْتِي عَلَى بِاحْيَائِهَا
و خند بر خشم نجات کردن خود شی را و نشان ندهم بر من بدیدار کردن

سِنَّةٌ جَاسًا فَرَوْضَكَ الَّتِي مِنْ صَنَعِهَا مَعْلُوكٌ وَلَسْتُ
سنتی بیرون از فریبها و تو آنکه بر که صانع بگند انرا هلاک یابند و من

أَتَوْسَكَ إِلَيْكَ بِفَضْلِ مَا فَلَنِي مَبِيعٌ كَثِيرٌ مَا أَغْلَبْتُ
که رسیدم به تو با فضل تو تا غلبه را بیاد ای دست یابنده

مِنْ وَطَائِفِ فَرَوْضِكَ وَتَعَدَّيْتُ مِنْ غَايَاتِ
از وطنها و در ضایع تو و در دولت تو از غایتها

جَدْوَدِكَ إِلَى جَزَمَاتِ انْتَهَايَتِهَا وَكَبَائِرِ ذُنُوبِ
خداوند تو به جزمهای که در دهان منا و بکبرهای گناهها

اجْتَرَحْتُهَا كَأَنَّ غَايَتِي مِنْ فَصَائِحِهَا سِتْرًا وَ
اندر خند من انرا بود غایت تو از بویهای آن پوششی

هَذَا مَقَامٌ مِنْ سَتَجِيَا لِنَفْسِي مِنْكَ وَنَحْطُ عَلَيْهَا
این مقام است که شدم دارم بگوئی تو غم از تو و خنم که فرایند من

وَرَضِي عَنْكَ وَتَلَقَّاكَ بِنَفْسٍ خَاشِعَةٍ وَرَقِيَّةٍ
در ارض باشد از تو و با منی فرایند بنفشی ترسان و در رفتی

خَاضِعَةٍ وَطَهْرُ مُقْبَلٍ مِنْ لُحْطَايَا وَاقْفَانِي لِلرُّعْبَةِ
خود نموده و بشی بجهان کرده از خطاها ایستاده میان دعوت

إِلَيْكَ يَا لَرَهْبَةٍ مِنْكَ وَأَنْتَ أَوْلَى مِنَ الْهَلِكِ
بتو تو ترس از تو و تو سزاوارتر از هلاکی که بطلد

مَنْ نَجَاهُ وَأَمِنَ مِنْ خُشْيِهِ وَاتَّقَاهُ فَأَعْطَى بَارَةً

کسی امیدوار و امن تر از کسی که ترسد از او و بترسد خدا را باریش را

مَا رَجَعْتُ وَأَمِنَ مِمَّا حَذَرْتُ وَعِذٌ عَلَيَّ بَعَادَةُ

از ایندم دارم و امن گویانم از آن چه می ترسیدم و پادشاهی باز گردیدم باریش

رَحْمَتِكَ إِنَّكَ أَكْرَمُ الْمُسْئِلِينَ اللَّهُمَّ وَادْخُلْنِي

رحمت تو که تو گرامی تر از آنانی که از ایشان می پرسند یا رب و چون بپوشیدی

بِقَمِيصِكَ وَتَحْتَمِلْ شَيْءٌ بِفَضْلِكَ فِي دَارِ الْفَنَاءِ بِحُضْرَةِ

پوشیدنی و باز بپوشانندی مرا بفضلت تو در میان چیزی محضور

الْأَكْفَاءِ فَأَجْرَتِي مِنْ فَضِيحَاتِ دَارِ الْفَنَاءِ عِنْدَ

همان که بیشمار کرده مرا از رسوائیهای در میان محضور

مَوَاقِفِ الشُّهَادِ مِنَ الْمَلَكَةِ الْمُقَرَّبِ وَالرَّسُولِ

استادنگاه گواهان باشد از فرشته ای که نزد خداست و رسولان

الْمُكْرَمِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ كُلُّهُمْ مِنْ حَارِ

گرامی کرده و شهدان و نیکان بسیار از میانگان

كُنْتُ أَكَاثِمُهُ سَيِّئَاتِي وَمِنْ ذِي رَجَمٍ كُنْتُ أُجْتَنِمُ

که بهان داشتم از بدیهای من و میان از دستان که بشدم دانستم

مِنْهُ فِي خَفِيَّاتِي وَلَمْ أَنْفِ بِهِمْ رَبِّي فِي السَّاتِرِ

از او در پوشیدنیهای من و من استوار نبودم باینان یا رب در پند

عَلَيَّ وَرَبُّنَا بَكَ فِي الْمَعْقِلَةِ وَأَنْتَ أَوْلَى مِنْ

بر من و من استوار بودم بشو در اموزگاری و تو سزاوارتر از من

وَتَقَى بِهِ وَأَعْطَى مَنْ رَغِبَ إِلَيْهِ وَأَرْوَفُ فَهَلْ سِرَّ حِمِّ

کردنی باشد که او داده و بپوشد کسی که بخواهد و مهربان تر از آنکه کسی که بخواهد

ادو

لی
ما

مادامه

فَارْجَمْنِي اللَّهُمَّ وَأَنْتَ أَحْدَرْتَنِي مَاءَ مِهْنِي مِائِي
بی رحمت تو بر من یارب و تو فرود آوردی مرا ابی صفت از

صَلَبٍ مُتَطَابِقِ الْعِظَامِ حَرَجَ الْمَسْلُوكِ إِلَى رَجْمِ
بست مازه بر من بست استخوانها تنگ راه کدر بر من
صَبَقَهُ سَنَرُهَا بِالْحَبِيبِ تَصَوَّرْتَنِي فِيهَا جَالًا عَنْ حَالِ
تنگ پوشیده کردی مرا محباها می کردی مرا دانا حالی از جانی

حَتَّى اسْتَهْتِفْتُ فِي إِلَى قِمَامِ الصُّورَةِ وَابْتَنَيْتُ فِي
تا برسانیدی مرا به تمام صورت و استوار کردی در من
الْجَوَارِحِ كَمَا نَعَتٌ فِي كِتَابِكَ نَظْفَةً ثُمَّ عُلْقَةً ثُمَّ مُضْغَةً ثُمَّ
از دایره های گریه ای چون کتبی تو نظف من خون من من

عِظَامًا ثُمَّ كَسَوْتُ الْعِظَامَ لِحْيًا ثُمَّ انْشَأْتَنِي خَلْقًا
استخوانی من پوشانیدی استخوانها کوشی من در آوردی مرا از من
أَخْرَجْتَنِي حَتَّى إِذَا اخْتَبْتُ إِلَى رِزْقِكَ وَلَمْ
دگر خاکد خاستی تا چون حاجت مندم بر روی تو و بودم

اسْتَقْبَلْتَنِي عَنْ عِيَاثٍ فَضَلْتَ لِي قُوَّتًا مِنْ فَضْلِكَ
تا بیا از زیاد رسیدن فضل تو کردی مرا قوی از از تو

كُلَّامٍ وَشَرَابٍ أَجْرِيته بِمَنْكَ الَّتِي اسْلَسْتَنِي جَوْفَهَا
خورش و آشامیدی که روان نموده بودی بر سار تو ای که آرام دادی بودی

وَأَوْدَعْتَنِي قَرَارَ رَجْمِهَا وَلَمْ تَكُنْ يَارَبِّ فِي لَكَ
و نمودستی مرا در بیان رجم او و باز نگذاشتی مرا یارب در او

الْحَالَاتِ إِلَى جَوْلِي وَتَضَطَّرَّتْ إِلَى قُوَّتِي وَلَوْ وَكَلْتَنِي
حالات تا بچلفت من و سواره کردی مرا و اوقات من و اگر مایل از نگذاشتی

فِي تِلْكَ الْجَلَالَةِ نَفْسِي وَاضْطَرَرْتُ إِلَى تَوَكُّلِ
 دَنَانِ جَلَالَتِ وَانْفُسِي مِنْ وَسْطِهِ فِي مَرَامِ وَرَثَتِ مَا قُوَّةُ مَر
 لَكَ الْجَوْلُ عَنِّي مُعْتَبِرًا وَلَكَ شَيْءٌ لِقُوَّةٍ مَتَى
 نَوَدَى حَلَّتْ أَوْ مِنْ بَرَكَاتِهِ وَبِرْدِي قُوَّةٌ مِنْ أَرْضِ
 بَعْدَهُ فَغَدَوْتُ بِفَضْلِكَ عِلَّةَ الْبَرِّ اللَّطِيفِ تَقَبَّلْ
 دُورَ بِنِ بَرْدِي مَرَّ بَعْدَ تَوَكُّلِي بِرُودِ مَرَامِي نِيكَوَارِ كَرْدِي
 ذَلِكَ بِتَطَوُّلِ عِلَّتِي إِلَى غَايَتِي هَذِهِ لَا أَعْدَمُ بَرَكَ
 انْهِيَ بَارِئِ بَرْدِي وَتَقَبَّلْ تَائِبِينَ غَايِهِمْ تَائِبَاتِ بَرْدِي نِيكَوَارِ
 وَلَا يَطْغَى عَنِّي خُصْ صَنِيعُكَ وَلَا تَتَكَبَّرْ مَعَ ذَلِكَ
 دَدِ بَرِّ شَانِ اَزْهِي نِيكَوَارِ كَرْدِ تَوَكُّلِي وَتَحْتِ بَرِّ شَانِ بَارِئِ
 نَفْسِي فَأَتَقَرَّعَ لَنَا هُوَ أَخْطَى لِي عَنكَ لِي قَلَّ مَلِكُ
 اسْتَوَارِي مِنْ تَائِبَاتِ بَرِّ شَانِ سُوْدَمِيْدَ تَزْدَوْدِي مَرَّ نِيكَوَارِ نَادَانِ
 الشَّيْطَانُ عَنَانِي فِي سُوَالِطِنٍ وَصَعْفِ الْيَقِيْبِ
 شَيْطَانِ بَرِّ شَانِ دُرْدِي طِنِ وَتَسْتِي نَفْسِي
 فَأَنَا أَشْكُو سُوءَ مَحَاوَرَتِهِ لِي وَطَاعَةَ نَفْسِي لَهُ وَ
 مَرَمِي نَالِ اَزْهِي مَسَائِلِي اَوْ مَرَّ وَفَرَمَانِ بَرْدِي نَفْسِي اَوْ اَوْ
 اَسْتَعِصِمُكَ مِنْ مَلَكِيهِ وَاتَضَرَّعُ إِلَيْكَ فِي صَرْفِ
 دَمِ اَزْهِي خَوَامِ اَزْهِي اَزْهِي دَمِ اَزْهِي وَرَازِي مِنْ لَمِ بَارِئِ دَرِ مَرْدِ اَزْهِي
 كُنْهِدِهِ عَنِّي وَاسْأَلْكَ اَنْ تَسْهَلَ لِي إِلَى رِزْقِي
 كُنْزِ اَزْهِي وَخَوَامِ اَزْهِي اَزْهِي اَزْهِي مَرَّ نَسُوْكَ رُوْزِي
 سَيِّلًا فَلَكَ اَللَّهُمَّ الْحَمْدُ عَلَى اِسْتِدَائِكَ بِالْبَعْرِ الْحَمَامِ وَ
 رَاحِي مِنْ تَوَاتِ يَارَبِّ اَسْبَاسِ بَرِّ شَانِ كَرْدِي تَوَكُّلِي سَعْيُنَا اَبْرَدِي

الْمَلِكُ

[illegible]

اسْتَعِظْهَا وَلَا تَقْدِرْ عَلَى التَّخْفِيفِ عَنْ شَيْءٍ لَهَا
 می بانی خواهی داد و نتوانی که سبک یا زحمت از آن کنی که فروشی که در سبک
 وَاسْتَسْلِمِ إِلَيْهَا تَلْقَى سَكَتًا بِهَا بِأَجْرٍ مَا لَدَيْهَا مِنْ
 و کردن زهد آوردن اینها که درو باشد بکرم تراخ نردکها باشد از
 إِلَيْهَا النَّكَالُ وَشَيْبُ الْوَبَالِ وَاعْوِذْ بِكَ مِنْ
 دردناکی نکال و سختی و وبال و ناله می گویم تو از
 عِقَابِهَا الْفَاعِرَةِ أَنْوَاصُهَا وَحَيَاتُهَا الصَّالِقَةُ
 نوزدها آن که بازگردد مانند دهنها و مارها که دندان
 بَانِيَابِهَا وَشَرَابُهَا الَّذِي يَقْلُجُ أَمْعَاءَ سُكَّانِهَا وَيَنْزِعُ
 زنده باشد و آن شرابهاست که میزند در دکانها و آنها که درواشند و میزند
 قُلُوبَهُمْ وَاسْتَهْدِيكَ لِمَا بَاعَدَ مِنْهَا وَآخِرَ عُنُودِهَا
 دلها انسان و راه راست می خواهم از تو بماند در سبک از آن و باز می دارد از آن
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْرِفْ مِنْهَا
 یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و زینهار ده مرا از آن
 بِفَضْلِ رَحْمَتِكَ وَأَقْلِبْ عَثْرَاتِي تَحْسِنَ أَقَالَتِكَ
 ستم رحمت تو و باطلات کن افتادگی مرا بنکویی مانات کردن تو
 وَلَا تَخْذَلْنِي يَا خَيْرَ الْخَيْرِينَ فَإِنَّكَ تَقِي الْأَكْرَبِيَّةَ
 و مریه نگذار مرا ای ستم زینهار ده زندگانی که توئی که نگاه داری از گناهها
 وَتَعْطِي الْجِسْمَةَ وَتَفْعَلُ مَا تَرِيدُ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ
 و میدهی نعمت بدست و کنی آنچه خواهی و در هر چه
 شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ إِذَا ذُكِرَ
 چیزی توانایی یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و زینهار ده مرا

الْبَرَارِ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ مَا اخْتَلَفَ إِلَيْكَ

نیکان را و صلوات ده بر محمد و آل او چنانکه کردی

وَأَتَتْهَا رِصْلُوهُ لَا يَنْقَطِعُ أَمْدُهَا وَلَا يَحْتَمِلُ عَدُوُّهَا

و در روز صلواتی که باز نهد غایت او و شمار نتوان کردن شمار اند

صَلَوَةٌ تُشَجِّنُ الْهَوَاءَ وَتَمْلَأُ الْأَرْضَ وَالسَّمَاءَ حَلَدٌ

صلواتی که بید کند هوائ و پر کند زمین و آسمان را صلواتی که

عَلَيْهِ وَآلِهِ حَتَّى يَرْضَى وَصَلَّ عَلَيْهِ وَآلِهِ بَعْدَ

بر او و آل او تا خوشند بپاشد و صلوات ده بر او و آل او نیز از آنکه

الرِّضَى صَلَوَةٌ لَا جَدَّ لَهَا وَلَا مُنْتَهَى يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

یا مهربان تر باشد صلواتی که هیچ گذاره نماند از او و نه سر نهایی ای بخواند پس بخندد

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عِنْدَ الصُّبْحِ وَالْمَاءِ

و از دعا او بود در وقت صبح و در وقت امداد و شاکه

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ لَكَ وَلِلسَّهْرِ بَقْوَتَهُ وَ

سپاس بر خدا را که بپا فرید تو و در روز بقوت خویش

مَيَّزَ بَيْنَهُمَا بِقُدْرَتِهِ وَجَعَلَ لَكَ وَاحِدًا مِنْهُمْ لِحَدِّ

و جدا باز کرد میان ایشان بقدرت خویش و کرد بر تو یکی را از آن دو که از

مَجْدُودًا قَدْ أَمَلْنَا مَوْقُوتًا يُوَلِّجُ كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا

برید کرده و غایتی وقت پیدا کرده در بود هر یکی را از آن دو

فِي صَاحِبِهِ وَ يُوَلِّجُ صَاحِبَهُ فِيهِ بِتَقْدِيرِ مَنْهُ لِلْعِبَادِ

در مکارش و در بود هم کارش را در تو بتقدیر کسی از او بندگان را

فَمَا يَغْذُوهُمْ بِهِ وَيُنْشِئُهُمْ عَلَيْهِ فَخَلَقَ لَهُمُ الْإِلَهَ

دینا بخور و درشان بپا و حق رو باندیشان بود پس بپا فرید بسوی ایشان را

لِيَسْتَوُوا فِيهِ عَنْ حَرَكَاتِ الثَّغْبِ وَنَهَضَاتِ
تأسیارانه دند از حرکات رنجورگی و برخاستن مانند

النَّصْبِ وَجَعَلَهُ لِبَاسًا لِّيَلْبَسُوا مِنْ رَاجَتِهِ وَمَنَامِهِ
مانند کردارمان پوشش تا در پوشد از راجت و خواب

فَكُونُوا ذَلِكَ لَهُمْ جَهَامًا وَقُوَّةً قَرِينًا لِقَائِهِ
تا باشد آن ایشان ایستایی و زور و دایم باشد بان

لَذَّةً وَسَهْوَةً فَخَلَقَ لَهُمُ السَّمَاءَ مَبْصُرًا لِّيَبْتَغُوا
خوشی و در زوری و بیاد بوی سوی ایشان روز میسر تا بخورند

فِيهِ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْنُوا إِلَى رِزْقِهِ وَيَسْرَحُوا
در روز از فضلش و سبب باشد بر روزیش و بخورند

فِي أَرْضِهِ طَلَبًا لِمَا فِيهِ يَبْلُغُ لِعَاجِلِ مَنْ دُنْيَاهُمْ
در زمین طلب کردن از چیزی که درو باشد ایشان که نرسد از دنیای ایشان

وَدَّرَكِ الْأَجَلَ فَمِنْ آخِرَتِهِمْ كُلُّ ذَلِكَ يُصْلِحُ
و در یافتن آن پس خواهند بودند در آخره شان این همه نیک میکند

شَأْنَهُمْ وَيَبْلُغُوا خَبَارَهُمْ وَيَنْظُرُ كَيْفَهُمْ فَمِنْ
کارشان و بیاورد خبرشان و بیند که حوزاند ایشان در

أَوَقَاتِ طَاعَتِهِ وَمَسَارِلِ فُرُوضِهِ وَمَوَاقِعِ
وقتاء طاعتشان و مساریها و مضامینش و در جایگاهها که افتد

أَحْكَامِهِ لِيَحْزَرَ الَّذِينَ أَسَافُوا بِهَا عَمَلًا وَيَحْزَرَ
چگونگیهای تا یادمان دهد امکانی را که در کردند بجا کردند و یادداشت کرد

الَّذِينَ اجْتَنَبُوا بِالْحَقِّ اللَّهُمَّ فَكُلُّ الْجَمْعِ عَلَى
انرا که بنگردند بنگردند یارب انراست ستودن

مَا فَلَقْتِ لَنَا مِنَ الصَّبَاحِ وَمَتَّعْتَنَا بِهِ مِنْ صَوْنِ
ای شگفتی بسوی ما از صبح و بر خور دادی دادی ما را پان از رویانه

النَّهَارِ وَبَصَّرْتَنَا بِهِ مِنْ مَطَالِبِ الْقَوَاتِ وَوَدَّ
روز و بینای دادی ما را پان از حایه ها که طلب کنند قوتها را و

قَبَّلْتَنَا فِيهِ مِنْ طَوَارِقِ الْإِفَاتِ أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحْتَ
نگاه داشتی ما را در روز از افتخار اندیشه شب و روز با نداد برخاستیم و اسرار کردی

الْأَشْيَاءَ كُلَّهَا جَمَلِيَّتُهَا كَلَّتْ سَمَاوُهَا وَأَرْضُهَا وَمَا
چیزها همه آن بجز آن تمامت آسمانها و زمینها و اینها

بَنَشَتْ فِي كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِنْ دَائَةِ سَاكِنَةٍ وَ
بساکنی در هر یکی از آن دو بان جنبه ساکن

مُتَحَرِّكَةٍ وَمُقَيَّمَةٍ وَشَاخِصَةٍ وَمَا عَلَا فِي الْهَوَارِ
و جنبه و استاده و بر رفته و اینها بالا گرفت در هوا

وَمَا بَطَّنَ تَحْتَ الثَّرَى أَصْبَحْنَا فِي قُبُورٍ وَ
و اینها پنهان شده است در زیر خاک و صبح ما در قبور

مُلْكٍ كَيْفِيٍّ نَاسِلُطَانِكَ وَتَضَمَّنَا مَشِيَّتَكَ وَتَضَرَّبَ
و با دستان تو که گردمان در لایحه است سلطان تو و با هم گرفتیم آنچه ما را خواست تو نظریتم

عَنْ أَمِيرِكَ وَتَقَلَّبَ فِي تَلِّهِ بِرَكْلٍ لَيْسَ لَنَا مِنْ
از فرمان تو و من کردیم در تدبیر تو بخت ما را از

الْأَمْرِ إِلَّا مَا قَضَيْتَ وَلَا مِنْ لَيْلٍ إِلَّا مَا أَعْطَيْتَ
کار ما بجز آنچه دادی و نه دینت از لیلی بجز آنچه تو داده

وَهَذَا يَوْمٌ جَادَتْ جَدِيدٌ وَهُوَ عَلَيْنَا شَاهِدٌ عَيْدٌ
و این روزی است پدید آمده تو و او بر ما گواهی است آمده

اِنْ أَحْسَنَّا وَدَعْنَاهُ جَمْدًا وَارْتَأَيْنَا فَارْتَأَيْنَا لَهُمْ
اگر نیکی کنیم و دافع کند ما را بتا مین و اگر بدی کنیم حلال باشد او را
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنَا جَنَّتَ
یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و روزی کن ما را نیکوئی

مَصَاحِبِهِ وَاعْصِمْنَا مِنْ سُوءِ مُخَاوَرَتِهِ يَا رَبَّكَ
محبت گردان او و نگاه دار ما را از بدی سماعی او و دور کن
جَبْرِيَّةً أَوْ اقْتِرَابَ صَغِيرَةٍ أَوْ كِبَرَةٍ اللَّهُمَّ صَلِّ
کنائی یا الله و خفت کنائی کو مگر یا بزرگ یا رب صلوات ده

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْزِلْ لَنَا فِيهِ مِنَ الْجَنَّاتِ وَ
بر محمد و آل او و بسیار ده ما را در پیرو از نیکی

اخْلُفْنَا فِيهِ مِنَ لَسِيَّاتٍ وَأَمْلَأْ لَنَا مَا بَيْنَ طَرَفَيْهِ
دستی کن ما را در او از بدیها و پر ما را از حد و کنارش

جَمْدًا وَشَجَرًا وَاجْتِرًا وَذَخْرًا وَاحْسَنَّا اللَّهُمَّ صَلِّ
از نبات و شکر و مزد و ذخیره و نیکی یا رب صلوات ده

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَيَسِّرْ عَلَيَّ الْكِرَامَ الطَّاهِرِينَ
بر محمد و آل او و آسان گردان بر دشمنان گرامی تو شنیده

مَوْئِنًا وَأَمْلَأْ لَنَا مِنَ جَسَانِنَا صِحَابًا يُقَاتِلُونَا وَلَا يَخْزُونَا
کران ما را و پر ما را از نیکیها و یا دشمنها را و همراه کن ما را

عَنْكَ هُمْ بِسُوءِ أَعْمَالِنَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
نزدیک گردان ما را بدی کردار ما یا رب صلوات ده بر محمد و آل او

وَاجْعَلْ لَنَا فِي كُلِّ سَاعَةٍ مِنْ سَاعَاتِهِ خَطَايَا
وکن ما را در هر ساعتی از ساعات او بدیها را

عِبَادَتِكَ وَنَصِيحًا مِنْ شُكْرِكَ وَشَاهِدًا صِدْقٍ مِنْ
 مَلَائِكَتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاحْفَظْنَا
 مِنْ بَيْنِ أَيْدِيَنَا وَمِنْ خَلْفِنَا وَعَنْ أَيْمَانِنَا
 عَنْ شَمَائِلِنَا وَمِنْ جَمِيعِ نَوَاحِشِ خَطَايَا عَلَصِيهَا
 مِنْ مَعْصِيَتِكَ هَادِيَا إِلَى طَاعَتِكَ مُسْتَعْمِلَا
 لِحُكْمَتِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَرَقِّقْنَا
 فِي أَيَّامِنَا هَبْزًا وَكِلْتَابَنَا هَلْهَةً وَفِي جَمِيعِ أَيَّامِنَا
 قِيَامًا لِنَسْأَلَ سُبْحَانَكَ الْحَيُّ وَهَجْرَانِ الشَّرِّ وَشُكْرَ
 الْبَهْمِ وَاتِّبَاعِ السُّنَنِ وَمُجَابَبَةِ الْبَلَاءِ وَالْأَمْرِ
 بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ وَجَنَاطَةِ
 الْإِسْلَامِ وَاتَّقِصَاصِ الْبَاطِلِ قَادِلًا لَهُ وَنَحْصَرَةَ
 سُلَامَتِي وَكَاسَةِ بَكْرَتِي مَالِكِي وَخَوَارِجِي أَنْ دَارِي طَارِي

از جمله

خَلَقَ لَكَ مَا فِي الْأَرْضِ قَائِمًا يَا قَسِيطُ عَادِلًا فِي الْحُكْمِ
بیت طایر جزو استاده بداد دادگر در حکم
قَائِمًا يَا قَسِيطُ عَادِلًا فِي الْحُكْمِ
مقدمان برمدگان بادشاه برمدگان همایان بر خلق دایم
مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ
محمد صلوات طایر بر باد ویرا او و تسلیم کند خود و رسول قرات
وَ خَيْرُ نَسَبٍ مِنْ خَلْقِكَ خَمَلَتْهُ رِسَالَتُكَ مَادًّا
و کز نسل تو از خلقان تو بر و بادگی رساند تو بکناد
وَأَمْرٌ بِهِ يَنْصَحُ لِقَبِيضِهِ فَصَحَّحَ لَهَا اللَّهُ فُضِّلَ
و فرمود او را نصیحت کردن امتش بر نصیحت کرد اما نا یا بر ضرورت
عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَأَنَّمَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ
بر محمد و آل او چون گویا بر تن صلوات دادی بر یکی از
خَلْقِكَ وَابْنُهُ أَفْضَلُ مَا أَنْتَ أَجَلًا مِنْ عِبَادِكَ
خلق تو و نده او را فاضلتر از خداده یکی را از بندگان تو
وَ أَجْزَلُهُ عِنَّا أَفْضَلُ وَ أَكْرَمُ مَا خَرِثْتَ أَحَدًا
و با داشت ده او را از ما فاضلتر و گرامی تر از هر با داشت دادی یکی را
مِنَ الْأَنْبِيَاءِ عَنْ أُمِّهِ أَنْتَ الْبَارِئُ
از پیغمبران از امه او که هست معنده
بِالْحُكْمِ الْغَافِرُ لِلْعَظِيمِ وَأَنْتَ أَرْحَمُ مِنْ كُلِّ
سخت بزرگ آمرزشگر بزرگوار و تو بخشنده تر از هر
رَحِمٍ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ
بخشنده و صلوات طایر بر محمد و آل او پاکان پاکان باد

ها
از

مُقَدِّكٌ وَمُصَوِّرٌ وَمُصَوِّرٌ أَنْ يُصَالَى عَلَى

كمدية
 درنگ
 تصور في تلك القلوب
 بالزاد
 ما بين
 والنيران
 وكاني

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ فَإِنَّ يَجُوزَ هَلَالُ بَرْكَةٍ لَا تَحْفَظُهَا
محمد و آل او و کند ترا ماه نور بر کنی که نگاهدارا

الْأَيَّامَ وَطَهَارَةً لِأَنْفُسِهَا الْأَيَّامُ هَلَالُ آمِنٍ
روزگارها و ایکی که جو کن نگهدارایا برها ماه نور دینی

مِنَ الْأَقَاتِ وَ سَلَامَةٌ مِنْ لَسِيَّاتِ هَلَالِ سَعِيدٍ
از افتنا و سلامتی از بدیها ماه نور سعید که

لَا خُشْيَ فِيهِ وَ يُؤْتِي لَا يَكْذِبُ مَعَهُ وَيُسْرِلُ بِمَارِحَةٍ
سجی باشد درو و جحشکی که سوجی باشد نااو و ایایی که سائیدار

عِشْرٍ وَ حَيْدٍ لَا يَشُوْبُهُ شَرٌّ هَلَالُ آمِنٍ وَ آمِنٍ
یج دروازه دینکی که درو باشد پدس ماه نور ایی و آمان

وَ نِعْمَةٍ وَ أَجْبَانٍ وَ سَلَامَةٌ وَ سَلَامٌ إِلَيْهِمْ صَلَوات
و نعمت و سگوه و سلامتی و اسلام یا رب جلالت

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْتَنَابِ مِنْ أَرْضِي مَنْ طَلَعِ
بر محمد و آل او و کن مارا و در فاضل تر ایی که طلعت

عَلَيْهِ وَ أَرْضِي مَنْ نَظَرَا إِلَيْهِ وَ اسْعَلِ مَنْ
برو و ایکنه تر ایی که شکر و بیرو او و نیکنی تر ایی که

تَعَبَدَ لَكَ فِيهِ وَ وَفَّقَا فِيهِ لِلتَّوْبَةِ وَ اعْصِمَا فِيهِ
عبادت که تادرو و توفیق ده مارا درو توبت و نگاه دار مارا درو

مِنَ الْجَوْرِ وَ احْفَظْهُمَا مِنْ مُبَاشَرَةِ مَعْصِيَتِكَ
از گناه و نگاه دار مارا از نزدیکی کوه و نافرمانی تو

وَ أَوْزِعَا فِيهِ شُكْرَ نِعْمَتِكَ وَ أَلْسِنَا فِيهِ خُشْيَ
و در دل آئنی مارا درو شکر نعمت تو و در شان مارا درو میروا

الْجَانِبَةِ قَامَتْ عَلَيْنَا بِاسْتِكْرَالِ طَاعَتِكَ فِيهِ لَيْتَ
عافیت دست به بر ما تمام کردن طاعت تو در دو

الْإِثْنَانِ الْحَمْدُ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
من سده شده و صلوات خدا بر محمد و آل و ما را

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ إِذَا دَخَلَ شَهْرُ رَمَضَانَ
و از دعا او بود و اسلام هر در آمدی ماه رمضان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا الْحَمْدُ وَجَعَلَنَا مِنْ أَهْلِهِ
سپاس آن خدا را که راه نمود ما را با سپاس او و کرد ما را از اهل او

لَنَكُونَ لِأَخْسَانِهِ مِنْ لَشَاكِرِينَ وَلِيَجْزِيَنَا
تا ما هم شکریه او را از شکر کنندگان و تا ما را از دهر ما را

عَلَى ذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِ وَالْحَبِيبِ إِلَهُ الَّذِي احْتَسَانَا
بر آن جزا شود که لایق و سپاس بر خدا را کند بر تو زیاده ما را

لِدِينِهِ وَاخْتَصَانَا بِمِلَّةٍ وَسَبَّحَ لَنَا سُبْحَ أَخْسَانِهِ لَسَلَكُنَا
از حال دین او و خاص کرد ما را با ملت او و بدر کرد ما را با سبها شکریه او کرد تا در دو

بِمَنِّهِ إِلَى رِضْوَانِهِ جَمِلاً يَقْبَلُهُ مُنَاقِبَتِي بِهِ عَنَّا
بمنت او با خشنودی او بخود دینی که بپذیرد او ما و خشنود شود بان او ما

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ مِنْ تِلْكَ السَّبْحِ شَهْرًا
و سپاس بر خدا را که کرد از آن را ماه او

شَهْرَ رَمَضَانَ شَهْرَ الصَّيَامِ وَشَهْرَ الْإِسْلَامِ وَ
ماه رمضان را ماه دوزخ و ماه اسلام را

شَهْرَ الظُّهْرِ وَشَهْرَ الْبُحْيِ وَشَهْرَ الْقِيَامِ
و ماه آبی و ماه از بامی و ماه برخاستن نماز

الَّذِي

مِنْ تَضَائِهِ أَلَلَهُمْ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَآلِهِمْ مَعْرُوفَةٌ
 از قضا او یا قرب صلوات ده بر محمد و آل او و در دل اهل کس ما را
 فَضْلُهُ وَاجْلَالُ جُزْمِهِ وَالْجَفْظُ مِمَّا خَطَرَتْ فِيهَا نَفْسٌ
 نقل ما در میان و بر سر دامن چو نخل و نگاه دامن احم حرام کرده در دامن
 يَرْضِيكَ حَتَّى لَا تَصْغِيَ بِأَسْمَاعِنَا إِلَى لَفْوٍ وَلَا يَسْرِجُ
 خشنود کنی تا تا که شمع کنیم کوهها را مایه داده و زها کنیم
 أَبْصَارَنَا فِي لَفْوٍ وَحَتَّى لَا تَنْسُطَ أَيْدِيَنَا إِلَى مَحْجُورٍ
 چشما را در لاف و تا که بکنیم دستها را تا به بود خان
 وَلَا يَخْطُوا بِأَقْدَامِنَا إِلَى مَحْجُورٍ وَحَتَّى لَا تَقْبَلَ
 و تا که بکنیم قدمها را تا تا نیستی و تا جای نهاده
 نَطَوْنَاهُ إِلَّا مَا أَحَلَّتْ وَلَا تَنْطُفِئُ السَّنَنَةُ إِلَّا مَا
 نگه ما مگر احم طالع کرده و بنگوید و تا با ما مگر احم
 مَنَلَتْ وَلَا تَخْلُفْ إِلَّا مَا بَدَتْ مِنْ ثَوَائِكَ وَلَا
 تو فرود و درو نایسیم مگر احم نزدیک کند از قات تو و
 تَبْخَاطِي إِلَّا الَّذِي يَقِي مِنْ عِقَابِكَ ثُمَّ خَلِصْ ذَلِكَ
 بکنیم مگر احم نگاه دارد از عتاب تو به عالمی آن
 ظِلَّهُ مِنْ رَمَاهِ الْمُرَائِينَ وَسَمْعُهُ الْمُسْمَعِينَ حَتَّى
 مرده از دیان مرایان و سمع در میان
 لَا تُشْرِكْ بِهِ أَحَدًا دُونَكَ وَلَا تَسْغِي بِهِ مَرَادًا
 بهار نکست ما درو یکی را جز تو و بجزم به مراد
 يَوَاكُ أَلَلَهُمْ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَآلِهِمْ مَعْرُوفَةٌ
 حیا تو یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و در دل اهل کس ما را

و اعنا علی صیامه بکف الخراج عن مفاصلک و اشتغالها
 و باکی ده ملای بر صوم و انگی و سازد از اشتغالها و اشتغالها را

عَلَى مَوَاقِيتِ الصَّلَاةِ الْحُسَيْنِ بِحُذُودِهَا الَّتِي
 تَقَرَّرَتْ وَتَقَرَّرَتْ قَادِرًا أَنْ يَجْعَلَ كَمَا يَشَاءُ أَنْ يَكُونَ
 حَذَرْتُ وَتَرَفُضُهَا الَّتِي تَرْضَى وَوَطَأُهَا الَّتِي
 يَرْضَاهَا وَتَرْضَاهَا أَنْ يَكُونَ تَرْضَاهَا وَأَنْ يَكُونَ
 وَطَعْتُ وَأَوَقَاتُهَا الَّتِي وَقْتُ فَأَبْرَأُهَا مِنْزِلَةً
 وَكَيْفَ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ أَنْ يَكُونَ وَقْتُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ أَنْ يَكُونَ
 الْمَجِيبَاتِ لِمَنَازِلِهَا وَالْمَاجِئِينَ لِأَرْكَانِهَا الْمُرْتَدِّينَ
 بِأَنْتَ كَانَتْ مِنْهَا أَنْ تَكُونَ تَكُونَ كَمَا تَكُونَ أَنْ تَكُونَ كَمَا
 لَهَا فِي أَوَقَاتِهَا عَلَى مَا شَاءَ عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ
 مَا شَاءَ فِي وَتَعْلَمُ أَنْ يَكُونَ كَمَا تَكُونَ تَكُونَ وَرَسُولُكَ
 مُحَمَّدٌ صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي رِثْوَعِهَا وَمُحُودِهَا
 حَسْبُكَ وَرَسُولُكَ يَكُونَ وَالْأَوَّلُ فِي وَتَعْلَمُ وَتَعْلَمُ
 وَرُكُودِهَا وَجَمِيعِ فَوَاضِلِهَا عَلَى أَهْلِ الطُّبُورِ
 وَاسْتَادِينَ وَتَعْلَمُ وَتَعْلَمُ بِرِثْوَعِهَا بِأَكْبَرِهَا
 قَاسِمِهَا وَأَبْنَاءَ الْحَشَوِ قَاسِمِهَا وَوَقْفَتَانِهَا
 وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ
 لِأَنَّ نَبِيَّكَ أَرْجَاؤًا بِالْبَرِّ وَالْإِصْلَاحِ وَأَنْ تَعْلَمَ
 بِأَكْبَرِهَا وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ
 جِبَالِهَا بِأَنْفِصَالِهَا وَالْحُطَّةِ وَأَنْ تَعْلَمَ أَمْوَالِهَا
 تَعْلَمُ تَعْلَمُ تَعْلَمُ وَتَعْلَمُ تَعْلَمُ تَعْلَمُ تَعْلَمُ
 مِنَ الشَّهَابِ وَالشَّعَابِ وَأَنْ تَعْلَمَ قَطْعِهَا
 وَتَعْلَمُ وَتَعْلَمُ وَتَعْلَمُ وَتَعْلَمُ

بِاخْرَاجِ الزَّكَاةِ وَأَنْ تُرَاجِعَ مَنْ هَلَكَ نَافِلًا
بیرودن کردن زکاتها و بازگردانم ایمن را که پیرنده باشد از ما

نُتَصِفَ مِنْ ظُلْمِنَا وَأَنْ تُسَالِمَ مَنْ عَادَاَنَا
وافتادن بدینم ایمن را که ظلم کرده باشد و ما و صلح کنیم ایمنی که دشمنی کرده باشد با ما

جَاسًا عِدُوْلَكَ وَفِيكَ فَاِنَّهُ الْعَدُوُّ الَّذِي لَا
مکر دشمن تو و در راه تو باشد دشمنی که داد دشمنی که ما کنیم

تَوَالِيهِ وَالْجَرْبُ لَزِيْلٌ لَا تُصَافِيهِ وَأَنْ تُقَرِّبَ
ماوردی و آن خفتن کنایه باز بمانم دور و نزدیکی جویم

الْبُكَ فِيهِ مِنَ الْأَعْمَالِ الزَّكِيَّةِ بِمَا تُطَهِّرُنَا
بقی در در کردارهای پاک کننده پاک ما را

بِهِ مِنَ الذَّنُوبِ وَتَعْصِمُنَا مِنْهَا نَفْسًا
ماوردی گناهها نگاه دارم ما را در آن پس ازین کنیم

مِنَ الْعُيُوبِ حَتَّى لَا يُورِدَ عَلَيْكَ أَحَدٌ
از عیبها تا دو نیاید بر تو یکی

مِنْ مَلِيكَتِكَ الْأَذْوَنَ مَا نُورِدُهُ مِنْ
از فرمانگاه تو را پیرودن اند ما در آوریم مان از

أَبْوَابِ الطَّاعَةِ لَكَ وَأَنْوَاعِ الْقُرْبَةِ إِلَيْكَ اللَّهُمَّ
درها و طاعت بپرست و انواع نزدیکی به تو ماورد

إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذَا الشَّهْرِ وَبِحَقِّ مَنْ
بنا می خوام از تو بحق این ماه و بحق هر که

تَعَبَلَكْ لَكَ فِيهِ مِنْ أَمَلِيَّةٍ إِلَى حَقِّ قَبَائِهِ مِنْ
پرستیده است ترا درو از ابتدای او تا وقت برسدن او از

قَالَتْ اَقْرَبْتَهُ اَوْ بَيَّتْ اَزْ سَلْتَهُ اَوْ عُنِيَ صَاحِبُ
 قَرْنِهِ كَمْ نَزَدَكَ كَرْدُ اَدَا يَسْتَعِي كَمْ فُتْسَادُ اَدَا يَانْدَه صَاحِبُ
 اَخْتَصَصْتَهُ اَنْ تَصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْلَسْنَا
 خَاصِ كَرْدَه اَدَا كَمْ حِلَوَاتِ فُزْسِي بِرُحْمِ دَالِ اَوْ دَشَائِشْتِ كَلِيلا
 فِيهِ لَهَا وَعَدْتَ اَوْلِيَاءَ كَفِيهِ مِنْ كَرَامَتِكَ
 دُرُو اَخِ دَعْدَه كَرْدَه دُوسْتَانِ نَرَا دُرُو اِنْ كَرَامَتِ تُو
 وَاجِبٌ لَنَا فِيهِ مَا اَوْحَيْتَ لِاهْلِ الْمَالِقَةِ
 دَوَاجِ كَلْنِ مَادَا دُرُو اَخِ عَاجِزِ بَكُودَه اَمَانَا كَمْ كُودِشْتِه اَمَانَه
 فِي طَاعَتِكَ وَاجْلَسْنَا فِي نَظْمٍ مِنْ اَشْجَوِّ
 دُرُو طَاعَتِ تُو دُكْنِ مَادَا دُرُو بِيَانِ اَكْسِ كَمْ سَنَادِ اَرَا بَاشِدِ
 التَّرْفِيعِ اِلَى عَلَيٍّ بِرَحْمَتِكَ اَللّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ
 اِنْ جَايِ بَلَدَتَرِيْنَ بِرَحْمَتِ تُو يَا رَبِّ اَصْلَوَاتِ دِه
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَجَنَّتْنَا اِلَى جَانِّ نَبِيِّ تَوْجِيدِكَ
 مَحْمُودِ دَالِ اَوْ دُودِ بَكُورِ مَادَا اَزْ كَلَاوَه كَرَفَتِ دُرُو تَوْجِيدِ تُو
 وَالْقَصِيرِ فِي تَعْجِيدِكَ وَالشَّكِّ فِي دِينِكَ
 دُوبَسْمَدِ كُودِ دُرُو بَزْكَرِ دَانِشِ تُو وَشَكِ دُرُو دُوبِ تُو
 قَالَ لَعَنَ عَنِ سَبِيلِكَ وَالْاَعْقَالَ لِحْزَمَتِكَ
 دُكُورِ اَزْ دِلَاوَه تُو دُحْمَتِ نَدَاشِشِ بِرُحْمَتِ تُو
 وَالْاَنْجِلَانِجِ لِحْزَمَتِكَ الشَّيْطَانِ اَلتَّرْجِيمِ اَللّهُمَّ صَلِّ
 دُوبَقِشْتِه اَمَانِ دُرُو دُكْنِ مَادَا اِنْ دُودِ كَمْ دَانْدَه اَزْ رَحْمَتِ تُو يَا رَبِّ صَلَوَاتِ
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَانْ لَكَ فِي كُلِّ لَيْلَةٍ مِنْ
 بِرُحْمِ دَالِ اَوْ دُشَائِشْتِ دُرُو مَهْ سَبِيحِ اَزْ

لَمَّا لَيْ شَهْرًا هَذَا رَقَابًا نَعْتَقُهَا عَفْوُكَ وَابْتِهَانًا
شهر این ماه یا کردنها می گم ادا کنانما عفو تو و بخت انداز
صَفِيحَتِكَ وَاجْعَلْ رَقَابَتَنَا مِنْ تِلْكَ الزِّيَابِ وَ
عفو تو و کن کردنها ما را از آن کردنها
اجْعَلْنَا وَاجْعَلْنَا لَشَهْرِنَا مِنْ خَيْرِ أَهْلِ وَأَصْحَابِ
و کن ما را و کن این ماه ما از خیر اهل و اصحاب
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبِحَقِّ ذُنُوبِنَا
یا رب صلوات ده بر محمد و آل او و بکاهان کلاهان ما را
مَعَ مُجَاقِ هَلَالِهِ وَاسْلُخْ عَنَّا تَبَعَاتِنَا مَعَ انْسِلَاحِ
با کاستن ماه او و بدر از ما بزه ها را با برفتن
أَنَامِهِ حَتَّى يَنْقَضِيَ عَنَّا وَقْتُ صَفِيَّتِنَا فِيهِ مِنْ
رو زها و تا درگذرد از ما و حاض کرده باشی در و ما را از
الْخَطِيئَاتِ فَاخْلُصْنَا فِيهِ مِنْ لِسْتِنَاتِ اللَّهِ
چنانها و خالصی کن ما را در او از بدیها یا رب
صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْتِ مِلْنَا فِيهِ فَعَدَلْنَا وَأَنْ
صلوات ده بر محمد و آل او و اگر مجسم درو دلت کنانما و اگر
زَغَابِنِهِ فَمَقُومًا وَأَنْ اسْتَوَلَتْ عَلَيْنَا عَذُوكَ
مقدم درو دلت باز کن ما را و اگر مستول شو بر ما دشمن تو
السُّلْطَانِ فَاسْتَعِزْ نَا مِنْهُ اللَّهُمَّ اشْجِنْهُ
دشمن تو برهان مکن از او یا رب برفتن اینها را
بِعَادَتِنَا إِنَّا كَرِهْنَاهُ أَفْقَانَهُ بَطَاعَتِنَا لَكَ
بسیار ما ترا و بیاد کن او را و طاعت ما ترا

قَامِعًا فِي نَهَارِهِ عَلَى صِيَامِهِ وَفِي لَيْلِهِ عَلَى
 نماز و روزه مارا در روز او و روزه داشتن او و در شبش
 الصَّلَاةِ وَالشَّحْطِ الْيَمِّ وَالْخُشُوعِ كُلِّ وَالذَّلَّةِ
 نماز او و در زاری کردن و فروتنی و سرافرازی و ذللی
 بَيْنَ يَدَيْكَ حَتَّى لَا يَشْهَدَ نَهَارُهُ عَلَيْنَا بِنُفْلَةٍ
 در پیش تو تا گواهی ندهد روز او بدما نشانی
 وَلَا لَيْلُهُ بِفَرِيضٍ أَلَسْهُمْ وَأَحْمَلْنَا فِي سَائِرِ
 و نه شب او بتقصیری یارب و مکن مارا در دیگر
 الشُّهُورِ وَالْأَيَّامِ كَذَلِكَ مَا عَمَزْنَا وَأَحْمَلْنَا
 ماهها و روزها و ایامها چنانکه خداوند از ما را و مکن مارا
 مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ الَّذِينَ يُؤْتُونَ الْفَرْدُوسَ
 از بندگان صالح تو و انانکه عبادت نمایند بهشت را
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا
 ایشان در آنجا جاودان باشند و انانکه می دهند آنچه می دهند
 وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَّةٌ أَلَسْهُمْ إِلَى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ
 و دلهایشان نه شده باشد که ایشان بازگردند به درگاه ایشان خواهند شد
 وَمِنَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأَسْرَأُ
 و از آن کسانی که میشتابند بخیرات و آسانتر
 لَهَا سَابِقُونَ أَلَسْهُمْ صَلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 انانکه پیش شده اند یارب صلوات ده بر محمد و آل او
 فِي كُلِّ وَتَبَّ وَكُلِّ أَوَابٍ وَعَلَى كُلِّ حَالٍ
 در هر وقت و توبه و در هر گنجی و در هر حالی

عَدَدَ مَا صَلَّيْتَ عَلَيَّ مِنْ صَلَّيْتَ عَلَيْهِ وَأَصَابَتْ
تعداد آنکه صلوات داده باشی آن کسی که صلوات دهد بر تو و اصاف
ذَلِكَ حَقُّهُ بِالْأَصْحَابِ الَّتِي لَا تُحْصِيهَا غَيْرُكَ
آن که حق او است با آن اصحاب که بشمارد آنرا جز تو

إِنَّكَ تَقَالَ لِمَا تَرَى
اینکه میگوید آنچه را که میبینی

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي وَدَاعِ شَهْرِ رَمَضَانَ
و دعا او بود از دعاها در وداع ماه رمضان
اَللّٰهُمَّ يَا مَنْ لَا يَرُغِبُ فِي الْخَيْرِ وَلَا يَنْدَمُ
ای خداوند ای آنکه رغبت نکند در بدادش و پشیمان نشود
عَلَى الْبَطَاءِ وَيَا مَنْ لَا يَكْفِي عِيْدُهُ عَلَى
علیای دایمیکه مکانها نمکند عید او را
السَّوَارِ مِثْلَ ابْنِ دَاوُدَ وَعِزُّكَ تَفْصِيْلُ وَعِزُّكَ
بنا بر اینها نیست تو امتیازت و عزیزتر تو تفصیلات و عزیزتر
عَدَدُكَ وَقَضَاؤُكَ خَيْرٌ إِنْ أُعْطِيَ لَمْ يَنْسَبْ
عدالت و قضاء تو خیر است اگر دهی نیامیزی
عَطَاؤُكَ يَنْتَ قَرِيبٌ مَتَّبِعٌ لَمْ يَنْتَ مُتَّبِعٌ
عطای تو است و اگر مع کسی باشد معک
تَعَدُّ مَا تَشْكُرُ مِنْ شُكْرِكَ قَائِلٌ أَلَمْ تَشْكُرْ شُكْرَكَ
از حد درگشتی شکر کنی آنرا که شکر کنی و تو در دل او شکر تو
وَتَكَاثُرَ مِنْتَ حَمْدُكَ قَائِلٌ عَلِمْتُ حَمْدُكَ
و مکانها کنی آنرا که بشاید تا و تو ایستاده او را بشناسی تو

تَسْتَأْذِنُ عَلَيَّ مِنْ تَوْبَتِكَ مُنْعَتُهُ وَصَلَاةُهَا أَهْلَتْ
مِنْكَ لِلْعُصِيَّةِ وَالْمُنْعِ غَيْرُكَ شَيْءٌ أَفْعَالُكَ
عَلَى التَّغْضَبِ وَاجْتَرَيْتَ قَدْ دَخَلَ عَلَى السَّكَوَرِ
وَلَقَيْتَ مِنْ عَصَاكَ بِالْجَلْمِ فَأَمَهَلْتَ مِنْ
قَصْدِ نَفْسِهِ بِالظُّلْمِ تَسْتَطِرُّهُمْ بِأَنَانِكَ إِلَى
الْمَنَابَةِ وَتَشْرُكُ مُجَاجِلَتَهُمْ إِلَى التَّوْبَةِ لِكَيْلَا
يَهْلِكَ عَلَيْكَ مَا لِكُنْهُمْ وَلَيْلَا يَشْقَى بِنِقْمَتِكَ
شَقِيَّتَهُمْ أَلَا عَن طَوْلِ الْأَعْدَاءِ إِلَيْهِ وَتَخَذَ بَرَادُ
الْحُجُودِ كَمَا مِنْ فَعْلِكَ بِالْكَرَمِ وَغَايَةِ مَنْ عَطْفِكَ
يَا جَلِيمُ أَنْتَ الَّذِي فَتَحْتَ لِبْنَادِكَ بَابًا إِلَى
عَفْوِكَ وَسَمَّيْتَهُ التَّوْبَةَ وَجَلَّتْ عَلَى ذَلِكَ
عُذْرَتُهُ

مِنْكَ لِلْعَصِيَّةِ وَالْمُبْعِ خَيْرُ أَنتَ شَيْءٌ أَفْعَالُكَ
اَوْتَرَ مَسْرُوقٌ رَنَاءُ بَادِنِ خَدَّ امْرُءٍ فَرَّ مَنَّا كَرْدِي فَطَلَبَارِ تَنَّا

وَنَاقَتْ مِنْ عَصَاكَ بِالْحِمْيَمِ وَأَمْهَلَتْ مِنْ

قَصَدَ نَفْسَهُ بِالظُّلْمِ تَسْتَظِرُّهُمْ يَا تَائِبٌ إِلَى
مقدس خود که به پیدای دردی کنی ایشان را

الْجَنَابَةِ وَتَتْرِكُ مُعَاجِلَتَهُمْ إِلَى الْقُوَّةِ لِجَمَلِ
بَارِزُ كُودِ دِست بَارِزِ دَارِ شَنَابِ اِنَارِ تَا فَوهِ كَمَدِ تَا

يَهْدِيكَ عَلَيْهِمْ هَاجِرُهُمْ وَلِلَّهِ يَنْقُصُ
هَلَاكُ نَسْرُدُ بَرَقُوا هَلَاكُ نَسْرُدُ

شَقِيهٌ اِلَعَنَ طَوْلَ الْعَذَارَا لِهٖ وَنَعْدُ تَرَادُفٌ
مُحَقَّقَانَا مَكَرًا دَلَاوِي عَزَا لِيَكُنْ مَارَ وَنَسْرًا وَنَحْبُ

الحجوة كذا ما من فلك يكرم وعائده من عطفك

يَا حَلِيمُ أَنْتَ الَّذِي فَتَحْتَ لِعِبَادِكَ بَابًا إِلَى

عَفْوٌ وَسِمَةٌ لِّتُوبَةٍ وَجِئْتُ بِكَ ذَلِكِ

عقدت ... فنام نهادی آغا ... و کودی ... ان

دوسا کورنل اولاد و دسی اکی نام اک اتر خا سنی
 و کجی دجای من لوسب
 د د

الْبَابُ دَلِيلًا مِنْ رَبِّكَ لَيْلًا يُضَاوِعُهُ نَفْثٌ
دور دلیلی از دست تو تا به سینه‌ها در بر کنی
تَبَارَكَ كِتَابُ سَمَؤُكَ تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا
باکت نامها و تو توبه کنید با صدق توبه نصح
عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يَكْفُرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ
مگر - خداان شما باز روند از شما آلوده‌ها شما و دانا در کلمات
خَبَاتِ جَرَّتْ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَا عَزَّ مِنْ
پشتها چو رود از زیران جها بی جیت عذابا که
اَعْلَفَ دُخُولَ الْمَنْزِلِ بَعْدَ فَيْحِ الْبَابِ وَأَقَامَهُ
دست درانست دوشدن بید پس از گذادن در و درای کردن
الدَّلِيلَ عَلَيْهِ وَأَنْتَ فُزْتَ فِي السُّؤْمِ عَلَى نَفْسِكَ
دلیل بر تو و تو زیادت کردی در بها او پس خود
لِعِبَادِكَ تَرْبِكَ رَجَحْتُمْ فِي مَنَاحِرِهِمْ لَكَ وَ
برای سیدگان تو می خواهی خوردن ایشان در بازار گاهی کردن ایشان بر تو
فَوَزَّهُمْ بِالْوَفَادَةِ الْمَكِّ وَالزِّيَادَةِ مِنْكَ تَقَلَّتْ
برستن ایشان بامدن سوی تو و افزونی از تو بر کنی
تَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَيْتَ مِنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ
مالا نام تو و برتری تو و هر که یکی آورد مرد راستی
عِشْرًا مِائِلًا وَمِنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا تُحْرِكُ إِلَّا
ده مانند آن و هر که بدی آورد یا دشت ندهد او را بیک
مِثْلَهَا وَقُلْتَ مِثْلَ لَيْسَ يَنْفَقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي
ماندن و کنی مثل آنکه بفرستد ماندها ایشان در

سُبْحَانَ اللَّهِ كُنْهِكَ جَبَّةً أَنْبَتُ سَبْعَ سَنَابِلٍ رَفِئَ
را که خدای حق دانند است که بریانند هفت خرمن

عَلَى سَبِيلِهِ مَائَةٌ جَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ
در هر خرمن صد دانگ و خداوند دو برابر کند آنکه خواهد

وَقُلْتُ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
و گفتم که آن کس که وام دهد خدا را وای

فِيضًا عَفْوُهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَمَا أَنْزَلْتُ مِنْ
تا دو تا یک آری از او برای او دو تا هزار بسیار و آنچه فرود نهدی از

نُطْقًا يُولِّهُنَّ فِي الْقُرْآنِ مَنْ يُضَاعِفُ لِكُنْهِاتِ
با صد هزار آن دور قرآن آن دو تا یک کردن بنکوسها

وَأَنْتَ الْوَلِيُّ دَلَّلْتَهُمْ عَلَيْكَ بِقَوْلِكَ مَنْ
و تو ای ابراهیم راه خودی ایشان را بگوئی بگوئی که

عَيْبِكَ وَتَرْغِيبِكَ الْوَلِيُّ فِيهِ جَطُّهُمْ مَالَهُ
غیبت تو و از رغبت تو و دوستی تو بهر آنکه اگر

سَتَرْتَهُ عَنْهُمْ لَمْ يَنْبَغْ أَنْصَارُهُمْ وَلَمْ
پنهان کنیدی از ایشان در نیافتی آنها خیمه و ایشان و نشیدی

تَعْبَهُ أَسْمَاءُهُمْ وَلَمْ يَلْحَقَهُ أَفْهَامُهُمْ وَقُلْتُ
ایشان کوهها و ایشان و در نزد عیدی و هموار ایشان و گفتم

أَذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ فَأَشْكُرُوا لِي وَ لَا
یا دگر بگویند شما تا یاد کنم شما را و شکر کنید مرا و اسبابی

تُكْفَرُونَ وَقُلْتُ لَنْ شُكْرْتُمْ لَا زَيْدُكُمْ
مکنید مرا و گفتم که ای زید شما را

اگر شکر کنید

وَلَيْسَ كَقَرْمَاتٍ عَذَابٍ لِّسَيِّدٍ وَقُلْتُ اذْهَبْ
وَأَكْرِمْ نَبَاسِي كَيْدِ عَذَابٍ مِنْ حَتَّاتٍ وَكُنْ بِحَافِظِ
أَسْحَبٍ لِّكُمَاتٍ الدِّينِ نَسْكَرُوكَ عَيْنِ
تَا حَابِثِ كَمِ شَارَا كَمِ آتَانِ كَمِ سِرْكَنِ كَيْدِ
عِبَادَتِ سَيِّئِ جُلُوفِ جَهَنَّمَ دَاخِرِ مَسْمُوتِ
مَسْمُوتِ مَنْ زُودِ دُورِ نَدِ دُرُودِ خَارُودِ كَيْدِ بِنِ نَاهِ نَاهِ
دُعَا كَمِ عِبَادَةٍ وَتَرْكُهُ اسْتِكْبَارًا وَتَوَعُّدِ
دُعَا تَرَا عِبَادَتِ وَدَمِ بِلَاغِ آتَا سِرْكَنِ وَبِمِ كُودِ
عَلَى تَرْكِهِ دُخُولِ جَهَنَّمَ دَاخِرِ مَسْمُوتِ كَرْوَكِ
بِرَمِ نَبَاسِ أَنْ دَرَمِ نَدِ دُرُودِ خَارُودِ كَيْدِ بِنِ يَادِ كُودِ نَدِ
بَنِيكَ وَشَارُوكِ بِيضَلِكِ وَدَجُوكِ بِأَمْرِكِ
نَسْتِ نَوِ دَسْكَرِ كُودِ نَدِ نَسْطِ نَوِ وَحَاذِ نَدِ تَرَا بِنِ مَانِ نَوِ
وَتَضَدِ وَآلِكَ طَلَبَا لَزِيدِ كَمِ وَفَهَا كَانَتْ
وَبِنِ لَمَدِ نَدِ تَرَا جَمِدِ نَوِ دُرُودِ كَيْدِ بِنِ يَادِ كُودِ نَدِ
نَحَا نَهُمْ مِنْ عَضْبِكَ وَفُورِ نَهُمْ بِرِضَاكَ
نَحَا نَهُمْ مِنْ عَضْبِكَ وَفُورِ نَهُمْ بِرِضَاكَ
وَلَوْ ذَلِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ
وَاكْرَاهِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ
مَثَلِ الَّذِي ذَلَّتْ عَلَيْهِ عِبَادُكَ مَغْلَبِ
مَانِدِ كَمِ رَاهِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ مَحْلُوفِ
كَانَ يَجْمُودُ فَلَكَ الْجَمْدُ مَا وَجِدْتَ الْجَمْدُ
بُودِ سَنُودِ بِنِ تَرَا نَبَاسِ خَلَاكِ يَابَدِ دَرِ سَتَانِ

وَلَوْ ذَلِ مَحْلُوفِ

لَمْ يَكُنْ يَعْزُبُ وَمَا بَقِيَ لِلْحَمْدِ لَقَطٌ تَحْمَدُ بِهِ
بیا به و خدا کند ماند بر ستایش را لفظی ترا ستایند مان

وَمَعْنَى يَنْصَرِفُ إِلَيْهِ يَأْمَنُ تَحْمَدُكَ إِلَى عِبَادِهِ
و معنی که باز گرداندا. ت ای ای که ستودند تو را چون بگویند
بِالْجَسَانِ وَالْقَضَابِ وَعَامِلُهُمْ بِالْمَنِّ
شیکوین کردند و فضل و عاملی گردانان را بمنت

وَالطَّوْلِ مَا أَتَيْتَنِي قَبْلًا نِعَمٌكَ وَأَسْبَغَ عَلَيْنَا
و در یکی چه طاعتی در آنما نغشیت و چه نعمت بر ما
مَنِّكَ وَأَخَصَّنَا بِمَرْكَ هَدَيْتَنَا لِدُنْيَاكَ الَّتِي
منتها تو وجه خاص بکردی و ای ما را بتو تو راه نهدی ما را بدین تو ای که

اصْطَفَيْتَ وَمَلَكَ الَّتِي ارْتَضَيْتَ وَسَيَّلْتَ
برگزیده و ملکت تو که پسندیده و روانه تو

الَّتِي سَهَّلْتَ وَبَصَّرْنَا مَا يَوْجِبُ الزُّلْفَةَ
ای که آسان بکردی و دیده ما را بکنده آنچه را که نزدیکی

لَدُنْكَ وَالْوُضُوءَ إِلَى كَرَامَتِكَ اللَّهُمَّ وَأَنْتَ
نزدیک تو و بپوشیدن بر کرامت تو یا رب و تو

جَعَلْتَ مِنْ صَفَائِي بِلَا الْوُجَائِفِ وَخَصَائِرِ
کردی از کزیدها را بی وظیفها و خصایر

بِلَا الْفُرُوضِ شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي
آن فریضها ماه رمضان را که

اخْتَصَصْتَهُ مِنْ سَائِرِ الشُّهُورِ وَخَيَّرْتَهُ مِنْ
خاص بکردی آن از دیگر ماهها را اختیار کردی آنرا از

جَمِيعِ الْأَزْمِنَةِ وَالذُّهُورِ وَأَثَرُهُ عَلَى عَيْنِكَ

مِثْرَةً وَمَا نَهَا دُرُودِ كَارِهَا وَبِرْكَزْدِ اَوْرَا بِرْكَزْدِ مِثْرَةً

أَوْ قَاتِ النَّسَةَ بِمَا أَتَيْتُ فِيهِ مِنْ لَقَارِ

وَمَتَارِ سَالِ نَاغِ فَرْدِ نَسَادِ دُرُودِ اَزْدَانِ

وَالنُّورِ وَضَاعَفْتُ فِيهِ مِنَ الْإِيمَانِ وَ

دُرُودِ دُرُودِ بَرْدِ دُرُودِ اَزْدَانِ

فَرَضْتُ فِيهِ مِنَ الصِّيَامِ وَدَعَيْتُ فِيهِ مِنَ

فَرِيقِ بَرْدِ دُرُودِ اَزْدَانِ دُرُودِ دُرُودِ اَزْدَانِ

لِلْقِيَامِ وَجَعَلْتُ فِيهِ مِنَ لَيْلَةِ الْقَدْرِ الَّتِي

مُخَاطَبِ نَازِئِ دُرُودِ اَزْدَانِ مِثْرَةً

هِيَ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرِ ثُمَّ أَتَيْتُ بِهَا

أَنْ سَمِعْتُ اَزْدَانِ نَازِئِ اَزْدَانِ

عَلَى سَائِرِ الْأُمَمِ فَاصْطَفَيْتُا بِفَضْلِهِ دُونَ أَهْلِ

بَرْدِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ

الْمَلِكِ قَضَمْنَا بِأَمْرِكَ نَهَارَهُ وَقَضَمْنَا بِقَوْلِكَ

مِثْرَةً بِرْكَزْدِ اَزْدَانِ دُرُودِ اَزْدَانِ

لَيْلَهُ فَتَعَرَّضْتُ بِصِيَامِهِ وَقِيَامِهِ لِمَا عَرَّضْتُمَا

مِثْرَةً اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ

لَهُ مِنْ رَحْمَتِكَ وَلَمْ تَنْسَ الْإِلَهَ مِنْ مَتُونِكَ

اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ

وَأَنْتَ الْمَلِكُ بِمَا رَغِبَ إِلَيْكَ فِيهِ الْخَوَادِمُ

اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ اَزْدَانِ

سَلِّبْ مِنْ فَضْلِكَ الْقَرِيبَ إِلَى مَنْ يَجَاوِلُ

خواهد از تو از طفلی که نزدیگست مان کسی که حرم

قُرْبِكَ وَقَدْ أَقَامَ فِينَا هَذَا الشَّهْرَ مَقَامَ

نزدیکی تو و مقام کرد در ما این ماه مقام

حَمْدٍ وَصِحْبَتِ صَحْبَتِهِ مَبْرُورَةً وَرَبْحَانِيهِ

ستوده و صحبت کرد ما با صحبتی بد مرفعه و سرکردیم دور

أَفْضَلَ أَرْبَاحِ الْعَالَمِينَ ثُمَّ نَارُ قَاعِنَدِ تَمَامِ

بامصلحت سودهای جهانیان پس طایار بود از ما نزدیکی

وَقْتِهِ وَأَنْتَ طَاعَ مَدَّتِهِ وَقَبْلَ عِدَّةٍ فَجَحْنِ

وقت او و باز بریدن مدت او و نمانی عید او پس ما

مَوْدِعُوهُ وَدَاعٍ مِنْ عَرْفَرَاهُ عَلِيَّافٍ

و دایع کنندگان او هم و دایع ای که دشوار بود فرانی از بر ما

عَمَّا قَا وَجَسْنَا انْصِرَافَهُ عَنَّا وَلَزَمْنَا لَهُ

آنکه هر که بر ما بود و در هم کرد ما را سرگردان او از ما و لازم آمد او را

الذَّامُ الْمَحْفُوظُ وَالْجَزْمَةُ الْمُرْعَتَةُ وَالْجَوُّ

بهرت نگاه داشته و جرئت مراعات گشته و حق

الْمُقْضَى فَجَحْنِ قَالُونَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَهْرَ

که از او می نامیم که سرنگانم سلام بر تو باد ای ماه

اللَّهِ الْأَكْبَرُ يَا عَيْنَافَ لِيَا إِلَهَ الْأَعْظَمِ السَّلَامُ

جبار کرامی تو و ای عید دوستان خلق تو بزرگتر سلام

عَلَيْكَ يَا أَكْرَمَ مَصْجُوبٍ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ وَيَا خَيْرَ

بر تو باد ای کرامی که صحت گرفته از تو و قضا و اله مهتر

شَهْرِي الْإِيَّامِ وَالسَّاعَاتِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ
 مَاسِي دُرُودِهَا وَتَوَاعِيهَا سَلَامٌ بِرُتَوَادِ الْكُتُبِ
 شَهْرُ قُوَيْتٍ فِيهِ الْإِمَالُ وَتُسَوِّتُ فِيهِ الْأَعْمَالُ
 مَا فِيهِ كَمِ قَبْلِ سَوْرِ دُرُودِ آمِنْدَقَا وَآيَانِ كُورِدِ دُرُودِ كُورِدَارِهَا
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ قُرْبِ جَلِّ قُدْرُهُ مَوْجُودًا
 سَلَامٌ بِرُتَوَادِ الْهَزْ-مَقْدُونِ كَمِ بَرْزَكِ سِرْدِ قُدْرَادِ الْكَاوَرِ كُورِدِ
 وَفَجَّحَ قُدْرُهُ مَقْصُودًا السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ الْبَقِ
 وَبُرْدِ دُرُودِ نِيَا مَنِ اَوَاكَا كَمِ تَابَاتِ نَدِ سَلَامٌ بِرُتَوَادِ اَزْدِ دُرُودِ كَمِ
 أَنْبِ مُقْبِلًا فَسَرَّ وَأَوْجَسَ مُدْبِرًا فَا مَضَى
 رُتَوَادِ كُرْدِ وَشَادِ كُرْدِ بُوْدِ كَمِ كُورِ حَرْزِ كِتِ مَرْكُزِ وَنَدِ دُرُودِ
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ مُجَاوِرِ رَقَّتِ فِيهِ الْقُلُوبُ
 سَلَامٌ بِرُتَوَادِ اَزْدِ مَنَاءِ كَمِ سَبَكِ سِرْدِ دُرُودِ دَهَا
 وَطَلَّتْ فِيهِ الدُّنُوبُ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ نَاصِ
 وَاتَدِ كِ بُوْدِ دُرُودِ كَنَاهَا سَلَامٌ بِرُتَوَادِ اَزْدِ نَارِ كَمِ
 اِيَّانَ عَلَى الشَّيْطَانِ وَصَلَحَ سَهْلُ سَبَكِ
 مَارِ دَادِ رِ شَطَانِ تَوَاعِيهِ كَمِ سَبَكِ كُورِ رَامِهَارِ
 الْحَيَاتِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مَا أَكْثَرَ عُنُقَاوِ الْبَعِ
 نَكُونِ سَلَامٌ بِرُتَوَادِ بَرَقِ جِهْ بِيَادِ اَزْدَانِ طَذَارِ
 فَيْتَ وَمَا أَسْعَدَ مِنْ رَعِيَّتِ خُرْمَتِكَ السَّلَامُ
 دُرُودِ وَجِهْ بَعْدِ كِتِ اَتِ اَتِ كَاوَرِ دَاوِ كُورِ سَلَامٌ
 عَلَيْكَ مَا جَاءَتْ أَمْحَاكَ لِلدُّنُوبِ وَأَسْتَرْكَ لَلْأَوَاعِ
 بِرُتَوَادِ جِهْ بِيَكِ سَتَرِ دُرُودِ كَنَاهَا رَا وَجِهْ بَعْدِ بُوْدِ كُورِ

نَقِي

الْبُيُوتِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مَا كَانَ أَطْوَلَكَ عَلَى
 عِيَانِ سَلام بر تو باد چه دلاز بودی بر
 الْمَجْرِمِينَ وَأَمِينِكَ فِتْ صُلُوحِ الْمُؤْمِنِينَ
 کناه کاران درجه سینند بودی در دلهار برسان
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ شَهْرٍ لَا تُنَافِئُهُ الْيَامُ وَمِنْ
 سَلام باد تو از ماهی که می تنی بکنند او روزها دار
 شَهْرٍ هُوَ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ سَلام السَّلَامُ عَلَيْكَ
 ماهی که او از هر کاری سلامت سَلام بر تو باد
 غَيْرَ كَرِيهِهِ الْمُصَاحِبَةِ وَلَا دَمِيمِ الْمَلَأَسَةِ
 چه گرامند داشته هم صحتی و نه کجوحیده امیر کاران با او
 السَّلَامُ عَلَيْكَ كَمَا وَفَدْتَ عَلَيْنَا بِالزُّكَاةِ
 سَلام بر تو باد چنانکه آمدی بر ما بزرگات
 وَعَسَلْتَ عَنَّا دَسْلَ الْخَطِيَاةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
 دیشنی از ما شوخ خطاها سَلام باد بر تو
 غَيْرَ مُؤَدِّجٍ بَرْمَا وَلَا مَتْرُوكٍ صِيَامَهُ سَامًا
 نه دایع کرده از پیر بر آمدن و نه دست داشته روزه او از بر آمدن
 السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ مُطْلُوبٍ قَبْلَ وَقْتِهِ وَ
 سَلام بر تو باد از طلب کرده پیش وقت او
 مَجْرُوبٍ عَلَيْهِ عِنْدَ قُوَّةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ لَمْ
 اندوه نانی بدو وقت دگرگشتن سَلام بر تو باد بسیار
 مِنْ سَوْءِ ضَرْبٍ بَكَ عَنَّا وَكَمْ مِنْ حَيْرٍ
 از بدی که بگردانده بر ما و بسیار از بیکی

أَمِصْ بِكَ عَلَيْنَا السَّلَامَ عَلَيْكَ وَعَلَى لَيْلَةِ الْقَدْرِ
که برکت ده بنویسم سلام بر تو باد در شب قدر

الَّتِي هِيَ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرِ السَّلَامِ عَلَيْكَ
انکه او بهتر است از هزار ماه سلام بر تو باد

مَا كَانَ أَحْرَصَنَا بِالْأَمْسِ عَلَيْكَ وَأَشَدَّ شَوْقَنَا
نه حرص بودیم مادی بر تو و نه سخت باشد از دوری

عِلَّا إِلَيْكَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى فَضْلِكَ الَّذِي
زودا به تو سلام بر تو باد و بر فضل تو انکه

خَيْرُ مَا هُوَ وَعَلَى مَا مِنْ بَرَكَاتِكَ سَلَامًا هـ
نمردم نکردند ما از آن و بر ای از برکات تو از ما بود اند

اللَّهُمَّ إِنَّا أَهْلَ عِلَّا الشَّهْرِ الَّذِي شَرَفْتَنَا بِهِ
یا رب ما اهل این مایسم انکه شرف کردی ما را ما و

وَوَقَّعْتَنَا بِمَنِّكَ لَهُ جَانِبَ جَهْلٍ الْأَشْقَاءَ زَوْجَهُ
و در حق دادی ما را باو غیب تو آوردی انگاه که نمانند ندانان دشوار

وَجَرَّمُوا لِسْقَائِهِمْ فَضِيلَهُ وَأَنْتَ وَلِيُّ مَا أَتْرَفْنَا
و محروم نمائید کردید بدستی آنان از فضل و تو ولی آنی که بر کرده ما را

مَنْ مَعْرِفَتِهِ وَهَدَيْتَنَا لَهُ مِنْ سُبَّتِهِ وَقَدْ
از معرفت او و راه نمودی ما را بان از سنا او و ما خود

به یاد

تَوَلَّيْنَا بِتَوْفِيقِكَ صِيَامَهُ وَصِيَامَهُ عَلَى تَقْصِيرِ
که چشم بر تو در روز او و شب در نماز بر تقصیر

وَأَذْنًا مِنْ جَفِكَ فِيهِ قَلِيلًا مِنْ كَثِيرِ اللُّغْوِ كُلِّ
و کنار دهم از حق تو دور انکه از بیادگی یا ب از نارس

بنیاد محقق طباطبائی

لِحُكْمِكَ إِقْدَارًا بِالْإِسَاءَةِ وَاعْتِرَافًا بِالْإِصَابَةِ وَلَكَّ
 نیاس اقدار دانی بدی و معتف شدن بکم سکردن و قنات
 مِنْ قُلُوبِنَا بِحَقِّكَ الْمَذْمُومِ وَفِيهِ السُّبْتُ الصَّادِقُ
 از دهن ما بچند بیگناهی و از دهان ما راست
 الْمَعْتَدَارُ فَأَجْرُنَا عَلَى مَا أَصْنَعْنَا بِهِ مِنْ التَّفْرِيطِ
 عذر خاستن مزد ما بر آنچه بارسانده ایم او از تفصیل کردن
 أَجْرًا سَتَدْرِكُ بِهِ الْقَضَالَ لِمُرْعُوبٍ فِيهِ وَ
 مزدی که در بایم مان از فضلای کم رعیت باشد دادر
 بَعَثَ بِهِ مِنْ أَنْوَاعِ الدَّخْرِ الْمَجْرُوسِ عَلَيْهِ
 بفرستد بایم باور از نوعهای دخرها که حریف باشد
 وَأَوْجِبْ لَنَا عِدَّةَ رَكَاتٍ عَلَى مَا تَصَرَّفَ فِيهِ مِنْ
 و واجب کن ما را عذر را بر آنچه تصرف کرده ایم در
 حَقِّكَ فَأَبْلُغْ بِأَعْمَارِنَا بِأَيِّتِ أَنْتَ شَأْنٌ مِنْ شَأْنِ
 حق تو در میان عمر ما مانجمله شئ است که از ماه رمضان
 رَمَضَانَ الْمُقْبِلِ فَإِذَا بَلَغْتَاهُ فَأَعِنَّا عَلَى
 رمضان آینده پس چون برساند ما را مان پس یاری ده ما را بر
 تَنَاوُلِ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ مِنْ الْعِبَادَةِ وَأَدِّمَا
 فاکتفی آنچه از اطاعتی از بر رفتن و انجام ده ما را
 إِلَى الْقِيَامِ بِمَا تَسْجُحُهُ مِنْ لُحَاظَةِ وَاجِرِنَا
 بر خاستن آنچه در سزاوار است از لحاظت و دران بگریما
 مِنْ صَلَاحِ الْعَمَلِ مَا كُفِيَكَ دَرْجًا لِحَقِّكَ فِي الشَّهْرِ
 از کار عملی که کفایت کند درجه حق تو در ماه

مِنْ شُهُورِ الدُّعَا لَكُمْ وَمَا أَلْمَنَّا بِهِ فِي شَهْرِنَا
از ماه مبارک روزگار یارب و آنچه فرمودیم ما را در ماه مبارک

هَذَا مِنْ لَمَمٍ أَوْ لَمْ أَوْ قَاتَعْنَا فِيهِ مِنْ ذَنْبٍ أَوْ
از گناه کوچکی یا بزرگی یا افتادیم ما در روزگار گناهی یا

عن

الْكُتْبَانِيهِ مِنْ خَطِيئَةٍ تَعْمَلُ مَنَا أَوْ عَلَى بَيَانِ
کتاب کردیم در روزگار خطیئتی که بعمل آورد ما یا بر بیان

ظُلْمَانَا بِهِ أَنْفُسَنَا أَوْ أَشْهَلْنَا بِهِ جُرْمَهُ مِنْ غَيْرِنَا
که گناه کردیم بدین بر شهاده وین یا بدردیم ما را یا از جرم ما

وَأَمَّا
درست ما را

فَضَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ بِسَبْرٍ وَأَعْفَى غَنَّا
پس ضلالت ده بر محمد و آل او سبوت و عفو کرد ما را

بِعَفْوِكَ وَلَا تَنْصِبْنَا فِيهِ لِعَيْنِ السَّامِعِينَ وَلَا
تَعْفُوكَ وَبِنِصَانِ مَنَا دَرَانِ دَرَحَمِ أَهْلِكَ شَادِكًا وَكَاشِفًا
بِسَبْطِ عَلَيْنَا فِيهِ السُّلُطَانِينَ وَاسْتَعْمَلْنَا
مُكْتَبَانِ بِنَا دَرُو ز ما با طبعی از کاتبان را و کما دنا ما را

بَمَا يَكُونُ حَقُّهُ وَكَفَّارَةٌ لِمَا أَنْكَرْتَ مَنَا
بِأَمْرٍ نَكْرَهْتِ فَرْدِ مَدَانِ دَنَادَرِ مَنَا حِرَانِ حِرَانِ
فِيهِ بِنَا فَلَكَ الَّتِي لَا تَعْفَى وَفَضْلِكَ الَّذِي لَا
دَرَانِ دَرِ مَدَانِ فَلَكَ بِنُورِ دَفْلِ مَدَانِ

تَنْقُصُ اللَّهُمَّ صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْبُرْ
بِنَا هِدْ يارب امداد ده بر محمد و آل او و بیاور

مُصِيبَتَنَا بِشَهْرِنَا وَبَارِكْ لَنَا يَوْمَ عِيدِنَا وَفَطْمِ
مُصِيبَتِ مَنَا بِنَاهِ مَنَا دَرِ مَدَانِ دَرِ مَدَانِ دَرِ مَدَانِ

واجباً بکرم

مَنْ خَيْرٌ يَوْمَ مَرَّ عَلَيْنَا أَجْلِبَهُ لِعَفْوٍ وَأَمَّا
از بهترین روزی که گذشت بر ما انداخته از عفو را و شتر در نزد

لَذِئْبٍ وَاعْفُرْ لَنَا مَا خَفِيَ مِنْ ذُنُوبِنَا وَمَا
کلاه و سامان ما را ای پادشاه از گناهان ما را

عَلَيْكَ اللَّهُمَّ اسْلُخْنَا بِاسْلَاحِ هَذَا الشَّهْرِ مِنْ
اینگاه باشد یا رب ببرد از آزار این شهر از

خَطَايَانَا وَآخِرُخْنَا بِخُرُوجِهِ عَنْ سَيِّئَاتِنَا
خطایان ما و ببرد از آزار او از گناهان ما

وَاجْعَلْنَا مِنْ أَسْعَدِ أَهْلِهِ بِهِ وَاجْعَلْ لَهُمْ قِسْمًا
و بکن از بهترین از اهل او و بکن از ایشان قسماً

فِيهِ وَأَوْفِرْ لَهُمْ جُزْأَتَهُ اللَّهُمَّ وَمَنْ رَغَى
در او و تمام تر از ایشان بده ای پادشاه و هر که نگاه داشت

حَقَّ هَذَا الشَّهْرِ حَقَّ رِعَايَتِهِ وَحَفِظَ حُرْمَتَهُ
حق این شهر نگاه داشت او نگاه داشت حرمت او

حَقَّ حِفْظِهَا وَقَامَ مَجْدُ وَدِهِ حَقَّ تَمَامِهَا وَاتَّقَى
حق نگاه داشتن او و تمام کرد بجزای او حاکم تمام است بجزای او

ذُنُوبَهُ حَقَّ تَقَاتِهَا أَوْ تَقَرَّبَ إِلَيْكَ بِقُرْبِهِ
از گناهان او حاکم حق برسد از او باز بکنی بقریب او

أَوْ حَسَرَ رِصَاكَ عَنْهُ أَوْ غَطَفَتْ بِرَحْمَتِكَ عَلَيْهِ
و حاجت کرد رضایت از او یا بپوشان کردی برحمت خود بر او

فَكَهَبَ لَنَا مِثْلَهُ مِنْ فُحْدِكَ وَأَعْطَانَا أَصْفَاءَهُ
بسیمن ما را مانند آن از فحش تو و داد ما را دوخته آن

مِنْ فَضْلِكَ فَإِنَّ فَضْلَكَ لَا يَنْصَبُ وَإِنْ خَوَّلَكَ
او مقرر کند که فضل تو بسیار است و خوار دارد

لَا تَقْصُصْ بَلْ تَقْصِصْ فَإِنَّ مُجَادَّتَ اجْنَانِكَ
که نباشد بلکه بسیار رساند و درستی که پهلوانان

لَا تَقْنِيْ وَإِنَّ عَطَارَكَ الْبَطَارُ الْمَهْيُ اللَّهُمَّ صَلِّ
بسته نباشد و درستی که عطار تو عطای کوارده است بار بار صلوات

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكَحْبَتِ لَنَا مِثْلَ أَجُورٍ مِنْ
در عهد و آواز و در پیرمان باشد نزد هار آنی که

صَامَةٍ أَوْ تَعْبُدْ لَكَ فِيهِ الْإِثْمُ الْقِيَامَةُ
دوره داشت دور یا بپرستند تو در روز قیامت

اللَّهُمَّ فَإِنَّا نَتُوبُ إِلَيْكَ فِي تَوْفِ قَطْرِهَا
بار خدایا تو می گوییم ببخش در دوره بگردان ما

الَّذِي حَقَّتْهُ لَكُمْ مَوَاسِعُ عِيدٍ وَسُرُورٍ وَأَوْجَلِ
این روز که کردی ادوا بر مسافران عیدی و شادانی و دعا کرد

مَلِكٍ مَجْمُوعًا وَمُجْتَمَعًا مِنْ كُلِّ دَنِبٍ إِذْ تَنْفَاهُ
ملت ما جای که دور گردید از هر گناهی که کردیم از آنرا

أَوْ سَوْءِ أَسْلَفٍ أَوْ خَاطِرِ سَوْءِ أَضْمَرْنَا تَوْبَةً
یا زانانی و بدین که من بر ستاده ام از آنرا یا بدی که در دور داشته ام از آنرا توبه

مَنْ لَا يَنْطَلِقُ عَلَى رُجُوعِ إِلَى دَنِبٍ وَلَا يَعُوذُ
آنکه که در دل ندارد باز نرود و گناه

بَعْدَهَا فِي خَطِيئَةٍ تَوْبَةٍ نَصُوحًا خَلَصَتْ مِنْ
نهی از آن در گناهی توبی دوست فانی شده باشد از آن

الْمَلِكِ

الْبَشَرِ

وَالْأَرْضِ تَبَابٌ تُقْبِلُهَا مِنَّا وَأَرْضٌ بِهَا عُنَا وَتُبْتَنَا
وَبُنْتَنَا أَتَقَاتُنَ بَيْنَ يَدْرَانِ أَرْمَا دَلَاغِي بَانِ بَانِ إِذَا مَا تَبَا بَكْرَانَا
عَلَيْهَا اللَّهُمَّ ارْزُقْنَا حَوْفَ عَقَابِ الْوَعِيدِ
بَانِ يَابِ دَوْدِي كَرَمَا بَرَسِ تَحْتِ دَوْبِجِ كُرْدِ
وَسَوْفَ تَوَابِلُ لَوَعُودِ حَتَّى لِحْدَ لَذَّةٍ مَا تَدْعُوكَ
دَارِدِي قَابِ دَعْدِ كُرْدِ تَابِ بَانِ قَرْنِي أَلِ مَطْلُومِ
وَكَا بَنَ مَا سَجَرَ بَكْ مِنْهُ وَاجْعَلْنَا عِنْدَكَ مِنْ
دَانِدِ أَلِ مَارِ كَرَمِي حَاجِمِ بَنُو آدَرِ دَكِي مَارَا تَزْدَكِرُو أَرِ
التَّوَابِلِ الَّذِينَ أَوْجِبَتْ لَهُمْ مَحَنُكَ وَبَلَتْ
قَوِي كَسَدِ كَانِ أَتَانِ كَرِ دَاجِرِ كُرْدِي أَتَانِ لَرِ دَرِ شَتِي نُو وَبَدْرَفَتِ
مِنْهُمْ مَرَا حِجَّةً طَاعَتِكَ يَا عَدْلًا لِعَادِلِينَ
أَرِ أَتَانِ بَارِ أَتَانِ بَعَاغَتِ نُو أَتَانِ دَا كُورِ نِي دَا كُورِ
اللَّهُمَّ نَحْنُ وَزَعْنُ آبَائِنَا وَأُمَّهَاتِنَا وَأَهْلُ دِينِنَا
يَابِ دَرِ كَنَارِ أَرِ بَدْرَانِ مَا عَمَادَانِ مَا دَا هَلِ دِينِنَا
جَمِيعًا مِنْ سَلَفِ مِنْهُمْ وَمِنْ غَيْرِ إِلَى يَوْمِ
بِيهِ أَكْسِي كَمِ كَلِ شَدَانِ أَرِ بَانِ دَا زَانِ كَسِي كَمِ مَادِ أَكْسِي تَا دُرِ
الْقِيَمَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ بَيْنَا وَقَالَ لَهُ كَمَا
قِيَامَتِ يَابِ صَلَوَاتِ دَرِ بَرِ عَمِ بَعْدَتِ مَا دَا دُ حَاكِمِ
صَلَّيْتَ عَلَى مَلَا يَكُنْكَ الْمُقَرَّبِينَ وَصَلَّ عَلَيْهِ
صَلَوَاتِ دَادِي بَرِ فَوْسُكَ بَانِ تَزْدَكِرِ كُرْدِ نُو وَصَلَوَاتِ دَرِ
وَقَالَ لَهُ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى أَنْبِيَائِكَ لِرُسُلَاتٍ وَصَلَّ
دَا دُ حَاكِمِ صَلَوَاتِ دَادِي بَرِ شَدَرَانِ فَوْسَدِ دَرِ نُو وَصَلَوَاتِ دَرِ

إِلَيْهِ وَيَأْتِي لَاتُخَيِّبُ الْمُجْتَبِ عَلَيْهِ وَيَأْمَنُ

سوی او آید تا امید ندهد آنرا که در دعا خجسته کند و راه آن

لَاتُخَيِّبُهُ بِالزَّذَالَةِ عَلَيْهِ وَيَأْمَنُ لَا

روی باز ندهد بر ذلالت اهل ذلالت تا بدو دانی اند

يُسْخِرُ صَفِيرَ مَا يُخَفُّ بِهِ وَيَأْمَنُ يُشْكِرُ

صند ندارد که بگوید آنرا که خفته دهد بآن دانی اند شکری که

يُسَبِّحُ مَا يُعْمَلُ لَهُ وَيَأْمَنُ تُشْكِرُ عَلَى الْقَلِيلِ

و شکر آنرا که عمل می شود و دانی اند شکری که بر اندکی

و يُجَازِي عَلَيْهِ بِالْجَلِيلِ وَيَأْمَنُ يَنْتَفِعُ مِنْ

و پاداش دهد بآن بزرگی دانی اند نفعی که از آن می برد

دَنَامُهُ وَيَأْمَنُ يَنْتَفِعُ مِنْ نَفْسِهِ مَنْ أَدْنَى

نزدیک تر بدو و دانی اند نفعی که از خود می برد

عَنْهُ وَيَأْمَنُ لَا يَبْطُلُ بِالْبِعْمَةِ وَلَا يَنَادِرُ

از او دانی اند و بی نیکند بخت و ناله نبرد

بِالْقَمَةِ وَيَأْمَنُ يَسْمُرُ الْحَسَنَةَ حَتَّى يَنْتَمِيَهَا

بیکند دانی اند پیروارد سگی را تا بضمیمه آنرا

و يَتَجَاوَزُ عَنْ لِسَانِهِ حَتَّى يُعْفِيَهَا انْصَرَفَ

و در گذارد از دهان تا عفو کند آنرا و برگردد

لِلْأَمَالِ دُونَ مَدَى كَرَمِكَ بِالْحَاجَاتِ وَأَمْلَأَتْ

امیدها پیش غایت کرم تو بخواجها و پر بود

بِقَبْضِ يَدِكَ أَوْ عِيَةِ الطُّلُبَاتِ وَلَفْشَحَتْ

بیش خد تو چاهها جستها و از هم بشد

دُونَ بُلُوغِ نَعْتِكَ الصِّفَاتِ فَكُلُّ لُغَاوٍ إِلَى عَالِي
بیش از رسیدن به نعت تو صفات تو است هر کلماتی برداشته

فَوْقَ كُلِّ جِهَالٍ وَجَلَالِ الْأَمْرِ قَوْفٌ كُلِّ
بالا هر چه برداشته و تو را که بزرگتر از آن است

جَلَالِ كُلِّ خَلِيقٍ عِنْدَكَ صَغِيرٌ وَكُلِّ
بزرگتری هر چه بزرگتر تو خود است و هر

شَرِيفٍ فِي حَيْثُ شَرِّكَ حَقِيرٌ خَافَ
شریفه در هر بزرگتری تو خفیه تا اندرند

الْوَاظُونَ عَلَى أَعْيُنِكَ وَحَسْرًا لِمُعْرِضُونَ
اندگان بر هر چه تو در میان کار دارند بعضی گشتگان

إِلَيْكَ وَضَاعَ الْمَلُومُونَ إِلَيْكَ وَاجْتَدَبَ
بگویند را و کم شده و دانندگان بگویند و در خط اند

الْمُسْتَغْفِرُونَ إِلَيْكَ تَجَمُّعُ فَضْلِكَ يَا لَيْسَ مُقْبُوخَ
انان که نیکی جویند بگویند یکی جمع از فضل تو و تو که داده است

لِلزَّاعِمِينَ وَجُودَكَ مُبَاجٍ لِلشَّائِلِينَ وَالْمُحَاسِنُ
در غایت گشتگان وجود تو مباح است برای خواهندگان و مکاران

قَرِيبَةً مِنَ الْمُسْتَغْنِيَيْنِ لِيُخْبِتَ مِنْكَ الْأَمَلُونَ
نزدیک است از زیاد خواهان تا امید نشود از تو امید دارندگان

وَلَا تُخْفِقُ مِنْ عَطَاكَ الْمُتَعَرِّضُونَ وَلَوْ
و نه غنیمت نشود از عطا تو و لو که در معرض گشتگان بود

يُسْقَى بِمَقْمَرِكَ الْمُتَغَفِرُونَ رِزْقَكَ مُنْسَوِّطَ
بخش نشود بلیه تو امروزی خواهان روزگار که نترسد است

لَمْ يَنْجُ عَصَاكَ وَجَلْمَكَ مَجْرَمٌ لَمْ نَأْوِ
مناز که بازمان نکرده و گردباری تو روی گردانده است امرا که در غم خود گدازان
 عَادَتِكَ الْإِحْسَانُ إِلَى الْمُسِيئِينَ وَتَشْكِلُ الْإِبْقَاءُ
عادت تو بیکوی نمودن است با آنان که می گنند دست ابقا کردن است
 عَلَى الْمُعْتَدِينَ حَتَّى لَقَدْ عَوَّزْتَهُمْ أَنَا نَتَك
بدانان که از جد در گذارند تا تو رفتن ایشان را حلال تو
 عَنِ النِّزْوَعِ وَصَدَّ هُمُ امْتِهَالِكَ عَنِ الرِّجْحِ
از بازداشتن از گداز و بازداشت ایشان بعلت دادن تو از بازداشتن از
 وَأَيُّهَا يَا بَيْتَ بَهْمٍ لِنُصِوْا إِلَى أَمْرِكِ وَ
و ایها که روی با ایشان تا باز آید با فرمان تو
 أَمَهَلْتَهُمْ ثِقَةً بِدَوَامِ مَلِكِكَ مِنْ كَانِ
بعلت داری ایشانرا با سزاده بهمکن با دشمنی تو بهر که باشد
 مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ حَتَّى لَهْ بِهَا وَمِنْ كَانِ
از اهل سعادت حتی کردی او را با آن که سزاده باشد
 مِنْ أَهْلِ الشَّقَاوَةِ خَذَلْتَهُ لَهَا كَلْمَهُمْ
از اهل شقاوت روگردانی او را با آن که ایشان را
 صَائِرُونَ إِلَى جَلْمِكَ وَأُمُورُهُمْ آيِلَةٌ
گردیده اند به کلمه تو و کارهای ایشان بازداشت است
 إِلَى أَمْرِكَ لَمْ يَنْهَنْ عَلَى طَوْلٍ مَدْنَهُمْ
با فرمان تو نشت نباشد به دلاری بدقتشان
 سُلْطَانِكَ وَلَمْ تَنْجُضْ لِرَكِّ مُعَاجِلَتَهُمْ
با دشمنی تو و از حال نبندد اندک بهشتی ایشانرا گردان توانا

الاحول

جَحَّتْ وَبُرْهَانُكَ جَحَّتْ قَائِمَةٌ لَا تَبْدَحُصُ
جَحَّتْ وَبُرْهَانُكَ جَحَّتْ قَائِمَةٌ لَا تَبْدَحُصُ
وَسُلْطَانُكَ يَأْتِي لَا يَزُولُ فَالْوَيْلُ لِلدَّيْلَمِ
وَسُلْطَانُكَ يَأْتِي لَا يَزُولُ فَالْوَيْلُ لِلدَّيْلَمِ

الفاخرة

لَمَنْ بَجَعَ عَنْكَ فَالْحَبِيبَةُ الْخَالِدَةُ لِمَنْ خَابَ
لَمَنْ بَجَعَ عَنْكَ فَالْحَبِيبَةُ الْخَالِدَةُ لِمَنْ خَابَ
مِنْكَ فَالشَّقَاءُ الْأَشَقَى لِمَنْ غَتَرَ بِكَ
مِنْكَ فَالشَّقَاءُ الْأَشَقَى لِمَنْ غَتَرَ بِكَ

مَا أَكْثَرَ تَصَرُّفَهُ فِي عَذَابِكَ وَمَا أَطْوَلَ
مَا أَكْثَرَ تَصَرُّفَهُ فِي عَذَابِكَ وَمَا أَطْوَلَ
تَرَدُّدَهُ فِي عِقَابِكَ وَمَا أَبْعَدَ عَائِتَهُ مِنْ
تَرَدُّدَهُ فِي عِقَابِكَ وَمَا أَبْعَدَ عَائِتَهُ مِنْ

الْفَرَجِ وَمَا أَقْطَعَهُ مِنْ سَهْوَةِ الْخُرْجِ عَذْلًا
الْفَرَجِ وَمَا أَقْطَعَهُ مِنْ سَهْوَةِ الْخُرْجِ عَذْلًا
مِنْ قَضَائِكَ لِأَجْوَدِ قَبْلِهِ وَأَنْصَافٍ
مِنْ قَضَائِكَ لِأَجْوَدِ قَبْلِهِ وَأَنْصَافٍ

جَلَّتْ لَا تَجْنِفُ عَلَيْهِ وَكُنْ طَاهِرًا
جَلَّتْ لَا تَجْنِفُ عَلَيْهِ وَكُنْ طَاهِرًا
الْحُجَّ وَأَبْلَيْتَ بِالْإِعْذَارِ وَقَدْ تَقَدَّمْتَ
الْحُجَّ وَأَبْلَيْتَ بِالْإِعْذَارِ وَقَدْ تَقَدَّمْتَ

بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ

بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ

بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ
بِالْوَعْدِ وَتَلَطَّفْتَ فِي الشَّرِّ غَيْبٌ وَصَرَفٌ

الامثال

الْمَثَالِ وَأَطَلَّتْ إِلَيْهَا وَآخَرَتْ وَأَنْتَ

بمثلهایا و دراز کردی صفت دادن و باز بکاشی و تو

مُسْتَطِيعٌ لِلْمُعَاجَلَةِ وَتَأْتِيَتْ وَأَنْتَ مَلِيٌّ

توانایی بهیچ کردن تا و مدارا کردی و تو ایستاده

بِالْمُسَادَرَةِ لَمْ تَكُنْ أَنْتَ عَجْزًا وَلَا أَمَهَالَكْ

بیخاص کردن بنزد مدارا نکردی از عجز و نه صفت دادن تو

وَضَبًا وَلَا أَمْسَاكَ غَفْلَةً وَلَا أَنْفَارًا

از پستی و نه باز کردی تو از غفلت و نه انفجار تو

مَدَانًا بَلْ لَتَكُونَنَّ جَحِيثٌ أَبْلَغُ وَكَرُمٌ أَمَلَكْ

از مدارایی نه که تا باشد جحش تو بیعت تو و کرم تو که ملالت

وَإِحْسَانُكَ أَوْفَى وَنِعْمَتُكَ أَلَمُ كَيْفَ ذَلِكَ

و نیکی تو برتر و نعمت تو تا آخر این همه

كَانَ وَلَمْ يَزَلْ وَهُوَ كَائِنٌ وَلَا يَزَالُ

بود و نه همیشه بوده است و تو باشد همیشه و احدی

جَحِيثٌ أَحَدٌ مِنْ أَنْ تُوصَفَ بِكُلِّهَا وَجَحِيثٌ

جحش تو بزرگ تر است از آن که صفت کنند همه آن و بزرگی تو

أَزْجَعُ مِنْ أَنْ تُحَدَّ بِكُنْهٍ وَنِعْمَتُكَ أَكْثَرُ

غنیتر است از آن که حد دهند بغایت او و نعمت تو بیشتر است

مِنْ أَنْ تُحْصَى بِأَسْرَافِ وَإِحْسَانُكَ أَكْثَرُ

از آن که شمارند بسخاوت و نیکی تو بسیار تر است

مِنْ أَنْ يُسْكَرَ عَلَيْهِ أَقْلُهُ وَقَدْ قَصُرَ

از آن که شکر کند بر کمزاری او و باز داشت

بسم الله الرحمن الرحيم

بِتِ السَّلَوتِ عَنْ تَحْمِيدِكَ وَقَضَائِكَ

ما خاموشی از بزرگی گشتن تو و غایت من
الاققرار بالجسور لا رغبة يا الهي عنه بل

اقرار دادنت بدوامدگی نه و غایت کردن است ای خدای من اذنان بدم
عجزاً فها أنا ذا يا الهي أو مَك بالوفا دة

عجز است ای بیکم هان ای خدای من قصد تو کنم بحاجت
وَأَسْأَلُكَ خَيْرَ الزَّكَاةِ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

و من خاتم ان تو بیکم دعا باری
وَالِهِ وَاسْمِعْ لِحَوَائِي وَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَلَا

وال را و بشنود باز من و اجابت کن دعای من
خَتَمِ شَهْرِي وَيَوْمِي خَيْرِي وَلِحَبِيْبِي

ختم کن ماه من و در روز من بنیابندی من و باز من در روز
بِالتَّوَكُّلِ مَسْأَلَتِي وَأَكْرَمِ مَنْ عِنْدَكَ

بورد کردن درخواست من و کرامت من از تو
مُصْرَفِي يَا لَكَ مُنْقَلَبِي أَنْتَ غَيْرُ ضَائِقٍ

باز کردن من بوی رفتن باز گشتن من که تو جز شک گسید
لَا تُرِيدُ وَلَا عَاجِزٌ عَمَّا تَسْأَلُ وَأَنْتَ عَلَيَّ كُلِّ

ای ماهر ای و عاجز کن از ای خواهی و تو بر من
شَيْءٍ قَدِيرٌ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

چیز تو قاتل و نیست قوه مگر بخدای بر داسته و بزرگوار
وَكَانَ مِنْ عَافِيَةٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْمَ عَرَفَةَ

و از دعا او و روز اسلام ادر روز عرفه

بسم الله الرحمن الرحيم

لِلْحَمْدِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ

ساز خدا را پروردگار جهانان یارب اثبات ستاین

بِدِيْعِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ذَا الْجَلَالِ وَ

پدیدآورنده آسمانها و زمینها علانند بزرگداری و

الْكَرَامِ رَبِّ الْأَرْبابِ قُلْ لَهُ كُلُّ مَالٍ

کرمی پروردگار پروردگاران و مددک مدد ادا بندگی کند

وَخَالِقِ كُلِّ مَخْلُوقٍ وَوَارِثِ كُلِّ شَيْءٍ

دافرشته هر چه از پدیدها و میراث گیرنده همه چیزها

لَيْسَ كَمِثْلِكَ شَيْءٌ وَلَا يُعْرَبُ عَلَيْكَ عِلْمٌ

نیست مانند تو چیزی و در درشتی از تو دانستن

شَيْءٌ قَائِمٌ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ وَأَنْتَ عَلَيَّ

چیزی در همه چیزها و بر هر چیزی و تو بر من

كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ أَنْتَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا

همه چیزها توانایی تو خدایی آنکه نیست خدای مگر

أَنْتَ الْوَاحِدُ الْمَوْجِدُ الْفَرْدُ الْمُنْفَرِدُ

تو یکی تنها پستی شکیان است اجتنایی

وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْكَرِيمُ الْمُكَرَّمُ

و تو ان خدای دینیت مع جلال مکرر کریم متما کرمی

الْعَظِيمُ الْمُعْظَمُ الْكَبِيرُ الْمُكَبَّرُ وَأَنْتَ اللَّهُ

بر بزرگوار تنها بزرگی بزرگی بزرگی گداز و تو خدایی

يَا إِلَهَ إِلَهٍ أَنْتَ الْعَلِيُّ الْمُتَعَالَى الشَّهِيدُ الْمَجَانِ

بهشت ظاهر جزا از تو تو علیک تنها شهادت سخت عفو بهشت

وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ الْعَلِيمُ
وَرَبِّ هَذِهِ خَدَايَ كَمَا تَقَرُّ بِحَسْبِهِ مَهَانِي دَانَايَ
الْجَبِيمُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الشَّيْخُ الْبَاهِي
دُرُوسَتِ كَادَ وَتَرَى خَدَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ شَفَايَ
أَفْقِدُ الْخَيْرَ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْكَبِيرُ
دِيرِيهِ أَكَايَ وَتَرَى هَذَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ بَرْدِي
الْمُكْبَرُ الْكَرِيمُ الْكَرِيمُ الدَّائِمُ الْأَدْوَمُ وَأَنْتَ
بَزْدَكُنْ كَرِيمُ كَرِيمُ تَرَى كَرِيمُ تَرَى بَعِثُهُ دَوْنِي
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَوَّلُ قُلْ كُلُّ شَيْءٍ وَالْآخِرُ
خَدَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ أَوَّلُ بَيْنَ الْبَسْمِ جَدِّ وَآخِرُ
بَعْدَ كُلِّ شَيْءٍ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَوَّلُ
نَبِيَّ الْأَوَّلِ جَدِّ وَتَرَى هَذَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ أَوَّلُ
قُلْ كُلِّ جَدِّ وَالْآخِرُ بَعْدَ كُلِّ عَدَدٍ وَأَنْتَ
مَنْ يَسْتِ كَرِيمُ وَآخِرُ بَسْمِ شَارُ وَتَرَى
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الدَّائِمُ فِي عُلُوِّهِ الْعَالِي
خَدَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ تَزِدُّكَ دَرِ بَلَدِيْنَ بَلَدِيْ
فِي دُنُوِّهِ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ ذُو الْبَهَارِ
دَرِ تَزِدُّكَ وَتَرَى خَدَايَ نَسْتِ هَذَايَ كُونُ مَادِدِيْ مَادِدِيْ
وَالْحَمْدُ وَالْكَرِيمُ وَالْحَمْدُ وَأَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ
وَزِدُّكَ وَتَزِدُّكَ وَتَرَى وَتَرَى هَذَايَ نَسْتِ هَذَايَ
إِلَّا أَنْتَ أَنْشَأَ الْأَشْيَاءَ مِنْ غَيْرِ شَيْخٍ وَصَوْرَةٍ
مَكُونُ بَرْدِ أوردی چیز عطا کنه اعلی و حور و کردی

مَا صَوَّرْتَ مِنْ غَيْرِ مِثَالٍ وَأَبْدَعْتَ الْمُسْتَدْعَاتِ
 ای صورت کردی از غیر مثال و وزیران آوردی چیزهایی که
 بلاما اجتهاد انت الذی قلل رب کل شیء تقدیرا
 بی کسی بآنت شدن نه امکانی که اندازه کردی همه چیزها اندازه کردی
 وَبَسَّرْتَ كُلَّ شَيْءٍ تَقْسِيرًا وَذَبَرْتَ مَا دُوِيَكَ
 و آسان کردی هر چیزی را آسان گردنی و تدبیر کردی ای غیر قرات
 تَبَّ بَعْدًا أَنْتَ الذِّیْ لَمْ یُعْنِكْ عَلَى خَلْقِکَ شَرٌّ
 تدبیر گردنی توبی اندر باری نکردنا بر ازین تو مبارکی
 وَلَمْ یُوَازِکْ فِی أَمْرِکَ وَزِیْرٌ وَلَمْ یُحْنِ
 و بیم نشینی نکرد تو در زمان تو وزیر و سازد تو
 لَكَ مُشَابَهٌ وَلَا نَطِیرُ أَنْتَ الذِّیْ أَرَدْتَ
 تما مانند و نه متانی تو اندر است خواستی
 فَكَانَ جَمًّا مَا أَرَدْتَ وَقَضَيْتَ فَكَانَ
 نبود واجب ای خواستی و مکرماندی و داد
 عَدْلًا مَا قَضَيْتَ وَحَكَمْتَ فَكَانَ نَصْفًا مَا
 داد ای مکنارده لرحم و مکر کردی داد ایضاً ای
 حَكَمْتَ أَنْتَ الذِّیْ لَا یُجُوزُ مَكَاتٌ وَلَمْ یَقُمْ
 حکم کردی تو آنکه که کرد تو در سائر جای و نیابت
 لِسُلْطَانِکَ سُلْطَاتٌ وَلَمْ یُعْکَ بَرَهَانٌ وَلَا
 سلطانان سلطان در نمایند حق برهان و نه
 بَنَاتٌ أَنْتَ الذِّیْ أَحْصَيْتَ كُلَّ شَيْءٍ عَدْدًا
 بنات تو آنکه که بشودی هر چیزی از نو تا نو

وَجَعَلْتَ لِكُلِّ شَيْءٍ أَمْدًا وَقَدْ رُتَّ عَلَى شَيْءٍ

دیگری بد چیز دیگر را فانی و اندازه کردی هر چیزی را

تَقْدِيرًا أَنْتَ الَّذِي تَصْرِفُ الْأَوْهَامَ عَنْ ذَاتِكَ

اندازه کردی تری آنکه گونا گونا واهام از ذاتت

وَعَجَزْتَ لَهَا نَهَامَ عَنْ كَيْفِيَّتِكَ وَلَمْ تَنْدِرْ رَكِبَ

دور ماندی آنها از چگونگی تو و دیبا بد

الْأَبْصَارَ مَوْضِعَ أَيْتِيَّتِكَ أَنْتَ الَّذِي لَا يَجِدُ قُلُوبَ

چنها جایگاه بودند قلوبی که ترا حد نهند تا تو

مَجْدُودًا وَلَا تَمُتُ تَكُونُ مَوْجُودًا وَلَمْ تَكُنْ

مجدود باشی و مانندت نکونند تا تو موجود باشی و از تو نژاده است

تَكُونُ مَوْجُودًا أَنْتَ الَّذِي لَا ضِدَّ مَعَكَ

تا تو نژاده باشی تو ای که محتایست - تا تو

تَبَعًا لَكَ وَلَمْ يَكُنْ لَكَ مُكَاتِرٌ وَلَا نَدْلَكُ

تا او دشمنی کند و نمی تنگ نیست تا تا او نخر کند و محتایست ترا

تَبَعًا رَضِكَ أَنْتَ الَّذِي اسْتَبْعَ وَأَخْتَرَعَ

تا با تو نزاری کند تو آنکه زیور را آورد و دید کرد

وَأَسْتَجَدَّ وَأَبْدَعَ وَأَجَسَّ صُبْعَ مَاصِبَعٍ

و زود بد کرد و اسطاع کرد و نگر کرد کدو دار ای که کرد

سَبَّحَانِكَ مَا أَحَبَّ شَابِكُ وَأَسْنَانِي الْأَمَازِ

یا کافو چه بزرگ است کار تو وجه طندت در باها

مَكَانِكَ وَأَصْدَعَ بِالْحَقِّ نُهُ هَائِكَ سَبَّحَانِكَ

حال تو وجه روشن است حق برهان تو یا کافو

این

لَطِيفٌ مَا أَلْفَطْتَ وَرَوِّفٌ مَا أَرْوَّفْتَ وَحَكِيمٌ
 نَزَّاهٌ مَا نَزَّاهُ ^{نه} دهر بانی ^{چه} دهر بانی ^{دانا} تو
 مَا أَعْرَفَكَ سُبْحَانَكَ مِنْ مَلِكٍ مَا أَمْنَعَكَ
^{چه} شناسایی ^{نه} بالائی ^{چه} دوری ^{که} فراق کسی ^{که} بنا ^{نا} دست ^{بهر} ^{بالائی}
 فَجَوَادٌ مَا أَوْسَعَكَ وَكَرِيمٌ مَا أَرْفَعَكَ سُبْحَانَكَ
 و محبت ^{که} چه بیادست ^و عطا ^و برداشت ^{که} چه برداشت ^{نه} ^{بالائی}
 بَسْطْتَ بِالْخَيْرَاتِ يَدَكَ وَعَرَفْتَ الْهَدَاةَ
 بکشد ^{دست} ^{بیکها} ^{دست} ^و شناسایی ^{دست} ^{دانه} ^{بانت}
 مِنْ عَبْدِكَ ثُمَّ التَّمَسَّكَ لِلدِّينِ أَوْ دُنْيَا
 از ^{بند} ^{نه} ^{بسی} ^{که} ^{التماس} ^{کرد} ^{از} ^{دین} ^{مرد} ^{دین} ^{یا} ^{دینا}
 وَجَدَكَ سُبْحَانَكَ خَضَعُ لَكَ مِنْ جُرْأَتِي فِي
 بیانت ^{نه} ^{بالائی} ^و ^{دین} ^{کرد} ^{نه} ^{که} ^{بخت} ^{دور}
 عَلِمْتُ وَخَشَعُ لِعِظْمَتِكَ مَا دُونَ عَرْشِكَ
 علم ^{دور} ^{سکای} ^{کرد} ^{بزرگ} ^{نه} ^{ای} ^{دور} ^{عروش} ^{فراست}
 وَأَنْقَادٌ لِلتَّسْلِيمِ كُلِّ خَلْقِكَ سُبْحَانَكَ لَا تُحِشُّ
 و کردن ^{نه} ^{بر} ^{تسلیم} ^{کردن} ^{نه} ^{کلن} ^{نه} ^{بالائی} ^{فادست} ^{دعوت} ^{نه}
 وَلَا تُحِشُّ وَلَا تُهَمُّ وَلَا تُكَادُ وَلَا تَارِضُ
 دور ^{چنین} ^{نیستی} ^{دور} ^{پس} ^{نه} ^{با} ^{تو} ^{کنند} ^و ^{تار} ^{نه} ^{مکنند}
 وَلَا تُخَاطَبُ وَلَا تُعَالَبُ وَلَا تُنَاجَى وَلَا تُهَانُ
 دار ^{کرد} ^{نه} ^{در} ^{باید} ^و ^{بزرگ} ^{نه} ^{مکنند} ^و ^{تار} ^{نه} ^{مکنند} ^و ^{تار} ^{نه} ^{مکنند}
 وَلَا تُهَادَى وَلَا تُهَارَى وَلَا تُهَادَى وَلَا تُهَارَى
 و ^{بزرگ} ^{نه} ^{مکنند} ^و ^{تار} ^{نه} ^{مکنند} ^و ^{تار} ^{نه} ^{مکنند}

سُبْحَانَكَ سَبِيلَكَ جَدُّ وَأَمْرَكَ رَشْدٌ وَأَنْتَ

یا کائنات دانه تو دوشن است و کاد تو دایست است و تو

جَتِّ صَمَدٌ سُبْحَانَكَ قَوْلُكَ جَلَمٌ وَقَضَاؤُكَ

دنده بناء نیازندان یا کائنات کفشار تو درست است و قضا تو

جَزْمٌ وَإِذَا دَتُّكَ عِزُّكَ سُبْحَانَكَ لَا رَأَى

ظاهر است و ادوات تو برده است یا کائنات بازگردانده است

لِشَيْئِكَ وَلَا مَبْدَأَ لِكَلِمَاتِكَ سُبْحَانَكَ بَاهِرٌ

بد خاست ترا و بدل کسده نیست مرکبات ترا یا کائنات دوشن

الْآيَاتِ فَاطِرُ السَّمَوَاتِ بَارِكُ الشَّمَاكِ

آیات تو ازیننده اسمها ازیننده جاذبان

لَكَ الْحَمْدُ جَمْدٌ يَدٌ وَمُبْدِئٌ وَآمِنٌ وَلَكَ

بد خاسته شایب شایب که مبدی باشد و امنی تو و تراست

الْحَمْدُ جَمْدٌ خَالِدٌ أَبْقَمْتُكَ وَلَكَ الْحَمْدُ جَمْدٌ

خلایب شایب جاد و ابر بقی تو و تراست شایب شایب

يَزِيدُ عَلَى رِصَاكَ وَلَكَ الْحَمْدُ جَمْدٌ يُوَازِي

که بقیه بر خندوی تو و تراست شایب شایب که موازی

صُنْعِكَ وَلَكَ الْحَمْدُ جَمْدٌ مَعَ جَمْدٍ كُلِّ جَامِدٍ

با کردی تو و ذات شایب شایب با شایب بی شایب

وَشُكْرًا يَقْصُرُ عَنْهُ شُكْرُكَ شَاكِرُ جَمْدٍ

و شکر که کوتاه شود از تو شکر شکر کننده شود

لَا يَنْبَغِي إِلَّا لَكَ وَلَا يَنْقَرِبُ بِهِ إِلَّا إِلَيْكَ

که نمزدد شد ترا و نزدیک نمی شود بآن مگر بسوی تو

جَمْدًا

وَلَا يَنْبَغِي إِلَّا لَكَ وَلَا يَنْقَرِبُ بِهِ إِلَّا إِلَيْكَ

جمله ساسی

يُؤْتِنَا بِهٖ اَوَّلَ وَيُسْتَكْبِرُ بِهٖ دَوَامُ

که همیشه خواهد داد اول را ^{دور خواهد بود} و در دوام ^{مستدام} است
الْاٰخِرِ جَمَدًا اَيْتَضَاعِفُ عَلٰى كُرُوْرٍ اِلَّا مِنْهُ

آخر را ^{سیاسی} که دو تا می باشد ^{بر کردن} روزگار
و یترایک اضعا فاما مترادفة جملا يعجز عن

ولی افزاید دو تا ها از پس یکدیگر ^{تا این که عاجز شود از}
احصایه الحفظه و یزید علی ما اخصته فی

شودن آن دشمنان نگاه بان و بیناید ^{بر آنچه} پیروزه اند ^{در}
غناک الکثبة جمدا یواز ن عرشک المجد

کتاب تو ^{دشمنان} فرسود ^{سیاسی} که هم شکو که ^{با عرش} و در کون تو
و یعادک کرشیک الرفع جمدا یعطک لدیک

و هم بتکی که ^{با کون} تو داشته ^{سیاسی} که نام باشد ^{نزدیک}
ثوابه و یستغرف کل جزاء جزاؤه جمدا

پادشاه از ^{و غرض} یکدیگر ^{هر پادشاهی را} پادشاهی ^{سیاسی} که
ظاهره و فوق لباطنه و باطنه و فوق لصدق

ظاهر او ^{و معانی} باطنی باشد ^{و ممکن او} و معانی ^{و معانی}
النیة فیہ جملا لم یجدک خلق مثله ولا یعرف

نیت را ^{دور} ^{سیاسی} که ستاین ^{نکردن} از ^{پادشاهان} و نشاند
أجد سواک فضله جملا یحان من احتهد فی

که ^{چنانچه} تو ^{نقل} از ^{سیاسی} که یاری ^{دهد} کسی را که بگوید در
تعطیده و یوئیک من اعرف من عا هو

خارج آن ^{دور} ^{دهد} کسی را که ^{نمک} تمام ^{کار}

تَجِدُهُ جَمَلًا خَلَقَ جَمِيعَ مَا خَلَقْتَ مِنَ الْجَمَلِ
 حَبِطَانِ اَنْ سَابِحِي كَمَا تَسْبِيحُ مَعَهُ اَوْ اَوْفِدِي اَنْ سَابِحِي
 وَتَنْتَضِمُ مَا اَنْتَ خَالِقُهُ مِنْ بَعْدِ جَمَلِ الْاَحْمَدِ
 ودرهم بنهد اِذَا تَوَضَّعْتَ اَوْفِدِي مِنْ اَرْضِ سَابِحِي كَمَا تَسْبِيحُ
 اقْرُبِ اِلَيَّ قَوْلِكَ مِنْهُ وَلَا اَحْمَدُ مِمَّنْ كُنْزُكَ
 نزد دگر تو بگفتار تو اِذَا تَوَضَّعْتَ كَمَا تَسْبِيحُ مَعَهُ اَوْفِدِي اَنْ سَابِحِي
 بِهِ جَمَلُكَ يُوجِبُ لَكَ الْمَزِيدَ لَوْ قُوْرَةٌ
 مان جلدی که واجب کنی بگویم تو اِذَا تَوَضَّعْتَ بِنَادِ اَوْفِدِي
 وَتَوَلَّهِ بِزَيْدٍ بَعْدَ مَزِيدٍ طَوْلًا مِنْكَ جَمَلًا
 وپسیندی بفرزیدی بنی اند اِذَا تَوَضَّعْتَ تَعْلَمُ اِذَا تَوَضَّعْتَ
 كَمَا حَبِبَ لَكَرَمِ وَجْهِكَ وَتَقَابَلْ عِرْجَالُكَ
 چنانکه واجب کند کرم روی تو وپسیندی که عِرْجَالُكَ بزرگی بزرگ
 رَبِّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الْمُسْتَحِبِّ الْمُطَهَّرِ
 یارب صلوات ده بر محمد و آل او که برگزیده و پاکیزه
 الْمَكْرَمِ الْمُقَرَّبِ أَفْضَلُ صَلَوَاتِكَ وَفَارُكَ
 گرامی داشته نزد دگر کرده همان فاضلترین صلوات تو و فرارکن
 عَلَيْهِ اَلَمْ يَرْحَمْكَ وَرَحِمَ عَلَيْهِ اَمْسِجْ
 بود تمام توین بر گشت تو رحمت کن بود مودود دار توین
 رَحِمَايَكَ رَبِّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوَةٌ
 رحمتها تو یارب صلوات ده بر محمد و آل او صلواتی
 ذَارِكِيَّةٌ لَا تَكُونُ صَلَوَةٌ اَزْكَى مِنْهَا فَصَلِّ
 باینکه که بماند صلواتی باینکه تو از آن و صلوات ده
 علیه

عَلَيْهِ وَآلِهِ صَلَوةٌ نَامِيَّةٌ لَا تَكُونُ صَلَوةً أَلْمِي

بود در بار او صلواتی نماید که نیاید صلواتی فرایند

مِنْهَا وَصَلَّ عَلَيْهِ وَآلِهِ صَلَوةٌ رَاضِيَةٌ لَا تَكُونُ

ازان و صلوات ده بود در بار او صلواتی پسندید که نیاید

صَلَوةٌ قَوَّيْهَا رَبُّ صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

صلواتی یا از ان یا از صلوات ده بود بر محمد و آل او

صَلَوةٌ تَرْضِيهِ وَ تَرْضِيكَ عَلَى رِضَاهُ فَصَلِّ

صلواتی که بخشنود کند او را و پسنداید بر خشنودی او صلوات ده

عَلَيْهِ وَآلِهِ صَلَوةٌ يُفَضِّلُكَ وَ تَرْضِيكَ عَلَى رِضَا

بود در بار او صلواتی که بخشنود کند او را و پسنداید بر خشنودی او

لَهُ وَصَلَّ عَلَيْهِ وَآلِهِ صَلَوةٌ لَا تَرْضِيكَ لَهُ إِلَّا

او را و صلوات ده بود در بار او صلواتی که نماند بر خشنودی او را

بِهَا وَلَا تَرْضِي غَيْرَهُ أَهْلًا لَهَا رَبُّ صَلَّ عَلَى

بان و نه بینی خدا او را اهل ان یا از صلوات ده بود

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوةٌ تُجَاوِزُ رِضْوَانَكَ وَيُتِمُّكَ

چند در بار او صلواتی که بگذرد از خشنودی تو و بپسندد

اِتِّصَالَهَا بِسَقَائِكَ فَلَا تُفَقُّ كَيْلًا تُفَقُّ

پوسته آن را بپسندد تو و بپسندد چنانکه بپسندد

كُلَّمَا تَكَلَّمَ رَبُّ صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوةٌ

کلمات تو یا از صلوات ده بود بر محمد و آل او صلواتی که

تُشْطِطُ صَلَوَاتُ فَلَئِنَّكَ وَ أُنْبِيَاكَ وَ رُسُلَكَ

پسندد یا صلواتی که در میان تو و پیغمبران تو و رسولان تو

وَأَمِلْ طَاعَتَكَ وَتَشْمِكْ عَلَى صَلَوَاتِ عِبَادِكَ

وامل طاعت تو - شمر و گردانید - بر - صلوات - عباد تو

مِنْ جَنَّتِكَ وَأَنْفِسْ وَأَمِلْ إِحَابَتَكَ وَ

از - برنج - تو - دادی تو - وامل احابت تو

يَجْتَمِعُ عَلَى صَلَوةٍ كُلِّ مَنْ ذَرَأَتْ وَبَرَاتِ

گرد آید - بر - صلوات - من - که - آفریده و

مِنْ أَصْنَانِ خَلْقِكَ رَبِّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

از - بکران - بر - خلق تو - طلب - صلوات و - بر

وَأَلِهِ صَلَوةٌ يَحِيطُ بِكُلِّ صَلَوةٍ سَالِفَةٍ وَمُسَائِرَةٍ

والت - او - صلواتی - که - گردد در پاید - بر - صلواتی - گذشته و آینده

صَلَّيْتَ عَلَيْهِ وَأَلِهِ لَكَ وَلَمْ تَدُونَكَ وَتَشْفِ

صلوات - دادی بر او - و اهل او - صلوات - و مرکب - و آنکه در - ثواب و انکار تو

مَعَ ذَلِكَ صَلَوَاتِ تَصَاعِفُ مَعَهَا لَكَ الصَّلَاةُ

با آن - صلواتی - که - در نماز - با آن - این صلوات را

عِنْدَهَا وَتَزِيدُ طَاعَتَكَ كَرُوبِ الْأَيَّامِ زِيَادَةً فِي

نزدیکان و بفرزانی آن - بر - گردی - و روزگار - زیادت در

تَصَاعِفُ لَا يَعْذُهَا غَيْرُكَ رَبِّ صَلِّ عَلَى

در نماز - گردی - که - بنمازد - اما - جز تو - طلب - صلوات و

أَطْلَبُ أَهْلَ بَيْتِهِ الَّذِينَ اخْتَرْتَهُمْ لَا مَرْكَ

با کز آن - اهل - بیت - او - آنکه - اختیار کردی - اما - مرقی

وَجَلَسْتَهُمْ خَرْنَةُ عِلْمِكَ وَحَقِظَةُ دِينِكَ

گردد اینان را - خرد دان علم تو - و نگاه - با آن - دین تو

و خطاگر

الطاب

وَجَلَّالًا كَفِيتَ أَنْ تُصَلِّىَ وَحُجَّاجٌ عَلَى عِبَادِكَ
وَحُجَّاجَانِ دَرِ زَمِينِ نَرِ وَحُجَّانِ نَرِ بِرِ بَرِ بَرِ بَرِ
وَطَهَّرْتَهُمْ مِنَ الرِّجْسِ وَالذَّنْبِ طَهَّرْتَهُمْ
دَمَ نَدَوِ اِبْنَانِ اَزْ بِلَسَتِ وَجَرِ بَاكَرِ دَرِ
بَارَا دَرِ تَكْ قَجَلْتَهُمَا لَوْ سَيَّلَهُ اِلَيْكَ وَالْمَالُ
نَحَاسَتِ نَرِ دَرِ دَرِ اِثَانِ دَسَلَتِ بَرِ نَرِ دَمَ هَا
اِلَى جَنَّتِكَ رَبِّ صَلِّ عَلَيْهِمْ صَلَوةً تُجْزِلُهُمْ
بِهَشْتِ نَرِ بَابِ صَلَواتِ دَهْ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
بِهَامِ نَرِ بَحَلَّتِكَ قَلَمَاتِكَ وَتَحَلَّتْ لَهُمْ بِهَا
بَانِ اَزْ عَطَا نَرِ دَرِ كَرَامَتِ نَرِ دَكَايَكِ بَرِ اِثَانِ بَرِ
اِلَى سَبَابِ عَطَايَاكَ وَتَوَلَّيْتَكَ وَتَوَقَّرَ عَلَيْهِمْ
بَلَسَتِ اِنْدِ عَطَا نَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ
الْحُطَّ مِنْ عَوَالِيكَ وَتَوَلَّيْتَكَ رَبِّ صَلِّ عَلَيْهِ
بِهَرِ اَزْ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ دَرِ
عَلَيْهِمْ صَلَوةً لَا اَمَلَ فِي اَوَّلِهَا وَلَا غَايَةَ
دَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
لَا اَمَلَ هَا وَلَا نَهَايَةَ لِاخِرِهَا رَبِّ صَلِّ
عَلَيْهِمْ اِنَا دَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
عَلَيْهِمْ زَنَّةً عَزْشَكَ وَمَادُونَهُ وَمَلَا رَ
بَلَسَتِ اِنْدِ عَطَا نَرِ دَرِ دَرِ دَرِ Dَرِ Dَرِ Dَرِ
سَمَوَاتِكَ وَمَا قُوَّتُهُنَّ وَغَدَا رَحِيمِكَ
اِسْمَاءِ نَرِ دَرِ دَرِ اِسْمَاءِ نَرِ دَرِ Dَرِ Dَرِ Dَرِ

وَمَا تَجْتَهُنَّ وَمَا يَنْتَهُنَّ صَلَوةٌ يُقَرَّنُهُنَّ مُنْكَ

دوای در برانت دای در میان امان و زین است صلواتی که نزد یکدیگر ایشان را
زلفی و تگونی کف و لهم رضى متصلة

نزدیکی و باشد ترا و ایشان خندونی بدو
مَطَائِرُهُنَّ أَبَدًا اللَّهُمَّ إِنَّكَ آتَتْ دَنِكَ

مانند چهار آن همیشه یارب تو روز بدار دل دین ترا
فِي كُلِّ آوَانٍ بِأَمَامٍ مِنْهُمْ أَقَمْتَهُ جَمَلًا بَعْدَ

در هر روز بگاید با ما حق از شان که بیای کرده او را بسوی مدکان
وَمَا زِلْنَا بِلَا دِكْ بَعْدَانٍ وَصَلَتْ جَمَلُهُ

و شان را حق که دینش هادو بی از آن که سوخته رسی او
وَجَبَلِكْ وَجَعَلْتَهُ الذَّرِيعَةَ إِلَى رِضْوَانِكَ

سوی تو و کرده او را دست او را بسوی خندون تو
وَأَفَرَضْتَ طَاعَتَهُ وَجَدَرْتَ مَعْصِيَتَهُ

و فریضه کرده طاعت او و پدر فرموده از معصیت او
وَأَمَرْتُ بِأَمْتَالِ أَمْرِهِ وَإِلَافَتِهَا عِنْدَ

و فرموده دوش گرفتن فرمان او و باز استادن او از آنجا که
نَهِيهِ وَإِنْ لَا يَتَقَدَّمُ مَعَهُ مُتَقَدِّمٌ وَلَا يَتَأَخَّرُ

باز دارد دوش او پیش او پیش برونه و باز می نهد
عِنْدَهُ مُتَأَخِّرٌ فَهُوَ عِصْمَةُ اللَّائِنَاتِ وَلَهُنَّ

او را باین استاده بی او است دست او که نهاده با او دهند و نهاده دهند
الْمُؤْمِنَاتِ وَعِزَّةُ الْمُسْتَمْلِكِينَ وَنَهَى الْعَالَمِينَ

مومنان دشت آور دست درو زندگان دراه گشت عالمان

اللَّهُمَّ

اَللّٰهُمَّ فَاَوْزِعْ وَلَيْكَ شُكْرُ مَا اَنْصَحْتُ بِهِ
بَارِئٌ دَرْدِل مَانَك دَرْدِل مَانَك دَرْدِل مَانَك
عَلَيْهِ قَاوَرِغْنَا مِثْلَهُ فِيهِ وَآتِهِ مِنْ لَدُنْكَ

مَدَد دَرْدِل مَانَك مَانَك دَرْدِل مَانَك دَرْدِل مَانَك
سُلْطَانًا نَصِيرًا وَافْخِ لَهُ قَتَايَسِيرًا وَاعِنهُ بِرُكْبَتِكَ الْاَعَزَّ وَامْدَدْهُ

بَادشاهي نصره ديشه و گمان او را فسخي آسان و ياري او را برين عزم و جندك
لَا اَعْلَبَ وَاشْدُدْ اَلَدَّةَ وَفِوَعَصْبَهُ الْاَوْعَزَّ بِنَصْرَتِكَ

بغالب تر و سخت کن پشت او و قوي کن بازوي او و عزت تر
و امدد ده بجنب كل الاغلب و ناعه تعينك و

و مدد كن او را بلكرتو كه غالب ترست و نگاه دار او را بحكم تو
حَقَّهُ بِحِفْظِكَ وَانْصُرْهُ بِمَلَأَيْكَ قَاوَمْتَهُ كَيْفَاكَ

و كمك او دماي نگاه دانيش تو و ياري ده او را بقرمستان و دماي دار او و كمكش
وَاجْدُودَكَ وَشَرِيعَتَكَ وَشَيْءَ رَسُولِكَ

و حقه او تو و شريعت او تو و شيوه او رسول تو
صَلَوَاتُكَ اَللّٰهُمَّ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَاجْتِبِ بِهِ مَا اَمَانَةٌ

درود تو يا رب بر واد و اولاد و زنده يادان بدواع پيرانيه
الْمُتَالِفُونَ مِنْ مَعَالِمِ دِينِكَ وَاجْلِبْ بِهِ صَلَاةَ

طالمان از نشانها دين تو و دوش باز كن باو و نگاه
الْحُورِ عَيْنِ طَرِيفِكَ قَابِلِ الصَّدَادِ عَنْ

بينادي از راه تو و دهك كن باو و صداكاران را از
سَبِيلِكَ قَاذِلْ بِهِ التَّائِبِينَ عَنْ صِرَاطِكَ وَاصْحَقْ

راه تو و هماركن باو بر سر تو دكانا از راه تو و نيبك

بِهِ بَعَاةٌ قُضِيَكَ عَوَجًا وَالْأَنْبَاءُ جَانِبُهُ لَمْ يَفْرِ لِيَاكُ
 باد بود و بدگان راه داشت فرا بگذرد و نرم کن جانب او ملک دوستان فر
 وَابْسُطِيكَ لَعَلِّي أَعْلَايَكَ وَهَبْ لَنَا دَارَ قَبْتِهِ
 و گستر دست تو بر دشمنان تو و بخش ما را مهربانی او
 وَارْحَمْنَاهُ وَارْحَمْنَا لَهُ وَارْحَمْنَا لَهُ وَارْحَمْنَا لَهُ
 در رحمت او و شفقت او و اوردن او بر منی امام را و کن ما را اوردن مشورتگان
 مَطِيعَاتٍ وَفَتْ رِضَا سَاعِيَةٍ وَآلِي نُصْرِهِ
 فرمان برداران و دور رضا او سعی کنندگان و ساری کردن او
 وَالْمَلَاحِظَةُ عَنْهُ مُتَلَفِيَةٍ وَآلِي رَسُولِكَ
 و دغ کردن از او باز گردیده گان و موی رسول تو
 صَلَوَاتُكَ اللَّهُمَّ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِكَ لَكَ مُقَرَّبِينَ
 صلوات تو یا رب انور باد و نور آید و بان نزدیکی جویدگان
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَقْوَمِهَا لِمُعْتَرِفَاتٍ
 یا رب و صلوات فرست بر دشمنان از سرگردان امان که معتترفند
 بِمَقَامِهِمَا الْمُتَعَبِينَ مِنْهُمَا الْمُتَعَبِينَ أَنْتَاهُمُ
 مقام ایشان کی روان راه داشت ایشان بی بیان جدا نادر امان
 الْمُسْتَمْسِكِينَ بِعُرْوَتِهِمُ الْمُتَمَسِّكِينَ بِوَلَدِيَّتِهِمْ
 چید دروندگان بگوشه ایشان در ماسدگان بدین ایشان
 الْمَوْثِقِينَ بِأَمَانَتِهِمُ الْمُتَمَسِّكِينَ بِأَمْرِهِمُ الْمُحْتَمِلِينَ
 استوار کردن گان با نیت ایشان کردن شدگان بر زمان ایشان کوشیدگان
 فِي طَاعَتِهِمُ الْمُتَشَطِّرِينَ بِأَمْرِهِمُ الْمَأْمُورِينَ اللَّهُمَّ
 در فرمان برداری آنان المتشطرین روز کارا ناگذاشته گان با نیت
 اسفار کنندگان

الْبَيْتِ

یعنی با نیت ایشان

بسم الله الرحمن الرحيم

الصلوات المباركات الناجيات وسلم
جنات مبارکات باحینه سلام کن
عليهم وعلى أزواجهم واجمع علي
بایان بر جنهارانان دام اور بر
النفوس أمرهم وأصلح لهم شأنهم
برهیدگان کانیان واصلح اور انان کانیان
وَبُشِّرْ عَلَيْهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ
و بوشر ده برشان که تو توبه دهنده و مهربان
و خَيْرُ الْعَافِينَ وَاجْعَلْنَا مَعَهُمْ فِي دَارِ
و خیر ابرو کانی و کن ما بالشان در سرای
السلام بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ
سلامت بر رحمت تو ای رحمت الله ترن رحمتگان بادب
هَذَا يَوْمُ عَرَفَةَ يَوْمٌ كَرَّمْتَهُ وَشَرَّفْتَهُ
این روز عرفه است روزی که گدای کرده او را و شرفمند کرده او را
وَاعْظَمْتَهُ وَشَرَّفْتَ فِيهِ لِحْمَتَكَ وَمَنْنْتَ
و بزرگ گردانده او را و کترده در رحمت تو دست نهادی
بِهِ بِعَفْوِكَ فَأَحْرَلْتَ فِيهِ عَطِيَّتَكَ وَتَفَضَّلْتَ
در عفو تو و سخی کردی در عطا عاف تو و تمیل کرده
بِهِ عَلَى عِبَادِكَ اللَّهُمَّ وَإِنَّا عِنْدَكَ الَّذِي
ما بر بندگان تو یارب دین ان پنده توای الله
أَنْعَمْتَ عَلَيْهِ قَبْلَ خَلْقِكَ وَبَعْدَ خَلْقِ آيَاهُ
نعمت کرده بر تو پیش از آفریدن تو را و بعد از آفریدن تو او را

فَجَعَلَتْهُ مِنْتَ هَدًى يَنْهَ لِذِيكَ وَ وَثَّقَتْهُ لِحَقِّكَ
و کردی اودا از امان که راه را نشانی نمودی پس تو و وثیق دادی اودا حق تو
و عَصَمَتْهُ بِحَبْلِكَ فَإِنْ خَلَتْهُ مِنْ جَزْبِكَ وَ
و بیستی اودا بر حبل تو و در اوردی اودا در گدازه تو
أَرْسَلَتْهُ لِمَوْلَاهُ أَفْ لِيَايِكَ وَمَعَادَاةِ أَجْدَايِكَ
و راه نمودی اودا بدستی دوستان تو و دشمنی دشمنان تو
لَهُ أَمْرٌ تَهْ فَلَمْ يَأْتِمْ وَ رَجَزَتْهُ فَلَمْ يَنْزَجِرْ
پس فرمودی اودا فرمان نبرد و باز زدنی اودا باز ناستاد
و نهن کردی اودا از نافرمانی تو داد مخالفت فرمان تو کرد و بگری
فَهَيْكَ لَا مَعَانِدَةً لَكَ وَلَا اسْتِكْبَارًا عَلَيْكَ نَكْ
نه تو نه ستیزه کرد با تو و نه کردن کنی کرد بر تو بلکه
دَعَاةُ هَوَاهُ إِلَى مَا رِئْتَهُ وَإِلَى مَا حَذَرْتَهُ
مخاطب اودا حوای از نسوی الخ مایست اودا و بان چیز که برهیز و مودت اودا
وَإِيْمَانُهُ عَلَى ذَلِكَ عَدْوُكَ وَ عَدْوُهُ فَأَقْدَمُ
و یاد داد اودا بر آن دشمن تو یعنی شیطان و دشمن او پس در پیش آمد
عَلَيْهِ غَارٌ فَأَبْقَى عَيْدَكَ لَا حِيَا لِعَفْوِكَ وَأَثَقَا
بر او غماز شده به بیم کردن تو امید دارند از تو استوار
بِتَجَاوُزِكَ وَكَانَ أَحَقُّ عِبَادِكَ مَعَ مَا مُنِنْتَ
بدر گذشتن تو که او را دود ستادار ترن بندگان تو و اندک منت نهادی
بِهِ عَلَيْهِ أَنْ لَا يَفْعَلَ وَهَا أَنَا ذَا بَيْتٍ يَدُكَ
آن بر تو که نکردی گناهها و اینکم من بین تو ایستاده

صَاحِبًا ذَلِيلًا خَاضِعًا خَائِفًا مُعْتَرِفًا
خود را ذلیل کردن بنده خود را میگوید و میگوید که من را

بِعَظِيمٍ مِنَ الذَّنُوبِ حَمَلْتَهُ وَحَلَلْتَهُ مِنْ
بزرگی گناه خود که بزرگ گناهان را و بزرگ گناهان را

الْخَطَايَا احْتَرَمْتَهُ مُسْتَجِيرًا بِصَفْحِكَ لَا يُدَا
خفاها که اندر خفاها را و میگوید که من را

بِرَحْمَتِكَ مَوْصًا إِنَّهُ لَا تُجِيرُنِي مِنْكَ مَجْرَ
بزرگ رحمت تو و میگوید که من را و میگوید که من را

وَلَا تُنَجِّنِي مِنْكَ مَا بَعِثَ نَعْلَ عَلَيَّ بِمَا تَعُوذُ
و باز میگوید که من را و میگوید که من را

بِهِ عَلَيَّ مِنْ قَبْلِكَ مِنْ تَعْمَلُكَ وَخُذْ عَلَيَّ
با او بر آنکه بدی کرده باشد از باز بپوشد تو و میگوید که من را

بِمَا جُودَ بِهِ عَلَيَّ مِنَ التَّوْبَةِ بِيَدِهِ إِلَيْكَ مِنْ عَفْوِكَ
بما جود کن با او بر آنکه بدی کرده باشد از باز بپوشد تو و میگوید که من را

وَأَمِّنْ عَلَيَّ بِمَا لَا يَتَغَاظَمُكَ أَنْ تَمُنَّ بِهِ
و دست نه بر من و میگوید که من را و میگوید که من را

عَلَيَّ مِنْ أَمَلِكَ مِنْ عَفْوَانِكَ وَأَجْعَلْ لِي
بر آن که امید داد از عفو تو و میگوید که من را

مِنْ هَذَا الْيَوْمِ يُصِيبُكَ أَنْكَرُ بِهِ خَطَا مِنْ
از این روز و میگوید که من را و میگوید که من را

رِضْوَانِكَ وَلَا تُزِدْ نِي صَفْرًا مِمَّا يَنْقَلِبُ بِهِ
خشنودی تو و باز میگوید که من را و میگوید که من را

الْمُتَعَبِدُونَ لَكَ مِنْ عِبَادِكَ فَإِنَّ

عبادت كیدگان مرترا از بندگان تو که من اگر چه

لَمْ أَقْدِمُ مَا قَدْ مَوَّهَ مِنَ الصَّالِحَاتِ فَقَدْ قَدِمْتُ

ببین نیتشده ام ای انسان پیش تو شادانه از نیکیها بدوستی که من و بنادم

تَوْحِيدَكَ وَنَفَيْتُ الْأَصْدَادَ وَالْإِنْدَادَ وَالْإِسْأَاهُ

یکانه خفتن تو و نفی صندان و صنیانان و نامساز کردن

عَنْكَ وَأَتَيْتُكَ مِنَ الْأَبْوَابِ الَّتِي أَمَرْتَ

از تو دادم بتو از درها که فرموده تو

أَنْ تَوَيْتَ مِنْهَا وَتَقَرَّبْتَ إِلَيَّ بِمَا لَا

که بتوانید از آن درها و نزدیک من بشو به ما که

يُقَرَّبُ أَحَدٌ مِنْكَ إِلَّا بِالتَّقَرُّبِ بِهِ لَمْ أَتُحِبَّ

تو یکی بخوبی یکی بنویسد نزدیک منی بآن بل از تو دردم

ذَلِكَ بِالْإِنَابَةِ إِلَيْكَ وَالتَّذَلُّكِ وَالِاسْتِغَاثَةِ

انرا بیا دامن کنونی تو و ذلیل گردان و فرود منی کردن

لَكَ وَحُبِّ الطَّنِّ بِكَ وَالثَّقَةِ بِمَا عِنْدَكَ

مرترا و نیکویی طن بتو و استواری من به تو و دگر بستن

وَشَفَعَتُهُ بِحَايِكَ الَّذِي تَكُ مَا تَحِبُّ عَلَيْهِ

وخت کردم انرا بامید بتو ای که که باشد که نایب خود بر آن

لَا حَيْكَ وَسَأَلْتُكَ مَسْئَلَةَ الْخَصِيرِ الدَّرِيلِ الْبَاسِ

ایده دارنده تو و خواستم از تو خاستن خیر ذلیل که درویش

الْفَقِيرِ الْخَائِفِ الْمُسْتَحِيرِ وَمَعَ ذَلِكَ خِفَّةٌ

درویش تر سنده که بیا که بده و با آن حال خفگی

و تضرعا

وَتَصَرُّعًا وَتَعَوُّدًا وَتَلَوُّدًا لَا مُسْتَطَاعَ
وادی داشت خاستن و بناه جستن نه قنط قناده

تَكْتَرًا مُكْتَرِبًا وَلَا مُتَعَالِيًا بَدَلًا لِلْمُطِيعِينَ
شکون گنج کردن گنجاف و نه کردن گنج گنده بیه زمانه در کار

وَلَا مُسْتَطِيلًا بِسَفَاعَةِ السَّافِعِينَ وَإِنَّا بَعْدَ
و نه برتنی گنده سفاغت سفاغت گنده گان و نه سفاغت

أَقَلِّ الْأَقْلَسَ قَاذِلَ الْإِذْلَسِ وَ مِنْكَ الذَّرَّةُ
کوبین همه گنده آنم و ذلیل تر همه ذلیل آن و مانده مورچه ام

أَوْ دُونَهَا فَيَا مَنْ لَمْ يَعْجَلِ الْمُسِيئِينَ وَلَمْ يُغَافِرْ
ماکم اذنان ای ایک شتاب نکند با عیادت و ناگاه نکند

الْمُتَوَفِينَ وَيَا مَنْ نَبَّ بِأَقَالَةِ الْعَاثِرِينَ
نوا کرد اندازی ای ایک منت نه با بیانت باز گرفتند اعدا کار

وَيَفْضُلُ بِأَنْظَارِ الْخَاطِبِينَ أَنَا الْمُسِيئُ
و فضل کند به نظر دادند خطا کاران منم این بد کردار

الْمُجْتَرِبُ الْخَاطِبُ الْعَاثِرُ أَنَا الَّذِي أَقْدَمَ
مجترب خطا کار افتادم منم ایک منم اقدم

عَلَيْكَ مُحْتَرِبًا أَنَا الَّذِي عَصَاكَ مُتَعَمِّدًا
بر تو بد ببری منم ایک نا زمانه کرد بد بولا

أَنَا الَّذِي اسْتَحْفَتُ مِنْ خُلُقِكَ وَبَارَكَ
منم ایک استخفا کرد از طلق تو و بار برون آمد

أَنَا الَّذِي خَافَ عِبَادَكَ وَأَمْسَكَ أَنَا الَّذِي
منم ایک بترسید از عبادگان تو و امسک شد از تو منم ایک

لَمْ يَرْهَبْ سَطَوَاتِكَ وَلَمْ تَخَفْ نَاسِكَ أَنَا

نترسید از حمله‌ها تو و نه ترسید از عجز جبار تو

الْحَائِي عَلَى نَفْسِهِ أَنَا الْمَرْهُونُ بِبَيْتِهِ أَنَا

گناه انداخته بر من خرم منم آن درگرونده سلطانا و خرم منم

الْقَلِيلُ الْجَبَّارُ أَنَا الطَّوِيلُ لِعِبَادِ حَقِّكَ مَنْ

آن اندک شرم منم آن دواز و منج سخن آنک

انجنت من خليفك ومن ضطفت لنفسك

برگزیده از خلق تو و آن کی که برگزیده ادرا برای خود

وَحَقِّكَ مَنْ خَلُوتَ مِنْ بَرِيَّتِكَ وَمَنْ

و سخن آنک برگزیده از برگزیده تو و سخن آنک

اِحْتَسَبْتُ لِسَانِكَ وَحَقِّكَ مَنْ وَصَلَتْ طَاعَتُهُ

پوزنده از باد کار تو و سخن آنک پیوسته طاعت او

بِطَاعَتِكَ وَمَنْ جَعَلَتْ مَعْصِيَتَهُ مَعْصِيَتَكَ

طاعت تو و سخن آنک گردانید باطنی او را نافرمانی تو

وَحَقِّكَ مَنْ قَرِنَتْ مَوْلَانَهُ بِمَوْلَانِكَ وَمَنْ

و سخن آنک پیوسته دوستی او بدوستی تو و سخن آنک

نُطِبَ مَعَادَاتُهُ بِمَعَادَاتِكَ تَعْمِدُ نِيَّتِي

دندان بخنده دینی او بدینی تو که باز بودم در

يَوْمِي هَذَا بِمَا تَعْمِدُ بِهِ مَنْ جَاءَ إِلَيْكَ

این روز منم آنچه باز بویستد آن آنکی که داد کرد تا تو

مُسْتَصْلًا وَعِبَادَاتُكَ تَغْفِرُكَ تَائِبًا وَتَوَلَّيْتُ

از گناه خلاصه و عبادت تو بامرزش تو توبه گبده دباخ من گمرا

بیا

^{شما}
تَوَلَّى بِهٖ اَهْلَ طَاعَتِكَ قَالِ لَوْلَا لَدَيْكَ
^{اگر میزد کسی بان اهل طاعت شما و اهل نزدیکی نزدیکی}
وَالْمَكَانَةُ مِنْكَ وَتَوَخَّذْنِي بِمَا تَوَخَّذُ بِهِ
^{و اهل سنت از تو و بگانه با ذکر من با تو بگانه بزرگ من}
مَنْ وَاقِعْهُدْكَ وَاتَّعِبْ نَفْسَهُ فِي ذَالِكِ
^{اگر کسی را که وفا کرده است بعد تو و روح آورده است تن خود را در ذات تو}
وَاجْهَدْ هَا فِي مَرْضَايَكَ وَلَا تَوَاجَّهْ فِي
^{و در محراب کرده است تن خود را در رخسار تو و بکنش من}
بِفَرْطِي فِي جَنِّكَ وَتَعْدِي طَوْرِي
^{بستبیر کردن من در بملوک تو و مجد و کد من}
فِي جُودِكَ وَمَجَاوِرَةِ اجْلَامِكَ وَ لِي
^{در حد های تو و بکنش من از یکجا تو و اندک اندک}
تُسَبِّحُ رَحْمَتِي بِامْلَايِكَ لِي اسْتِدْرَاجِ مَنْ
^{تو دیگر بکن ملاحظه تو عملت دادن تو ما بن و کد گردانان بکر بجز تو که}
يَمْنَعُنِي خَيْرَ مَا عِنْدَهُ وَلَمْ يُشْرِكْ فِي جُلُوسِ
^{ماز دارد از من یکی از برود کمالات و بشارت بکشد در نزد من}
بِعَمَلِهِ فِي وَبَيْتِهِ مِنْ رَقْدَةِ الْعَافِلِينَ
^{بیت او من و بیدار کن مرا از خواب غافلان}
وَسَيِّئَةِ الْمُسْرِفِينَ وَنَعْسَةِ الْمَخْذُولِينَ
^{و خواب اسراف کاران و خواب بیدار کننده شکار}
وَخَذْ بَقْلِي مَا اسْتَعْمَلْتُ بِهِ الْقَارِئِينَ
^{و بکشد دل من از بکار داشته من طاعت دانان را}

وَاسْتَعْبَدْتُ بِهَ الْمُتَعَبِدِينَ وَاسْتَقْنَيْتُ
 و به بندگی کرده بآن عبادت گشته کارنا و به هائیده
 بِهَ الْمُتَهَاوِينَ وَاعْدَلْتُ مِمَّا بَيَا عَدَلْتُ
 بآن افتادگان تا و با داد داشته مرا ادا می دو کردی مرا
 عَنْكَ وَتَجَوَّلْتُ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطِيئَتِكَ
 از تو و جدا بار کردی میان من و میان بزرگ من از تو
 وَبَصَلْتُ عَمَّا اجَاوَلُ لَدَيْكَ وَسَهَلْتُ
 و باز داردم را ادا می جویم نزدیکی تو و آسان گردانیدم
 مَسْلَكَ الْخَبَرَاتِ إِلَيْكَ وَالْمَسَافِقَةَ إِلَيْهَا
 راه خبرها بسوی تو و سبق بردن بآن
 مِنْ جَيْتِ أَمْرٍ وَالْمُسَاجَعَةَ فِيهَا عَلَيَّ مَا
 از اینجا که نبرد بود و بجنگی در آن بر احوال
 أَرَدْتُ وَلَا تَحْقِيقِي فِيمَنْ لَمْ يَحْقُقْ مِنْ
 خواسته و نیت نکردی میان دو میان آنان که نیست بکنی ایشان را از
 الْمُسْتَخْفِينَ بِمَا أَوْعَدْتُ فَلَا تَهْلِكُنِي مَعَ
 میکند از پنهانان با آنچه تو ترسانیده و هلاک کنی مرا
 مَنْ تَهْلِكُ مِنَ الْمُتَعَرِّضِينَ لِمَقْنَكِ وَلَا تَهْرُفِي
 ایکن که هلاک کنی از تعرض گشته کارنا بکنی تو و نسیه کنی مرا
 فِيمَنْ تَبَيَّنَ مِنْ لَمْ يَخْرِفْ عَنْ سَبِيلِكَ
 در آن کی که بیت بکنی ایشان را از گمراه گردانان از راه تو
 وَفَجَنِّي مِنْ عَمْرَاتِ الْفِتْنَةِ وَخَلَصْتِي
 و برهان مرا از کودا بهار فتنه و خلاصه مرا

مَتَّ لَهَوَاتِ الْبَلَوَى فَاجْرِنِ مِنْ اخِذِ
از کاهار بلاها و زهارده ما از گرفت

الْبَيْلَاءِ وَجَلَّ بَيْنِي وَبَيْنَ عَذْوِ يَصْلَتِي
از باین و طابا زتن میلان و میان دخی که بنیاد کند مرا
و هوی یوسفی و منقصة تر هقی و لا
و هتای که هکار کند مرا و هتای که من دراید

تَعْرِضُ عَنِّي اعْرَاضُ مَنْ لَا تُرْضَى عَنْهُ
برنگرد از من برنگردیدن ای که که ناضی نمی ازو

بَعْدَ عَضْبِكَ وَلَا تَوَيْسِي مِنْ لَامِلِكَ فَيْكِ
پس از ختم تو و نا امیدت را از امید دور تو

فَيُغْلِبُ عَلَى الْقَنُوطِ مِنْ رَحْمَتِكَ وَلَا
که بر غلبه کند بر من نا امیدی از رحمت تو و

لَمْ يَخُفْ بِمَا لَا طَائَةَ لِي بِهِ فَيَنْهَظُنِي مَا حَمَلْتَنِي
میانمای مرا بلا طاعتی نیست مرا بآن که مرا کند مرا ای بر من نهادی

مَنْ فَضْلِكَ مَجْنُونٌ وَلَا تُرْسَلِي مِنْ يَدِكَ
از زیادتی از باین تو و فامکذا مرا از دست تو

اَرْسَالَ مِنْ لَاحِظِيهِ فَلَا حَاجَةَ بِكَ إِلَهُ
فامکذاش ای که که هیچ خیر نیست درو و نیست ترا با و هیچ حاجت

وَلَا اِنَابَةَ لَهُ وَلَا تُبْهِمِي رَحْمَتِي مِنْ سَقَطِ
و یادگشت نیست او را و نسکی مرا ای که که هتاده باشد

مَنْ عَيْنِ رِعَايَتِكَ وَمَنْ شَتَمَكَ عَلَيْهِ الْخَزْنَى
از چشم نگاه داشت تو و ای که که کرد و نا امید باشد درو و زهار

مِنْ عَيْنِكَ كَيْتُ خَلْفَ يَدِي مِنْ سَقَطِهِ
 اِنْ تَزِدْكَ نَوْءُكُمْ دَسْتُ مَن كَبَرُ اِنْ اِفْتَادَ ثَلَاثَةً
 الْمُرْدِيَّةِ وَوَقْلُهُ لَمْ تَصِفَافِ قَوْلُهُ الْعَرُورُ
 از بلند باد را فتنه و از جاها و انا که نه بر دانه و در بجزیدن و رفتن
 وَوَقْلُهُ اَلْهَالِكِيَّتِ وَوَعَا فَيَتِي مِمَّا اِسْتَلْتِ
 و در طهار انا که هلاک کرده باشه و عايت ده ما انا که مثلا بگويم
 بِهِ طَبَقَاتِ عَيْنِكَ وَ اَلْهَالِكِيَّتِ وَوَقْلُهُ مَنَالِغِ
 بآن کونا کون بندگان ترا و کینر کان ترا و برسان ما جاها
 مِنْ عَيْنِكَ بِهِ فَا نَعْمَتٌ عَلَيْهِ وَوَقْلُهُ عَنْهُ
 انا که که عايت کرده باد پس عفت کردی بود و اندوه پیرده از او
 فَا نَعْمَتٌ جَمِيدَةٌ وَوَقْلُهُ سَعِيدٌ وَوَقْلُهُ
 و بریانده او را ستوده و پیرانده او را بخت و در گردن زگر
 طَوْفٌ اِلَى قَلْعِ عَمَّا حَيْطُ الْجَسَاتِ وَيَذْهَبُ
 طوق بکشتن از انا که بریان کند نیکها را و ببرد
 الْبَرَكَاتِ وَاسْعُرْ قَلْبِي اِلَى دَحَارِ عَنْ قَبَاحِ
 برکات را و در برنشان دل ما از بار آستان از دشمنان
 السَّيِّئَاتِ وَوَقْلُهُ الْجَوَابَاتِ وَلَا تَسْخَلْنِي بِمَالٍ
 بدنه و در سوانی کناسا و عفتدکن سل باغ
 اَدْرِكُهُ اِلَيْكَ عَمَّا لَا يَنْضَلُ مِنِّي عَيْنُهُ
 در نام انا که بتر انا که خنود سکه تا از من جزا از ان
 وَانْرِعْ مِنْ قَلْبِي حَيْثُ دَنَاءُ نِيَّةٍ شَهْنِ عَمَّا
 و من از دل من دوستی دینا که بگویند که بار داد از انا

عَنْكَ وَتُصَلِّ عَنْ ابْتِغَاءِ الْوَسِيلَةِ إِلَيْكَ
برگرددت به برگرداند از جنت و سبقت
وَيُذْهِلُ عَنْ التَّقَرُّبِ مِنْكَ وَزَيْنَ
و میماند بازگردد از نزدیکی جنت از تو و پاکائی
بِالنَّفَرِ بِمَا جَاءَكَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
سوی من تنها بودن نماز آمدن این شب و روز
وَهَيْئَتِ عِصْمَةِ نَبِيِّ نَبِيِّ مِنْ خُسْبِكَ وَ
و هیئت مرا دوست اویری که نزدیک کند مرا از برادران تو
تَقْطَعُنِي عَنْ رُكُوبِ مَجَارِمِكَ وَتَقْلِي
مجاوریت مرا از بر نشستن مجرمات و باز نگه میدار
مِنْ أَسْرِ الْعِطَامِ وَهَيْئَتِ الطَّهْرِ مِنْ دَلَسِ
از اسیر بودن گناهان بزرگ و پندیده مرا و پاک شدن از گناهان
الْعُصْبَانِ وَأَذْهَبْ عَنِّي ذَرَنَ الْخَطَايَا وَ
نا فرمانده تو و برین از من زجره خطایا
سَرِبَلِي سِرْبَالِ عَافِيَتِكَ وَرَدِّتِي رِدَاءَ
دور من پوشان جامه عافیت تو و دردا من گمرد دردا
مُعَا فَا تَكُ وَجَلَّتْ سَوَاعِجُ نِعْمَاتِكَ وَ
عافیت دادی تو و در دلویشان مرا فاجحان نعمات تو و
ظَاهِرُ لَدُنِّي فَضْلِكَ وَطَوْلُكَ وَأَيْدِي
بشایسته کن نزدیکی فضل تو و بخشش تو و زور دهنده مرا
بِتَوْفِيقِكَ وَتَقْسِدُ يَدُكَ قَاعِي عَلَيَّ جُلُجِ
بیتوفیق تو و بیایست گردد یادت و یار دهنده مرا برینست بندگان

سَدِّدْنِي
داشته کردی مرا

اِنَّهُ وَمَرْضَى الْقَوْلِ وَمُسْتَحْسِنِ الْعَمَلِ وَلَا
وکنار بشده و کردار نیکو و بار
 تَكَلَّى اِلَى جَوَلِي وَ قَوَّتِ دُونَ جَوَلِكْ
مکنار بر من و دورتر من دور
 وَ قَوَّتْكَ وَلَا تُخْرِفْ يَوْمَ تَبْعَثُنِي لِلْقَاكِ
و قوت تو و در زمانه ای که مرا برانگیزی برای قتل
 وَلَا تَفْضَحْنِي بِيَدِ اَوْلِيَاكَ وَلَا
و برسان مکن به یاری یاران تو و پنهان
 تَنْسِي زَكَرَكَ وَلَا تُنْهَبْ عَنِّي شُكْرَكَ
و فراموش مکن ذکر تو و منتهی مکن از من شکر تو
 يَا اَلْزَمِينِيهِ فِي اَجْوَالِ السَّهْوِ وَ عِنْدَ غَفَلَاتِ
ای که مرا در میان دلخوشیها و غفلتها
 الْحَاظِلِينَ اِلَيْكَ وَ اَوْزَعْنِي اَنْ اُنْسِي
تا زمانی که به من رسد و بفرماید تا فراموش مکن
 عَلَيْكَ بِمَا اَوْ لَيْتَنِيهِ فَاَعْتَرِفْ بِمَا اسَدْتَهُ
بر من به آنچه دادی مرا و بگویم آنچه پنهان کردی
 اِلَيَّ فَاجْهَبْ رَغْبَتِي اِلَيْكَ فَوْقَ رَغْبَةٍ
تا من و بیا و ببرد رغبتم را به تو بالاتر از رغبتم
 التَّارِغِيَّتِ وَ جَمِدْتِ اِيَّاكَ فَوْقَ جَمْدِ
تجذبت کند مرا و یخ زد مرا بالاتر از یخ
 الْجَامِدِيَّتِ وَلَا تَخْذَلْنِي عِنْدَ نَاقَتِي اَللَّهِ
و نترسان داران و مرنده مکن مرا نزد دزدان من

يَوْمَ لَا تَهْتَفِي بِمَا آوَىٰ بِهِ إِلَيْكَ وَلَا تُهْزِي

و بعد آن که بگویم بخدا سلام. اذاردادم بآن سبب و باز بگویم

لِمَا جَبَّهْتَ بِهِ الْمَعَارِيفَ لَكَ فَإِنَّ لَكَ

بالحکم باز زدو. بآن خلاف کنندگان ترا که من خدا

مُسْلِمٌ أَعْلَمُ أَنَّ الْحِجَّةَ لَكَ وَأَنْتَ أَوْلَىٰ

کردن سزاوارتم می دانم که حجت براست. بدو سزاوارتری

بِالتَّعْضِيلِ وَالْعَوْنِ بِالْإِحْسَانِ وَأَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ

تتمید و با تشدن بشکونی کردن و اهل برهین و اهل

وَالْمَغْفِرَةِ فَإِنَّكَ بَأْسٌ تُعْفَوُا وَلِي مِثْلِ

معفونی بدو ترا بآنکه عفوکنی سزاوارتری

بِأَنَّ تَعَابَتِ وَأَنَّكَ بَأْسٌ تَشْتَرِ اقْرَبَ

بآنکه عفویت کنی و ترا بآنکه باز بوی نزدیکی

مِنْكَ إِلَىٰ أَنْ تَشْهَرَ فَاخْبِي جَنُودَ

از تو بآنکه آشکارا بکنی نهنگانی ده ماهی

طَبَقَهُ تَنْظِيمَ مَا أَرِيدَ وَتُبْلَغَ مَا أَحْبَبْتُ مِنْ

بخش که نامی از دادم می خوام و برساند آنچه دوستی دارم از

حَيْثُ لَا إِلَهَ إِلَّا مَا تَكْرَهُ وَلَا أَرْتَكِبُ مَا

آنجا که بنا دادم آنچه تو کراهت داری و برنمیکنم آنچه

تَهْتَفُ عَنْهُ وَأَمْتِي مِثْلَهُ مِنْ لِسْعِي

بفروگردی خود از آن و پیمان من خوردن آن کسی که میستاید

نُورُهُ يَنْبَغِي بِهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَكَرْلِي

نور او در پیش او و از چپ راست او و خواهر مرا

يُنْزِلُ نَارًا مِنْ سَمَاءِ عِزِّهِ عِنْدَ خَلْقِكَ وَصَعْنِ
بیش تو و عزیز کن مرا حق تو بزرگوار مرا
إِذَا خُلُوتُ بِكَ فَأَرْجُئِ يَوْمَ عِيَادِكَ
هر گاه خلوت کنم بپیش تو در روز عید تو
وَأَعِزِّي عِزِّي هُوَ عِزِّي عِزِّي وَرَدِّي
و عزیز کن مرا از آن عی که او عیست عیست از من و میسر کن مرا
إِلَيْكَ فَاقَهُ وَفَقَرًا وَأَعِزِّي مِنْ شِمَائِهِ
بسی تو در دویستی و باز داشت ده مرا از شادکامی
إِلَّا عِدَائِي وَمِنْ خُلُوفِ الْبَلَاءِ وَمِنْ الدَّلِيلِ
و دشمنان و از فرود آمدن بلا و از خار
وَالْعَنَاءِ تَعَمَّدَنِي مِمَّا أَطْلَعْتَ عَلَيْهِ
و در غم و در بنیده بار کن مرا کمال دیده و در پیوده بران
فَتَنِي مِمَّا يَتَعَمَّلُ بِهِ الْقَادِرُ عَلَى النَّطِشِ
تو مرا با آن بازی که بازی با تو توانا بر سخت کن مرا
لَوْلَا جَلْمُهُ وَالْأَخْذُ بِالْخَيْرَةِ لَوْلَا أَنَاثُهُ
اگر نه بر داری او بدی و گیرنده بکنای اگر نه اناثی او بدی
وَإِذَا أَرَدْتَ بِقَوْمٍ فَتْنَةً أَوْ سَوْءًا فَجَحْنِي
و هر گاه خواهی بکنی قومی یا بدی بر جان مرا
مِنْهَا لَوْلَا ذَانِكَ وَادَّلَمْ تَقْمِي مَقَامِ
از آن باینکه گرفته بدی و چون فانی کنی مرا بجای
فَضِيحَةٍ فِي دُنَاكَ فَلَا تَقْمِي مِثْلَهُ فِي
در سوختن در دنیا تو فانی کن مرا مانند آن در

اخبريك و لا شفيع لي اذ اريك منك يا و اخرها
 اخبرك تو و جفت كن بركت اولها و متها و تو باخرها
 و قديم فوايد كجوارثها و لا تزد
 و كتمان فادهار و بنو حامين و مارد و شادي و كذا
 لي مذا يقسوا معي قلبي و لا تفرغني تقارعة
 كرمحت باشد با آن دل من و ملوب ما و محض
 يد هب بها بهاي و لا تسمي جسيمة يصغر
 كه بزد بان بهار من و غده ما و خبيثي كه كود بزد
 لها قدرتي و لا يقصه تخيل من اجلها
 بان قدر من و نه نقصاني كه افتاده شدم و از سب آن
 مكاني و لا ترغني رفعة ايلس بها
 حال من و دستان ما و بديدن كه بريد شرم بان
 و لا حيفه اوجس دونها يل جمل هبتي
 و نه تدي كه هم در دل آورم اذان به كه سفي هبتي
 في وعيدك و جذرت من اعداءك
 در بيم تو و بر هب من از عذر امكن تو
 و انذارك و رهبتي عنك تلاوة آياتك
 و بيم كردن تو و ترس من نزدك خواندن آيات تو
 قاعته ركباني يا يعاظي فيه لعاذ بك و
 و اما دان كه شرم به بيلاري من دود سوي عبادت تو
 تقزدي فيه بالتهجد لك و تجردتي
 و تنها باز كردن من دود به بيلاري سوي تو و بر همه باز كردن

بِأَسْمَائِكَ وَارْزَالِ جَوَاحِرِي بِكَ

بیکار کردن بوسی تو و زود آوردن جواهرهای من بپرتو

وَمَا وَلِيَّيَ اِيَّاكَ فِي نِكَاحِي رَقِيبِي مِنْ

و داد دهنده من بپرتو در ازداد نکردن کس از من

نَارِكٍ وَاجَارَتِي مَهَافِهَ اَهْلِهَامَنْ عَذَابِكِ

اتنی تو در بهار دادن من رزاج در آید اهلان آید عذاب تو

وَلَا تَذَرْنِي فِي طُغْيَانٍ عَامِهَةٍ وَلَا فِي

و بکنایه ما در غیبه نا اهنی کوری را و در

عَمْرَتِي سَاهِبًا حَتَّى حِينٍ وَلَا تَحْلِلْنِي

کرد اسیر غایبی تا نادرز کاری در آید و من مرا

عِظَةً لِّمَنْ يَحْظُ وَلَا تَكَا لِمَنْ عَنِي

بندی ای کسی را که بید کرد و نه نکاتی بران کسی را که عبرت نکرد

وَلَا تَبْنِ لِي نَظْرًا وَلَا تَكْرِ بِي فِتْنَةً

و نه فتنه ای کسی را که نظر کند و بید کند من در بیان آنکس

تَكْرِ بِي وَلَا تُسَبِّدْ لِي عَمْرَةً وَلَا

بکنی ما و بید کند من جز از من و

تَغْيِرْ لِي اسْمًا وَلَا تُبَدِّلْ لِي حِمَا وَلَا تُجَدِّدْ

بگردان من نام و بدزد من ما اتنی و فدا بکن مرا

هَرَّوْا لِحُلُمِكُمْ وَلَا تَحْزَنْوْا اِلَّا لَكُمْ وَلَا

خندشانی خلقان ما و نه اندر مسخره کشد نااد الایوی تو و نه

مُسْتَعْمِلًا اِلَّا مَرْضَاتِكَ وَلَا مَمْتَنَةً اِلَّا اِلَى اِنْتِقَامِ

جوینده مگو خستودی تو و نه هماره کرده الا بکنه کشد را

لَكَ

لک سورتو

وَإِذْ جِئْتَنِي بِذُرِّيَّتِكَ وَرَأَيْتَكَ وَتَحَانَّتْ
درد را با آن میا خوشی عفو تو دلایت تو و استرجمه میانی
وَجِئْتَنِي بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَابْتَلَا فِيهَا
دوست با نعمت تو و محنت میا لطم دناغت بری ای
تَحِيَّاتُ يَسْعَى مِنْ سَعَتِكَ وَالْجَنَّةُ لَهَا
تو دوست فارغی استیاجی از فراخی تو دگر کشیدن در داغ
تُزَلِّفُ لَكَ وَعِنْدَكَ وَالْحَقُّ يَحْفَظُ
تزدید کشید نزد دیگر تو و تحمید ده مرا بحفظ
مِنْ تَحْفَظَاتِكَ وَأَحْبَبْتُ نَحَارَتِ اللَّيْلِ وَ
از تحفظات تو و دگر با زار کانی مرا سود کرده و
كَرِهْتُ غَيْرَ خَاسِرَةٍ وَأَحْفَقْتُ مَقَامَكَ
نار کشید میا جز زیان کرده و شیرینید مرا از جای تو
و شَوْقِي إِلَى لِقَائِكَ وَثَبَّ عَلَى نَفْسِي
وارزومند کن میا بیدار از تو و ثبوت ده مرا بر تو
تَصَوَّرْتُ لِقَاءَ نَفْسِي مَعَهَا ذُنُوبًا صَوِيحَةً وَ
درست که خایه با آن گناهی نه خود و نه
كَبِيرَةً وَلَا تَذَرُ مَعَهَا عِلَاقَةً وَسِرِيرَةً
بزرگ و دست بدار با آن نه اشکان و نه نهان
وَأَنْزِعَ إِلَيْكَ مِنْ صَدْرِي لِلْمُؤْمِنِينَ هَـ
وکن بکنه را از دل من بری مؤمنان
الْمُؤْمِنَاتِ وَأَعْطِفْ بِنُفْسِي عَلَى الْخَاسِرِينَ
وهمنان کن دل مرا بر تو مسکرات

ن
ناصبا
انرايه

وَكُنْ لِي كَمَا تَكُونُ لِلصَّالِحِينَ وَجَلَّتْ

و جان سويست چنانکه باشی بسوی نیکان در میان مرا

لَدَيْكَ حَلِيَّةُ الْمُؤْمِنِينَ وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ

نزدیکه تو آیین بر خیر کاران و کن مرا شاهی نیکو

فِي الْعَاوِلَةِ وَذِكْرًا بَأَيِّاتِ الْآخِرَةِ

در میان ماندگان و یاد داری مانج در میان مینان

وَإِنِّي بِعِزَّةِ الْوَاقِعِينَ وَمِنْهُمْ سُبُوخٌ

و در میان مرا میان شان تو به کشه گمان و نام مرا آشکار

نَعِيمٌ عَلَيْكَ وَظَاهِرٌ كَرَامَاتُهَا لَدَيْكَ وَأَمَّا

نعمتت بر تو بر من و تشابهت کن کراماتها آن نزد دیکم و در من

مَنْ تَوَلَّيْتُكَ يَكُنْ قَسْفٌ لِّكَرَامَتِمْ مَوَاضِعٌ

از من که برگزیده ها تو دوست من و تران نیکو نهاد محشاه تو

إِلَيْكَ وَخَافِرٌ فِي الْأَطْيَبِينَ مِنْ أَوْلِيَاءِكَ

بر من و در میانم آن باکان کن از اولیای تو

فِي الْحَيَاتِ إِلَيَّ زَيْنَتُهَا لِصَفِيَاءِكَ

در حیاه من زینت آنها آن بسوی برگزیده گان تو

وَجَلَّتْ سَرَابِيكَ بِحُلَّةِ الْمُقَامَاتِ

و در بر شای مرا جامه های عطا تو در جامه های

الْمُجْدَةِ لِجَنَّتِكَ وَاجْعَلْ لِي عِنْدَكَ مَقْلًا

نعمت نام داده تو از عمارت دستان تو و کن بسوی من نزد دیکم تو خوار گاهی

آقِي إِلَيْهِ مَطْمَئِنًا وَمَثَابُهُ أَتَوْهُ هَانًا فَزَر

که بانه یوم بسوی آن ایمنه و تشابه گاهی که جای در دیکم اما در شرح من

عنا

عَيْنًا وَلَا تَقَاسِفُ بِعَظِيمَاتِ الْخَرَابِ وَلَا
بِأَسْمَاءٍ دُورِهَا مِثْلُهَا بِلُغَاتِهَا وَبِدُرِّهَا

تَهْلِكُ يَوْمَ تَهْلِكُ السَّرَائِرُ وَأَزَلْ عَنِّي
بِرْدُهَا أَنْ رَوَّيْتُ بِهَا زَمَانَهُنَّ وَكَرَدَانِ أَزَمْنِ

كَجَلِّ شَكٍّ وَشَهْوَةٍ وَأَجْبَلْتُ فِي الْخَبَرِ
بِمِثْلِ شَكِّي وَشَهْوَتِي وَكُنْتُ مِثْلَ دُرِّ حَبِّ

طَرِيقًا مِنْ كُلِّ وَجْهَةٍ وَأَجْزَلْتُ لِي
بِأَعْيُنِهَا أَدْرَاجُهَا سَوِيَّةً وَشَكْلُهَا بِرُوحِهَا

قِسْمِ الْمَوَاقِبِ مِنْ نَوَالِكِ وَوَيْزِ عَالِي
بِمِثْلِهَا مِثْلُهَا أَدْرَاجُهَا عَطَائُهَا وَبِرُوحِهَا

خُطُوطِ الْخَبَرِ مِنْ اتِّصَالِكِ وَأَجْلَتْ
بِمِثْلِهَا مِثْلُهَا أَدْرَاجُهَا نَفْسُهَا كَرْدَنْهَا وَكُنْتُ

قَلْبِي فَأَتَقَابَهَا عِنْدَكَ وَهَمَّتِي مُسْتَقَرًّا
دَلَمَّا اسْتَوَارَ بِلَاحُهَا نَزْدِكُهَا وَابْدِئْتُهَا بِرُوحِهَا

لِمَا قَوْلَكَ وَاسْتَعْمَلْتِي بِمَا تَسْتَعْمَلُ بِهِ
بِرُوحِهَا أَنْ جَزَكَ تَابَتْ دُكَارِهَا بِبِلَاحِهَا كَارِهَا دَارِيهَا بَارِهَا

خَاصِّكَ وَأَشْرَبْتُ قَلْبِي عِنْدَ ذَهْوَلِ
خَاصِّكَ تَابَتْ دُكَارِهَا بِبِلَاحِهَا كَارِهَا دَارِيهَا بَارِهَا

الْقَوْلِ طَاعَتِكَ وَاجْمَعْتُ لِي الْعَنَى وَالْعُقَافَ
عَقْلَهَا طَاعَتُهَا وَكَفَادُهَا أَزَمَانُهَا نَوَالِكُهَا وَبَارِهَا

وَالذَّعَّةَ وَالْمَعَانَاةَ وَالصِّحَّةَ وَالسَّعَةَ
وَأَسَانَةَهَا وَفَعَانَتِهَا وَتَنْدَرِهَا وَفَرَانَتِهَا

وَالْهُمَارِيَّةَ وَالْعَارِيَّةَ وَلَا تُخِطُ لِحَسَانِي
وایمانی و عاریت و بزیان من بگویند و
يَا أَيُّهَا مَنْ مَحْصِيَّتِكَ وَلَا خُلُوقِي
یا ایستدبان از محصیت تو و نه خلق تو
يَا أَيُّهَا مَنْ مَحْصِيَّتِكَ وَلَا خُلُوقِي
یا ایستدبان از محصیت تو و نه خلق تو
وَصُنْ وَجْهِي عَنْ لُحْلُبِ الْإِجْدِ
و نگاه دار روی مرا از حشمت بین کسی
مِنْ عَالَمِكَ وَدِينِي عَنْ التَّمَارِ مِمَّا
از جهانان و دین مرا از حشر
عَنْكَ الْفَاسِقِينَ فَلَا تُجَلِّئْ لِلْعَالَمِينَ
نزدیک فاسقان را باند و مکن برای مردم
ظَهْرًا وَلَا لَهُمْ عَلَيَّ مَجُوعَاتُكَ يَلَا
بشکن و نه ممانند را بر ستردن گناه تو دست
وَلَا تُصِيبْ وَجْهِي مِنْ حَيْثُ لَا أَعْلَمُ
و نه یاری و باز دار مرا از آنجا که ندانم
حَيَاةً يُقَيِّئُ بِهَا فَا تَجِ لِي أَبْوَابُ
بایدی نگاه داری مرا باین و گشای مرا درها
تَوَقَّكْ وَرَحْمَتُكَ وَلَا تُفَكِّ وَرِزْقُكَ
تو تو رحمت تو و مهربانی تو و روزی تو
الْوَاسِعِ إِلَيَّ إِلَيْكَ مِنَ الْغَائِبِينَ وَالْمُ
تو بگشای من از دغبت کسده گام و تمام کن

لَيْتَ اَنْعَامَكَ عَلَيَّ اِنَّكَ خَيْرُ الْمُنْعَمِينَ
ایست که تو بر من کنی که تو بهترین است که کس را بدی
 وَ اَخْلَفَ بَايَ عُمَيْرٍ فِي الْحَجِّ وَالْعَزْرِ
و پنهان کرد عمر را در حج کردن و غم کردن
 وَ اِنْتَعَارَ وَ جُمِعَ بَارَتُ الْعَالَمِينَ وَ صَلَّ
و منتظر بودی آنکه بر روزگار جهانیان و صلوات
 عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ الْاَنْبَارِ الطَّيِّبِينَ
بر محمد و آل محمد انباران پاکان
 الطَّاهِرِينَ الْاَخْيَارَ وَ السَّلَامَ عَلَيَّكُمْ
پاکیزگان پاکیزگان و سلام بر شما باد
 وَ رَحِمَهُ اللهُ وَ بَرَكَاتُهُ اَبَدَ الْاَبَدِ نَبِ
و رحمت خدا و بركاتش همیشه همیشه
 وَ كَانَ مِنْ دُعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي يَوْمِ
 الْاَضْحَى وَ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

اَللّهُمَّ هَذَا يَوْمٌ مُبَارَكٌ مَسْئُومٌ وَ
ایست روزی مبارک و محنت
 الْمَسْئُومُ فِيهِ مُجْتَمِعُونَ فِي اَقْطَارِ
و مسلمانان در گرد آمده اند در کنارها
 اَرْضِكَ شَهِدَ السَّائِلُ مِنْهُمْ وَ الطَّالِبُ
زین تو حاضرند خواهنده ازینان و هیئده

وَالرَّائِبُ وَالرَّاهِبُ وَأَنْتَ النَّاطِرُ فِي جَوَاهِرِهِمْ
در غیبت گسده و در سنده و تو نگریده در حاشیه آفتابان
فَالْيَا لَكَ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَهُوَ ابْنُ مَا
می خدایم از تو بخود تو و کرم تو و خوار
سَأَلْتُكَ عَلَيْكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
من خدایم از تو بر تو کنم - صلوات دهی بر محمد و آل او
وَأَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ رَتْنًا بِأَنْ لَكَ الْمُلْكُ وَ
می خدایم از تو یارب اگر بروردگار که تداست بادشاهی
لَكَ الْجَمْدُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْحَمْدُ الْكَرِيمُ
دست است بهاس نیست خدای بزرگو تو بر دوازده کرم
الْجَنَاتِ الْمُنَاتِ ذَوِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
میان منته سنده و طاعت بزرگی و کرم
بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مَهْمَا سُمِّيَتْ
بدید آورده آسمانها و زمین هرگاه که ستم کنی
يُنِ عِبَادَكَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْ خَيْرٍ أَوْ عَافِيَةٍ
میان بندگان تو مؤمنان از نیکی یا عافیت
أَوْ نَزْكَةٍ أَوْ هُدًى أَوْ عَمَلٍ بِطَاعَتِكَ
یا برکت یا دامن راست یا کرداری بفرمان تو
أَوْ خَيْرٍ تَمُنُّ بِهِ عَلَيْهِمْ تَهْدِيهِمْ بِهِ إِلَيْكَ
یا خیرستی که متنبه بمان برشان که راه نمانی انانیا بمان سوی تو
أَوْ تَرْفَعْ لَهُمْ عَنْكَ دَرَجَةً أَوْ تُعْطِيَهُمْ
یا بر داری بران افغان نزدیک تو درجه یا دهی ایشانرا

[illegible]

وَبِكَ أَنْزَلْتَ الْيَوْمَ تُقْرَى وَفَاقِي ^{که من تو را آورده ام امروز در پیش تو}
وَمُسْكِنِي وَأَنْتَ لِمُغْفِرَتِكَ وَرَحْمَتِكَ ^{و مسکین خود و من را بر مروت تو و رحمت تو}
أَوْثَقَ مِنِّي وَأَرْحَى مِنِّي لِعَمَلِي فَتَرَى ^{استوارترم از من و امیدوارنده ترم از من بکردار من}
لِمُغْفِرَتِكَ وَرَحْمَتِكَ أَوْسَعَ مِنْ ذُنُوبِي ^{و بدویتی که امروزی تو و رحمت تو بیشتر است از گناههای من}
فُضِّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلُهُ وَتَوَلَّى قَضَاءُ ^{من مملو شده بر محمد و آل او و فاجده کفایت کرد}
كُلِّ حَاجَةٍ هِيَ لِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيْهَا ^{من حاجتی که هست برای قدرت تو بر آن}
وَيُسِّرُ ذَلِكَ عَلَيْكَ وَلِفَقْرَتِي إِلَيْكَ ^{و آسان شدن آن بر تو و بدویتی من به تو}
عَنَّاكَ عَنِّي فَأَنْتَ لَمْ أَصِبْ خَيْرًا قَطُّ إِلَّا ^{و دی نیازی تو از من که من بیاورم خیر هرگز نکردم}
مِنْكَ وَلَمْ يُصِرْ عَنِّي سُوءٌ قَطُّ إِلَّا خَيْرٌ ^{از تو بدی که کرده است از من بدی هرگز نکردم}
غَيْرُكَ وَلَا أَرْجُو لِمَا أَخَذْتَ وَدُنْيَاكَ ^{جز تو و امید ندارم بکار اخذت من و دنیا که من}
سِوَاكَ اللَّهُمَّ مِنْ تَهْنِئَةٍ أَوْ تَعْنِئَةٍ أَوْ عِدَّةٍ ^{جز از تو - یا ایها که آمدن خود را باست بایست بایست فایده}

وَاسْتَجِبْ لَوْ نَادَاكَ إِلَىٰ مَخْلُوقٍ رَّجَاءَ زَفَرِهِ
ساخته شود سوی حاح خاستنی از مخلوقی امید یاری او
 وَطَلَبَتْ يَحْيَاهُ وَجَابَتْهُ يَا لَيْكَ كَانَ يَمْوُلَانِ
در حبش یافتن و عطا داد سوی تو باشد ای طواغیتان
 الْيَوْمَ تَهْتَوُونَ وَاعْدَادِي وَاسْتَعْدَادِي
امروز ساخته شدن از ویریت فاشانان و سازشمنان
 تَجَاءَ عَفْوِكَ وَزَفَرِكَ وَطَلَبَتْ يَلَاكَ
باشد عفو تو و یاری تو و طلب رسیدن تو
 وَجَابَتْكَ اللَّهُمَّ فَضْلَ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَوَلَدِهِ
و عطا کرد ای بار طمان صلوات ده بر محمد و آل او و ذریه
 حَبِيبِ الْيَوْمِ ذَلِكَ مِنْ رُحَائِي يَا مَنْ لَا يَجْنِيهِ
امید من امروز آن از امید من ای آنکه بر من نیکنده آرد
 سَائِلٌ وَلَا يَنْقُصُهُ نَائِلٌ فَإِنِ لَمْ أَتِكَ ثَقْتُ مِنْ
خوابنده و کم نیکنده آرد عطا که من نیامدم تو از امتداد من
 بِعَمَلِكَ فَكَمْ مَنَةً وَلَا شَفَاعَةَ مَخْلُوقٍ رَّجُوهُ
نیورداری که من داشتم انما و نه شفاعت مخلوقی که امید داشتم
 إِلَّا شَفَاعَةَ مُحَمَّدٍ وَآلِ بَيْتِهِ صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ
مگر شفاعت محمد و اهل بیت او صلوات تو بر او
 وَعَلَيْهِمْ وَسَلَامُكَ أَتَشْكُ مَقْرَأَ الْجُرْمِ وَالْإِنَاءِ
و بر شانان و سلام تو ایتم بقا اقرار کرده بکلیان و بدی کردن
 عَلَىٰ نَفْسِي أَيْتُكَ أَرْجُو عِلْمَ عَفْوِكَ الَّذِي يَخْفُو
پس سر خود ایتم بقا امید دارم از عفو بزرگ تو ای آنکه عفو کردی

صَلَاحٌ
 لَا يَنْكُرُ

بِكَ عَنِ الْخَاطِئِينَ لَمْ يَنْصَحْكَ طَوْلُ
 بَابِ أَنْ خَطَاكَ بَابِ بَابِ بَابِ بَابِ بَابِ
 يَكُونُ فِيهِمْ عَلَى عَظِيمِ الْجَزْمِ أَنْ عَدِثَ
 ابْتَدَأَ ابْتَدَأَ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 عَلَيْهِمْ بِالذَّخْمَةِ وَالْمَغْفِرَةِ يَا مَنْ رَحْمَتُهُ
 بَارِئَانِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 فَاسْبِغْهُ وَغُفْرَةً عَظِيمًا يَا عَظِيمَ يَا كَرِيمَ
 سَبَّاحِ سَبَّاحِ سَبَّاحِ سَبَّاحِ سَبَّاحِ
 يَا كَرِيمَ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَعَدِّ عَلَى
 آيِ كَرِيمِ صَلَّاتِ دَهْ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 بِرَحْمَتِكَ وَتَمَطُّفِكَ عَلَى تَمَطُّفِكَ وَتَوْسِيعِ
 رَحْمَتِكَ وَتَمَطُّفِكَ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 عَلَى تَغْفِيرِكَ اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا الْمَقَامَ
 بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 مَقَامَ خُلَفَائِكَ وَأَصْفِيَاكَ وَمَوَاضِعِ أَمْنِكَ
 جَاكاهُ خُلَفَائِكَ وَكَبِيرُكَ كَانَتْ قَوَاتِ وَجَاهُكَ بَرِ بَرِ
 وَالذَّخْمَةُ الرَّفِيعَةُ الَّتِي اخْتَصَصْتَهُمْ بِهَا
 وَدَرْجَةُ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 ابْتَرَوْهَا وَأَنْتَ الْمُقَدَّرُ لَذَلِكَ لَا يُعَالَفُ
 ابْتَدَأَ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
 أَمْرَكَ وَلَا يُجَاوِزُ الْمُجْتَوَمُ مِنْ تَلِ بَرِ
 فَمَنْ تَلِ وَنَكَدَتْهُ أَلْفُ وَاجِبَاتٍ مِنْ تَلِ بَرِ
 كَيْفَ

كَيْفَ شَيْئٍ وَأَنْتَ شَيْئٌ وَلِمَا أَنْتَ أَعْلَمُ
چگونه چیزی هستی و تو چیزی هستی و آنچه تو عالم تره

بِهِ غَيْرَ مَشْهُومٍ عَلَى خَلْقِكَ وَلَا إِنْ أَدْنَيْكَ
تا آنکه غیر مشهور بر خلق تو و نه اگر نزدیک

جَنَّتْ عَادَ صَفْوَتِكَ وَخَلْفَاؤُكَ مَقْهُورِينَ
همه ببارگشده بگزیدهگان تو و خلفیان تو فدا شده اساترا

مُبْتَزَّيَاتٍ بِزَوْنِ جَلَمِكَ مُبْتَلًى وَكُنَايَا
زبده ایستادگان بر بخت کلام تو و کنایه ها

مَنْبُودًا وَفَرَا يُخَلِّجُ مَجْرَنَةً عَنْ جِهَاتٍ
آلوده و فراتها را نجات دهد از جهات

شَرَّاءِ يُعَلِّقُ وَشَنْبَ بَيْتِكَ مَسْرُوكَةً اللَّهُمَّ
بیرختها را و شنبه را بپیر تو دست داشته یارب

الْبَعَثُ أَعْدَادَهُمْ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ
الحث کن دشمنان اساترا از پیشینان و بنیان

وَمَنْ رَضِيَ بِفِعَالِهِمْ وَأَشَاعَهُمْ وَأَنَاعَهُمْ
و مصلحتی که را می ندهد است بکردارها و ایمان و شغیان آنان را و می و آنان را

لَعْنًا وَبِلَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
لعنتی گردان شد یارب صلوات ده بر محمد و آل محمد

كَأَفْضَلِ صَلَواتِكَ وَبَرَكَاتِكَ وَجَنَاتِكَ
همان قاصد صلوات تو و بزرگداشت تو و جنان تو

عَلَى أَصْفِيائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ
بر برگزیده گان تو ابراهیم و آل ابراهیم اگر تو

جَمِيدٌ مَحِيدٌ وَغَمَلٌ الْفَرْجُ وَالزَّوْجُ وَالْمَصْرُفُ
سَمَوْدَةٌ سَمَوْدَةٌ وَزَوْدَةٌ وَزَوْدَةٌ

قَالَ تَمْلِكُ وَالْثَّانِيَةُ لَمْ يَزَلِ اللَّهُمَّ فَاحْطَلِقْ
وَالثَّانِيَةُ لَمْ يَزَلِ اللَّهُمَّ فَاحْطَلِقْ

مِنْ أَهْلِ التَّوْحِيدِ وَالْإِيمَانِ بِكَ وَالتَّصَدَّقْ

يَرْسُولُكَ وَالْأُمَّةَ الَّتِي جُمِعَتْ طَاعَتُهُمْ
يَرْسُولُكَ وَالْأُمَّةَ الَّتِي جُمِعَتْ طَاعَتُهُمْ

مَنْ جَرَى ذَلِكَ بِهِ وَعَلَى يَدِهِ آمِنٌ
اَزْ اَيَّامِ بَنِي نَازَانَ اَنَا بَاوَدُ بَوَدُ دُودُ اَوَّلُ اَمَلُ

وَقَبِّ الْعَالَمِينَ اَللّٰهُمَّ اِنَّهُ لَا يُورِدُ غَضَبَكَ
اَللّٰهُمَّ اِنَّهُ لَا يُورِدُ غَضَبَكَ

المحليم وقد ورد سخطك الى عفوك
مكر وماركرو وما نصاد ختمنا مكر

فَلَا يَخِزُّ مِنْ عَمَّا بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَا

يُجِى مِنْكَ إِلَى التَّصَرُّعِ إِلَيْكَ فَصَلِّ عَلَى
 نَبِيِّهِ هَانِةِ الْإِثْنِ مَكْمُومِ فَإِنَّكَ كُودِدَ سَوِيٍّ تَرْتَمِلُهُ دَهْرٌ

محمّد وآل محمّد وهب لي يا الهي

من لدنک فرجاً قریباً یا لقدرة الی
 انزلنا دیکرتی فوجی نزدیکت زبان قدرت که

بِهَا جِئْتَ أَمْوَالَ الْعِبَادِ وَبِهَا تُنْشَرُ مَيِّتٌ
 زنده کن مردگان زندگان و بایان زنده کن مردگان
 الْبِلَادِ وَلَا تَهْلِكُنِي يَا إِلَهِي عَمَّا جِئْتَ
 من خارا و هلاک کن مرا ای خدای من بازنده تا انگاه که
 تَسْجِيتَ لِي وَتَعْرِفَنِي الْحَيَاةَ فِي دُعَائِي
 اجابت کن مرا و شناس مرا اجابت نمودن در دعای من
 وَإِذْ قَتَلْتُ طَعْمًا لِعَافِيَةِ آلِي مُتَهَيِّئًا لِحَاجَتِي
 و حیاتی مرا طعم عافیت تا بلندی از امر
 وَلَا تَشْمِتْ بِي عَدُوِّي وَلَا تَمْلِكْنَهُ مِنْ
 و شاد نباش بر من دشمن مرا و حاکم مده گدرا اگر
 عُنْفِي وَلَا تَسْلُطْهُ عَلَى إِلَهِي إِنْ
 کردن من و بر مکار گدرا بر من ای خدای من اگر
 تَفْعَلْتَنِي فَمِنْ ذَا الَّذِي يَصْعَقُ وَإِنْ
 بردارن مرا کشت اگر فرو برد مرا و اگر
 وَضَعْتَنِي فَمِنْ ذَا الَّذِي يَنْفَعُنِي وَإِنْ
 فرو بردن مرا کشت اگر بر دارد مرا و اگر
 أَكْرَمْتَنِي فَمِنْ ذَا الَّذِي يَهْنِي وَإِنْ
 گرامی کنی مرا کشت اگر خوار بگرداند مرا و اگر
 أَسْتَيْتَنِي فَمِنْ ذَا الَّذِي يَكْرُمُنِي وَإِنْ
 خوار بگردانن مرا کشت اگر گرامی گردانند مرا و اگر
 عَذَّبْتَنِي فَمِنْ ذَا الَّذِي يَرْحَمُنِي وَإِنْ
 عذاب کنی مرا کشت اگر بخشاید مرا و اگر

اَهْلَكْنِي فَمَنْ ذَا الَّذِي يُعْرِضُ لَكَ فِي
 حاکم کنی مرا کس است ای که ^{فما عیبت} ^{از} ^{تو را} ^{نور}
 عَيْبِكَ اَوْ يَسْأَلُكَ عَنْ امْرِئٍ وَ قَدْ
 بنده تو یا پرسد ترا از کار او و بدی که
 عَلِمْتَ اَنَّهُ لَيْسَ فِي حُكْمِكَ ظُلْمٌ وَلَا
 بد انستم که نیست در حکم تو بیاد بی و نه
 فِي نِقْمَتِكَ عَجَلَةٌ اِنَّمَا تُحَكِّمُ مَنْ يَخَافُ
 در کینه تو شتابی که شتاب ایکن کند که ترسد که
 الْفَوَيْتُ وَاِنَّمَا يَجْتَاجُ اِلَى الظُّلُمِ الضَّعِيفُ
 کار از دور گذرد و حاجت به پیداد کردن ضعیف را با نند
 وَقَدْ تَعَالَيْتَ عَنْ ذَلِكَ يَا اَلْهَيَّ عَلَوًا
 و بدی که تو بلندتری از آن ای حاکم بلندگاه
 كَبِيرًا اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهٖ وَاٰلِهٖ
 بزرگواران یا رب احوالات ده بر محمد و آل او
 لِحُكْمِنِي لِلْبَلَاءِ غَرَضًا وَلَا لِنِقْمَتِكَ نَصَبًا
 مرا بکار بلای غرض است و نه کینه ترا بر مای آوردن
 وَمَهْلَنِي وَنَفْسِي وَاَقْلَنِي عَثْرَتِي
 و مهلت ده مرا و اندوه من بپوش و مایات کبر افتادن مرا
 وَلَا تُنْكَلْنِي بِبَلَاءٍ عَلَيَّ اِنَّ بَلَاءًا فَقَدْ تَرَكْتَنِي
 و نیلای کن مرا ببلای بر من اند بلای که بپوش
 ضَعْفِي وَقَلَّةَ حِيلَتِي وَتَضَيُّعِي اِلَيْكَ
 صفت من و اندکی حیل من و زاری من بپوش تو

لَا تُغَوِّدْ بَيْنِي وَاللَّهِ الْيَوْمَ مِنْ عَصَلٍ

بازداشت می خوام بنویسم از خنم تو
فَضَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلَ مُحَمَّدٍ وَأَعَذَّنِي وَ

صلوات ده بر محمد و آل محمد و بنیاده مرا و
اَسْتَجِيرُ بِكَ مِنْ سَخَطِكَ فَضَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

دینهار می خوام بنویسم از خنم تو
وَأَلِ مُحَمَّدٍ وَأَجَزْتِ وَأَسْأَلُكَ أَمْنًا مِنْ

وال محمد و دینهار ده مرا و می خوام از تو ایمنی از
عَذَابِكَ فَضَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلَ مُحَمَّدٍ

و آمنتی و استشهدت بک فضل علی محمد

و امن کن مرا و راه داشت می خوام از تو صلوات ده بر محمد
وَأَلِ مُحَمَّدٍ وَأَعَذَّنِي وَأَسْتَرْحِمُكَ فَضَّلَ

وال محمد و دینهار داشت مال مرا و بخوار می خوام از تو صلوات ده
عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلَ مُحَمَّدٍ وَأَسْتَشْرِكُكَ فَضَّلَ

بر محمد و آل محمد و شریکت می خوام از تو صلوات ده
عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلَ مُحَمَّدٍ وَأَنْصُرُنِي وَأَسْتَكْفِيكَ

بر محمد و آل محمد و نصرت ده مرا و کفایت می خوام از تو
فَضَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآلَ مُحَمَّدٍ وَالْقَنِي

صلوات ده بر محمد و آل محمد و کفایت کن مرا
وَأَسْتَرْزُكُ فَضَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَآرِزْتَنِي

و درزی می خوام از تو صلوات ده بر محمد و درزی ده مرا

وَاسْتَعِظْكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
و بار من می خواهم از تو صلوات ده بر محمد و آل محمد

وَابْعَثْ وَاسْتَغْفِرْكَ لِمَا سَلَفَ مِنْ ذُنُوبِ
و بار من ده ما و امروز منی خواه از تو انما که گذشتن است از کما میبارز

فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاعْفُ عَنِّي
صلوات ده بر محمد و آل محمد و ببامروز مرا

وَاسْتَغْفِرْكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
و کما داشت منی خواهم از تو صلوات ده بر محمد و آل محمد

وَاعْصِمْنِي فَإِنِّي لَأَعُوذُ بِشَيْءٍ تَلْزِمُهُ
و نگاه دار مرا که من با سر چیزی نزنم که گرا چیزی داللا

إِنْ شِئْتَ ذَلِكَ يَا رَبِّ يَا حَبِيبُ
اگر خواهی تو انما ای صلی فر ای صلی ای بر این

يَا مَنَانُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ صَلِّ عَلَى
ای منت منده ای جلال و بزرگواری و بزرگواری صلوات ده بر

مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاسْتَحْبِبْ لِي فِي جَمِيعِ
محمد و آل محمد و لطافت کن منی در همه

مَا سَأَلْتُكَ فَلَمَكْتُ إِلَيْكَ وَلَعَنْتُ فِيهِ
ای خواهم از تو و خشم از تو و لعنت کردم در تو

إِلَيْكَ وَأَرَدْتُ وَقَدَرْتُ قَاضِيَهُ وَأَمْنَهُ
بوی تو و نخواه انما و انداز که انما و بکنار انما و بر آن انما

وَحَبَرْتُ فِيمَا تَقْضِي مِنْهُ وَيَا رَحْمَةً لِي فِي
و خبرت کن منی قضا می کنی از تو و بزرگواری مرا در

ذَلِكَ

ذَلِكَ وَتَقْضُ عَلَىٰ بِهِ وَأَسْعِدْ بِنِهَا
 اِنْ رَفَعْدِي بِنِهَا بِنِهَا بِنِهَا بِنِهَا
 تُعْطِي مِنْهُ وَزِدْنِي مِنْ فَضْلِكَ وَسِعَةً
 بدو هر ترا از آن روزیادت که ما از فضل تو و فراخی
 مَا عِنْدَكَ فَإِنَّكَ وَاسِعٌ كَرِيمٌ وَصِلْ ذَلِكَ
 ای نزدیک توان که تو فراخ عطا و گوی و میدی آنرا
 بِخَيْرِ الْآخِرَةِ وَنِعْمَهَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
 اینک از آخره و نعمت آن ای بخشنده تر از بخشنندگان
 ثُمَّ تَدْعُو بِهَا بِلَاكَ وَتُصَلِّي عَلَى مُحَمَّدٍ
 پس دعا کن با آنکه من اید ترا و صلوات ده بر محمد
 صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ أَلْفَ مَرَّةٍ فَهَكَذَا كَانَ
 صدوات هزار مرتبه و الاله هزار بار که معجزی کردی
 يَفْعَلُ عَلَيْهِ السَّلَام
 ای او برود باد سلام

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لِمَا عَلِ الشُّعْرُ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَخَصِّصْ نَعْوَاكَ
 یا رب صلوات ده بر محمد و اسناد کن بر نوحای
 الْمُسْلِمِينَ بِعِزَّتِكَ وَأَيِّدْ خِمَاتَهَا بِقُوَّتِكَ
 مسلمانان را بعزّت تو و زور تو نگاه بآنان ای با قوت تو
 وَأَسْبِغْ عَطَايَاهُمْ مِنْ جَدِّكَ اللَّهُمَّ صَلِّ
 و فراخی کن عطایا بر آنان از تو انکوی کن یا رب صلوات ده

کتابخانه مجلس شورای ملی
 نسخه ۵۵۶

در نسخه و حاضری
 که میان مسلمانی
 و کافران باشد
 تو خواستار آن

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكَثُرَ عَذَابُهُمْ وَاشْجَلُوا
دال او و بسیار کن یا زانان و تنزل

اسْلَحَتْهُمْ وَاجْرُسْ جُورَتَهُمْ وَامْبِعْ
سلاحها را زانان و نگاه دار تا جیت انان و استوار کن

جُورَتَهُمْ وَآلِفْ جَمْعَهُمْ وَكَتِرْ أَمْرَهُمْ
کارزارگاه انان و با هم اور انان و کثرت کارها را ترا

وَإِتْرَبْ مِيرَهُمْ وَتَوَجَّدْ بِلِقَائِهِ
دوسته دار و تو بهای ایشان و تنها بایست بکنان کردن

مُؤْنِهِمْ وَاعْصِدْهُمْ بِالنَّصْرِ وَاعْنِهِمْ
مؤنهای ایشان و باره ده ایشان بتمت و یاری کن ایشان را

بِالنَّصْرِ وَالطَّفِّ لَهُمْ فِي الْمَكْرِ اللَّهُمَّ صَلِّ
بصیر کردن و لطفت کن سو به ایشان در مکر کردن یا رب جلوه دار

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَعَرَفَهُمْ مَا يَحْمِلُونَ
بر محمد و آل او و بشناسان ایشان را ای نمائند

وَعَلَّمَهُمْ مَا لَا يَعْلَمُونَ وَبَصَّرَهُمْ مَا لَا
و بیاموزان ایشان را ای نمائند و باز نمای ایشان را ای

بَصَّرُوا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
ببینند یا رب صلوات ده بر محمد و آل او

وَأَنْسَهُمْ عَنْ لِقَائِهِمُ الْعَذَابِ ذِكْرُ دِيَارِهِمْ
و از یادشان ببرد عذاب دیدن ایشان دشمن را یاد دنیای

الْجَنَّةِ الْعُزْرِ وَالْمُحِ عَنْ قُلُوبِهِمْ
فریبنده و ببرد از دلبها ایشان را

خطبات

جَعَلَتْ الْإِنَّمَالُ الْفُتُورِ وَاجْتَبِ الْجَنَّةَ
 نادرا است مال فتنة الكفر ^{وكن} ^{مشتا}
 نَصَبَ أَعْيُنَهُمْ وَلَوْجَ مِنْهَا لَا تُصَارِمُ مَا
 بياض ^{همها} ^{انسان} ^{واشارت} ^{ازان} ^{همها} ^{شامرا} ^{لا}
 اَعْدَدَتْ فِيهَا مِنْ مَسَاجِنِ الْجَلَدِ وَمَنَازِلِ
 نهاده ^{درآن} ^{از} ^{جايها} ^{حادثه} ^{ومنزلهها}
 الْمُعْطَرَمَةِ وَالْجُورِ الْحَسَنِ وَالْأَنْهَارِ
 باكرامت ^{وجردان} ^{بكر} ^{وجريها}
 الْمَطْرَدَةِ بِأَنْوَاعِ الْأَشْرَبَةِ وَالْأَشْجَارِ
 دانه ^{مكدهها} ^{شمايهها} ^{ودرختها}
 الْمَتَدَلِّيَةِ بِصُورِ الثَّمَرِ حَتَّى لَا يَهْمَ
 اوخته ^{مكدهها} ^{بيوها} ^{تا} ^{انديشه} ^{بكند}
 أَحَدٌ مِنْهُمْ بِأَذْيَارٍ وَلَا تَجِدُ نَفْسَهُ
 يكی ^{ازان} ^{بشت} ^{برکردن} ^{وچيث} ^{بكند} ^{باخود}
 عَنْ قَرْبِهِ بِفَرَارِ اللَّهْمِ أَفَلَا يَذُكُّ
 از ^{هم} ^{سراو} ^{بگريخت} ^{يارب} ^{دخني} ^{بآن}
 عَذْوَهُمْ وَأَقْلَمَ عَنْهُمْ أَطْفَالَ هُمُ
^{به} ^{دشمنانرا} ^{وچين} ^{ازان} ^{ناخهها} ^{انسان}
 وَتَرَفَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ أَسْلِحَتِهِمْ وَاخْلَجَ
^و ^{منا} ^{بازن} ^{میان} ^{انسان} ^و ^{میان} ^{سلاحها} ^{انسان} ^و ^{در} ^{بين}
 وَثَاقَ أَيْدِيهِمْ وَبَاعَدَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ
^{بين} ^{ها} ^{دشمنانرا} ^و ^{بين} ^{میان} ^{انسان} ^و ^{بين} ^{میان}

اَنْ وَدَّ تَهُمْ وَجِئْتَهُمْ فِي سُبُلِهِمْ وَصَلَّاهُمْ
 توشه بانه و تهمه بانه کن در راهها انا ان توه راه تانه بکر
 عَنْ وَجْهِهِمْ وَاقْطَعْ عَنْهُمْ الْمُدَّ وَالْقَصْ
 انا که بکر با انا دارند و بکر انا ان مرد و کاهان
 مِنْهُمْ الْعَدَدُ وَامْلَأْ اَيْدِيَهُمْ مِنَ الرَّعِي
 انا ان عدد و بکر دکر انا ان از ترس
 وَاقْضِ اَيْدِيَهُمْ عَنْ لُطْفٍ وَآخِرُ
 ونا بکر دکر انا ان از کنا دکر و ککر بکر
 الْمَسْتَقِيمُ عَنِ الْطُوفِ وَشَرِّهِمْ مِنْ
 دنا بکر انا ان از کنا ر و بکر کن بکر انا انا
 خَلْقَهُمْ وَتَكَلِّمَهُمْ مِنْ وَدَّاهُمْ وَاقْطَعْ
 کون انا بکر و کنا بکر انا انا که انا بکر و باز بکر
 لِحْزَنِهِمْ اطْمَاعٍ مِنْ بَعْدِهِمْ اَللَّهُمَّ عَقِّمْ
 نشر سار انا ان طمعا انا ان که از انا بکر بکر بکر
 اَرْجَامَ نَسَائِهِمْ وَنَسَبِ اصْلَابِ رِجَالِهِمْ
 زه دانه انا ان و بکر بکر بکر بکر انا ان
 وَاقْطَعْ نَسَبَ ذَوَاتِهِمْ وَانْعَامَهُمْ لَا تَأْذَنْ
 و باز بکر بکر انا انا ان و بکر انا ان دستور بکر
 لِسَمَائِهِمْ فِي قَطْرِ وَلَا لِرِجَالِهِمْ فِي نَابِ
 آمان انا بکر در بکر بکر بکر انا انا در بکر
 اَللَّهُمَّ وَفِيكَ لَكَ عَدَدُ اَهْلِ الْاِسْلَامِ
 و بکر بکر بکر انا ان شمار اهل اسلام

وَجِئْتَهُمْ

وَجَعَلَتْ بِهِ دِيَارَهُمْ وَتَمَرَّ بِهِ أَمْوَالُهُمْ
فراستادند پس آن سرزمینان و پیراوردن بآن مالهای آن

وَقَرَّعَهُمْ عَنْ مَجَادِبِهِمْ لِعِبَادَتِكَ
و فارغ نمود ایشان را از کارزار کردن ایشان بپرستیدن تو

وَعَنْ مُنَابِتِ تِهِمُ لِلْخَلْوَةِ بِكَ حَتَّى
و از حید کردن ایشان بسوی خلوت کردن بتو تا

لَا يُغْنِيكَ فِي بَقَاعِ الْأَرْضِ غُرُكَ وَلَا
نپرستند در جاگاههای زمین غیرتو

تَعْقِبُ لِحَدِّ جَبْهَةٍ دُونَكَ اللَّهُمَّ اغْثِرْ
خاک آوردد کسید مرگی را پیشانی جز تو یارب اغزاکم

بِأَهْلِ كُلِّ نَاحِيَةٍ مِنْ لِسَانَتِ مَنْ بَارَأَهُمْ
باهل هر ناحیتی از سلسله آن که با او آفرید

مِنْ لَشْرِكَيْنِ وَأَمْدَدَهُمْ بِمَلِكَةٍ مِنْ
از شرکان و مدد ده ایشانرا بفرستگان از

عِنْدَكَ مُزْدِفِينَ حَتَّى يَكْشِفُوهُمْ إِلَى
تو دزد تو در بر هم داشته تا برانند ایشانرا تا

مُنْقَطِعِ التُّرَابِ وَتَلَاوِي رِصَاكَ أَوْ أَسْرًا
انجا که باز بود خاک بکشتی در رضایت تو یا اسیر کردن

أَوْ يَقْرَؤْا بِأَنَّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَحْدَكَ
یا اقرار کنند باینکه نیست جلای مگر تو یکی تو

لَا شَرِيكَ لَكَ اللَّهُمَّ وَاعْمُمْ بِدَلِّكَ
نیست آبناز مرتقا یارب و عام کن بآن

اَعْدَاكَ فِي اَقْطَارِ الْبِلَادِ مِنَ الْهِنْدِ وَالْاَرُومِ
 دشمنان تو در كناره ها شهرها از هند كان و زوميان
 وَالشَّرِكِ وَالْحَزَرِ وَالْجَنْشِ وَالنُّوْبَةِ وَ
 و تركان و خزران و چيشان و نوبتان
 الزَّبْجِ وَالصَّقَالِبَةِ وَالذِّيَالِمَةِ قَسَائِرِ
 و زبجان و صقلايان و ديلان و ديمكر
 اُمَمِ الشَّرِكِ الَّذِي خَفِيَ عَلَيْنَا اسْمَاؤُهُمْ
 كردگان شرک آنان كه پوشيده است بوجه نامها و آنان
 وَصِفَاتُهُمْ وَقَدْ اخَصَّيْنَاهُمْ بِمَعْرِفَتِكَ
 و صفات و آنان و تو بشماره انان بنايان تو
 وَاسْتَرْفَتْ عَلَيْهِمْ بِقُدْرَتِكَ اللَّهُمَّ
 و دیده و رشده بر آنان بقدرة تو يا رب
 اشْغَلِ الْمُشْرِكِينَ بِالْمُشْرِكِينَ عَنِ تَأْوِيلِ
 مشرك كد مشركان را مشركان از تاويل
 الْاَهْوَافِ الْمُلَاهِمِ وَخَذِهِمُ بِالنَّقْصِ عَنِ
 كهانه ها ملهان و بگردانان تا بكنه خردگان از انك
 تَقْصِصِهِمْ وَبُطْطِهِمْ بِالْفِرْقَةِ عَنِ الْجِيَادِ
 كشي درانان از يهود و بنفلسان بكنه بعاكبه از كودانند
 عَلَيْهِمُ اللَّهُمَّ اخْلُفْ قُلُوبَهُمْ مِنَ الْاُمْنَةِ
 بر آنان يا رب هم باز كن دهان آنان از امني
 وَأَذْهَبْ عَنْ قُلُوبِهِمْ
 و تنه اانان از تو و مشول كن دهان آنان

عَنْ اِلَٰهٍ خَبِيٍّ وَاَوْهِنِ اَرْضَانَهُمْ عَنْ
 اَرْضِهِمْ كَرْدَنَ وِشْتِ كَمِ دَكْنَه اَنَانِ اَز
 مَنَارِلِهِ الرِّجَالِ وَجَنَّتْهُمْ عَنْ مَقَارِعِهِ
 حَكْمِ كَرْدَنِ مَرْدَانِ وِیْدَنَ شَاكِنِ اَز كُوبِنِ كَرْدَنِ
 اِلَٰهٍ بَطَالٍ قَاتِلٌ عَلَيْهِمْ حُنُفًا مِنْ فُلَاكِلِكِ
 مَادِیَرَانِ وِیْدَنَ اَنَانِ اَلْكَوِی اَز نَزْكَانِ
 بَنَاتٍ مِنْ نَاسِكٍ كَفَعَلِكِ یَوْمَ یَدِ
 بَنَیْسِ اَز تَرَهْمَه نَوِ جَانِی كَرْدِی رُوزِ یَدِ
 یَقْطَعُ بِهِ دَابِرَهُمْ وَیُخْصِفُ بِهِ شُوكَهُمْ
 بِرُوزِ بَانِ اَخْرِی كَمِ نَاكَمَانِیَه وِیْشَكِنِ بَانِ خَارِوِیْلَ اَنَانِ
 وَتُفَرِّقُ بِهِ عَدَدَهُمْ وَتُعْزِیْهِ عَدَقَهُمْ
 وِیْرَاكِدِ كَمِ بَانِ عَدَدِ اَنَانِ وِیْرَاكِدِ بَانِ دُشْمَانَانِ
 اَللَّهُمَّ وَاُمْرِخْ مِیَاهَهُمْ بِاَلْوِیَا وَاَطْمَحْتَهُمْ
 بِاَلْوِیَا وِیْیَا بِنِ اَسْمَاءِ اَنَانِ وِیْیَا وِیْیَا اَنَانِ
 بِاَلْوِیَا وَاَزْمِ بِلَا دَهْمِ بِالْخُشُوفِ وَاِلْجِ
 بَرْدَمَا وِیْیَا اَنَانِ اَنَانِ اَنَانِ بَرْدَمَا وِیْیَا
 عَلَیْهَا بِالْقُدُوفِ وَاَقْرَعِهَا بِالْمَجُولِ وَاَجْعَلْ
 بَرْدَمَا بِنَدِ اَنَانِ وِیْیَا اَنَانِ بِنَدِ اَنَانِ
 مِیْرَهُمْ فِی اَبْعَادِ اَرْضِكَ عَنْهُمْ وَاَمْنِ
 تَرَهْمَانِ دَر دُورِ تَرِیْنِ نِیْسِ تَرِیْنِ اَنَانِ وِیْیَا
 خُصُونَهَا مِنْهُمْ وَاَصْبُهُمْ بِالْجُفُوعِ الْمَقْمِرِ
 جَعْنَهَا اَزْشَانِ وِیْیَا اَنَانِ دَمَانِ كَرْدَمَا وِیْیَا

(نسخه دستنویس)
 در کتاب

وَالسَّقِيمَ إِلَى الْبَيْتِ اللَّحْمِ وَأَيُّمَا غَانِ غَزَا هُمُ
 وسماری در دینار یارب و سر غازی که غزا کرد با این
 مِنْ أَهْلِ مَلِكٍ أَوْ مُجَاهِدٍ جَاهِدَ هُمُ مِنْ
 از اهل ملک تو یا مجاهدی که جاد کرد با انا از
 اتَّبَعَ سُنَّتَكَ لِيَكُونَ ذَنْبُكَ الْاَعْلَى وَخَيْرُكَ
 پس از آن سنت تو تا باشد دین تو بلندتر و نیکوتر
 الْاَقْوَى وَجُحْتُكَ الْاَوْفَى فَلَقِيَ الْبَشِيرَ
 قوی تر و جبهه تو تمامتر پس او بود آسای
 وَهَيَّيْتُ لَهُ الْأَمْرَ وَتَوَلَّاهُ بِالْبَيْتِ وَخَيْرُ لَهُ
 و تیار نمودم کارها و با خودم گزیدم کار را و دگر گزینم بود او
 الْأَصْحَابَ وَاسْتَقْوَاهُ الظُّهْرَ وَاسْبَغَ عَلَيْهِ
 یاران و قوی گشت او را و وضو بخشیدم بر او
 فِي النَّفَقَةِ وَمَتَّبَعَهُ بِالنَّسَاطِ وَأَطْفَعَهُ
 در نفقه و پیرو کردم او را بنیاد و پیران از او
 حَرَارَةَ الشَّوْقِ وَاحْرَزَهُ مِنْ عَمَلِ
 شرم از او و زینهار دادم او را از اندوه
 الْوَجْشَةِ وَأَنْسَهُ ذُخْرَ الْأَهْلِ وَالْوَلَدِ
 و نیکو گشت و از یاد او ببرد دگر اهل و فرزند
 وَادَمَّ لَهُ حَسْبُ الْبَيْتِ وَتَوَلَّاهُ بِالْعَاقِبَةِ
 و دام دار او را نیکو گشت و با خودم گزیدم به پایت
 وَأَصْحَبَهُ السَّلَامَةَ وَأَغْفَاهُ مِنَ الْحَبْلِ
 و همکار او گشت سلامت و عفو کردم او را از بندگی

و اعفاه

وَاللَّهِ

يَا لَهْمُ الْجَزَاءَ وَارْزُقْهُ الشَّدَّةَ وَآيَةً
 وادرد دل اکتا ورا دلیرن و روزی کن اورا سخت بایستادن و زور دیا ورا
 بِالْمَصْرِ وَعَلِمَهُ السَّيْرَ وَالسَّنَّ وَشَدَّةَ
 پیازی کردن و پیاموز اورا سیرتها و سنها و راست کن اورا
 فِي الْحَكْمِ فَأَعَزَلْ عَنْهُ الرِّيَاءَ وَخَلَّصْهُ
 در حکم و دور کن ازو ربا و خلاصه اورا
 مِنَ الشَّمْعَةِ وَاجْعَلْ نَفْسَهُ وَذِكْرَهُ
 از شمع و کن اندیشه او و یاد کردن او
 وَظَعْنَهُ وَإِقَامَتَهُ فَبِكَ وَكَفَّ
 و شدن او و ایستادن او در راه تو و از برای تو و چون معارفه
 عَذْوَكَ وَغَدْوَهُ فَقُلْ لَهُمْ فِي غَيْبِهِ وَ
 یاد کن تو و دوشی او اندک کن شان در جمع او
 ذَلِّلْهُمْ فِي نَفْسِهِ وَصَغِّرْ شَانَهُمْ فِي قَلْبِهِ
 و خوارشان کن در نفس او و خرد کن کارشان در دل او
 وَأَدِلْهُمْ مِنْهُمْ وَلَا تِلْ لَهُمْ مَتَهُ فَإِنْ
 و دولت ده اورا از شان و دولت مند امانت ازو پس اگر
 حَسَمْتَ لَهُ بِالسَّغَادَةِ وَفَضَّيْتَ لَهُ بِالشَّهَادَةِ
 ختم کرده باشی اورا معاده و تقاضا کنده باشی اورا بنهاد
 فَبَعْدَ أَنْ يَحْتَاجَ عَذْوَكَ الْقَتْلَ وَبَعْدَ أَنْ
 پس اندک از تو بکشد باشد دشمن تا کس و دشمن اراده
 يَذَّوْحَهُمْ إِلَى شَرْ وَبَعْدَ أَنْ يَأْمَنَ أَطْرَافُ
 دلیده و بپزد ریزده باشد امانت ایدرک و پس اندک این باشد کناره ها یا

الْمُسْلِمِينَ وَبَعْدَ أَنْ يُؤْتَى عَذْرُوكَ
بِلَمَانٍ ^{دستور آید} و بر گردند ^{دستگاه}

مَدِيرِينَ اللَّهُمَّ وَإِنَّمَا مُسْلِمٌ خَلَفَ غَارِيَا
ست پیر کدگان یارب و من مسلمان اگر خلفی کید غارت
أَوْ مُدَابِّطَاتٍ دَارِهِ أَوْ تَعْقِدُ خَالِفَتِهِ فِي
یا تفرشتی را در سرای او یا عقد کید کسی را که از بها زمانه
غَيْبَتِهِ أَوْ أَجَانَةٍ بِطَائِفَةٍ مِنْ مَالِهِ أَوْ
در غیبت او یا ماری دهد او را بیکاره از مال او یا

أَمَدَهُ بَعْدَ دَارِهِ أَوْ شَحْدَهُ عَلَى جِهَادِهِ
مدد دهد او را ساز و برگن یا بتز کند او را بر جاد او

أَوْ أَتْبَعَهُ فِتٍ وَجْهَهُ دَعْوَةً أَوْ رَعَى
یا از پی او کند در وجهی که باید دعائی یا نگاه دارد

لَهُ مِنْ وَرَائِهِ جَزْمَةً فَأَخْرَجَهُ مُلَاجِرَهُ
مرد را از پس او جزمی بران از نگاه او مانند مرد را

وَرَأَى يَوْمَ رِبٍّ وَمُتْلَأَ نَمْلٍ وَعَوْضُهُ
هم سنگی هم سنگی و مانند ماسک و عوض ده او را

مِنْ فَعْلِهِ عَوْضًا حَاضِرًا لِيَتَحَكَّمُ بِهِ نَفْعَ
از فعل او عوض حاضر که شاید مان سود

مَا قَتَلْتُمْ وَسُئِرُوا مَا أَيْتَى إِلَى أَنْ يَنْتَهِي
ای در میان داشته است و شادی ای کرده است تا نگاه که رساند او را

بِهِ الْوَقْتُ إِلَى مَا أَخْرَجَتْ لَهُ مِنْ فَضْلِكَ
تا آن وقت تا آنی که داده او را از فضل تو

وَأَعَدَدْتُ لَهُ مِنْ كَوَامِلِكَ اللَّهُمَّ وَأَتَمَّا

و بدست فاشاده اودا از كرامت تو يارب و مرگزام

مُسْلِمَ أَهْمَهُ أَمْرُ الْإِسْلَامِ وَأَقْبَلَهُ وَجْزُهُ

مسلمان كه از نعيم بكرده است اودا كار اسلام و مردمان را و اندوختن بكردن است اودا

يَحْزَنُ أَهْلَ الشَّرِكِ عَلَيْهِمْ قُتِي عَلَيْهِمْ

قائم آمدن اهل شرك برشان داوختن كود برشان

عَزَوْا أَوْ هَمَّ بِجِهَادٍ فَقَعَلَ بِهِ ضَعْفٌ

عزاي با اندیشه كرد مجاهدت بين بنياده اودا ضعیفی

أَوْ أَبْطَأَ بِهِ قَائِدٌ أَوْ أَخْرَعَتْهُ جَائِدٌ

يا باز بين امديد اودا در ديدن يا باز بين داند اودا حادثه تو

أَوْ عَرَضَ لَهُ مِنْ دُونِ إِيَّاهُ عَارِضٌ

يا من آمدند اودا از بيرون اكاذه او عارضه

فَاكْتَبَتْ إِسْمَهُ فِي الْعَارِضِ وَأَوْجَتْ

بنویس نام او در جمله عارضان و واضح كن اودا

لَهُ ثَوَابُ الْمَجَاهِدِ فَأَجَلَهُ فِي نِظَامِ

اودا ثواب مجاهدان و مكن اودا در نظام

الشُّهَدَاءِ وَالْقَائِمِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

سندگان و صالحان يارب صلوات ده بر محمد

عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَعَلَى آلِهِ صَلَوةً عَالِيَةً

بنده تو و رسول تو و آل محمد صلواتي كه بالا دارد

عَلَى الصَّلَاةِ مُشْرِفَةً قُبَى النَّجَاتِ

بر همه صلواتها ديكره و رفته است بالا نجاتها

صَلَاةً لَا يَنْتَهِي أَمَدُهَا وَلَا يَنْقُطُ عَدَدُهَا

صلواتی که نبرد غایت دارد و باز نبرد عدم دارد

كَأَنَّمَا مَضَى مِنْ صَلَواتِكَ عَلَيَّ أَحَدٌ

هون تمامت من ای یکدیگر است از صلوات تو بر من لستی

مِنْ أَقْرَبِيكَ إِلَيْكَ الْمُنَاتُ الْحَمْدُ الْمُدْنِي

از درستی تو که تو منت منده شوده بدید آورده

الْمُعْدُ الْفَعَالُ مَا تَزِيدُ

با معاد نبرد کننده ای را تو خواهی

عليه السلام في دفع كيد الأعداء وَرَدَّ بِاسْمِهِم

الهِى هَدَيْتَنِي فَلَهُوْتُ وَوَعُظْتُ فَقُتُوْتُ

ای بار خدای من هدایت کردی مرا و من غافل شدم و وعظ دادی و من مجتنب شدم

وَأَبْلَيْتُ الْجَمِيلَ بَعْضُتُ ثُمَّ عَرَفْتُ مَا

و بخت دادی و نیکوتری کردی مرا بعضی بستم و شناختم

أَصْدَرْتُ إِذْ عَرَفْتَنِيه فَاَسْتَعْفَرْتُ فَأَقْلَبْتُ

ما را که دادم چون تو مرا ان شناختی پس استغفرت و بر سر گشتم

فَعَدْتُ فَسُتِرْتُ فَكَفَّ الْجَمْدُ الْهَيَّ تَقَحُّمْتُ

باز آمدم و پوشانیدی پس تراست سبب طاعت من درختم

أَوْ دِيَّةً هَلَاكٌ وَجَلَّتْ شَعَابُ تَلَفْتُ تَعَرُّضْتُ

باز دهم یا هلاکت و فرویدم بکارهای بی ارزشی تعرض کردم

بِهَا لَسْتُوَا تَكَّ وَجَلُّوْهَا بِعُقُوبَاتِكَ وَوَسِيلَتِي

بنان حلهای تو و بفرمودن آن عقوبتهایت را و وسیلت من

الذكر

إِلَيْكَ التَّوْحِيدُ وَذَرِيعَتِي أَنْتَ لَمْ أَشْرُفْ
تو حید است و دست او از من است که من اینا نکیرم

بِكُ شَيْئًا وَلَمْ أَخُذْ مَعَكَ إِلَهًا وَقَدْ غَرَضْتُ
بشیر چیزی را و اینا نکیرم بانو خدای دد بری که نکیرم

إِلَيْكَ بِنَفْسِي وَإِلَيْكَ مَفَرُ الْمُسَى وَمَفْزَعُ
بشیر تو نفس من و با تو است که من گاه بدگودار دنیا

الْمُضَيِّعِ لِحَظِّ نَفْسِهِ الْمَلِيحِي فَكَمِ مِنْ عَذْوِ
کم بکردن هر آن خونی را شاه خورنده بسیار دشمنی که

أَنْتَ عَلَى سَيْفٍ عِلَا وَتَهْ وَشَحْدَتِي
بر کشید بر من شمشیر دشمنی او و نیز شکر سرور

ظَبَّةٌ مِنْ يَتِهِ وَأَرْهَقَ لِي شَفَا جَدِهِ
کنار راه کار داد او و تشنگ کرد سر من که در جزایر

وَدَأَفَ لِي قَوَائِكَ سُمُومِهِ وَ سَلَدُ
درد و خرابی بد سر من کشنده های نهرها را و ناست کرد

جُجُوتِ صَوَائِكَ سِهَامِهِ وَلَمْ تَمْرَعِي
سر من ناستها را توها را او و شغفت از من

عَنْ جِرَاسِيَّتِهِ قَاضِمَاتِ سُمُومِي
چشم نگاه داشتن او دد بکرد که بخشد مرا

الْمَكْرُوءَةِ وَبَحْرِيَّتِي دُعَاةَ مَرَارَتِهِ
مکروه بخشد مرا دد کشنده لایها را او

فَنَظَرْتُ يَا إِلَهِي إِلَى ضَعْفِي عَنْ حِمَالِ
و نظر کردم ای خدای من سرور ضعیفی من از بر کش

الْقَوَادِحَ وَ عَجَزَتْ عَنِ الْإِتِّصَارِ مِمَّنْ قَصَدَتْ
 کارها را ستانی دعا جزئی من از دادستند آنان کی که قصد کردند
 بِجَارِ بَيْتِهِ وَ قَدْ خَدَّتْ فِي كَيْسٍ عِنْدَ مَنْ
 کارها را کردند او و تنها من در میان بسیاری سعدی را
 فَأَوْرَفَتْ وَأَرْصَدَتْ لِي بِاللَّيْلِ فَهَمَّ الْمَظْهَرُ
 ناآرامی نمود و بپاخت سوی من بلا دروغی من کرد و از
 فِيهِ فُكِرْتُ فَأَيْدِي تَنِي بِنَصْرِكَ وَ شَدَّ دَرِي
 در او اندیشه من زد و کن پند من را بپاوی تو و سخت کردی
 أَزْدِي بِقَوِيَّتِكَ فَلَلْتُ لِي خَدَّهُ وَضَرَّتْهُ
 پشت من زد و من دهنه کردی سوی من پند من او و گردانید
 مِنْ بَعْلِ جَمْعٍ عَدِيدٍ وَ خَدَّهُ وَاعَلْتُ
 از من ایستاد بسیاری تنها و بلند کردی
 كَعْبِي عَلَيْهِ وَ جَلَّتْ مَا سَدَّدَهُ مَرْدُودًا
 کعب من بر او و دور کردی آنچه او را برگردانده باز کردی
 عَلَيْهِ فَرَدَّدَتْهُ لَمْ تَشْفَعْ غَضَبُهُ وَلَمْ
 بر او باز کردی او را شفا ندادی خشم او را و نبرده بود
 تَسْكُنُ عَلَيْهِ قَدْ غَضَّ عَلَى شِفَاهِهِ
 ناک بر او کلاه او دندان فشارد بر لبها او
 وَ أَذْنُهُ مَوْلَانَا قَدْ أَخْلَفَتْ سِرَّ نَاهٍ وَ كَمِ
 دهن او بر گرد بر گردیده طاعت کردند ما او را شکر ها او و بسیاری
 مِنْ بَاعِ بَغَائِي بِمَكَامَرَةٍ وَ نَصَبْتُ لِي
 از شتم کرده شتم کردی من بیکده ها او و برهان کردی سوی من

شکر

شَرِكْ مَصَائِدَهُ وَقَلْبِي تَفَقَّدَ
دانهای صید او و دلی من گم شد

لِجَارِيَّتِهِ وَاضْطَبْتُ لِي أَضْيَاءَ الْمَسْبُوعِ لَطِيْفَةً
نگاه داشتم و در کتب من نور صفا

إِلَيْكَ طَارَ لَانْتِهَارِ فَرَسَتِهِ وَهُوَ يَطْهَرُ
انتظار کردن فرصت یافتن نرینه او و او ظاهر می شود مکرر

بِمُتَنَانِيَةِ الْمَلُوفِ وَيُسْطَبُّ عَلَى شِدَّةِ الْجَنُوفِ
خرم جاموس و در باطن می دارد بر من سختی گسترده را

فَلَمَّا ذَايَتْ يَا إِلَهِي تَبَارَكْتَ وَتَعَالَيْتَ
بعد از رفتن ای خدا من بزرگوار و بزرگوار

دَعَلَ سَرِيرَتِهِ وَتَبَحَّ مَا انْطَوَى عَلَيْهِ
بدی نهان آورد و روشن آنچه پنهان دارد

أَزْكَسْتَهُ لِمَقْلَاهِهِ فَيَرْبِيهِ وَرَدَدْتَهُ
بگون مایه کردی او را بر میان سرش در بگردانیدی او را

فَيَتَجَفَّدُ بِهِ فَاَنْقَمَحَ بَعْدَ اسْتِحَالَتِهِ ذَلِيلًا
چاه او معتد بود بر من از برتنی کردن او خوار

مَا سُورَا فِي رِبْقِ جِبَالِهِ الَّتِي كَانَ يُقَلِّدُ لِي
در بند دام او ای که اندازه گرفته بود من را

أَنْ يَدْرِي فِيهَا وَقَدْ عَادَ أَنْ يَجْلِسَ لِي
که بداند میان دمان و خواست که در او بنشیند

لَوْ لَا رَحْمَتُكَ مَا جَلَسَ سَاحَتَهُ وَكَمَّ مِنْ
اگر نه رحمت تو بودی ای فرامید بنهاره او و بسیار از

مَهْوَى
آسایشگاه

جاسد قَدْ وَخَرْتُ بَلِيدَهُ وَفَضَلْتُ
بدخاها که زخم کرد مرا بکند او و فضل کرد

بَلِيدَهُ نَادَىٰ نَكَ يَا إِلَهِي مُسْتَعِينًا بِكَ
بکند او بنخوانم تا ای خدای من فریاد برآید بنو

وَأَتَعَابُ رِعَّةَ إِخَائِكَ عَالِمًا أَنَّهُ لَا يُضِلُّهُ
استانم بزودی اجابت تو داند که هرگز گم نکند

مَنْ أَوْكَىٰ إِلَىٰ ظِلِّ كَيْفِكَ وَلَا يُفْرِجُ مِنْ
انگه که مان کرد کس سائیم کف تو و نیترسد از کس که

لِجَا إِلَىٰ مَعْقِلِ انْتِصَارِكَ مُخَضَّتِي مِنْ
مشت بازدهد با انتواری دادیدن تو نگاه داشتی مرا از

تَأْسِيرِهِ بِقُدْرَتِكَ وَكَمْ مِنْ سَحَابٍ مَكْرُوهٍ
توین او بقدرت تو و بسیار از میهنها ناخوشیدها

خَلَّتْهَا عَنِّي وَسَحَابٍ نِعْمٍ أَمْطَرْتَهَا
که بزده انرا از من و میهنها نعمتها که بارانیده انرا

عَلَيَّ وَجَلَّوْلِي رَجْمَهُ نَشْرَتَهَا وَعَافِيَهُ
بر من و جویبار رحمت که برانیده کرده انرا و عافیتها

الْبُسْتَهَا وَأَعْيَنَ إِخْلَافَ طُمُثِهَا وَعَوَائِي
که در بوشانیده انرا و حکماء حادث که ناپدید کرده انرا و نوشندار

كَرْبَانٍ كَسَفَتْهَا وَكَمْ مِنْ ظَنٍّ خَسِرَ
اندوختها که برده انرا و بسیاری از ظن بگرفت

حَقَّقْتُ وَعَدَمَ خَرْتُ وَصَرَعَهُ نَعْمَتِي
که درست نکردی و درویشی که بازستی دانفادی که برگزینی

وَمَكْنَتِي

وَمِنْكَ جَوَلْتُ كُلَّ ذِيكَ انْعَامًا وَ

و حقارتی که نمود داندی و آن همه

تَطَوَّلَ مِنْكَ وَفِي جَمِيعِ ذَلِكَ انْهَمَا

و تمیزات از تو و در همه آن

مَقَرَّتْ عَلَيْكَ مَعَاضِيكَ لَمْ تَمْنَعْكَ إِسْكَافِي

از من بر تو مانده تو باز نداشتی مرا پنهانی

عَنْ انْعَامٍ اجْتَنَبْتُكَ وَلَا جَحَرْتُ ذَلِكَ

از تمام کردن تو و باز نداشتی مرا آن

عَنْ رَتَابٍ مَسَاخَطُكَ لَا تَسْكُ عَمَلًا تَعْلُ

از برکتی خلیم تو نوسیدنی از آن کنی

وَلَقَدْ سَأَلْتُ نَاعِطِيكَ وَلَمْ تَسْأَلْ فَأَمَدَاتُ

و خواستند از تو و دادند و خواستند از تو و امید کردند

وَأَسْتَجِبْ نَصْلُكَ فَمَا أَخَذْتُ أَيْتًا يَا مَوْلَايَ

و بخاشد مغلما و بداد مع کردی ای حلاوتی

إِلَّا اجْتَنَبْتُ قَامَتَنَا وَتَطَوَّلَ وَانْعَامًا

مگر بپوشی کردن و منت نهادی و فضل کردی و نعمت کردی

وَأَنْتَ إِنْ تَقَرَّبَ لِحِرْمَاتِكَ وَتَعَدَّ بِالْجَنُودِ

و باز انتادم اگر از گناهان محرمها دوری و نکرستی از جدا کردن

وَعَفْلُهُ عَنْ قَرِينِكَ فَلَكَ الْحَمْدُ إِلَهِي

و غافل باز کردن از برسانیدن تو بس تربیت بسیار ای حاکم

مِنْ مَقْتَلٍ لَا تَنْجِ وَلَا يُعْلَبُ وَذِي أَنَا

از قاتلانی که نمارعت کنند با او و علیه نکرده بود و ملاوتد اهلش

لَا يَجُوبُ هَذَا مَقَامٌ مِنْ اعْتَرَفْتَ بِسُوءِ رَجْ

که شتاب نکند این مقام آن که است که معترف است بپستی

الْبُحْمِ وَقَالَهَا يَا لِقُصِيرٍ وَشَهِدَ عَلَى

بهمانها و تامل کرده است انما بتقصیر و گواهی دهد

نَفْسِهِ بِالْتَضْيِيعِ اللَّهُمَّ يَا قُتَيْبُ اقْرَبْ إِلَيْكَ

تن خود بگری کردن یا رب من نزدیکتری خیم

يَا اَلْحَمْدُ لِلَّهِ الرَّفِيعَةِ وَالْعُلُوِّ يَهْ اَلْبَسَا وَ

عزت حق پر داداشه و لامایت علوه روشن

وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِهِمَا فَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ

در روی قای کنم بجه باین دو برنگاه دارم از بدی

عَذَابٍ وَكُنَّا فَإِنَّ ذَلِكَ لَا يَضِيقُ عَلَيْكَ فِي

عین تو خیرم ای من تنگ نیاید بر تو در

وَحْدِكَ وَلَا يَنْكَأُ ذِكْرُ قُدْرَتِكَ وَأَنْتَ

توانا گوی تو و برنج تنگنه ترا در قدرت تو در

عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ فَهَبْ لِي إِلَهِي مِنْ

بر همه چیزها چوکی قهارانه بده مرا ای حاکم از

تَحَنُّنِكَ وَدَوِّامِ تَوْفِيقِكَ مَا أَخَذَهُ سَلَامًا

رحمت تو و دوام توفیق تو ای بخیرم انما نوردانی

أَعِزَّنِي بِهِ إِلَى مَرْضَاتِكَ وَأَمِّنْ بِهِ مِنْ

که عزت یابا شوم مان بکنودی تو و امن بیا شوم بان از

عِقَابِكَ يَا أَنْجَمَ الرَّاحِمِينَ

دعا بر علیه السلام

وكان من عَقِبَتْ تَوَالِي عَشَائِدَا تَرْجَمَا مَدَا

وكان

اِذَا اَعْتَدْتُمْ عَلَيْهِ اَوْ اَرَايَ مِنَ الظَّالِمِينَ مَا لَا حَسَبَ
هن پیداکو دیک بود نادیدن از ستم گاران ای واجب نکردی

يَا مَنْ لَا تَخْفَى عَلَيْهِ اَنْبَاءُ الْمُتَطَلِّينَ وَ يَا
ای که ای که پنهان نیاید بود چهره از ظلم کنندگان و ای
مَنْ لَا يَخْتِاجُ فِي قِصَصِهِمْ اِلَى شَهَادَاتِ
ای که حاجتی نیاید در قصه ایشان گواهیها

الشَّاهِدِينَ يَا مَنْ قَرَّبْتَ نَصْرَهُ مِنْ
گواهان و ای که نزد کردی نصره او از

الْمُظْلُومِينَ يَا مَنْ بَعْدَ عَوْنِهِ عَزَلَ الظَّالِمِينَ
ستم رسیدگان و ای که دور داشت یاری او از ستم کنندگان

قَدْ عَلِمْتَ يَا اِلَهِي مَا نَاكِبُ فُلَانٍ مِنْ فُلَانٍ
دانسته ای خدای من ای راز نهی فلان پسر فلان

مِمَّا حَظَرْتَ عَلَيْهِ وَاَنْتَهَاكُهُ مَقَرَّ مَا
از آنچه حرام نکردی بود و در بندن او ازین

يَجِدُ عَلَيْهِ نَظْرًا فِي نَعْمَتِكَ عِنْدَكَ
در بسته بود در گزشتی در نعمت تو نزد کردی او

وَاَعْتَرَاكَ تَاَخُّرُ يَكِينِكَ عَلَيْهِ اَللّهُمَّ فَصَلِّ
و فریفته شدی بیا زین داشتن عذر تو بود یا رب احدیات ده

عَلَى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ وَخَلَطَا لِي وَعَدُوِّي
بر محمد و آل او و یکید پیدادگرما و دشمن مرا

عَنْ ظُلْمِي بِقُوَّتِكَ وَلَمْ تَكُنْ حَذَرُهُ عَنِّي
از پیداد من بگرفت تو و لکن گمراه او را از من

بِقُدْرَتِكَ وَاجْعَلْ لَهُ شُغْلًا فِيمَا يَلِيهِ وَعِزًّا
 بِنِدَّتِ تُو دکن اودا شغلی در آنچه در نزد برضات و عجزی
 عَمَّنْ يَبَاوِيهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 از آنکه که با او حضرت می کند یارب صلوات ده بر محمد
 وَآلِهِ وَلَا تَسُوْغْ لَهُ ظُلْمًا وَاجْزِلْ عَلَيْهِ
 و از او و گوارنده می اودا ستم من و بیکوین برود
 عَوْنِي وَاعْصِمْنِي عَنْ مِثْلِ مَا لِيْ وَغَالِيهِ وَلَا
 یار من و نگاه دار من از مانند گودار او و
 جَعَلْنِي فِيْ مِثْلِ جَاهِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 من مرا در مانند جاراو یارب صلوات ده بر محمد
 وَآلِهِ وَاعِدْنِي عَلَيْهِ عِدَّتَكَ خَاصَّةً
 و از او و یارنده مرا برود یارده خاصه که
 تَكُوْنُ مِنْ غِيْطِيْ شِفَاءً وَمِنْ حَقِّيْ عَلَيْهِ
 باشد از خمن شفا و از حق من رود
 وَفَاءً اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
 وفای یارب صلوات ده بر محمد و آل او
 عَوِّضْنِي مِنْ ظُلْمِهِ لِيْ عَفْوَكَ وَأَنْدِلْنِي
 عوض ده مرا از ستم او بین عفو تو و بیکوین مرا
 بِسُوْرَتِ صِنْعِهِ بِرَحْمَتِكَ وَكُلِّ مَكْرُوْرٍ
 بیکوین گودار او با من رحمت تو به همه ناخاستا
 حَلِّ رَوْثٍ سَخِطِكَ وَكُلِّ مَرْزِيَةٍ شَوْئِيْ
 گویکن جز خمن تو و همه مصیبتی هزارت

به
اد

بَعْدُ مِنْ خَيْرِ رَيْكَ اللَّهُمَّ لَمَّا كَرِهْتَ إِلَيَّ أَنْ أَظْلِمَ
 بَابِ خُشْيِ كَرَامَتِ دَاشِي بَسْمِ بِنِ كَمِيدَا كِيدَارِ
 يَقِينِ أَنْ أَظْلِمَ اللَّهُمَّ لَا أَشْكُو إِلَيْكَ أَحَدًا
 مَكَاهِ دَارِ مَا كَمِيدَا كِيدَارِ بَابِ نَامِ سَمِ كَمِ
 يُولَاكَ وَلَا أَسْتَعِينُ بِحَاكِمِ جَانَاكَ فَصَلِّ عَلَيَّ
 خُزْ أَرْزُو وَتَاكُ خُزْ أَرْزُو خَاكِي يَدُونِ تُوْ صِلَاكُ دِهْ
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلِّ دُعَائِي بِالْحَاجَةِ وَأَنْظِمِ
 حَمْدِ حَالِ أَوْ دِي بِيَوْتِهْ دُعَاكُ بِالْحَاجَةِ دُزْغَمِ
 شُكَاكِي بِالْبُخَيْرِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 تَالِشِ مَن بَكُودَا بِيَتِ بَابِ صِلَاكُ دِهْ بَرِ حَمْدِ وَلَا أَوْ
 وَلَا تَقْنِي بِالْقُفُوطِ مِنْ أَنْصَاكَ وَإِقْنِي
 دُورِ دَنْتِهْ يَشِيدَا نَسَا بِنَا بِيَدِي اَزْ اَنْصَاكُ تُوْ دُفْنِهْ شِكْرِ اَوْرِ
 بِالْمَنْ مِنْ اِنْكَارِكَ فَصَرِّ عَلَيَّ ظَلَمِي
 نَامِي اَزْ اِنْكَارِ تُوْ كَمُخْتِ بَايَنْدِ بَرِ بِيَدَا اَوْرِ
 وَجَا صَرَفِي بِحَقِّي وَعِزِّي عَمَّا قَلِيلِ مَا
 وَخُصَارِ دِهْ مَا بِيَحْتِ دِي شَانِ اَوْرِ بَانْدِ اَوْرِ كَارِ اَخِ
 وَعِزَّتِ الظَّالِمِينَ وَعِزِّي مَا وَعِدْتَ
 بَعْدِ كَتَرِ سَمِ كَارَا تَا وَشَانِ مَا اَكْ وَعِدِ كَرْدِهْ
 مِنْ اِحَاةِ الْمُضْطَرِّينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ
 اَزْ اِحَاةِ كُودِ سَمَارِ كَانِ بَابِ صِلَاكُ دِهْ بَرِ
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَوَقْنِي لِقَوْلِ مَا قَضَيْتَ لِي
 حَمْدِ وَآلِ اَوْ وَتَقْنِي دِهْ مَا بِيَدِ مَن اَكْ دَانْدِهْ بَسْمِ اَزْ

وَعَلَىٰ وَرَضِي بِمَا اخَذْتُ لِي وَمَتْنٍ وَاهِدٍ
ویرمن دخیل و دیگر میا باج فاکونه و بیرون از این و راه نایز

لَلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَاسْتَبْعَمَلَنِي بِمَا هُوَ أَهْلُهُ
باغ او و است تراث و کار دارا باغ او است

اللَّهُمَّ وَإِنْ كَانَتْ الْحِزْبَةُ لِي عِنْدَكَ فِي
یا رب و اگر باشد خدمت ما نزد تو در

تَأْخِيرِ الْأَخْذِ لِي وَتَرِكَ الْأَنْتِقَامَ مِنْ طَلَبَتِي
باز من داشتن کردن تو من و دست دادن گیسو کردن از آن کسی که بر سر من است

إِلَى يَوْمِ الْقُضْلِ وَمَجْمَعِ الْحُكْمِ فَصَلِّ عَلَيَّ
یا روز قیامت و مآل جمع آمدن حکم ای بر صدوات ده بر

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَيُّدِي مِنْكَ بَشِيرَةً صَادِقَةً
محمد و آل او و دوزده ما از تو بشارت راست

وَصَبْرًا دَائِمًا وَأَعِزَّنِي مِنْ سُوءِ الرَّعَاةِ
و صبر دائم و باز داشت ده ما از بد نگاه داشتن

وَصَلِّحْ أَهْلَ الْخَرْبِ وَصَوِّرْ فِي قَلْبِي
و صلح اهل خرب و مصور کن در دلم

مِثْلَ مَا أَذْخَرْتُ لِي مِنْ ثَوَائِكَ وَ
ماند ای ذخیره کرده ما از ثواب تو

أَعِزَّنِي مِنَ الْخِصْمَةِ مِنْ خَزِيغٍ وَعِقَابٍ
ست ناماده سوی خصم از خسارت تو و عتاب تو

وَاجْعَلْ ذَلِكَ سَبِيلًا لِقُنَاعَتِي بِمَا تَضَيَّعْتُ وَتَقَرُّ
و کن آن را سبب تو قناعت من با آنچه تضییع شد و تفرج

تَجَرَّهَتْ أَمِينٌ رَبِّكَ الْعَالَمِينَ أَنْكَ دُو الْفُطْرُ
 تو اختیار کرده بنزد حاجت کن ای پروردگار جهان که تو خداوند
 الْعَظِيمِ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
 بزرگوار و تو بر هر چیزی توانا

تَوْكَانَ مِنْ دُعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا تَزَلَّتْ بِهِ مُهِمَّةٌ
 دعا او بود از دعای او سلام چون تزلزل کردی ای پسر
 وَأَعْرَضَتْ لَهُ مُهِمَّةٌ وَعِنْدَ الْكَرْبِ
 با من آمدی ادا کار سخت و در وقت اینده میا که نزد این بزرگوار

به باد

اللَّهُمَّ يَا مَنْ تَحُلُّ عُقُقَ الْمَكَارِهِ وَيَا مَنْ
 یا رب ای آنکه بکنایه بندها و دشواریها دای اند

تَقْلُ بِهِ خُذَ الشَّلَاكِ وَيَا مَنْ يُلْتَمَسُ بِهِ
 شکسته باد کنارها و سختها دای آنکه جویند باد

الْمُخْرَجِ إِلَى رَوْحِ الْفَرَجِ ذَلِكَ يَقْدَرُ
 خروج آمدن راحه خروج خوارگشت بقدرت تو

الرَّصْعَابِ وَتُسَبِّحُ بِلُطْفِكَ الْأَسْبَابُ وَجَرَى
 سختها و سبب یافت بلطف تو میباید و برفت

بَطَاعَتِكَ الْقَضَاءُ وَمَضَتْ عَلَى إِرَادَتِكَ
 فرمان تو بقا و گذشت بر حاکمات امر

الْأَشْيَاءُ فَهِيَ لِمَشِينِكَ دُونَ قَوْلِكَ مُؤَلَّمَةٌ
 چیزها پس آنچیزها خوانست نه به گفتار تو فرمان بر دلالت

وَيَا رَادَّكَ دُونَ وَجْهِكَ مُنْزَجَرَةٌ
 و خوانست تو نه چو چو باز زده است

أَنْتَ الْمَلِكُ عَوْ لِلْمَهْمَاتِ وَأَنْتَ الْمَفْرُجُ
 نومی خاوند بنوی کارهار مهم و نومی کمر بکار
 فِي الْمَلْأَتِ لَا يَنْفَعُ مِنْهَا إِلَّا مَا دَفَعْتَ
 در کارهای بزرگ که آمد باز دارد از آن الا ای تو باز دارد
 وَلَا يَنْلُفُ مِنْهَا إِلَّا مَا كَشَفْتَ وَقَدْ بَرَأَ
 و باز نشود از آن الا ای تو باز بری و درواید
 فِي بَارِتٍ مَا تَكَادُ فِي ثِقَلِهِ وَلَمْ يَتَّ مَا
 بمن یازد ای جمع آوردن کوفی او و درواید ای
 تَهْطِي حَمْلُهُ وَبَعْدَ رُكَّهِ أَوْ رَدَّتْهُ عَلَى
 شکستنی بگردن بر کوفتی آن و قدیه تو درواید بر من
 وَبُلْجَانِكَ وَخَهْتَهُ إِلَى وَلَا مُصْدَرٍ لَهَا
 و بیادش تو روی ناکردی او را سر من و باز کرد آید شکست ای را
 أَوْ رَدَّتْ وَلَا صَارَتْ لَهَا وَخَهْتٌ وَلَا فَاجٍ
 تو آوردی و باز کرد آید شکست ای را تو فرساده ای و گشاید
 لَهَا أَغْلَقَتْ وَلَا مَخْلُوقٌ لَهَا فَجَتْ وَلَا مَيْسَرٌ
 ای را تو درستی و در بند آید شکست ای را تو بکاردی و آسان گشت
 لَهَا عَسْرَتْ وَلَا نَاصِرٌ لَهَا خَلَّتْ فَصَلِّ اللَّهُمَّ
 ای را تو دشوار کردی و ناری گشده نیست ای را بکم جزو گشایی صلوات ده
 عَلَى مُحَمَّدٍ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَأَهْلِ بَيْتِهِ
 بر محمد سید مرسلان و اهل بیت او
 الْمَطْهَرِينَ وَافْتَحْ لِي بَابَ الْفَرَجِ يَارَبُّ الْعَالَمِينَ
 پاکیزگان و گشای مرا در فرج یارب بشکون

وَأَسْرَعَنِي سُلْطَانَ الْمَلِكِ بِحَوْلِكَ وَأَنْتَ
 اَدْبِكُ ارْمِي بادشاه اندوه بخود رکن دنده مرا

حَيْثُ النَّظَرُ فِيمَا سَكُوتٌ وَأَذَقْنِي جِلَاوَةً
 سحر منظر دماغ بنالیدم دجشان مرا شیرینی

الْبَضْعُ فِيمَا سَأَلْتُ وَهَبْتَ لِي مِنْ ذَلِكَ رَحْمَةً
 بیکو کار دماغ خواست دنده مرا از نود کردی بخوابش

وَفَرَحًا قَرِيبًا هِنًا وَأَجَبْتَ لِي مِنْ عَبْدِكَ
 از فرحت نزدیک کرادید وکنی مرا از نود کردی

مَخْرَجًا فَيَسِيرًا وَجَبًا وَلَا تَشْغَلْنِي بِالْأَهْتِمَامِ
 بیرون ایستی فراخ زود و مشغول کنی مرا با دنده خوردن

عَنْ تَعَاهُدِ ثَرَوْضِكَ وَاسْتِعْمَالِ سُنْبُكٍ
 از تعهد کردن ثریضه تو و کار دانیست شنبک تو

وَمَوْلَاهُ أَفْرَاسِيَا بَكٍ وَمُعَادَاةُ اِعْدَائِكَ
 بدستی کردن بادوستی تو و دشمنی کردن با دشمنان تو

وَقَدْ ضَعُفَتْ بِمَا تَزَلُّ لِي يَارَبِّ دَرْجًا وَ
 که شک دل شدیم با تو فرو آمد بمن ای حاکم

امْتِلَاقٌ بِحَوْلِكَ مَا جَدْتَ عَلَيَّ هُمَا وَأَنْتَ
 دین بر لیدم سر گرفتن از تو دیدم بمن از ایده و تو

الْقَادِرُ عَلَيَّ كَشَفَ مَا مَنَيْتُ بِهِ وَدَفَعَ مَا
 توانایی بر بیرون ای می کشاید بکردن بمن دانه را

وَقَعْتُ فِيهِ نَافِلٌ بِذَلِكَ وَأَنْ لَمْ أَسْتَوْجِبْ مِنْكَ
 دران ایام من بکس بامن آن و اگر چه نه سزاوارتم از تو

يَا رَبِّ يَا ذَا الْعَرْشِ الْعَظِيمِ
مادرب ای خداوند عرش بزرگ

وَكَاثِبٍ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا جَزَيْتَهُ أَمْرًا أَهْمِيهِ
و از دعای خود سلام چون برسدی با و کاری که آند بیم مندر کرد
اللَّهُمَّ يَا كَافِيَ الْفَرْدِ الضَّعِيفِ وَيَا وَاقِيَ
مادرب ای کفایت کننده تنها صحت ذای نگاه دارنده
الْأَمْرِ الْخَوْفِ أَفْرُذْتَنِي الْخَطَا يَا فَلَاحَ صَاحِبِ
کار تو سناک تنها کرده است مرا خطاها دلیست یار من

مَعِي وَصَحَّفْتَ عَنِّي غَضَبَكَ فَلَا مُؤِيدَ لِي
بامن و ضعیف بودم از خشم تو نیست دوز دهنده مرا
فَأَشْرَفْتَ عَلَيَّ خَوْفَ لِقَائِكَ فَلَا مُسَكِّنَ
و دیده در بودم ترس دیدار تو نیست ساکن کننده

لِرَوْعَتِي وَمَنْ يُؤْمِنُ وَأَنْتَ أَخَفَّتَنِي
تو مرا دگر این کردی و تو برسانیده مرا

وَمَنْ يُعَذِّبُ وَأَنْتَ أَفْرُذْتَنِي وَمَنْ يَقْوِي
دگر ماعدت کند بمن و تو تنها کرده مرا دگر دوز دهنده مرا

وَأَنْتَ أَضَعَفْتَنِي لَا تُجِيزْ يَا إِلَهِي إِلَارَبِّ عَلَيَّ
و تو ضعیف کرده مرا و نهاده شد ای خدا من را برورد کاری بر

مَرْبُوبٍ وَلَا يُؤْمِنُ إِلَّا غَالَتْ عَلَيَّ مَطْلُوبُ
برورده داین بکنند الا غلبه گنده بر مغلوب

وَلَا يُبَيِّنُ إِلَّا طَالَتْ عَلَيَّ مَطْلُوبُ وَبَدَكَ
دیاردی نهاده الا جوده بر جسته بدست راست

يا اَللهُ مِنْ جَمِيعِ ذَلِكِ السَّبَبُ وَاللَّيْلُ لَقُرٌ
ای جان من این همه سبب و با تو است مای
وَالْمَهْرَبُ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجِرٌ
وگر سختی گاه صلوات ده بر محمد و آل او درو آن گن
هَرَبِيٍّ وَاجِرٌ مُطْلَبِي اَللّٰهُمَّ اِنْ صَرَفْتَ
کو بخشش درو ایمن چنین یارب اگر بگردانی
عَنِّيْ وَجْهَكَ الْكَرِيْمَ اَوْ مَنَعْتَنِيْ فَضْلَكَ
از من رو تو گریمن تو یا باز داری از من فضل تو
الْجَسِيْمَ اَوْ خَطَرْتَ عَلَيَّ رِزْقَكَ اَوْ
که بزدستی یا حرام کنی رزق تو یا
قَطَعْتَ عَنِّيْ سَبِيْعَكَ لَمْ اَجِدِ السَّيْلَ اِلَيْكَ
بر من از من عطا تو نیامد راه به من
بَعِيْتُ مِنْ اَمَلِيْ غَيْرَكَ وَلَمْ اَقْلِبْ رُعِيَّ مَآ
چون از امید من جز تو و توام بر ای
عِنْدَكَ بِمَعْوَنَةِ سِوَاكَ نَافِيَ عَبْدُكَ وَحِي
نزد تو تراست بیاری جز تو که من بنده توام و در
قَبْضَتِكَ نَاصِيَّتِيْ بِيَدِكَ لَا اَمْرَ لِيْ مَعَ اَمْرِكَ
قبض توام موی من دست تو است نیست مرا فرمان با فرمان تو
مَا ضَرَفْتَ حِلْمَكَ عَذَابِيْ فَيَضَاوِكُ وَلَا
رواست در من حکم تو دادست در من قضا تو نیست
قُوَّةَ لِيْ عَلَيَّ الْخُرُوجِ مِنْ سُلْطَانِكَ وَلَا اسْتَطِيْعَ
تو ما بر بیرون آمدن از بادشاهی تو و توام

مَجَاوِزَ قَدْرِكَ وَلَا اسْتَمِيلَ بِيَاكَ وَلَا
نمکدین از راندن تو و استمالت نکم از جرئت تو
أَبْلَغَ رِضَاكَ وَلَا أَنَالَ مَا عَيْنِكَ إِلَّا بِطَاعَتِكَ
بزرگم بر خاوند تو و نیامد از آنچه در چشم تو است مگر بطاعت تو
وَيَفْضُلُ رَحْمَتِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَجْتَنِبُكَ
و فضل بر خاوند تو یا رب من ما ملأ ذکرم
أَمْسَيْتُ عَبْدًا خَرًّا لَكَ لَا أَهْلَكَ لِنَفْسِي
و شبانه گاه کردم بنده ذلیل ترا که نماند شایم بر نفس خود
تَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا بِكَ أَشْهَدُ بِنِكَ عَلَى
بر سر دی و نه زیانی مگر بنده کوانی می دهم بان تو
نَفْسِي وَأَعْرِفُ لَكَ بِضَعْفٍ قُوَّتِي
تن خود و مستترم که تا نصف قوه خود
و قَلْبِي جَلِيَّتِي فَأَخْزَلْتُ مَا وَعَدْتَنِي وَهُمْ
داند که بگذاشتم خود را از آنکه مرا ای وعده کرده مرا و تمام کرد
لِي مَا أَتَيْتَنِي فَأَتَيْتُ عَبْدًا كَالْمُسْكِينِ
مرا ای دادده مرا که من بنده بفرام مسکین
الْمُسْتَكِينِ الضَّعِيفِ الضَّرِيرِ الَّذِي لَيْسَ
کردن بنده صفت زبان رسیده دلیل
الْحَقِيرِ الْمُهِنِ الْفَقِيرِ الْخَائِفِ الْمُسْتَخِيرِ اللَّهُمَّ
کمتر بگذاخته خوار درویش تر مستدره آه دنیا دار خاوند یا رب
صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تَجْعَلْنِي نَاسِيًا
صلوات ده بر محمد و آل او و مکن مرا فراموش کننده
لِلذَّلِ

لَذِكْرِكُ جَمِيعًا أَوْ لَيْتَنِي وَلَا غَوْلًا عَنِ شُكْرِ
 یاد کرد ترا دناخ داده مرا و نه غامد از شکر
 احسانیک فیما ایلستنی وَلَا آیسًا مِنْ حَاجَتِکَ
 احسان تو دناخ شکوی کرده باشم و نه آیس از حاجت تو
 فَاتَّانَطَاتُ عَنِّي فِی سِرٍّ اُکْتُتُ اَوْ
 و اگر چه در پرستیده از من در خفی باشم یا نه
 اَصْرًا اَوْ سِکْرًا اَوْ رَحَاءً اَوْ عَانِیَةً اَوْ یَلَاءً
 درستی یا سختی یا ایامی یا عارضی یا ملایمی
 اَوْ یُوسٍ اَوْ یُعْمَارٍ اَوْ حِدَّةٍ اَوْ لَوَا وَاوٍ اَوْ
 یا در سختی یا بدی یا نوازدی یا سختی یا
 فَقَرًا وُعْنَى اللَّهِ هَمَّ صَلَّ عَلَی مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ
 در درستی یا نوازدی یا بار صلوات ده بر محمد و آل او
 وَاجْتَلَّ نَبَاتِی عَلَیْکَ وَمِنْ حِجَّتِ اِنَاکَ وَا
 دیکر شای من بر تو دستودن من ترا
 جَمْدَکَ لَکَ فِی کُلِّ جَالَتٍ سَوَاءٌ خَیْرٌ
 و سبب من ترا در همه جاهای من دست
 لَا اَفْجَحُ بِمَا آتَیْتَنِي مِنْ لَدُنْیَا وَلَا اُخْبِرُ
 خشم نیباشم دناخ داده مرا از دنیا و اندوه کن نیباشم
 عَلَی مَا مَنَعْتَنِي مِنْهَا وَاَشْحَرُ قَلْبِی بِقَوَالِ
 دناخ باز گرفته از من از آن و در گذار در گذار تو بود
 فَاَسْتَعْمِلُ بِکَ فِی فِیْمَا یُقْبَلُهُ مِنِّی وَاَسْعَلُ
 و نگاه دار تا من دناخ بپذیری آنرا از من و مشغول کن

رَظْمَتِكَ وَأَعْمَلْ بِهَا جَمِيعَ مَرْضَاتِكَ وَلِحُبِّكَ
طاعت ترا و کار کنم با آن محبت خودی تو و
 فَتَقَرَّرَ إِلَيْكَ وَرَغْنَتِي فِيمَا عِنْدَكَ وَ
سکون من نزد تو و در غمت من در آنچه نزد تو است و
 يَا كَسْفِي قَلْبِي الْوَجْشَةَ مِنْ شَرِّ رِخْلَيْكَ
ای کسفی دل مرا دیدن از بدی دو پایی تو
 وَ هَبْ لِي الْإِنْسَ بَكَ وَ بَاؤْ لِيَاكَ وَ بَا هِلْ
و بده مرا این بت و بدی را به خودی تو و با هیل
 طَاعَتِكَ وَلَا تُجْعَلْ لِفَاحِرٍ وَلَا كَا فِرٍ عَلَى
طاعت تو و مکن فاحر را و نه کافر را بر من
 لِعَمَلِهِ وَلَا لَهُ عِنْدِي بَدَا وَلَا بِي إِلَهُمْ حَلَّةُ
نعمتی و نه بدی در نزد دیگران دستم و نه مرا باینان با نعتی
 بَلْ أَحْطَلْ سَكُونٌ قَلْبِي وَأَنْسَ نَفْسِي وَ
نه که بکن ایام دل من و خودی من
 اسْتَعْنَاكَ وَ كَفَايَتِي بِكَ وَ خَيْرَ خَلْقِكَ
تو یاری من و کفایت من بتو و بهترین خلق تو
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ اجْعَلْنِي
بار خدایا صلوات ده بر محمد و آل او و مکن مرا
 لَهُمْ تَرْتِيبًا وَ اجْعَلْنِي لَهُمْ نَظِيرًا وَ اْمُنِّمْ عَلَيَّ
مانند آنرا سوره و مکن مرا مانند ایشان و منم بر من
 بِالسُّوقِ إِلَيْكَ وَ اَلْعَمَلِ لَكَ بِمَا حَبَّتْ وَ رَغِي
با بازار و کردار بسوی تو با آنچه دوست دارم و
 خنود بیانی

اِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَذَلِكَ عَلَيْكَ تَبَارَكَ
 وکرم تو بر همه چیز توانایی و آن بر تو است
 وَكَانَ مِنْ دَعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَتَوَضَّعُ
 و بود از دعا او بود و اسلام بوقت سجده
 وَالْجُهِدُ وَتَعَسَّرَ الْإِمْرُ
 دشوار شد و دشوار شدن کارها
 اَللّٰهُمَّ اِنَّكَ اَتَّكَلْتُكَ مِنْ نَفْسِي مَا
 یارب اگر تو تکسیر کردی مرا از من
 اَنْتَ اَمْلِكُ لَهُ مَنِّي وَ قَدْ رَزَقَكَ عَلَيْهِ وَعَلَى
 تو توانا تر از من و توانایی تو بر او
 اَعْلَبُ مِنْ قُدْرَتِي فَاَعْطِنِي مِنْ نَفْسِي
 غالب تر است از توانایی من پس بده مرا از نفس من
 مَا يَرْضَاكَ عَنِّي وَخُذْ لِنَفْسِكَ رِضَاها مِنْ نَفْسِي
 آنچه بخشنود و بکند مرا از من و بکند سوختن تو بخشنود مرا از نفس من
 فِي عَازِيَةِ اَللّٰهُمَّ لَا طَاةَ لِي بِالْجُهِدِ وَلَا صَرْ
 در عاصی یارب است طاقت مرا سختی و بی نصیبی
 لِي عَلَى الْبَلَاءِ وَلَا قُوَّةَ لِي عَلَى الْفَقْرِ
 مرا بر بلا و نیست قوه مرا بر درویشی
 فَلَا يَخْطُرُ عَلَيَّ رِزْقُكَ وَلَا تَجْلِبِي إِلَيَّ
 حرام بماند بر من روزی تو و باز نکند مرا
 خَلْقُكَ بَلْ تَفَرِّدُنِي بِحَاجَتِي وَتَوَلَّ كِفَايَتِي
 خلق تو نه که تنها بایت حاجت من و بیاورد دیگر کفایت من

وَلَا تُزَكِّهِمْ

وَأَنْظُرْ إِلَيَّ فِي جَمِيعِ أُمُورِي فَإِنَّكَ إِنِّي وَكَلْتَنِي
وَدَّرَكْتَنِي بِكُلِّ دَرَجَةٍ لَكَ دَرَجَاتُكَ أَوْ كَرَامَاتُكَ
إِلَى تَفْسِي عَجَزْتُ عَنْهَا وَلَمْ أَقْمِ بِهَا فِيهِ
بَاهُشْتَمُ عَاجِزًا أَزَانُ وَتَبَعًا لِأَسَادَانِ بَاهُشْتَمُ
مَصْلَحَتَهَا وَإِنِّي وَكَلْتَنِي إِلَيَّ خَلَقْتَ جُحُودِي
مَصْلَحَتِي إِنْ دَاكِرُ بَارَكْدَارِي مَرَا بَاهُ خَلَقْتَ تَوْحِيدِي كُشِيدَانِ
وَإِنِّي أَعْجَازِي إِلَيَّ قَرَأْتَنِي جَرْمُونِي وَإِنِّي
وَأَكْرَمْتَنِي كَرَامَاتِي مَرَا بَاهُ خَرِشَانِ مَرَا مَحْرُومُ كَلْمَتِي مَرَا دَاكِرُ
أَعْطُوا أَعْطُوا قَلِيلًا نَكِدًا وَمَتُوا عَلَيَّ طَوِيلًا
بُحْثُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ بَدْعُهُ
وَدَمَوْتُ كَثِيرًا فَبَقِصْلِكَ اللَّهُمَّ يَا عَنِي
وَكُفِّرْ كَثِيرًا يَا عَنِي يَا عَنِي يَا عَنِي يَا عَنِي
وَيَعْطِيكَ يَا نَعِشِي وَيَسْعَلُكَ يَا سَطِيدِي
وَنَبَادِي تَوْ بَرَدَارِ مَرَا وَنَبَاخَرِ تَوْ بَكَلَانِي دَوْدَقِي
وَيَا عِنْدَكَ يَا كَفِينِي اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ وَخَلِصْنِي مِنْ لُجْجَةِ وَاحْضَرْتَنِي عَنْ
وَالِدِي وَطَلَبْتَنِي مِنْ أَرْجَاءِ جَدِّ وَبَارَكَ دَارِي أَرْجَاءِ
الَّذِي تَوْبِي وَوَدَّعْنِي عَنْ لِمَارِمٍ وَوَدَّعْنِي
كَاهِ وَبَارَكْتَنِي مَرَا أَرْجَاءِ جَرَامِي
لَحْزَتَنِي عَلَيَّ الْمَعَاصِي وَاجْتَبِ هَوَايَ فِيمَا
ذَلَّلْتَنِي مَرَا بَرَكْتَنِي كَاهِي وَكَلْمِي مَوَالِدِي مَعَالِي

وَقَتِي

عِنْدَكَ وَرَضَاتِ نِيْمَا بِرَدُّ عَلَيَّ مِنْكَ وَبَارَكُ
 تُوَدِّدَتَن تُوَخَّشَدُكَ مِنْ دِيَاخِ كَرَمِ بَرِي
 اِي نِيْمَا رَدُّ قَتِي وَنِيْمَا حَوَلَتِي وَنِيْمَا اَنْتِ
 تُوَدِّدَتَن دَوَزِي دَادِي مَرَا وَدِيَاخِ دَادِي مَرَا وَدِيَاخِ نِيْمَتِ كَرَمِ
 بِه عَلَيَّ وَاجْعَلِي فِي كُلِّ جِلَافَتِي مَحْظُوظَةً
 تَانِ بَرِي وَبِكَمِ مَرَا دَوَزِي جَاهِلِي مَرَمِ بِيكاه داشته
 مَكْلُوبًا مَسْتَوْرًا مَمْنُونًا عَامَّةً دَا مَحَادَّةً اَللَّهُ هَلَمْ
 بِيكاه داشته سِتْر كرده ياز داشته بِيَاه داده زِيهاري داده بَارَكُ
 صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاقْضِ عَنِّي كُلَّ مَا
 صَلَوات ده بر محمد و آل او و بگذار از من هر چه
 اَلرَّمْتَنِي وَفَرَضْتَنِي عَلَيَّ فِي وَجْهِ مِنْ وَجْهِهِ
 الزام كرده آن مرا و فريضه كرده آنرا بر من در وجهي از وجهها
 طَاعَتِكَ اَوْ خَلْقِكَ مِنْ خَلْقِكَ وَمَا ضَعُفَ
 طاعت تو يا سروري خلق از خلق تو و آنچه ضعیف بوده است
 عَنِ ذَلِكْ بَلَّتِي وَوَهَنْتْ عَنْهُ قُوَّتِي وَلَمْ
 از آن بپاشد من و دشت سوده است از او قوه من و
 تَنَلَهُ مَقْلُ رَفِي وَلَمْ يَسْغُهُ مَالِي وَلَا ذَاتُ
 دريافتم آست تواناي من در بگيرد آست مال من و نه از در
 يَدِي ذَكَرْتَهُ اَوْ نَسِيتُهُ وَهُوَ يَارَتِ مَهَا
 دشت يادت نما دكردم آنرا يا فراموش كردم او را و يار است آنرا بگيرد
 قَدْ اَخْصَيْتَنِي عَلَيَّ قَا غَفْلَتُهُ مِنْ نَفْسِي قَادَرُهُ
 كه خرد ده آنرا بر من و من عاجل بوده ام آنرا از من بگذار آنرا

عَنِّي

مَحْمَدٍ وَآلِهِ قَدْ أَرْزَقْتَنِي خَوْفَ غَمِّ الْمَوْتِ عَمَلِي فِي
 مَحْمَدٍ وَآلِهِ قَدْ أَرْزَقْتَنِي خَوْفَ غَمِّ الْمَوْتِ عَمَلِي فِي
 شَوْقِ ثَوَابِ الْمَوْعُودِ حَتَّى أَجِدَ كَيْدَهُمَا أَجْمَعًا
 وادزدی ثواب وعده کرده تا بیایم خونی آن می خورم ترا
 بِهِ وَحَاطَتَهُ مَا أَسْتَجِيرُ بِكَ مِنْهُ الْيَوْمَ قَلْبِي يَعْلَمُ
 آن دانده ای که بشمار می خورم ترا از بارها تو دانی
 مَا يَصْلِحُنِي مِنْ أَمْرِ دُنْيَاكَ وَآخِرَتِي فَكُنْ
 ای نگارنده مرا از کار دنیا من و آخرت من دانه من بر باش
 جَوَّالِي جَفَّتَا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 بخوابان من نمیکان یا رب صلوات ده بر محمد و آل او
 قَدْ أَرْزَقْتَنِي الْخَوْفَ عِنْدَ تَقْصِيرِي فِي الشُّكْرِ
 وادزدی ده مرا حق توست نقص کرده من در شکر
 لَكَ يَا مُنْعِمٌ بِهِ عَلَيَّ فِي الْفُسْرِ وَالْغُسْرِ
 تا ای نعمت کننده بر من در فساد و دشواری
 الْهَجْمَةِ وَالسَّقَمِ حَتَّى أَعْرِفَ مِنْ نَفْسِي
 وندزدی ز بیماری تا بشناسم از سر غریبی
 رَوْحَ الْبِرِّ وَالْطَّمَأْنِينَةِ الْيَقِينِ فِيمَا حَبِبَ
 راحت خشنودی و ادا من نفسی در داغ دایم کند
 لَكَ مِمَّا جَدَّبْتَ لِي فِي جَالِي الْخَوْفِ وَالْأَمَنِ
 تا ای آنچه بدیداند مرا در جاله ترس و آسایش
 وَالْبِرِّ وَالْطَّمَأْنِينَةِ الْيَقِينِ فِيمَا حَبِبَ
 خشنودی و ادا من و زیان و سود یا رب صلوات ده
 عطا

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْزُقْنِي سَلَامَةَ الصَّدْرِ
 محمد // دالار // روزی کن مرا // سینه
 مِنَ الْجَنَدِ حَتَّى لَا أَجِدَ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ
 از جسد // تا // جد نبوم // کسی را // از خلق تو
 ظَلِي مِمَّنْ فَضَّلَكَ وَحَتَّى لَا أَرَى
 بوی // چیزی // از // نماند // دنا // بینم
 رِجْصَةً مِنْ بَعْمِكَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ
 نفی // از // نعمت تو // بر // کسی // از خلق تو
 فِي دِينٍ أَوْ دُنْيَا أَوْ عَافِيَةٍ أَوْ تَقْوَى أَوْ
 در دین // یا دنیا // یا عافی // یا برهنگاری // یا
 مَعَاذٍ أَوْ رَحْمَةٍ لِيْهِ أَفْضَلُ
 مباحی // یا ایسی // که امید دارم // سوختن // فاضلت
 مِنْ ذَلِكَ بَكَ وَفِيكَ وَجَدَكَ لِشَرِيكَ
 از آن // بگو // دالتو // توئی تنها // مهالکی نیست
 لَكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَارْزُقْنِي
 ترا // یا رب // صلوات ده // بر محمد // دالار // روزی کن مرا
 التَّحْفَظَ مِنَ الْخَطَا وَالْاجْتِنَابَ مِنَ
 نگاه داشتن از // خطا // دبار آستاندن // از
 الذَّلِيلِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فِي حَالِ الرِّقَى
 پای از جامدن در دنیا // ناخره // در حال خمی خوردن
 وَالْعُصْبَ حَتَّى أَكُونَ بِهَا بِرَدْعَى مِنْهَا
 و خنم // تا // باشم // بهم آید // من از آن مردو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِطَاعَتِكَ مُؤْتِيًا لِرِضَاكَ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِطَاعَتِكَ مُؤْتِيًا لِرِضَاكَ

عَلَيَّ مَا سِوَاهَا فِي الْأَوَّلِ وَالْآخِرِ وَالْأَعْدَاءِ وَبَيْنِي
علی سوا بیرون این بود است نیز دشمنان و دشمنان

بِأَمْرِ عَدُوِّي مِنْ ظُلُمَاتِي وَجُودِي وَبَيْنِي
بِأَمْرِ دشمن از بیندازن و بینم و نا امید

وَلَيْتَ مِنْ مَنَاسِي وَأَنْجِطَاطِ هَوَايَ وَبَيْنِي
وایست من از میل کردن من و افتادن میان من و میان من

مَنْ يَكْغُوكَ مُخْلِصَاتِ الرَّخَاءِ دُعَايَ
اگر کسی من را خلاص در اسان و هرگز

الْمُخْلِصَاتِ الْمُضْطَرِّبِ الْبَلَاءِ أَنْكَ حَسْبُكَ
مخلصان بیچارگان بگو در بلا که تو بخشنده و زود

وَكُلَّ مَنْ دُعَايَهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ اسْتَكْشَفَ الْهَمَّ
و هر که از دعا او برود سلام درخاستن لب اندوه

اللَّهُمَّ يَا فَارِجَ الْهَمِّ يَا كَا شَفِ الْعَمِّ يَا رَحِيمَ
یا رب ای برنده اندوه و ازین و ای کشف کننده اندوه و ای بخشنده

الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهُمَا صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
دنیا و آخره و هر دو را برود صلوات ده بر محمد

وَأَلِ مُحَمَّدٍ وَفَرِّجْ هَمِّي وَاسْخَفْ عَمِّي
و ای برادر و برادر و کشف کن اندوه من

يَا فَاحِدًا يَا أَحَدًا يَا صَدِّقًا يَا مَلِكًا وَلَمْ
ای تنها ای یکی ای بنای یازمندان ای اندک تر نیاید و بگوید

يُولَدُ

يَقَالُونَ وَلِمَ يَكُنْ لَكُمْ هَذَا أَجَدُ أَغْصَمِي
نزدادند و چرا شد او را معنای کنی نگاه دار ما

وَقَدْ هَرَبْتَ وَإِذْ هَبْ بِلَيْتِي وَاقْرَأْ إِنَّ الْكُرْبَى
و باز گشتی مرا و بپر بپای مرا و بخوان ای اکرستی

وَقَالَ هَؤُلَاءِ أَجَدُ وَالْمَعُودَتَيْنِ وَقُلْ
و گفت هؤلاء آنجا و مرده و قدامت و بگو

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ سُؤَالَ مَنْ شَدَّ شَدَّ
ای اله من می خواهم از تو خواستن آن کی که سخت شده باشد

فَاقَهُ وَضَعُفُ قُوَّةٍ وَكَثُرَتْ ذُنُوبُهُ
در دینی او و ضعف پیونده باشد قوت او و بسیار شده باشد گناه او

سُؤَالَ مَنْ لَا يَجِدُ لِقَاءَهُ مُقْبِلًا وَلَا لَصُفْحَةً
سوال آنکی که نیابد در درونی خود را نه بنیاد کننده و نه صیغحه و کورا

مُقَوِّيًا وَلَا لِدُنْيِهِ غَافِرًا غَيْرَ كَيْبَاضِ الْحَالِ
قدی کننده و نه گناه خود را ابریزنده ببردن از تو ای حلاله و زایل

وَالْكَرَامِ أَسْأَلُكَ عَمَلًا تُحِبُّ بِهِ مَنْ يَعْمَلُ
و بزرگواری می خواهم از تو کاری که دوست داری بان آنکی که کار کند

بِهِ وَ يَقْبَلُ شَفْعَ مَنْ شَفَعَنِي بِهِ جَوْالِقَيْنِ
بان و یقینی که سودرسان بان آنکی که یقین باشد بان درستی یقینی

بِي نَفَادِ أَمْرِكَ اللَّهُمَّ أَصْلِحْ بَالِقَيْنِ قَلْبِي
در روانی کار تو یا رب اصلاح او را یقین دل ما

وَ أَقِمْ عَلَى الصُّرُوفِ نَفْسِي وَ أَقْطِعْ
و بکسر و بکوبیدن تن ما و ببر

مِنَ الدُّنْيَا جَاجَتِي وَاجْبِلْ مِمَّا عِنْدَكَ عِشْتِي
 از دنیا حاجت من وکن دنیا را که تراست رعیت من
 وَاجْبِلْ جَاجَتِي وَرَغْبَتِي شَوْءًا إِلَى هَاجَتِي
 وکن حاجت مرا و رغبت مرا از دنیا که تراست
 وَهَبْ لِي صِدْقَ التَّوَكُّلِ عَلَيْكَ أَتَاكَ
 وده مرا راستی توکل بر تو می خواهم ای پسر
 مِنْ خَيْرِ كِتَابٍ قَدْ خَلَا وَأَعْوَدَ بِكَ مِنْ
 بهترین کتابی که گذشته است و پناه می گیرم به تو از
 شَرِّ كِتَابٍ قَدْ خَلَا أَتَاكَ الْخَوْفُ الْعَادِي
 بدترین کتابی که گذشته است می خواهم از تو ترس ترسندگان
 لَكَ وَعِبَادَةُ الْخَاسِعِينَ لَكَ وَيَقِينُ الْمُؤْمِنِينَ
 مرنا و بر زمینان ترسندگان تو و یقین توکل کنندگان
 عَلَيْكَ وَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنِينَ بِكَ اللَّهُمَّ احْبِلْ
 من و توکل ایمان آورندگان به تو یارب امان
 رَغْبَتِي فِي مَسَائِلِي مِثْلَ رَغْبَةِ أَوْلِيَائِكَ
 رغبت من در خواست من مانند رغبت دوستان تو
 فِي مَسَائِلِهِمْ وَرَغْبَتِي مِثْلَ رَغْبَةِ أَوْلِيَائِكَ
 در مسائلمان و تو من من مانند تو من دوستان تو
 وَاسْتَعْمَلْنِي فِي مَرْضَاتِكَ بِعَمَلٍ لَا أَتْرُكُ
 و کاردار مرا در خشنودی تو کارهایی که دست بندارم
 مَعَهُ شَأْنٌ مِنْكَ مَخَافَةً أَجِدُ مِنْ خَلْقِكَ
 با او چیزی را از کرم تو از ترس کسی از خلق تو

اللَّهُمَّ

عَلِّمْهُ جَاحِيَّتِي فَأَعْظِمُ فِيهَا رَغْبَتِي وَأُظْهِرُ فِيهَا
الْحَقَّ حَاضِرًا وَتُزَكِّى لِي دُرَّتِي وَتُعَيِّنُ لِي دَلِيلِي وَتُزَكِّى لِي دُرَّتِي

عَلِّمْهُ دُرَّتِي وَتُعَيِّنُ لِي دُرَّتِي وَتُعَيِّنُ لِي دُرَّتِي وَتُعَيِّنُ لِي دُرَّتِي

حَسْبُكَ اللَّهُمَّ مِنْ أَجْعَلْ لَهُ ثَقَّةً أَوْ رَحْمَةً
بِأَمْرِ اللَّهِ بِيَدِهِ بَانِدْ أَدْرَاكَ اسْتَوَارِي بَانِدْ بَانِدْ

عَبْرَتِكَ فَقَدْ أَصْحَبْتُ وَأَنْتَ ثَقْتِي وَرَحْمَتِي
عَبْرَتِكَ فَقَدْ أَصْحَبْتُ وَأَنْتَ ثَقْتِي وَرَحْمَتِي

فَتَبِ أُمُورِي عَلَيْهَا فَأَقْضِ لِي خَيْرَهَا
دُرَّتِي كَارِهًا مِنْ نِيَّتِي بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

عَلَامَةً وَتُجَيِّنُ مِنْ مَضَلَّاتِ الْفِتَنِ آمِينَ رَبِّ الْعَالَمِينَ
سَافِقَتِي دُرَّتِي بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا ذَكَرَ الشَّيْطَانَ
وَدَعَا إِلَى دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا ذَكَرَ الشَّيْطَانَ

وَأَسْتَعَاذَ مِنْهُ وَمِنْ عِدَائِهِ وَكَفَرِهِ
وَأَسْتَعَاذَ مِنْهُ وَمِنْ عِدَائِهِ وَكَفَرِهِ

اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ تَنْغِيَاَتِ الشَّيْطَانِ
بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

الْجَبِيمِ وَمَكَايِدِهِ وَمِنْ ثَقَّةٍ بَأَمَانِهِ
دُرَّتِي بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

وَمَوْلَعِهِ وَعُزْرَتِهِ وَمَصَايِدِهِ وَأَنْتَ
دُرَّتِي بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

وَمَوْلَعِهِ وَعُزْرَتِهِ وَمَصَايِدِهِ وَأَنْتَ
دُرَّتِي بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ بَانِدْ

عاقبة

يُطْمَعُ نَفْسُهُ فِي أَصْلَانَا عَنْ طَاعَتِكَ وَاقْتِنَانَا
طمع دهد تن خود را در بی راه نکردن ما از طاعت تو و عمارت کردن ما
بمعصیتک وَأَنْتَ تَحْسُنُ عِنْدَنَا مَا حَسِبَ الْبَشَرُ
بنا فرمائی تو و آنکه بیکدیگر باشد نزد ما آنچه بشود کرد ما را
وَأَنْتَ تُثَقِّلُ عَلَيْنَا مَا كَرِهَ الْبَشَرُ إِلَّا إِلَهُمُ الْحَيَاءُ
و آنکه گمان بیاید بر ما آنچه کراهیده باشد بجز آیه و در برابر او
عَنَّا بَعَادَتُكَ وَاعْتِنَا بِدُفْعِهَا فَخَسِرَ الْمَحْسِبُ
از ما بیعادت تو و بر روی درانگیزدنا شد و دور کردن مادر دوستی تو
وَأَجِبْ نَسَاءَ وَبَنَاتِهِ سِتْرًا لَا يَهْتَكُهُ وَرَدِّ مَنَّا
و بکن میان ما و میان او ستری که بندد کار او و بندگی
مُحْتَمِلًا لَا تَقُفُّهُ إِلَهُهُمْ صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
منت بگذرد که باز نگردد از ما بابت صلوات ده بر محمد و آل او
وَأَشْفَعْلَهُ عَنَّا بِبَعْضِ أَعْدَائِكَ وَاعْتَصِمْنَا مِنْهُ
و شغل بکن از ما بهر یکی از دشمنان تو و نگاه دار ما را از او
وَحَسِّنْ أَرْغَائِكَ وَاصْفَحْ خِصَمَهُ وَوَلِّسْنَا
بشکوئی نگاه داشتن تو و کنایت کن ما را عذر او و بر ما گردان
ظَهْرَهُ فَاقْطَعْ عَنَّا أَثَرَهُ إِلَهُهُمْ صَلَّ عَلَى
پشت او و ببرد از ما نشان او بابت صلوات ده بر
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَمَنْعَنَا مِنْ لَهْدِي لَهْدِي بِمَنْ خَلَّاهُ
محمد و آل او و بر خور دادن ده ما را از راه رامت گماشته بنا را با او
وَرَوِّدْنَا مِنْ لَهْفَوِي ضِلَّ عَوَانِيهِ وَاسْلُبْ
و تپش ده ما را از بر هیول گاهی ضل بی راهی او و ببرد

يَا مُنْتَقِبُ سَفَى خَلَاثٍ سَبِيلُهُ مِنْ لَرْدَى أَلَلَهُمْ
نور از روی کاردن مخلص راه از هلاکت یارب

لَا تَجْعَلْ لَهُ رِفْثَ ثَلَوْنًا مَدَّ خَلَا وَلَا تُؤْطِنْ لَهُ
یکنه دور در دهان جای در آمدن و طایله اذکار

فِي مَا لَدَيْكَ مِنْ أَلَلَهُمْ وَمَا سَوَّلَ لَنَا مِنْ بَاطِلٍ
دعای بزرگمان منزلت یارب دایم بیاراست مارا از باطل

فَعَرِّضْنَا لَكَ عَرَفْنَا فَفَنَاءُ وَبَصْرُنَا
شناسان مارا از آن و چون شناسایی مارا از آن نگاه دار مارا از آن و بینا کردن مارا

مَا تَكَايَدُ بِهِ وَأَلْهَمْنَا مَا نَعُدُّ لَهُ وَأَيُّقُنَا
ای کید کنی دورا بآن و در در ما کن ای بدست ما بنهم انرا بوی او و پیدا کنی مارا

عَنْ سَيْتَةِ الْغُفْلَةِ بِالرَّكُوبِ إِلَيْهِ وَاجْبِسْ
از خواب غفلت بیدار کردن بپیدا او و بنویس

بِتَوْفِيقِكَ عَوْفًا عَلَيْهِ أَلَلَهُمْ وَأَشْرِبْ
بتوفیق تو یاری ما بود یارب و بیامیز

قُلُوبَنَا أَنْكَارَ عَمَلِهِ وَالْطُّفْ بِنَا فِتْ نَقْضِ
دهار مارا انکار کردن عمل او و لطیفی با ما در شکستن

حِيلِهِ وَجَوْلُ سُلْطَانِهِ عَنَّا وَقَطْعَ رَحَاهُ مِنَّا
جیلن او و جویان سلطان دورا از ما و بریدن اسب دورا از ما

وَأَذْرَاعُ عَيْنِ لَوْلُوحِ بِنَا أَلَلَهُمْ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
و دزدان کن دورا از شکستن ما یارب صلوات بر محمد

وَأَلِهِ وَاجْعَلْ أَبَانَا وَأُمَهَاتِنَا وَأَوْلَادَنَا وَأَهْلَنَا
و اهل او و کنی پدران ما و مادران ما و فرزندان ما و اهل ما را

بد
و اذرا
و دزدان کن دورا

وَذَوِي أَرْحَامِنَا وَقَرَابَاتِنَا وَجِبِلَّاتِنَا مِثْلَ
بِهوشان و پسران ما را و دختران ما را و همسایگان ما را از
الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ مِنْهُ فِي جَنُوزِ حَارِزِ
مخدومیدگان مردان و زنان از ذکر و جزای پادشاه
وَحُصْنِ جَانِظِ وَكَهْفِ مَا بَعِ وَالسَّهْمِ
دستورانی نگاه دارنده و نمانی بازدارنده و سگهان ایشان را
مِنْ جُنَا فَاوَقَةٍ وَأَعْطَاهُمْ عَلَيْهِ السَّلَاحَ وَطَلَبَهُ
از تو سبزه دار نگاه دارنده و بده ایشان را بروی سلاحها و گزارد
اللَّهُمَّ وَأَعْمَمَ بِكَ لَكَ مِثْلَ شَهْدِ لَكَ
یارب عام کن بپایان اکتی را که گواهی داد ترا
بِالْزُّبُونَةِ وَأَخْلَصَ لَكَ بِالْوَحْدَانِيَّةِ وَعَادَاهُ
ببروردگار کنی و خالص گردانست بوی تو بیکانگی و دهمی گوشت
لَكَ الْحَقِيقَةَ الْعَبُودِيَّةَ وَاسْتَظْهَرَ بِكَ عَلَيْهِ
بروی تو حقیقت بندگی و باروی خواسته است بوی تو
فِي مَعْرِفَةِ الْعُلُومِ الثَّانِيَةِ اللَّهُمَّ اجْلِبْ
در شناختن علمها یارب باران کنی
مَا عَقَلَ وَافْتَقَ مَا رَتَقَ وَافْتَحَ مَا دَبَّرَ وَشَطَطَهُ
آنچه ادبست و بشکایت آنچه ادبست و از هم پیر آنچه ادب پیر کرد و باران
إِذَا عَزَمَ وَانْقَضَ مَا أُنْزِمَ اللَّهُمَّ وَأَهْلِمْ
خون سخت بایند و باز شکایت آنچه او حکم کرد یارب بجزت کن
خُدَّهْ وَأَبْطَلْ كُنْدَهُ وَأَهْلِمْ كَهْفَهُ وَأَرْغَمْ
لنگر او را و باطل کن کینه او را و بیلان کن بنای او را و درنگار

اِنْفَعُ لَنَا وَاجْعَلْنَا فِيْ ظِلِّهِ وَاعْزِلْنَا
 یعنی او یارب و کجای ما در میان دشمنان او و دور کن ما را
 عَنْ عَدَاوَةِ لِّبَايَهٗ فَلَا تُطِيعْ لَهُ اِذَا اسْتَهْوَا
 از شما را دوستان اگر ناطاعت بدارم او را حواسه کند ما را
 وَلَا تُسَبِّحْ لَهُ اِذَا دَعَا نَا فَاْمُرْ بِمَا وَابِهٖ
 و احاطت بکنیم او را چون بخواند ما را و سخنانم بخصمی کردن با او
 اَنْ يَّطَاعَ اَمْرًا وَنَعْطُ عَنْ مَا يَعْتَبِهٖ
 آن کسی را که طاعت دارد فرمان ما را و بیزدسیم از هر روی کردن او
 مِنْ بَيْعِ رَجْرَا لِّلّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ
 ای کسی را که پس بگوید باز کردن ما را یارب از صلوات ده بر محمد
 خَلِيْمٍ النَّبِيِّ وَرَسُوْلِهِ الْمُرْسَلِيْنَ وَعَلٰى اٰهْلِ
 میسر پیغمبران و میسر فرستادگان و بر اهل
 بَيْتِهِ الطَّاهِرِيْنَ الطَّاهِرِيْنَ وَاعْدْنَا وَاَهْلَنَا
 بیت او پاکان پاکیزگان و باز داشت ده ما را و اهل ما را
 وَاِخْوَانَنَا وَجَمِيْعَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
 و برادران ما را و همه مسلمانان را از مردان و زنان
 مِمَّا اسْتَعَلَّ نَامَتُهُ وَاَجْرُنَا مِمَّا اسْتَحْرَفْنَا
 از کس باز داشت فرستیم ما را و در بنیاده ما را از آن زیهار خواستیم
 مِنْ خَوْفِهِ وَاسْمِعْ لَنَا مَا دَعُوْنَاكَ بِهِ
 بشنو از ترس او و شنو برای ما آنچه خواندیم ترا بآن
 وَاَعْطِنَا مَا اَعْقَلْنَا وَاَحْفَظْ لَنَا مَا نَسْنَا
 و بده ما را آنچه هوشمندیم آنرا و نگاه دار ما را آنچه فراموش کردیم آنرا

وَصَيَّرْنَا بِكَ لَكَ ذُرِّيَّاتٍ الصَّالِحِينَ وَ
وَمَنْ مَارَ بَنَانِ دُرِّ دُرِّ حَاتِ بَنَانِ بَنَانِ

مَلَائِكَةُ الْمُؤْمِنِينَ آمِينَ رَبِّ الْعَالَمِينَ
نوعی بنیان مومنان احاطت کی این بود که بنیان

وَمِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْإِسْتِغَاثَةِ مِنْ لَمَطَةِ
دوران دعا او بود که سلام در بار ذات خاستن از کراختن

وَسَيِّئِ الْأَخْلَاقِ وَمُلَامٍ الْإِبْرَاءِ
ویدی خویا و نکو جیدن کردارها

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ صَحَابِ الْحَرَمِ
یادب من باز داشت می فرمایم تو از انکه خدیدن حریم

وَسُورَةِ الْغَضَبِ وَعَلِيَّةِ الْحَسَدِ وَصَفِّ الصَّبْرِ
ویندی خیم و غله حسد و صیف صبر

وَقِلَّةِ الْقَنَاعَةِ وَشُكَاكَةِ الْخَلْقِ وَالْجَبَاحِ الشَّهْوَةِ
وادی قناعت و دشواری خلق و سخت با کوشش اردو

وَمُلْكَةِ الْحَمِيَّةِ وَمُتَابَعَةِ الْهَوَى وَمُخَالَفَةِ
و یاد دانی خمت و پیروی کردن هوا و خلاف کردن

الْهَدْيِ وَرَيْبَةِ الْقَلْبِ وَتَعَاطِيِ الْخُلُقِ وَأَسَارِ
باه داشت و خواب غفلت و بردن گرفتن تکلف و در گزیدن

الْبَاطِلِ عَلَى الْحَقِّ وَالْإِصْرَارِ عَلَى الْمَآثِمِ
باطل بر حق و سخت پستادن بر برزها

وَأَسْتِقْلَالَ الْمُعْصِيَةِ فَاسْتَكْبَارِ الطَّاعَةِ وَمُيَاهَةِ
و اندک داشتن معصیت و بسیار داشتن طاعت و باری کردن

الْحَبْرُ

الْمَثْرِبَ وَلَمْ يَلْزِمُوا بِالْقَلْبَيْنِ وَسُوءَ الْوَلَايَةِ
 با قفا گزینان و عیب کردن بر درویشان و بد دانستن ایشان
 لَمْ يَجْتَبِ أَبَدِيًّا وَتَرَكَ الشَّرَّ لِمَنْ صُطِعَ
 زبردست نماند و دست بداندش نکرد
 الْغِيَاثَ قَبْلَ عَيْتِكَ نَاوَأْتُ نَعَصَكَ طَالِيًّا أَوْ
 شکوهی نمودن پیش از آنکه یاری دهم به دادگاران یا
 كَذَلِكَ مَلَهُوًّا أَوْ تَرَوْهُمْ مَا لَيْسَ لَنَا بِحَقِّ
 نوکداران و بوی رسیدن یا بچشم آن نیست ما را حق
 أَوْ نَقُولُ فِي الْعَالَمِ بغيرِ عِلْمٍ وَتَعُوذُ
 یا گوئیم در عالم بجهل و باز داشت فراموش
 بِكَ أَنْ تَنْطَوِيَ عَلَى عَشْرِ مِثْلٍ وَأَنْ
 بشو از آنکه در دگر گزیم بر چاشت مصلای و آنکه
 نَجِبَ بَاعْتِمَالِنَا وَأَنْ تَبْدُ فِي أَمَانِنَا وَتَعُوذُ
 متعجب نایم بگردار ما یا آنکه درازی دهند از امید ما و باز داشت
 بِكَ مِنْ سُوءِ السَّرِيرَةِ وَاجْتِنَارِ الصَّغِيرَةِ
 بشو از بدی نهان و گداز داشت گناه کوچک
 وَتَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ تَنْطَوِيَ عَلَى ظِلِّ
 و باز داشت فراموش بشو از آنکه در دگر دارم به دادگاری
 أَجْدَ وَأَنْ يَسْجُودَ عَلَيْنَا الشَّيْطَانُ أَوْ
 کسی را آنکه دست باید بر ما دیو
 نَكُنَا الزَّمَانُ أَوْ يَتَهَضَّمَا السُّلْطَانُ
 حق را نماند یا بدو گداز یا به دادگداری پادشاه

وَتَعُوذُ بِكَ مِنْ سُوءِ الْإِسْرَافِ وَمِنْ فَقْدِ
و باز داشتی خواهم بنویس خواستی اسراف و از بماندن
الْكَفَافِ وَتَعُوذُ بِكَ مِنْ شَمَاتِهِ إِلَّا عَلِيًّا
خداوند من باشد و باز داشتی خواهم بنویس از جز من و ایشان
وَمِنْ لَفْقَرٍ إِلَى الْإِكْفَافِ وَمِنْ عَيْشَةٍ فِي
و از درویشی و از کم سراف و از زینت
شِدَّةٍ وَمِثْلَةٍ عَلَى غَيْرِ عِلَّةٍ وَتَعُوذُ بِكَ
حق و دردن و بر سر سادگی و باز داشتی خواهم بنویس
مِنْ الْحُسْرَةِ الْعُظْمَى وَالْمُصِيبَةِ الْكَبِيرَى
از خسرت و از کزب و بخت و از کزب
وَالشَّقَاءِ إِلَّا شَقِيَّ سَوَاءِ الْمَاءِ وَجَزْمَانِ
و بدختر و بدخت تیر و از کس که بد و از بماندن
النَّوَابِ وَجُلُولِ الْإِكْفَافِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
نواب و جلال و عزت و از اصل و ده
مُجْمَلٍ وَآلِهِ وَاعْدُفْ مِنْ كُلِّ ذَلِكِ
مجموع و آل او و باز داشتی ده و از این همه
بِرَحْمَتِكَ وَجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَا أَرْحَمَ
رحمت تو و جمیع مؤمنان و مؤمنات و از این همه که

التَّاجِبِ

وكان من دعا به عليه السلام اذا رأى متسلي بفضيحة ذنب
و باز دعا داد بر او سلام چون دیدی متلاطمی را بر سر ذنب که گاه می

اَللّٰهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى شَرِّكَ بَعْدَ عِلْمِكَ

وَمُعَانَا نَحْكَ بَعْدَ خَيْرِكَ فَكُنَّا قَدِ امْتَرَفَ

وَعَانَيْتَ دَادَنْ تَوْبَتِ اِذَا اِذَا مَيِّنَ تَوْبَتِ كَمِ طَلَسَ مَا اَمَدَ خَيْرَانَتِ

اَلطَّلَعُ مَتَهَ طَلَعُ شَهْرُهُ وَلَوْ تَكَبُّ الْقَاجِئَةِ فَلَمْ

تَقْصِبْهُ وَتَسْتَرْ بِالْمَسَاوِيحِ فَلَمْ تَكُنْ لَكَ عَلَيْهِ

كَمْ تَهَيَّ لَكَ يَا اَللّٰهُ تَكُنْ لَنَا نَافَاً وَامْرَقاً وَفَقِيئاً

عَلَيْهِ فَتَعَلَّ نَافَاً وَنَافَاً اَكْثَرْنَا هَا وَخَطِيئَةً

اَزْ فَكُنَّا هَا كُنْتَ اَلْمُطْلِعُ عَلَيْهَا دُونَ التَّاطِرِ

قَالَ قَادِرٌ عَلَى اَعْلَانِهَا مَوْفُوعٌ لِقَادِرٍ كَانَتْ

عَافِيَتُكَ لَنَا جَاءَ دُونَ اِنْبَارِهِمْ وَرَدْمَا

دُونَ اَسْمَاعِهِمْ وَاجْعَلْ مَا كَشَفْتَ مِنْ

عَوْرَتِهِ وَابْرَزْتَ مِنْ دَخْلِهِ وَاعْلَنْتَ

مِنْ خُفْيَتِهِ وَاعْظَا لَنَا وَنَاخِرًا غَنِي سَوْءِ الْخَالِقِ
 اِنْ يَوْشِدَهُ اَوْ بَدَدِ دَسْدَهُ مَارَ وَاَزْ دَانِدَن اِنْ يَدِ حَوِي
 وَاقْتَرَأَتْ لِحِطَّةٍ وَسَبَّحًا اِلَى التَّوْبَةِ اِلَهِ الْجَنَّةِ
 فَاَنْدَوَجَتْ خَلَاهَا وَشَتَا فِتْنِي تَوْبَتِ شَتَنَدَه
 وَالتَّطْرِيقِ الْجَمُودِ وَقَرَّبَ الْوَقْتَ مِمَّ
 دَوَاهِ كَسْبِيهِ وَنَزَكَدَ لِكُنْ اَوْقَاتِ دَوَاهِ
 وَلَا تَسْمِنَا الْغَفْلَةَ عَلَيْكَ اِنَّا اِلَيْكَ رَاغِبُونَ
 دَحْشَانِ مَارَا غَلَّتْ اَلْوَقْتُ كَمَا تَوَكَّلُ بِعَبْدِكَ كَسْبَانِ
 وَمِنْ اَلَّذِي تَوْبَتَ تَابُونَ وَصَلَتْ عَلَيَّ
 فَاَزْ كَمَا مَنَّا قَدِيمِ كَسْبِ كَمَا يَحْ دَوَاهِ كَدِ
 خَيْرَ نَبِيٍّ اَللَّهُمَّ مِنْ خَلْقِكَ مَحْمُودٌ وَعِزَّتُهُ
 كَرِيمُهُ وَتَوَّابٌ اَزْ خَلْقَانِ كَوْنِ هَرِ بَوِ اَلْغَفْوَتِ
 اَلْجَنَّةِ مِنْ بَرِّكَ فَاجْعَلْنَا لَهُمْ سَامِعِينَ
 كَزِيدَهُ اَوْ اَزْ خَلْقَانِ كَوْنِ وَكُنْ مَارَا اَشَارًا اَشْرَفًا مَكَانِ
 مُطْلِعِينَ كَمَا اَمَرْتَ يَا رَبُّ الْعَالَمِينَ اَنْكَرَ
 زَمَانِ بَرْدَارَانِ خَالِجِ بَرْمُودِي اَكِي طَاوَنده جِهَانِيَا فَاَكَمِ تَرِ
 سَمِعِ الدُّعَاءَ غَفْوَةً رَاحِمٍ
 شَوْبِدَه دَعَاءِ اَسَدِيدَه وَكَسْبِدَه

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْإِعْتِذَارِ مِنْ تَجَارِ الْمَادِ
 اَرْدِ اَزْ دَعَاءِ اَوْ تَرَوِيَادِ سَلَامِ دَوِجَرِ خَرِاشْتِ اَرْشَاشِ بَدَلَانِ
 وَمِنْ التَّقْصِيرِ لِحَقِّقِهِمْ وَفِي كُلِّ دَقِيقَةٍ مِنْ اَلْبَيِّنَاتِ
 اَوَّلِ نَقْصِرِ كُودُنِ دَرِ مَقْبَلِ اَشَانِ دَوَرِ اَزَادِ كُودُنِ كُودِي اَوَا اَلْاَسْرَ

عذر کی خانم اولاد از شتم رسیده که

ظلم کردند بروی من از آن بگریزم اولی

ماست منکر کنه و بنا و ان مدک داری که عذر خواست

الزمین و بی معجزه رنایسم ادرا دارا طراوند در پیشی که خفاست ازین

چون درین ادرا برنگزدم و این عیب مسلمانی که اشکارا شد

برین و باز شنیدم و اما حق طایفه جعی

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

وَمِنْ رَحْمَةِ رَبِّكَ إِذَا تُنَادَىٰ السَّاعَةُ لِلْعِلْمِ إِذَا عَلِمَ الْغُلَامُ لَمْ يَجْعَلْ لِنَفْسِهِ عِلْمًا

فَوَاطِنٌ لِلْأَعْيُنِ

فَإِنْ جَاءَ الْبَقِيَّةُ عَلَى الْمَاءِ فَتُحْمَلُ بِهَا الْمَاءُ وَتُغْتَسَلُ بِهِ

من پیمانہ مرا

الَّذِي لَا يَنْفَعُ عِندَهُ عَمَّا يَعْنِي فِي مَنَاجِيهِ

جداها - و در که دیدن من از این سبب اندر من

الْشَّيْءَ عَزَمْتَ عَلَى تَرِكِ مَا يُغْرِيكَ

بدینها - و سخت پندادن بر تو گشت بدین سبب که تو را آزار دهد

إِنِّي مُنْكَ لَشَّاهٌ بِقُوَّةٍ فَاسْتَوْجِبْ لِي مِن مِّثْلِكَ

ما از شما - قوی که واجب کرد مرا بدین قوت و در حق تو

بِأَمْحٍ الثَّوَابِ وَكَفَى لِي حَسْبًا

از دین دارنده - قوی شدگان - بعد دعا بشی دیگر

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعْتَذِرُ إِلَيْكَ مِنْ مَظْلُومٍ

یارب - من عذر می خواهم از تو از ستم رسیده

ظَلَمْتُ بَخْصَرِي فَلَمْ أَنْصُرْهُ وَمِنْ مَعْزُومٍ

که ظلم کردم با او محروم من و یاری نیکم - او را - و از ستم شده

أَسْلَمْتُ إِلَيْكَ فَلَمْ أَسْكُرْهُ وَمِنْ مَسِيٍّ أَعْتَذِرُ

بمحق گردیدم - باش - و ستم نکردم از او - و از درویشی که خواست از من

إِلَى فَلَمْ أَعْذُرْهُ وَمِنْ ذِي فَاقَةٍ سَأَلَنِي

از من - و من معذور نداستم او را - و از درویشی که خواست از من

ظَلَمْتُ أَوْفَرَهُ وَمِنْ شَخٍّ مُؤْمِنٍ عَاسَرَ قَهْرَهُ

من ستم نکردم او را - و از پستی - مؤمن - که نزدیکی کردم با او

ظَلَمْتُ أَوْفَرَهُ وَمِنْ جَوِّ ذِي جَوِّ لَيْفِي ظَلَمْتُ

بندادم تمام او را - و از حق - حادید - حق - که لازم اندر من

أَوْفَرَهُ وَمِنْ عَيْبٍ مَوْءٍ ظَهَرَنِي فَلَمْ أَسْأَلْهُ

سبب نکردم او را - و از عیب - موعی - که آشکارا شد مرا - و باز نپرسیدم از او

وَمِنْ

و من

وَمِنْ كُلِّ آتَمٍ عَرَضَ لِي تَلَمَّ أَحْمَرُهُ أَعْيَدُ
دگر از همه آتَم که پیش از من می آید و من می آید از سر دم از عذر دگر
الْيَكُنِيَا الْهَيَّ مِنْهُنَّ وَمِنْ نَطَائِرِهِنَّ
سازد که این ملازم از بختها و از مانند دگر آن

اعْبُدْ أَرْبَادًا مَوْكُونَ وَأَعْطَانِي عَمَائِي
عبد را همه بیچاره را بماند در دهنه ما اندام درین
بَدَنُكَ مِنْ أَشْأَمِهِنَّ فَطَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ
بیت سلسله ما بستم در لایه طلوت ده در

وَأَلِهَ قَاجِكُ تَدَامِي عَلَى مَا وَجَعَتْ فِيهِ
مال او و دگر بیچاره ما را در دهنه قادم در
مِنْ لَزْكَتٍ وَأَجْرَامِي عَمَائِي بَعَثَ لِي
از خطا و در کردن من از آن پیش از مرا

مِنْ السَّيِّئَاتِ وَعَزَمِي عَلَى تَرْكِ مَا لَمْ يَنْصَحْ
از بدیها و سخت اینادن من در دست بدیها از من امر
لِي مِنْ لَسْهَاتٍ قَوْلُهُ قَوْحٌ لِي مُحْتَكِ
سازد از من نهاده که قوه که راجع کند ما دوست تو

وَقَالَ يَا مُجِبِلُ لِقَائِي
و فرمود ای ادمیت دارنده تو که گدازان
مِنْ دَعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
از دعا او بر او باد سلام

أَذَا أَغْرَبْتُ بِالْقَصْرِ عَنْ نَادِيَةِ الشَّخْرِ
چون غروب شد از قصر از گدازد در شهر
اللَّهُمَّ إِنَّ أَجْلًا لَا يُلَاحِظُ مِنْ شُرَكَائِهِ
باب ای تو که کسی بندد از شرک کنو بغایتی

قَاتِ ابْعَدَ الْاِحْصَاءَ عَلَيْهِ مِنْ اِحْصَائِكَ
و اگر چه از دور و نزدیک از آنچه که حاصل اند تو را از شکر کردن تو
 مَا يَزِيدُهُ شُكْرَكَ وَلَا يَنْقُصُهُ مِلْعَانُكَ
آنچه که از تو بکشد شکر تو او را زیادتر و بیشتر کند و آنچه که از تو بکشد
 طَاعَتِكَ فَإِنْ اجْتَهَدَ الْاَكْبَانُ مَقْصُورًا
طاعت تو را و اگر چه بکوشند الا که برسانند مقصود کنند
 دُونَ اسْتِحْقَاقِكَ بِفَضْلِكَ فَأَشْكُرُ عِبَادَكَ
از آنچه که بخواهد از تو بکشد مقصود تو را به فضل تو که بکشد عباد تو را
 عَاجِزٌ عَنْ شُكْرِكَ وَأَعْيَدُ هُمْ مَقْصُورٌ
عاجز است از تو شکر تو و در پیشگاه تو ایشان مقصود
 فِي طَاعَتِكَ لَا يَحِبُّ لِأَحَدٍ أَنْ تَغْفِرَ
در طاعت تو واجب نماید هیچ کس را که بپایرزی او را
 لَهُ بِاسْتِحْقَاقِهِ وَلَا أَنْ تَرْضَى عَنْهُ بِاسْتِجَابَةٍ
اما بپایرزی او را و اگر طاعتی باشد از او بخواهد از او
 ثُمَّ غَفَرْتَ لَهُ فَمَطْوَلٌ وَمَنْ رَضْتَ
مطلوبه بپایرزی او را و اگر طاعتی باشد و اگر طاعتی شوی
 عَنْهُ بِفَضْلِكَ تَشْكُرُ سَائِرَ مَا تَشْكُرُ وَتَنْبِئُ
از او بگوید طاعت تو را و اگر طاعتی باشد و اگر طاعتی شوی
 عَلَى قَلْبِكَ مَا تَطْلُبُ فِيهِ حَتَّى كَأَنَّ شُكْرَ
بر اندکی از تو طاعت دارد بدان تا که شکر تو
 عِبَادِكَ الَّذِي أَوْحَيْتَ عَلَيْهِ ثَوَابَهُمْ
بندگان تو را که واجب شود بر تو ثواب ایشان

وله

وَأَعْطَيْتَ عَنْهُ خِزَارَهُمْ أَمْزَ مَلَكُوتِ
وَبُورِهِمْ مَعْرُورِهِمْ ^{از آن بادهای ایشان گشت} ^{که بادهای بوده اند}
أَسْبَغْتَ طَاعَتَهُ الْإِسْتِغْنَاءَ مِنْهُ دُونَكَ فَكَافَتْهُمْ
بِدَنَاتِهِ ^{بادهای ایشان} ^{از آن} ^{تا این که کافایت کرد ایشان را}
أَفْزَلُ لَمْ يَكُنْ سَبَبُهُ مِنْكَ فَجَازَتْهُمْ
بِكَ مَلَكُوتِ يَا إِلَهِي أَمْرَهُمْ قَبْلَ أَنْ
يَلْجُؤُوا عِبَادَتَكَ ^{تا پیش از آنکه بخدمت تو} ^{و بخدمت نامادان} ^{و بخدمت اطاعت} وَأَعْدَدْتَ ثَوَابَهُمْ
قَبْلَ أَنْ يُفْضِلُوا فِي طَاعَتِكَ ^{من} ^{از آنکه} ^{در خدمت تو} ^{بجور طاعت تو} ^{و آن است} وَذَلِكَ أَنَّ
مُسْتَكِرَّكَ الْإِفْضَالَ وَعَادَتَكَ الْإِحْسَانَ
وَسَبِيلَكَ الْإِعْفُوفَ ^{که سبب تو} ^{و سبب کردنت} ^{و عادت} ^{و عادت کردنت} ^{و سبب} فَكَانَ الْبَرِّيَّةُ مُعْتَرِفٌ
بَأَنَّكَ غَيْرُ ظَالِمٍ لِمَنْ عَاصَيْتُ وَشَهِيدٌ
بَأَنَّكَ مُتَّقِظٌ عَلَيَّ مِنْ عَاصِيَةٍ ^{و شاهد} ^{که تو} ^{باینکه} ^{را که عفت کردی} ^{و گناه} ^{اند} وَكَانَ
مُقَرَّرٌ عَلَى نَفْسِهِ بِالْقَصِيرِ عَمَّا اسْتَوْحِشَ
مُقَرَّرٌ ^{مقرر} ^{از آنکه} ^{تو} ^{بیتقصیر} ^{از آنکه} ^{تو} ^{مستوا را} ^{مستوا}

قُلُوا إِنَّ الشَّيْطَانَ تَخَنَّنَ عَنْهُمْ عَنْ طَاعَتِكَ

و اگر نه آن بودی که می فرمود آنرا از طاعت تو

مَا عَصَاكَ عَاصِيًا وَلَوْ لَا أَنَّهُ صَوَّرَ لَهُمُ

عَاصِيًا لَشَكَّيْنَا دَرُوْهُ بَعْضُ عَاصِيِيْنَ و اگر نه آن بودی که او صورت کرد اینها را

الْبَاطِلَ فِي مَثَالِ الْخَوِّ قَاضٍ عَنْ طَرَفِكَ

بِالْبَاطِلِ بَرِيْءٌ شَاكِكٌ فِي مَثَالِ الْخَوِّ بَرِيْءٌ شَاكِكٌ بَرِيْءٌ شَاكِكٌ بَرِيْءٌ شَاكِكٌ

حَالٌ فَسَجَّارُكَ مَا أَهْنُ حَزْمُكَ فَيَت

مَعًا مَلِكٌ مِّنْ أَطَاعِكَ أَوْ عَصَاكَ مَلِكٌ مِّنْ أَطَاعِكَ

لِلْمُطِيعِ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْهِ لَهُ وَتَهَيَّأُ

لِلْعَاصِيِّ فَمَا تَمَلَّكَ مُعَاخِلَتُهُ فِيهِ أَعْطَتْ

خُلَا مَنَّهُمَا مَا لَمْ يَحِبُّ لَهُ وَ تَفَضَّلْتَ عَلَى

كُلِّ مَنَّهُمَا بِمَا يَقْصُرُ عَنْهُ عَمَلُهُ وَلَوْ

كَأَنَّكَ السُّطِيعُ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْهِ لَهُ

أَبْ يَفْقَهُ تَوَابِكَ وَأَنْ تَزُولَ عَنْهُ

و اگر چه بگردد و تو را بداند و اگر چه بگردد و تو را بداند

و اگر چه بگردد و تو را بداند و اگر چه بگردد و تو را بداند

يَعْمَلُ وَاللَّيْلُ لَمْ يَكُنْ حَارِثُهُ عَلَى الْمَدَّةِ
یعنی تو شدی تو بگویم تو با ما شادمانی او را بر می

الْقَصْدَةِ الْفَائِيَةِ بِالْمَدَّةِ الطَّرِيقَةِ الْخَالِدَةِ
کما ان ... مدته ... دارا ... جادوان

وَعَلَى الْعَائِدَةِ الْقَرِيبَةِ الذَّائِلَةِ بِالْعَائِدَةِ
و ... عاينه ... نزدیکی ... کردید ... قیامت

الْمَدَّةِ الْبَاقِيَةِ ثُمَّ لَمْ تَسْمَعْ الْقَصَاصَ
دست ... باقی ... بن ... او ... فطما ص

فَمَا أَكَلَكَ مِنْ رَزَقِكَ الَّذِي تَقْوَى بِهِ
در آن ... محمد ... او ... در روزی تو ... تو ... باقی

عَلَى طَاعَتِكَ وَلَمْ تَجْمَلْهُ عَلَى الْمُنَاقَشَةِ
ب ... طاعت تو ... را ... نکردی ... بنا ...

فِي الْأَلَاتِ الَّتِي قَسَبْتَ بِاسْتِعْمَالِهَا إِلَى
در آنها ... که ... استعملی یافت ... کار داشتی آن

مَخْفَرَتِكَ وَلَوْ فَعَلْتَ ذَلِكَ بِهِ لَذَعَبَ بِكُلِّهِ
با ... تو ... را ... کردی ... آن ... یاد ... بدی ... انانیه

مَا كَدَّحَ لَهُ وَجُمْلَةً مَا سَعَى فِيهِ خِرَاءُ الصُّرُوفِ
زیاد کرده بود ... و ... را ... می کرد ... در آن ... نادان ... کل ...

مَنْ أَرَادَ بِكَ وَمِنْكَ وَلَيْقَى رِضَا بَيْنَ
از ... آنها ... تو ... و ... تو ... و ... بگو ... بین

يَدُكَ بِسَائِرِ عَمَلِكَ فَمَنْ كَانَ يَسْتَحِقُّ
تو ... بدگو ... آنها ... پس کی بود ... است ... از ...

قُلُوا إِنَّ الشَّيْطَانَ تَخَنَّنَ عَنْهُمْ عَنْ طَاعَتِكِ
و اگر نه آن بودی که در حق تو می فرستد ایشان را از طاعت تو

مَا عَصَاكَ غَايِبٌ وَلَوْ لَا أَنَّهُ صَوَّرَ لَهُمْ
عاصی نشدند و در حق تو عاصی را اگر نه آن بودی که او را صورت دهد

الْبَاطِلُ فِي مَالِ الْحَقِّ مَا ضَلَّ عَنْ طَرِيقِكَ
باطل در مال حق را که از راه تو گم نشود

خَالَ تَسْجُدُكَ مَا أَبْنَى حَرَمَكَ
خلاف تو را که بنا کرد حرم تو را

مَعَ مَلِكٍ مِنْ طَاعَتِكَ أَوْ عَصَاكَ تَسْكُنُ
همراه یک پادشاه از طاعت تو یا عاصی تو در تو می آید

لِلْمُطِيعِ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْتَهُ وَتَهْلِي
برای مطیع را بر آنچه تو برگزید و تو را

لِلْعَاصِي فِيمَا تَمَلَّكَ مُعَاجِلَةٌ فِيهِ أُعْطِيَ
برای عاصی را در آنچه تو را گرفت در آنجا که او را دادی

خِلَا مَنُومًا مَا لَاحِظٌ لَهُ وَتَفَضَّلْتَ عَلَى
برخلاف آنچه او را داده بودی و تو را بر او

كُلِّ مِمَّا بِنَا يَفْضُرُ عَنْهُ عَمَلُهُ وَلَوْ
همه آنچه او بنا کرد از او دور کرد و اگر

خَافَاتِ الْمُطِيعِ عَلَى مَا أَنْتَ تَوَلَّيْتَهُ كَوْشَلٌ
ترسیدن مطیع را بر آنچه تو برگزیدی مانند کوشک

أَبْ يَفْقَهُ تَوَابَكَ وَأَنْ تَزُولَ عَنْهُ
او که بداند پادشاه تو را و آنکه از تو دور شود

از تو دور شود

نِعْمَتِكَ وَاللَّيْلُ بَلَرَمَكَ حَازِيَتُهُ عَلَى الْمُدَّةِ
نعمت تو بزرگوار بود که بوم بود با داشت دایمی او را بر مدتی

الْقَصِيرَةُ الْفَانِيَّةُ بِالْمُدَّةِ الْكَرِيمَةِ الْخَالِدَةِ
کدامان مدتی فانی بود با مدتی داناوار کجایان ماند

وَعَلَى الْغَايَةِ الْقَرِيبَةِ الْذَائِلَةِ بِالْعَاقِبَةِ
و بر غایت غایت بود که نزدیک بود که در پایت

الْمُدَّةِ الْبَاقِيَةِ لَمْ تَسْمُهُ الْقَصَاصُ
مدتی باقی بود که نامش نبرد قصاص

فَمَا أَتَكَ مِنْ رُزْقِكَ الَّذِي تَقْوَى بِهِ
در آنچه بخورد از روزی تو که قوی شد با آن

عَلَى طَاعَتِكَ وَلَمْ يُجْمَلْهُ عَلَى الْمُنَاقَشَةِ
بر طاعت تو نبرد استغضا نکردی با او بر مناقشت

فِي الْأَلَامَاتِ الَّتِي تُشَبَّ بِاسْتِعْمَالِهَا إِلَى
در آلتها که به به شکل یافت کارگزاران را

مَتَقَرَّرِكَ وَلَوْ فَعَلْتَ ذَلِكَ لَدَعَبَ بِكُلِّ مَجْمُوعٍ
بامدورتی تو بود که کردی آن با او ببردی از همه

مَا كَدَّحَ لَهُ وَجُمْلَةً مَا سَعَى فِيهِ خَزَا لَصْرِكَ
در کد کردی بر او و جمله آنچه سعی کرد بود در آن ندادش کو حکم بر

مَنْ أَيْدِيكَ وَمِنْكَ وَلَيْتِي رَيْسًا بَيْنَ
از آنها تو دشواران و نایابان بگرد

يَدَيْكَ بِأَيْدِي نِعْمِكَ فَمَنْ كَانَ يَسْتَحِقُّ
تو بندگی تو نعمت تو پس کی بود که استوار داشت

شَيْئًا مِنْ ثَوَابِكَ لَمْ يَنْتِ هَذَا يَا إِلَهِي جَلَّ
 چیزی را از یاد تو نفکر کن اینست ای خدای من بانی
 مِنْ الطَّاعَةِ وَ سَبِيكَ مِنْ تَعَبِكَ لَكَ قَامًا
 آنکس که طاعت دارد ترا و راه آنکس که سبزه شد ترا قائم
 الْعَاصِي أَمَرَكَ وَالْمُؤَلِّقُ بِنُفْسِكَ فَلَمْ تَعْلَمْ
 ای کسی که عاصی شد فرمان ترا و تو را فدا داد است بر نفس تو شتاب نکرد ترا زود
 بِنَفْسِكَ لَكِنْ تَسْتَبْدِلُ جَاهِلَهُ فِي مَعْصِيَتِكَ
 گمراه تو را بدل کردی محال او در معصیت تو
 جَاهِلَ الْإِنَابَةِ إِلَى طَاعَتِكَ وَلَقَدْ كَانَ
 در جاهل باز آمدن به طاعت تو و قدرتی که بودی که
 يَسْتَجِيبُ فِي أَوَّلِ مَا هُمْ بِعَصْيَانِكَ كُلِّ
 سزاوارنده بودی در اول آنکه اندیشه کردند تا فرمان تو
 مَا أَعْدَدْتَ لِجَمِيعِ خَلْقِكَ مِنْ عِقَابٍ
 چیزی را که بدست نامساعد تو همه خلق تو از عقیبت تو
 لِكُلِّ جَمِيعِ مَا أَخَّرْتُ عَنْهُ مِنْ وَقْتٍ اسْتَحْبَاهُ
 برای همه آنچه باز من داشتم از او از وقت سزاوارتر شد او
 الْعَلَاتِ وَأَنْطَأَتْ بِهِ عَلَيْهِ مِنْ سَطَوَاتِ
 عذاب را و دیر نگذشت بآن بر او از جلالت او
 الْيَقِينَةِ فَتَرَكْ مِنْ حَقِّكَ وَرِصْنِ يَدَيْكَ
 یقین گشت دست برداشتی است از حق تو و ریحی بدو بدی
 وَاجِبٌ فَتَمَّ كَرَمُ يَا إِلَهِي مِنْكَ وَمِنْ
 از واجب تو گشت کرامت تو ای الهی از تو و گشت

أَشَقَى مَن مِّنْ هَلَكَ عَلَيْكَ لَأَمِنَ فَتَارَكَ

بدست نراندان کن که هلاک کند تو را بی تو کنی فوراً که تو را

إِن تَوْصَفَ إِلَّا بِالْأَحْسَنِ وَكَرَّمَتْ

که ما وصف کند بجز نیکی کردن و کرم تو

إِنَّكَ تُغَايِبُ مَنكَ إِلَّا الْعَذَابَ وَلَا تُخْشَى

از آنکه پنهان کنی از خود را بجز عذاب و نترسی

خَوْفَكَ عَلَى مَن عَصَاكَ وَلَا تُخَافُ

از سعادتی که بر آنکه عصای تو را بترسد و از ترسیدن

أَعْمَالُكَ ثَوَابٌ مِّنْ أَرْضَاكَ فَمَلَّ عَلَى

بجز بگذارد تو ثواب از آنکه خشنود کرد تو را حلاوت که بر

مَحْمُوكٍ وَآلِهِ وَهَبَتْ لِي أَمَانِي وَزِدْنِي

همه دال از او و ده مرا ایمنی و بزرگوار کن مرا

مِنْ هَذَاكَ مَا أَصْلَبَ بِهِ إِلَى التَّوْفِيقِ

از این راست تو ای محکم مرا به توفیق

فِي عَمَلِي إِنَّكَ مُنَانٌ كَرِيمٌ

در کار مرا ای تو بخشنده و کریم

وَكَانَ مِنْ دُعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا مَرَضَ فَنَزَلَ بِهِ كَرَأْسِهِ

و بود از دعا او بر او سلام چون بیمار شد با فرود آمدی او بر سرش

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا لَمْ أَرِ لَ اتَّصِفُ

ای خداوند تو را ستایش بر آنکه ندیدم و توصیف

فِيهِ مِنْ سَلَامَةٍ بَدَيْتُ وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى

در او از سلامت بدیدم و تو را ستایش

مَا أَجَدْتُكَ لَكَ مِنْ عِلَّةٍ خَدَيْتَ فِيهَا أَدْرِي
ای تو بدید آوردی برآ از عیله

يَا إِلَهِي إِنَّكَ الْجَالِيْنِ أَجَقْتُ بِالسَّلَامِ لَكَ
ای که جلای من که کدام کن ازت فدای سلامت من

وَأَيُّ الْوَقْتَيْنِ أَفْلَيْتَ بِالْجَمْدِ لَكَ أَوْقْتُ
و کدام یکی از آن دو وقتیه بستا و از تو رفت نسای تو

الْبَحْثَةُ الَّتِي هَاتَيْتَ فِيهَا طِبَاتَ رَدِّكَ
تن درستی اند که خوانده بگردی تو در آن نگار

وَبَسْطَتِي بِهَا لِاتِّغَاءِ مَرْضَاتِكَ وَفَضْلِكَ
و گستراندی مرا با آن حسن رضا و فضل تو

وَقَوَّيْتُ مَعَهَا عَلَى مَا وَفَّقْتَنِي لَهُ مِنْ
و بند و بند بگردی مرا با آن علی بر آن تو رفتن دادی مرا آنرا از

طَاعَتِكَ أَمْ وَقْتُ الْعِلَّةِ الَّتِي مَحْضَنِي بِهَا
طاعت تو یا وقت عیله آنکه مرا محض کنی بها

وَالْيَعْمَالِ الَّتِي اخْفَضْتَنِي بِهَا تَخَفُّفًا مِمَّا
و آن لغتها که بخفزدادگی مرا بجان میکشیدند

نَقَلْتُهُ عَلَى ظَهْرِي مِنْ لِحْطَاتٍ وَطَهَّرْتُ
گردان بگردم بر پشت آن از خطاها و پاک بگردان

لَمَّا انْعَمَسْتُ فِيهِ مِنَ السِّنَاتِ وَتَنَبَّهْتُ
آنجا که در شدم از بدیدار و بیدار

لِسَأُولِ التَّوْبَةِ وَتَنْجِيٍّ عِلًّا لِمَجْزِ الْخَوْفَةِ بِقَدَمِ
از سائل توبه را و نجات دهنده از بایادادش

از سائل توبه را و نجات دهنده از بایادادش

از سائل توبه را و نجات دهنده از بایادادش

از سائل توبه را و نجات دهنده از بایادادش

الْبُحْمَةِ وَفِي خِلَالِ ذَلِكَ مَا كُتِبَ لِي

لِلْكَاتِبَانِ مِنْ زَكَاةِ الْأَعْمَالِ مَا لَا يُلَبَّ

قَطْرُ فَيْهٍ وَلَا لِسَانٌ نَظَفَ بِهِ وَلَا جَارِحَةٌ

مُكَلِّفَةٌ إِلَيْهِ أَفْصَالَ مِنْكَ عَلَيَّ وَاجِبَانَا

مِنْ صَنِيعِكَ إِلَهَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ

وَأَلِهِ وَجِبْتَ إِلَيَّ مَا رَضَيْتَ لِي وَيَسِّرْ

إِلَيْكَ مَا أَحْلَلْتَ لِي وَطَهِّرْ لِي مِنْ

دَنَسِ مَا أَسْلَفْتُ وَأَفْجِعْ عَنِّي سَيِّئِي مَا

قَدَّمْتُ وَأَوْجِدْ لِي خَلَاوَةَ الْعَامِيَةِ

وَإِذْنِي بَرْدَ السَّلَامَةِ وَاجْعَلْ مَخْرَجِي

مِنْ عِلَّتِي إِلَى عَفْوِكَ وَمُتَحَوِّلِي عَنْ

أَرْغَمِي إِلَى عَفْوِكَ

صَرَعْتِ إِلَى تَحَاوِي رَاحِي وَخَلَّاهُ مِنْ كُرْبِي
افزادند تا در گناهی تو گناه را و خلاصی از آلودگی
إِلَى رَوْحِي وَسَلَامِي مِنْ هَذِهِ الشَّيْءِ
تا روح و سلامت من از این شیء
إِلَى قَرْحِكَ وَأَنْتَ الْمُتَعَطِّ بِمَلَأَ حَسَابَتِ
تا فرج تو و تو فضل کردی بملأ حسابت

الْمُسْطَوِّقُ بِالْأَمْنَانِ الْفَوْهَانِ الْبُورِ الْهَضْبِ
بخت کردی بامن برهان بخشود بکرم
ذَوِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ وَكَانَ مِنْ دَعَائِهِمْ
حادثه بزرگواری و بزرگواری بود و دعا بود

فِي الرِّضَا لَقَا إِذَا نَظَرَا إِلَى أَصْحَابِ الدِّمَا
در رضا بقا چون بنگرند به اصحاب دنیا

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَضِيَ بِحُكْمِ اللَّهِ شَهَدَتْ أَنَّ
ستایش طاعت را می شناسد طاعت گوایی می دم
اللَّهُ تَسْمِعُ مَعَايِشَ عِبَادِهِ بِالْعَدْلِ وَآخِذَ
طاعت تمت کرد معاش بندگان او بر عدل و کارش
عَلَى جَمِيعِ خَلْقِهِ بِالْفَضْلِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
بر همه خلق فضل یا ابی صلوات بر
مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَلَا تُفْسِدْ نِعْمَ أَنْعَمْتَ لَهُمْ وَلَمْ
جز دانه او و درختت نیکی سازایم دادی انسانا و

تقسم

لَقَدْ فَتَنَّا فِرْعَوْنَ بِمَا صَدَّرَ نِيَّ فَلَا جُنْدَ خَلْقِكَ قَاعًا غَمَطًا

در دینش میگردانیدیم آنرا باینکه بی گناهی نداشتی و بدین جهت بر خلق تو و امایان تو

جَلَمْنَا إِلَهُهُمْ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

حکم ترا ما رب صلوات ده بر محمد و آل او

وَوَطَّنَ بِقَمَلَيْكَ بَنِيَّ وَوَسَّعَ لِي وَارِثَ

و وطن کن ای پادشاه پسران من و دینار کن ارث من

إِحْكَامِكَ صَدَّرْتَ وَتَبَّ لِي الْيَقِينُ

حکم ترا من در دینم شک کردم و یقین من

لَا تَرَمِّقْهَا يَا قُضَاءَ كَمْ لَمْ تَجْبِرْ إِلَّا بِالْخَيْرَةِ

تا از مردم مال نگیری ای دادگر تو نرفته است مگر بخیر

وَاجْعَلْ شُكْرِي لَكَ عَلَى مَا زَوَّدْتَنِي

و کن شکر مرا از آنکه دادی مرا

عَنِّي أَوْفَرُ مِنْ شُكْرِي إِيَّاكَ عَلَى مَا

از من قنایم از آنکه دادی مرا

خَوَّلْتَنِي وَأَعْصَمْتَنِي مِنْ أَنْ أَظُنَّ بَذَلِي

دادی مرا و نگاه داشتی مرا از آنکه ظن کنم بسخاوت

عَدَمِ خُسَايَةِ أَفَانِ أَظُنُّ بِصَاحِبِ بَرُوَّةٍ

در دینم بخسای من را من ظن کنم بآنکه صاحب برکت

فَضْلًا فَإِنَّ الشَّرِيفَ مِنْ شَرَفِهِ طَاعَتُهُ

بفضل است که شریف است از عزت او و اطاعت او

وَالْعَزِيزُ مِنْ عِزَّتِهِ عِبَادَتُهُ فَضْلٌ عَلَى

و عزیز است از عزت او است او را عبادت او

مُحَمَّدٌ وَآلَهُ وَهُوَ عَنَّا بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ
 محمد و آل او در مورد ما بشارتگر و هشدارگر است که بنمود
 أَيْدُنَا بِعِزَّةٍ لَّا تَفْقَهُ وَاسْرَحَانِي مَلِكًا
 در مورد ما با عزت که تو نمی شناسی و بجزای من پادشاه شو
 الْمَلِكُ إِنَّكَ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الْقَهْوَبُ الْكَرِيمُ
 پادشاه که تو که تو تنها و یگانه و پادشاه با عظمت و بزرگو
 مُزِيلٌ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ
 برادر و برابری ندارد و زنی و پسر و کسی که با او برابری
 أَحَدٌ
 یکی

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا دَفَعَ عَنْهُ مَلِجًا رَاوِعًا
 و بود از دعاها و برادر اسلام چون دفع کردیدی از او را حمله کننده را و راند
 اللَّهُمَّ لَكَ الْجُمُودُ عَلَى حَسْبِ قَضَائِكَ بِمَا
 بارب تمام نیاز بر نیکی و قضاء تو با
 صَوَّفَتْ عَنِّي مِنْ بَلَاءٍ يَكُ فَلَا تَجِبُ حُطْنُ
 بگرداندی از من بلا و تو مکن
 مِنْ رَحْمَتِكَ مَا عَجَلْتُ لِي مِنْ عَافِيَتِكَ لَوْ
 از رحمت تو آنچه عجله نمودی مرا از عافیت تو که سودا
 قَدْ شَقِيتُ بِمَا أَجَسْتُ وَ سَعَيْتُ غَيْرِي بِمَا
 بدست دادم و دوشاخ نمودم و دیگران را با آنچه نمودم
 ظَرَفْتُ وَإِنْ كُنْتُ مَا ظَلَمْتُ فِيهِ أَوْيْتُ
 من گناهت دارم و اگر با آن گناه می رود در من گناه با آن پناه

بِهِ مِنْ هَذِهِ الْعَاقِبَةِ يُرِيدُ أَنْ يَدْعُوَ إِلَى الْإِسْلَامِ
تا او را از این عاقبت در پیش من بماند تا او را بازبرد

وَوَافِرٍ لَا يَرْفَعُ فَقَدْ رَفَعْتُ لَكَ مَا اخْتَرْتُ
و کتابی که بر نبرد و در پیش دارم هر یکی را که خواست داشته

وَأَخْزَعْتُ مَا قَدِمْتُ فَعَيَّرَ كَثِيرٌ مِمَّا
و وانی دارم از این که در پیش داشته که بسیار با او

عَائِيهِ الْفَقِيرَ وَغَيْرَ طَائِفَةٍ مِمَّا عَائِيهِ الْفَقِيرَ
عایت او فلان آید و نه از آن طایفه که عایت او

وَصَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
و صلوات ده بر محمد و آل او و سلام کنی

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
و بود از دعا او بر او سلام

أَدَا سَأَلَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ الْعَاقِبَةَ
و دعا داد از خداوند عز و جل عاقبت

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَالْإِسْنِ
بار خدایانده بر محمد و آل او و در پیش من

عَائِيكَ وَجَلَلِي بِعَائِيكَ فَأَخْرَجْتَنِي
عایت تو و جلال تو با عایت تو و گرامی کنی

بِعَائِيكَ وَأَغْنِي بِعَائِيكَ وَتَصَدَّقْ
با عایت تو و دی یار من با عایت تو و صدقه کن

عَلَيَّ بِعَائِيكَ وَأَفْرُشِي بِعَائِيكَ وَأُصَلِّي
بر من با عایت تو و بکنم بر من با عایت تو و نماز کن

بِعَافِيَتِكَ وَلَا تُفَرِّقْ بَيْنِي وَبَيْنَ عَافِيَتِكَ
 عَافِيَتِ نُو وَفَلَا اَزْمَنَ نِيَا نِيَا دِيَا نِيَا عَافِيَتِ نِيَا
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ
 در دُنْيَا وَاخِرَةِ بِاَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا
 وَآلِهِ وَبِعَافِيَتِ عَافِيَةٍ كَافِيَةٍ شَافِيَةٍ عَالِيَةٍ
 وَالْاَوْ دَعَا نِيَا عَافِيَتِ كَمَا نِيَا نِيَا شَافِيَةٍ دِيَا نِيَا
 نَافِيَةٍ عَافِيَةٍ تَوَلَّدَتْ فِي بَدَنِي الْعَافِيَةِ عَافِيَةٍ
 اَنْزَلَتْ عَافِيَتِ كَمَا نِيَا دِيَا نِيَا عَافِيَتِ دِيَا نِيَا
 الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ
 دُنْيَا وَاخِرَةِ بِاَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا
 وَآلِهِ وَآمَنْتُ عَلٰى بِالصَّحَّةِ وَالْاَمْنِ
 وَالْاَوْ دَعَا نِيَا عَافِيَتِ كَمَا نِيَا نِيَا شَافِيَةٍ دِيَا نِيَا
 وَالسَّلَامَةِ فِي دِينِي وَبَيْنِي وَالصَّيْرَةِ
 وَسَلَامَتِ دِيَا نِيَا دِيَا نِيَا دِيَا نِيَا
 فِي بَلَدِي وَالْاَمْنِ فِي اُمُورِي وَالْحُسْنِ لَكَ
 در دُنْيَا وَاخِرَةِ بِاَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا
 وَالْخَوْفِ مِنْكَ وَالْقُوَّةَ عَلٰى مَا اَمَرْتَنِي
 وَتَرْتَنِي اَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا
 بِه مِنْ طَاعَتِكَ وَالْاَمْنِ لِمَا نَهَيْتَنِي
 مَا اَنْ طَلَعَتْ نُو دِيَا نِيَا دِيَا نِيَا
 عَنْهُ مِنْ مَعْصِيَتِكَ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى اَبِي
 اَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا بِاَرْزَالِ كَمَلَوَاتِ دِيَا نِيَا

وَالْعَمْرَةَ وَزِيَادَةَ تَبَرُّرِ رَسُولِكَ صَلَواتُكَ
 وِعمروہ و زیادہ تبرُّرِ رسول تو صلوات تو
 وَرَحْمَتِكَ وَتَوَكَّاتِكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ آلِ
 تو رحمت تو و تکیا تو بر او و بر آل تو و بر آلِ آلِ
 رَسُولِكَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أَبَدًا مَا انْقَسَتِ فِي
 قلوبہ تو بر او و بر آلہ تو و بر آلِ آلہ تو ہمیشہ خداوند متعالیہ داری کرد
 عَامَتِ هَذَا وَحَيْثُ عَلَّيْ عَامٍ وَاجِبُ ذَلِكَ
 ایسے سال و جہاں کہ ہو سال و واجبِ آنکہ
 مَقْبُولًا مَشْكُورًا مَذْكُورًا لَدَيْكَ مَذْخُورًا
 پذیرفته و شکر بیان کردہ و یاد کردہ و درستی تو ذخیرہ ہوا
 عِنْدَكَ وَأَنْتَ طَوَّافٌ بِحَمْدِكَ وَشُكْرِكَ
 نزد دیگر تو و سچاں اور بسیار تو و شکر تو
 وَذِكْرِكَ وَحُسْنُ لِسَانٍ عَلَيْكَ لِسَانِي
 و یاد کرد تو و نیکوئی تہا بر تو زبان مرا
 وَأَشْرَجَ لِمُرَاشِدٍ دِينِكَ قَلْبِي وَأَعِزَّنِي
 و فہام کن بر روی راہنما دین تو دل مرا و عزیز داشت مرا
 وَذَرَيْتَ مِنْ لِسَانِ لِسَانِ الرَّحِيمِ وَمِنْ
 و در زبان مرا از دین دالہ و از
 سِرِّ السَّامَةِ وَالْهَامَةِ وَالْعَامَةِ وَالْأَمَةِ
 مہی حاصکان و حبسندگان و عامان و کومریدان کہ فرود آید
 وَمِنْ شَرِّكَ شَيْطَانٍ مَرِيدٍ وَمِنْ
 و از بدی تہا دین تو شکیبہ و از

شَرِّكَكَ جَبَانَ عَيْنِيكَ وَمِنْ شَرِّكَكَ

بدی کنش و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش
مُتَرَفٍ جَفُودٍ وَمِنْ شَرِّكَكَ ضَعِيفٍ

توانگر بدی کنش و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش
وَشَلِيلٍ وَمِنْ شَرِّكَكَ هَمَزٍ

و وضع و از شر من شر و از شر من شر و از شر من شر
وَضَعِيفٍ وَمِنْ شَرِّكَكَ قَرِيبٍ وَبَعِيدٍ

و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش
وَمِنْ شَرِّكَكَ قَرِيبٍ وَبَعِيدٍ

و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش
شَرِّكَكَ مِنْ نَصَبِ لِرَسُولِكَ وَلَاهُكْ

بدی کنش و از شر من بدی کنش و از شر من بدی کنش
بَيْتِهِ خَرَابًا مِنَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ وَمِنْ

شَرِّكَكَ كَأَنَّهُ أَنْتَ أَخَذَ بِنَا صِنْتَهَا أَنْتَ عَلَى

صراطٍ مُسْتَقِيمٍ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

وَمِنْ أَرَادَنِي سَوْأً بِأَصْرَفَةِ عَيْنِي وَأَذْجُرْ

عَيْنِي مَكْرَهُهُ وَأَذْجُرْ عَيْنِي شَرَّهُ وَرَدِّ كَلْبَهُ

فَمِنْ خَشَرَةٍ مَوْجِلٍ يَلْعَبُ فَوْقَ نَيْبِهِ جَا حَبْرًا
 در سینه او وین میانش و میان او باز دارند
 وَلَحْدًا مَبْنِيًّا عَلَيْهِ يُعْرَسُ وَأَمِنْ خَلْفِهِ سَدًا
 وکنند میادینش از بندگی و از پس او بندی
 حَقٌّ تَغْنِي عَنْهُ لُجُورُهُ وَتُحْتَمُّ عَنْهُ
 تا کورگی ازین جرم او کورگی
 ذِكْرٌ سَمْعُهُ وَتُقْفَلُ دُونِ اخْطَارِ
 یاد کردن گوشت او و قفل برهن از در خطا آمدن
 قَلْبُهُ وَفَخْرِ عَيْنِ لِبَانِهِ وَتَقْشَعُ
 دل او را و کنگرگی ازین زبان او و بگری
 رِاسُهُ وَتُلْجَأُ عِزُّهُ وَتُكْشَرُ حَبْرُ وَثْنِهِ
 سر او را و خوارگی عجز او را و بکنی برزگی او را
 وَتَذَلُّ رَأْسُهُ وَتَضَعُ كِبَرُهُ وَتُؤْمِنُ
 و خوارگی آوردن او را و فرو نهادن کبر او را و دانی بکنی مرا
 مِنْ جَمِيعِ ضَرْبِهِ وَشَرِّهِ وَغَمَزِهِ وَ
 از همه زبان او و بدی او و غمز او و
 هَمَزِهِ وَكِبَرِهِ وَجَسَدِهِ وَغَدَا وَتَبِهِ
 و بدگویی او در پس و بدگویی او در پیش و بدگویی او در میان
 وَجَنَابِيهِ وَمَصَائِدِهِ وَرَجْلِهِ وَحِلْيَةِ الْتِ
 و دانه از او و صیدگاهها از او و پیاده او و برادر او که کند
 عَزِيزٌ قَدِيرٌ
 عزیز و قدرتمند

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْإِسْتِخَارَةِ
دُعَاءِ ابْنِ زِيَادٍ دعای او بن زیاد در دعای خواستن

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَعِظُ بِكَ

یا رب من بهر چی می خواهم بدانم تو و کمالت کردنی خواهم
بِقُدْرَتِكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاصْرِفْ
بقدرت تو صلوات ده بر محمد و آل او و بفرست

لَنَا بِالْخَيْرَةِ وَالْهُمْنَا مَخْرَجَ الْإِحْسَارِ

مانا بخیرت و در در آمدن مانا بخیرت

وَأَحْمِلْ ذَلِكَ ذَرِيعَةً إِلَى الرِّضَا

و ببار بار و تحمل کن آن را و بهر وسیله

فَصَبِّ لَنَا وَالتَّسْلِيمَ لِمَا حُكِمَ وَإِزْجِ

قضا کرده مانا و تسلیم کردن آن چیز را که حکم کرده و در میان

عَنَارَتِكَ أَهْلَ الْأَرْشَادِ وَأَنْتَ نَائِبُ

ازمانا تو ایمانگ شکر آتش و در در مانا نایب

الْمُخْلِصِينَ وَلَا تَسْمَعْ عَجْزَ الْمُعْرِفَةِ عَمَّا

بمخلصان و نمانه مانا رع عاجز می معرفت را

تُخَيَّرُ فَنُغْطِ قَلْرَكَ وَنُكْرَهُ

تو اختیار کرده مانا سبب کنیم بدر ترا و گناهت داریم

مَوْضِعَ قَضَائِكَ وَنُجْجِ إِلَى الَّتِي هِيَ

جای تو قضا ترا و بجبین با آنکه او

الْعُدُّ مِنْ خَيْرِ الْعَاقِبَةِ وَأَقْرَبُ إِلَى

دورتر است از عاقبت و نزدیکتر است

ضرر نمی

ضد العاقبة حيث ألتنا ما نكره من قضايك
مَدَدَ عَافِيَتِ دَوِّتِ كِی بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا
وَسَهَّلَ عَلَيْنَا مَا نَهَيْتُ عَنْهُ مِنْ حُكْمٍ وَ

الْهَيْئَةُ الْإِذَا فَمِنْ لَهَا أَوْ رَدَّتْ عَلَيْنَا مِنْ
دَوِّتِ كِی بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا
مَشِيئَتِكَ حَيْثُ لَا نَحْبِئُ بِأَخِيرِ مَا عَجَلْتَ وَلَا

تَعْجَلُ بِأَخْرَجْتَ وَلَا نَكْرَهُ مَا أَجْبَيْتَ
نَعْمَتِ كِرْدَنِ ای بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا
وَلَا نَحْتَرِ مَا كَرِهْتَ وَاجْتَمَعْنَا بِأَلْفِ هَي

أَحْمَلُ عَاقِبَهُ وَأَكْرَمُ مَصِيرَ أَنْكَ تَقْبِلُ
دَوِّتِ كِی بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا
الْكُرْمَةُ وَتَعْطَى الْجِسْمَةَ وَتَفْعَلُ مَا تَرِيدُ

وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
دَوِّتِ كِی بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا

وَكَا مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي طَلَبِ الْجَوَاحِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ
دَوِّتِ كِی بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا

اللَّهُمَّ يَا مُنْتَهَى مَطْلَبِ الْجَلَالِاتِ وَيَا مَنْ
بَا بَا ای کما هیئت دارم ایضا

عَنْدَهُ نَسْلُ الطَّلَاحَاتِ وَيَأْمَنُ لَا يَسْبَحُ

مرد دگر دوست یافتن طلبها دای ای که بنفرو کند

نَعْمَهُ بِالْأَثْمَانِ وَيَأْمَنُ لَا يُكْذِرُ عَطَاةَ

بیمهار داد بهر دای ای که بیره کند عطا نداد

بِالْمُسْتَنَارِ وَيَأْمَنُ نَسْتَعْنِي بِهِ وَلَا

بخت نهادن دای ای که نیاز شوند با او و نی

نَسْتَعْنِي عَنْهُ وَيَأْمَنُ يَرْغَبُ إِلَيْهِ وَلَا

نیاز نزنند از او دای ای که رغبت کند با او و رغبت

يَرْغَبُ عَنْهُ وَيَأْمَنُ لَا تَفِي خَزَائِنُهُ

نیگزینانند از او دای ای که نیشکند خزینهارش را

الْمَسَائِلِ وَيَأْمَنُ لَا يَدَّ لِحُكْمِهِ الْوَسَائِلِ

خاستنها دای ای که نکر داند حکم ارباب و وسیله

وَيَأْمَنُ لَا يَنْقُطُ عَنْهُ جَوَاحِرُ الْمُحْتَلِحِينَ

دای ای که باز نبرد از او حاشینهار حاکمین

وَيَأْمَنُ لَا يُعْبِهُ دُعَاءُ الدَّاعِينَ لِمُجْتَبَى

دای ای که خسته نکند او دعا دعا کنندگان بزرگش

بِالْعَفَى عَنْ خَلْقِكَ وَأَنْتَ أَهْلُ الْعَفَى

بنوا نگری از خلق تو و تو اهل عفو نگری

عَنْهُمْ وَنَسَبْتَهُمْ إِلَى الْفَقْرِ وَهُمْ أَهْلُ

از ایشان و باز خواندند ایشانرا بدرویشی و ایشان اهل

الْفَقْرِ لَكَ فَمَنْ جَاوَلَ سَيْدَ خَلْقِهِ مِنْ

درویشی اند بوی تو پس هر که باز ندد درویشی او را

عَدْلُ

عَنْكَ يَا وَكَلَامَ صَرْفَ الْفَقْرِ عَنْ نَفْسِهِ
نزد دیگر او بخت نکرد آمدن درویش از سیراب

إِلَيْكَ فَقَدْ طَلَبَ حَاجَتَهُ مِنْ مُنْجِيَتِهَا وَإِنِّي
تو به خواستار حاجت او را از جانها من وایم

طَلَبْتَهُ مِنْ فَوْجِهَا وَمِنْ تَوْجِهِ بِحَاجَةٍ
ما بخواسته ام از لشکر او و از ره او بخواسته ام

إِلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ أَوْ حِمْلَهُ سَبَبٌ
بیک از خلق تو یا کوه دانه او را سبب

بِحِمَاؤُوكَ فَقَدْ تَعَرَّضَ مِنْكَ لِلْحَرَمَانِ
در آشی حاجت من بپیش تو تعرض کرده بآمد از تو محروم شدن را

وَأَسْتَجِبُ مِنْ عِنْدِكَ قُوَّةَ الْمُخَانِ
و سزاوارنده باینکه از نزد دیگر تو در کندن بیک را

اللَّهُمَّ وَلِيَّ الْبَلِّ حَاجَتُهُ قَدْ قَصَّرَ عَنْهَا
ایارب من دعا حاجتی است که باز مانده است از آن

جَهْدِي وَتَقَطَّعَتْ دُونَهَا حِيلَتِي وَ
کوشش من دبار بریده است از آنجا چاره های من

سَوَّلْتُ لِي نَفْسِي رَفَعَهَا إِلَيَّ مِنْ
بیاد است مرا تن من برداشتن آن حاجتها پیوی ای کسی

يَرْفَعُ حَوَائِجَهُ الْبَلِّ وَلَمْ يَسْتَعِثْ فِي
که بردارد طردیدار خود را بستی تو و بی نیاز نیامد در

طَلَبَاتِهِ عَنْكَ وَهِيَ لَكُمُ مِنَ زِلَالِ الْخَلْقِ
جستند او را از تو و آن گناهی است از گناهان خلق

وَعِشْرَةً مِنْ عِشْرَاتِ الْمَذْنُونِ ^{و یکصد دانایان از یکصد عشار} لَمْ يَنْفَعُوا ^{نفع نداشتند}
شَيْئًا كَبِيرًا ^{چیز بزرگی} لِي عَنْ غَفْلَتِي ^{از غفلت من} وَ نَهَضْتُ ^{بیدار شدم}
شَوْفِيكَ مِنْ زَلَّتِي ^{پای تو را از زلالت من} وَ نَكَحْتُ نَسْدِيكَ ^{با تو ازدواج کردم و زنجیر تو را بستم}
عَنْ عِشْرَتِي ^{از عشار من} وَ قُلْتُ سَحَابٌ زِلْفٌ كَيْفَ ^{ابر چه کسی است که در دهان من می تکاند}
نَسَكَ مُتَحَاجٍ مُتَحَاجًا ^{خواهد خاستمده از خاستمده} وَ أَلَيْتَ بَرَعًا مَعْلُومَ ^{و گفتی که در پیش}
إِلَى مَعْلُومٍ ^{به بدین} فَقَصِدْتُكَ يَا إِلَهِي بِالرَّغْبَةِ ^{این قصد تو کردم ای طاعت من بوعبت}
وَ أَوفَدْتُ عَلَيْكَ رَجَائِي بِاللَّقْنَةِ ^{و زود آوردم بر تو امید من و اسرار را}
وَ عَلِمْتُ أَنَّ كَثِيرَ مَا أَسْأَلُكَ بِسَرٍّ ^{و دانستم که بسیار از حد خواهم از تو آید}
فِي وَحْدِكَ ^{در فرانگه تو} وَ أَلَيْتَ خَيْرَ مَا أَسْتَوْهِبُكَ ^{ای می خواهی از تو}
حَقِيرٌ فِي وَسْعِكَ ^{حقیریت در فراخی غلظت تو} فَإِنَّ كَرَمَكَ ^{و درستی که کرم تو بسیار}
يَضِيقُ عَنْ حَوَالِ أَحِبٍّ ^{از خواست کسی و درستی که دست تو} يَدُكَ

بِالْعَطَاءِ أَعْلَى مِنْ كُلِّ يَدٍ اللَّهُمَّ فَضِّلْ

عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَجْمَلِي بِلَرْمِكَ عَلَيَّ

الْتَفَضِّلْ وَلَا تَحْمِلِي بِحُذُوكِ عَلَيَّ الِاسْتِحْقَاقَ

ثُمَّ إِنِّي يَا وَلِيَّ رَأَيْتُ رَغَبَ الدُّعَاءِ فَأَعْطَيْتُهُ

وَهُوَ يَسْتَحِقُّ لِمَنْجٍ وَلَا يَأُولُ سَائِلٍ سَأَلَكِ

فَأَفْضَلْتَ عَلَيْهِ وَهُوَ يَسْتَوْجِبُ لِحَرَمَانِ

اللَّهُمَّ فَضِّلْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَكَفِّرْ

لِدُعَائِي مُجِيبًا وَمِنْ نَدَائِي قَرِيبًا وَلِتَصْرُعِي

رَأْحًا وَلِصَوْتِي سَامِعًا وَلَا تَقْطَعْ رَجَائِي

مِنْكَ وَلَا تَنْتِ سَبِيَّ عَنْكَ وَلَا تُوجِّهْنِي

فِي حَاجَتِي هَذِهِ وَغَيْرِهَا إِلَى سِوَاكَ

وَقَوْلِي نِيحَ طَلِبَتِي وَقَصَا حَاجَتِي وَنَبِيكَ
وَدَاخِلُ خُدُودِهِمْ مِنْ دَاخِلِ دُرْدَانِ حُسْنِ مَنَاقِبِ رَحْمَتِهِ وَرَبِّهِ
سَوَّلَتْ قَلْبَ ذَوَاتِي عَنْ مَوْقِفِي شَيْئًا
مَرَادِ مِنْ نَفْسِ اَزْكَرِ مِنْ اَزْكَرِ اَسْتَدَانِ كَامِلِ اَمَانِ مَكْرَدَانِ
لِي الصَّبْرُ وَحُسْنُ تَقْدِيرِي فِي جَمْعِ الْأُمُورِ
اَزْكَرِ مِنْ دُخَانِ رَا وَنَكْوِي اَنْبَاءَ كَرْدِ وَدَرْهَمِ كَارِ حَارِ
وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَصْلَوَاهُ دَائِمَةً نَامَةً
وَجَلِيلَةً دَهْ بِرِجْهِ وَالْأَوَّلُ صَلَوَاتِي عَلَيْهِ اَوْفَاءُ
لَا انْقِطَاعَ لَابَدٍ هَاوِلًا مَلْهُوً لَا مَدَى هَا
كَمْ يَارَ تَرْبِيَّتِي تَبَاشَرُ مَنَاقِبِي وَهَاتِ تَبَاشَرُ مَنَاقِبِ اَوْفَاءُ
وَاجْتَمِعْ ذَلِكَ عَوْنًا لِي وَسُبْحًا لِحَاجَتِي
وَقَدْ اَنْزَلْتَنِي اَنْ يَأْتِيَنِي مَرْغَبِي وَهَبِي اَدْمَانِ دَوَالِي
طَلِبَتِي اِنَّكَ اَوْسَعُ كَرِيمٌ وَمِنْ حَاجَتِي
طَلِبَتِي كَمْ لَقَرْتُ بِسَازِغَتِي وَكَلَمَتِي اَبْلَا حَافَتِي
بَارَبْ كَذَا وَلَذَا وَتَنْ كَرَحَاجَتِكَ ثُمَّ
اَيُّ دُرْدَانِ وَنَفْسِ حُسْنِ وَجْهِ وَبَادِكِ جَافِزِ نَفْسِ
تَسْجُدُ وَنَقُولُ فِي سَجُودِكَ فَضْلُكَ اَنْسَى
سُودِ كَرِ وَنَكْوِي دَرْ سَجُودِ نَفْسِ تَقْدِيرِ اَنْفِ اَدْمَانِ
وَاجْتَمِعْ نَكْ دَلَّتِي فَاسْأَلْكَ بَيْتِي وَبِحَمْدِ وَآلِهِ
وَسُكُونِي نَفْسِ يَاهُ لَمُودِ مَرْغَبِي وَنَفْسِ وَآلِهِ
صَلُّوا تَكْ عَلَيْهِمْ اَنْ لَا تَبْرُدَ خَاسًا اَنْكَ
صَلَوَاتِي تَقْرُبُ بَرِّكَ اَبَدًا كَمْ يَارَ تَقْدِيرِي كَمْ نَاكِبِي كَمْ تَقْدِيرِي

بجمع شنوده

الدعاء بقرينة مجتبه
دعای تو دگر اجابت کرده

وَصَلَّى مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا قُلَّ عَلَيْهِ الرِّزْقُ
تو در دعا او بر سر نماز سلام کون نموده بودی که روزی

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِرَأْسِكَ أَرْزَأَ قَائِمِيهِ الطَّنْ
یا رب من دعا تو را بابت سر خودم در روزی که

هَلَفْتُ بِهَا لِمَطْوَلِ الْأَمَلِ حَتَّى التَّمَسُّ
تو در آنجا که بپایان امید تا بحکم

أَرْزَأَ قَائِمِي مِنْ عَيْدِكَ الْمَوْزُونَ وَطَمَحًا
و روزی ما از تو دگر آنجا که روزی که دانه بانه و طمع کردیم

مَا مَالَنَا فِي أَعْمَارِ الْمُعْمَرِينَ فَصَلِّ عَلَيَّ
ما بود ما در عمرها که عمر دادگان

رَحْمَتِكَ وَآلِهِ وَهَبْ لَنَا يَقِينًا صَادِقًا تَكْفِيَانَهُ
رحمت تو و آل او و ده ما را یقینی راست که کفایت کند ما را

مَوْنَهُ الطَّلَبِ وَالْهَمَّ نَاقَةَ صَادِقَةٍ تُعْضِنَا
و دهن حق و دگر ما را ناله است که محو کنی ما را

بِهِ مِنْ شِدَّةِ النَّصَبِ وَاجْعَلْ مَا صَرَحْتَ
به من از سختی و بکن آنچه روشن کردی

بِهِ مِنْ عَذَابِكَ فِي وَحْيِكَ وَاسْتَعْنَهُ
به من از عذاب تو در وحی تو و او را بنیاز دارنده

مِنْ قَسْرِكَ فِي كِتَابِكَ قَاطِلًا هَتَمًا مَنَا
از سستی تو در کتاب تو و بیکدیگر آید ما را

بِالْوَقْفِ الَّذِي تَكْفَيْتُ بِهِ وَحَسْبُ الْإِسْغَالِ
سودوی ایند باینان کرده باین و سودی میخورند
 بِمَا ضَمَنْتَ الْكَفَايَةَ لَهُ فَقُلْتَ وَقَوْلِكَ الْحَقُّ
نماح صان کرده گفایت اونا میکنی و کثارتی داشتی
 الْأَصْدَقُ وَأَقْرَبُ قُلُوبًا قُلُوبُ الْأَيُّمِ الْأَوْفَى
دست ترین و سبک خردی و سبک نری راست و نام نداشتی
 وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ أَقْدَامُ غَدَوْتُمْ قُلْتَ
و در آسمان سودی شما و این وعده کنید شما را
 فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَكُم مِّثْلُ
بی کسی شما را آسمان و زمین که آن خدایت مانند
 مَا أَنْتُمْ تَنْطُقُونَ
ای شما می گویید

وَكَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْمَسْجِدِ عَاقِبَةُ الدُّعَاءِ
و بود این دعا از سر و پا در سلام در بارای خماسی میخواندند و این دعا
 اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ وَهَبْ لِيْ
بارب ا صلوات ده بر محمد و آل او و بده مرا
 الْعَاقِبَةَ مِنْ دِيْنٍ تَخْلُقُ بِهِ وَجْهِيْ
عاقبت از دین که بکنی بپا کند کان دوی
 وَتَخَارُجُ فِيْهِ دِيْنِيْ وَتَشْعَبْ لَهُ فِكْرِيْ
و بخیزد شود دین من و بداند بپا کند فکر من
 وَتَطْوِلْ بِمَا رَسَيْتَهُ شُعْلِيْ وَاعُوْذُ بِكَ يَا رَبِّ
و دراز بپا کند بگوشتن آن شعل من دنیا می گم بگوشتن آن

مِنْ هُمْ الْمَذْنِبِ وَصَلَّى هُوَ صَلَاتُكَ لِلنَّبِيِّ وَ
 ارادند که تمام و اندیشه آن و صلوات و اراده
 سَهْرَهُ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاعِزَّنِي
 بیداری آن صلوات ده بر محمد و آل او و عزت من
 مِنْهُ وَأَسْجِدْ لَكَ يَا رَبِّ مِنْ ذَلِكِ فِي الْحَيَاةِ
 از تو و در دنیا و آخرت از آن که از خودت کرد و از آن که
 وَمِنْ تَبِعَتِهِ لَعَلَّ الْوَفَاءَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 و از آن که از تو است و از آن که از تو است و از آن که
 وَآلِهِ وَاعِزَّنِي مِنْهُ بِشَرِّكَامِكَ وَرُوحِ غَاصِلِ
 و از او و از او و از او و از او و از او و از او
 أَوْكَافٍ وَاصِلِ اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
 یا کاف و یا صلوات ده بر محمد و آل او
 وَاجْنِبْنِي عَنْ لَشْرَبٍ وَالْأَزْدِيَّانِ وَفَقْمِي
 و از آن که از او است و از آن که از او است و از آن که
 بِالْمَدَدِ وَالْاِقْتِصَادِ وَعَلِّمْنِي حَسْبَ التَّقْدِيرِ
 یا مدد و یا اقتصاد و یا تعلیم من را به اندازه کفایت
 وَاقْضِ لِي لَطْفَكَ عَنِ لَسْتِهِ وَأَجِرْ مِنْ
 و از تو و از تو و از تو و از تو و از تو و از تو
 أَسْبَابَ الْجَلَالِ أَرْزَانِي وَوَحِّهِ فِي الْوَابِ
 یا جلال و یا ارادت و یا وحدت من را در باب
 الْبَرِّ الْبَقَائِي وَارْزُوعِي مِنْ لَمَالٍ مَالِدِ
 یا بر و یا بقا و یا رزق من را از مال و مال

لِيُخَلِّعَ اَوْ يَادِيَا اِلَى بَغْيٍ اَوْ لِيُعْقِبَ مَنَّهُ
 طُغْيَانًا اَللّٰهُمَّ حَبِّبْ اِلَى صُحْبَةِ الْفُقَرَاءِ وَاعْنِي
 عَلَيَّ صَحْبَهُمْ حَسْبُ الْبَصِيرِ
 عَنِّي مِنْ مَتَاعِ هَذِهِ الدُّنْيَا الْفَاسِدَةِ قَادِحَةٌ
 لِي فِي خُرَابِكَ الْبَاقِيَةِ وَاجْعَلْ مَا خَوَّلْتَنِي
 مِنْ حُطَامِهَا وَعَمَلْتَنِي مِنْ مَتَاعِهَا
 بَلْعَةً اِلَى جَوَارِكٍ وَفُصْلَةً اِلَى قُرْبِكَ
 وَذُرْبَةً اِلَى حَبِّكَ اِنَّكَ اَنْتَ ذُو
 الْفَضْلِ الْعَظِيمِ وَاَنْتَ الْخَوَادِ الْكَرِيمِ
 اَللّٰهُمَّ اَسْقِنَا الْغَيْثَ وَانْشُرْ عَلَيْنَا وَحْمَتَكَ
 يَا بَدَّ مَا بَانَ وَيَهْمَاكِ بَدَّ مَا

بَغْيُكَ

بِعِشِكَ الْمُعْرِقِ مِنْ لَحَابِ الْمَصَاقِي
بِیادان تو برکنده از بیخ
بُنَاتِ الْأَرْضِ الْمَوْفِقِ فِي جَمِيعِ الْأَفَاقِ
بنیادت زمین بر سر سبیل در هر افق
وَأَمْنِي عَلَى عِبَادِكَ بِأَنْبَاجِ الشُّمْرِ وَ
امنتم بر عباد تو بر سر بنباح شمر و
أَجْنِي بِلَادَكُمْ بِسُورِ الزُّهْرَةِ وَاشْهَدُ
از من تو بر سر دیوار شهر زهره و شاهد
مَلَأَ بِحَبْلِكَ الْكَرَامَ السُّفْرَةَ بِسَقِي مِنْ
پرستگان تو از کریان بباغبان بار دادی از تو
بَلَّغَ دَائِمَ عِزِّهِ وَاسْعَ دَرَرَهُ وَابِلٌ سَرِيعٌ
رسیده همیشه بباران و فراخ ریختن او بارانی باشنا
سَاحِلُكَ لِحَيْتٍ بِهِ مَا قَدَّمَاتٍ وَتَوَدُّهُ مَا
ساحل تو بچشمی که زنده کنی او را بخود بود و او را دور کنی او را
قَدَفَاتٍ وَخَرَجَ بِهِ مَا هَوَاتٍ وَتَوَسَّعَ
فوت شده بود و پیدون آوردن با او از انداختن و فراخ کنی
بِهِ فِي الْأَقْوَاتِ سَجَا بِمُتَرَاكِهَا هِنَا مَرِيًا
با او در قدرت با بینی بر هم نشسته
طَبَا مُجَلَّلاً غَيْرَ مَلَّتْ وَدَقَّةٌ وَلَا خَلَبٌ
خوبی او را کسب با همه ملل و دقت و نه فرسنگ
بِرُقَّةِ اللَّهِ اسْقِنَا غُثًّا مَغِيًّا مَرِيًّا مَرِيًّا
دستی او باد که ما را با باری برادر بسار ببارد

مُحَمَّدٌ وَآلَهُ قَارِزَيْنِ مِمَّنْ بَرَكَاتِ السَّمَوَاتِ
محمّد و آل او در درجی که میان آسمان و برکات آسمانها

وَالْأَرْضِ أَنْكَرَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
و زمین بر هر چیزی که در آن است قادر

وَمَنْ دَعَاهُ عَلَيْهِ إِذَا نَظَرَ إِلَى السَّحَابِ وَالْبَرْقِ وَجَمْعِ صَوْنِ الرَّعْدِ
و هر که او را بخواند هنگامی که به ابر و برق و جمع شدن رعد

اللَّهُمَّ إِنَّ هَذِهِ آيَاتُكَ مِنْ آيَاتِكَ
ایها خداوند اینها آیات تو است از آیات تو

وَهَذِهِ عَوْنُكَ مِنْ أَعْوَانِكَ يُتَدَرَّانِ
و اینها یاری تو است از یاریان تو

طَاعَتُكَ بِخَيْرِ نَافِعَةٍ أَوْ نَقِمَةٍ ضَارَّةٍ
طاعت تو با بهترین سودگنده یا بدکننده

اللَّهُمَّ فَلَا تُطِرْنَا بِهِمَا مَطَرِ السَّوْرِ وَلَا
ایها خداوند ما را با اینها باران سوره باران

تَلَسُّنًا بِهِمَا لِبَاسِ الْبَلَاءِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى
دو سوزش با اینها دو جامه بلا ایها خداوند صلوات بر

مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَنْزِلْ عَلَيْنَا نِعْمَ هَذِهِ السَّجَابَةِ
محمّد و آل او و فرود آید بر ما این باران

وَنَزَكَتِهَا وَأَصْرِفْ عَنَّا آذَاهَا وَمُضَرَّهَا
و نیکوئی آن و بگردان آذای آن و زیان آن

وَلَا تُصِنَّا فِيهَا بَاقَةً وَلَا تُرْسِكْ عَلَيَّ مَعَانِشِنَا
و مرا در آنجا نماند و مفرست بر معیشتها

شَيْئًا وَتَقْضِي بَمَا أَرَدْتَ فَمِنْ أَرَدْتَ

فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا وَفَّقْتَنَا مِنَ الْمَلَأَ وَكَ

الشُّكْرُ عَلَى مَا جَوَّزْتَنَا مِنَ النِّعَمِ جَمًّا

خَلَّفَ جَمْدًا جَامِدًا وَرَأَى جَمْدًا يَمْلَأُ

أَوْضَهُ وَسَمَاءَهُ أَنْكَ الْمَنَانِ بِحَسَمِ الْمَنِّ

الْوَهَابِ لِعَظَمِ الرَّحْمِ الْقَابِلِ سِرِّ الْحَمْدِ

الشَّاكِرِ قَلْبِ الشُّكْرِ الْمُحْسِنِ لِحَمْدِكَ ذُو

الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ إِلَهُكَ الْمَصِيرُ وَأَنْتَ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

وَكُنْ مِنْ دَعَايِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِذَا نَعَى إِلَيْهِ مَتَّبِعْ أَوْ ذَكَرَ الْمَوْتَ

أَلَلَّهُمْ صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَارْحَمْنَا طَوَّلْ

اَوْفِرْ وَفَتْهُ عَلَيْهِ سَلَامًا نَزَلَ لَهُ مَا تَخْلُصُ عَنْهُ مَا بِهِ

گشاید و از او بر ما درود آرد و از او بر ما نیکوئی کند ما را با او

وَلَا تَقْرَبْ نَارَ بَيْتِهِ وَتَقْرَبْ بَيْتَهُ وَتَقْرَبْ بَيْتَهُ وَتَقْرَبْ بَيْتَهُ

و نزدیک نرسد و نزدیک نرسد و نزدیک نرسد و نزدیک نرسد

مُقَدِّمٌ عَلَى غَيْرِ خَالِكٍ طَائِعٌ غَيْرٌ

پیشرو بر غیر خالک طاعت غیر

يَا ضَامِتُ خَيْرِ الْمُحْسِنِينَ وَمُصْلِحِ عَمَلِ الْمُسْلِمِينَ

ای پنهان کننده خیر نیکوکاران و اصلاح کننده کار نیکوکاران

وَكَاثٌ مِنْ دَعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ نَحْنُ الْخَيْرُ

و کات یکی از دعاها او بر ما سلام ما بهترین

يَا مَنْ ذَكَرُهُ شَرَفٌ لِلذَّاكِرِينَ وَيَا مَنْ

ای آنکه یاد کرد او شرفی است برای یاد کننده گان و ای آنکه

شُكْرُهُ قُوَّةٌ لِلشَّاكِرِينَ وَيَا مَنْ طَاعَتُهُ

شکر او قوتی است برای شکر کننده گان و ای آنکه طاعت او

تَلُوْنَا بِذِكْرِكَ عَنِ عَلِيٍّ ذِكْرًا وَاسْتِغْنَاءًا

دلهای ما را یادگردد از یاد تو و استغناء از

بَشَرِكَ عَنْ عَلِيٍّ شُكْرًا وَجَوَابًا بِطَاعَتِكَ

شکر تو از علی شکر و ایضا اطاعت تو

عَنْ عَلِيٍّ طَاعَةً فَإِنَّ قَدْ فُتِنَ لَنَا قُرْآنًا مِنْ

از علی طاعتی اگر اندازد کرده ما را برداشتی از

شُغْلٍ فَاجْعَلْهُ قُرْآنًا عَمَلًا مَقْبُولًا وَكَتَابًا

کاری بکن ایما در برداشتی که در شده ما را دین

تَبَعَهُ وَلَا تَلْجُمْنَا مَعَهُ سُبْحَةَ حَقٍّ تَصْرِفُ

پیروی و در نه خود با او بدینی تا برگردند

كِتَابَ السَّيِّئَاتِ عَنَّا بِصِحْفَةٍ خَالِيَةٍ مِنْ

نویسندگان بدها از ما بصحیفه خالی از

ذِكْرِ سَيِّئَاتِنَا وَيَقُولُ كِتَابُ الْخَيْرَاتِ

یادگردد بدها ما و برگردد نویسندگان نیکیها

عَنَّا مَسْرُورِينَ بِمَا كُتِبُوا مِنْ خَيْرَاتِنَا فَإِذَا

از ما شادان کتابی خوشند از نیکیها ما پس خیز

انْقَضَتْ أَمَامَ حَقِّهِ تَنَاوَضَتْ مَدَدُ

بگذرد در برابر حق تو و ننگان ما و پیروز شد مدتها

أَعْمَارُنَا وَاسْتَحْضَرْنَا دَعْوَتَكَ الَّتِي لَا يَدُ

غمها را و حاضر آمدن خواهان را دعوت تو ای که حاد است

مِنْهَا وَمِنْ أَحَابَتِهَا فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

از ایشان و از آحابان آن صلوات دهد بر محمد و آل او

وَالْحَمْدُ

وَالْحَمْدُ

خَتَامٌ مَا يَجْعَلُ عَلَيْنَا كِتَابَهُ لَعْنًا لِلَّهِ يَوْمَهُ مَقْتُولُهُ

آخر این بیتی بر ما لعنتیگان کودارها را تو به بد بفرستی

وَلَا تَقْعَبْنَا بَعْدَ مَا عَلَيْنَا حَقُّهُ لِيَجْزِيَاهُ وَلَا

بگذرانیما پس آن بر کمالی که انداختیم اینها و نیز

مَحْجِلُهُ لَقَدْ رَفَعْنَا مَا وَكَلْنَاكَ عَنْهُ سِرًّا سَرِيحَةً

نافمانی که کتب کرده ام اینها و در آن دوشی که بر پیشانی

عَلَيْكَ لِيُحْيِيَ الشُّهَادَ يَوْمَ تَلَوُ الْخَبَرَ عِبَادَهُ

خبر ستم کواند آن دور که یا ثانی خبر رسد کانی

أَنْتَ رَحِمٌ مِنْ دَعَاكَ مُسْتَحِبٌّ لِمَنْ

که تو محبتی با کسی که خواند ترا احسان کند انما که

تَا دَاكَ نَمَاتُ فَوْكَانَ مِنْ دَعَاكَ عَلَيْهِ السَّلَامُ

نما کند تو را دای تو کواند از دعا تو بر او داد سلام

بِسْمِ اللَّهِ الْحَاجُّ عَلَى اللَّهِ عِزُّ وَجَلُّ

در این حاجت سوال بر خدا عز و جل

يَا اللَّهُ الَّذِي لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ

ای الهای آنکه پوشیده نیست بر تو چیزی در زمین

وَلَا فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَخْفَى عَلَيْكَ يَا إِلَهِي

و نه در آسمان چگونه پوشیده است بر تو ای خدایم

مَا أَنْتَ خَلْقُهُ وَكَيْفَ لَا يَخْفَى مَا أَنْتَ

ای تو از آفریده ای و چگونه پوشیده نیست آنچه تو

صَنَعْتَهُ أَمْ كَيْفَ يَغْفَى عَلَيْكَ مَا أَنْتَ تَدْرُهُ

کود کردی ای یا چگونه غایت نزد از تو آنچه تو بدیدی کردی ای

ولا تكثف

اَوْ كَيْفَ يَسْتَطِيعُ اَنْ يَهْرُبَ مِنْكَ مِنْ الْجَوَّةِ
 يا مکه تو از آنجا که از تو فرار کند از آنجا که
 لَهُ اِلَّا بِرِزْقِكَ اَوْ كَيْفَ يَجُو مِنْكَ مِنْ كَلَا
 او را مگر بر روزی تو یا چگونه بر تو از آنجا که
 مَذْهَبَ لَهُ فِي غَيْرِ مَلِكٍ سِجَانِكَ اَحْسَنِي
 او را راهی نیست در جایی که از پادشاه تو یا چگونه از تو فرار کند
 خَلَقَكَ لَكَ اَعْلَمُهُمْ بِكَ وَاجْصَعُهُمْ لَكَ
 خلق تو را برای تو دانایان تو و خوارترین تو را
 اَعْمَلُهُمْ بِطَاعَتِكَ وَاهْوَتْهُمْ عَلَيْكَ مِنْ
 کارکن تو را برای اطاعت تو و خوارترین تو را
 اَنْتَ تَرْزُقُهُ وَهُوَ يَعْبُدُ غَيْرَكَ سِجَانِكَ
 تو روزی می دهی او را داد تو بپرستد خدا را
 كَلَّا يَنْقُصُ سُلْطَانُكَ مِنْ اَشْرَافِكَ وَكَذَبَ
 نیکاهد پادشاهی تو هرگز کم شود از اشراف تو و دروغ داشت
 رُسُلُكَ وَلَيْسَ يَسْتَطِيعُ مَنْ كَرِهَ قَضَاءُكَ
 پسران تو و نخواهد از آنکه که او را نخواست
 اَنْ يَنْدَامَ رُكَّ وَلاَ يَتَّبِعَ مَنْ كَذَبَ بِقَدَرِكَ
 که باز نگردد و فرمان تو را و باز نتواند اینان را از آنکه که بدو داند قدر تو را
 وَلاَ يَقُوَّتُكَ مَنْ عَيْكَ غَيْرُكَ وَلاَ يَعْزِفُ
 و در کمزد از تو ایست که بدست خدا را و در کمزد از تو
 اللُّثَامُ مِنْ كَرِهَ لِقَاءُكَ سِجَانِكَ مَا اَعْظَمَ شَأْنُكَ
 دنیا ایست که او را نخواست دیدن تو یا چگونه چه بزرگست کار تو

وَأَقْرَبُ سُلْطَانِكَ وَأَشَدَّ قُوَّتِكَ

وَأَنْفِكَ أَمْرِكَ سُبْحَانَكَ قَضَيْتَ عَلَيَّ

جَمِيعَ خَلْقِكَ الْمَوْتَ مِنْ وَحْدِكَ

وَمِنْ كُفْرِكَ وَكُلَّ ذَلِيلِ الْمَوْتِ

وَكُلَّ صَائِرِ الْبُكَ فَتَبَارَكَ وَتَعَالَى

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَحْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ

أَمْنٌ بِكَ وَصَدَقْتُ رُسْلَكَ وَقَبْلُ

كِتَابِكَ وَكَفَرْتُ بِكَ مَعْجُودٌ

غَيْرُكَ وَبَرُّتُ مِنْ عِبَادِكَ سَوَاقِ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحُ وَأَمْسِي مُسْقِلًا

لِعُيُوتٍ مُعْتَرِفًا بِكَ نَوْبِي مُقَرَّبًا لِيَاكِي

مُكَدَّرًا خَيْرِي رَاغِبًا بِكَ نَوْبِي مُقَرَّبًا لِيَاكِي

أَنَا سَأَلْتُ عَنْكَ فَمَنْ تَفَقَّيْتُ دَلِيلَ عَمَلِي

من با مناسبت کردی من را پس چه کسی را از کارهای من

عَمَلِي أَهْلَكَ بِي وَهَوَاتِ أَرْدَانِي وَتَأْتِي

بهدارگر کردی مرا و هواهای من را می آید

سُئِلَ مَنْ أَمِنَ بِكَ وَوَجَدَكَ

پرسیده شد که چه کسی تو را یافت و تو را

وَصَدَقَ بِرُسُلِكَ وَخَافَ عَذَابَكَ

و راست گوی داشت بر رسولان تو و ترسید از عذاب تو

وَطَمِعَ رَوْحُكَ اللَّهُمَّ أَنْتَ أَسْأَلُكَ

و امید کرد روح تو را ای خداوند من است که از تو می خواهم

سُئِلَ مَنْ تَفَقَّيْتُ لَدَيْهِ لَطُولَ أَمَلِهِ

پرسیده شد که چه کسی را از تو می خواهم که در راه تو

وَبَدَّ نُهُ غَاثُكَ لِسُكُونِ عَرُوقِهِ وَطَبَهُ

و بداند نه غایت تو را بر سکون ریشه های او و پخت

مَفْتُونٌ بِكُنْزِ النِّعَمِ عَلَيْهِ وَنُكْرَهُ

مفتون است بگنج نعمت بر او و نفرت او

قَلِيلٌ فَمَا هُوَ صَائِرٌ إِلَيْهِ سَوَالٌ مَنْ قَدْ

کم است پس چرا می آید به سوی او سوال از کسی که

عَلَيْنَا عَلَيْهِ الْأَمَانُ وَفُتِحَ الْهَوْنُ وَفُتِحَ
 جَبْرُ اللَّهِ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 اسْتَمَلَيْتَ مِنْهُ الدُّنْيَا وَأُظْلِمَ الْإِخْلَاقُ سُؤَالَ
 حَقِّ مَا فَتَحَ اللَّهُ الدُّنْيَا وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 مَنْ لَمْ يَسْأَلْكَ لَوْ دُنُوهُ وَلَا عِزَّكَ فَحُطِّبَتْ
 أَنْ كُنْتَ لَمْ يَسْأَلْكَ لَوْ دُنُوهُ وَلَا عِزَّكَ فَحُطِّبَتْ
 سُؤَالَ مَنْ لَمْ يَسْأَلْكَ لَوْ دُنُوهُ وَلَا عِزَّكَ فَحُطِّبَتْ
 سُؤَالَ مَنْ لَمْ يَسْأَلْكَ لَوْ دُنُوهُ وَلَا عِزَّكَ فَحُطِّبَتْ
 رَأَيْتَ دُونَكَ وَلَا فَتَحَ اللَّهُ الدُّنْيَا وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 دُونَكَ عِزُّكَ وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 وَلَا مَلْجَأَ لَهُ مِنْكَ إِلَّا إِلَهُكَ الْهَوْنُ
 وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 إِنْ لَكَ حَقٌّ الْوَاجِبُ عَلَى جَمِيعِ
 مَنْ جَاءَكَ أَرْثُكَ حَقٌّ وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ
 خَلْقِكَ وَبِاسْمِكَ الْعَظِيمِ الَّذِي أَمَرْتَ
 خَلْقَ نَفْسٍ وَأَنْ تَأْمُرَ مَنْ تَدْرُكُ أَيْدِيَهُ
 رَسُولَكَ أَنْ يُسَبِّحَكَ وَبِحَلَالٍ وَخَلْقٍ
 تَعْبُدُهُ مَنْ تَدْرُكُ أَيْدِيَهُ
 الْكَرِيمِ الَّذِي لَا يَلِي وَلَا يَتَغَيَّرُ وَلَا
 كَرِيمٌ مَنْ تَدْرُكُ أَيْدِيَهُ
 يَحُوكُ وَلَا يَفْقَتُ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ
 بَحَامِي وَفُتِحَ الْهَوْنُ أَنْ تَدْرُكَ أَيْدِيَهُ

قَالَ كَيْفَ تَعْبُدُنِي عَنْ صَاحِبِكَ
وای که چنانکه مرا از صاحب من

سَيِّدِي بِعِبَادَتِكَ وَأَنْتَ تَسْتَلِي بِنَفْسِي عَنِ
ایستاد من را با عبادت تو و تو مرا را با نفس من

الَّذِينَ يَخَافُكَ وَأَنْتَ تَنْهَيْتُ بِالْكَثِيرِ
وای که ترسایت و تو را از ترس من نهی میکنی

مَنْ كَرِهَ مَثَلِي فَكَيْفَ يُجَاهِدُكَ بِأَمْرِي
آن که بداند من را چگونه تو را با امر من

وَمَنْكَ أَخَافُ وَفِيكَ أَسْتَعِينُ وَالنَّاسُ
وای که من را ترسانند و در تو استعانت میجویم و مردم

أَرْحَمُوا وَلَكَ أَدْعُو وَاللَّهُ الْخَارِقُ
ایستاد من را رحم میفرماید و تو را دعا میگویم و خداوند

بِكَ أَتَقَرُّ وَأَنَا كَاسْتَعِينُ وَبَلَاءُ مِنْ
و به تو استوار میمانم و تو را دعا میگویم و آزمایشی از من

وَعَلَيْكَ أَتَوَكَّلُ وَعَلَى جُودِكَ أَوْتَجَمَّلُ
و بر تو توکل میکنم و بر بزرگواری تو را ستایش میگویم

وَكُلَّ مَنْ دَعَا بِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عِنْدَ خْتَمِ الْقُرْآنِ
و هر که را دعا کرد در روز ختم قرآن

اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَعْنَيْتَ عَلَى خَيْرِ كِتَابٍ
ای خداوند تو مرا را بر خیرترین کتاب

الَّذِي أَنْزَلْتَهُ نَزْلًا وَهْدًى وَحَقْلَةً
آنکه تو فرستادی او را نازل و هدایت و برکت

مَهْمَا عَلَيَّ حُكْمٌ فَخَبِّرْ بَيْنَ أُمَّةٍ وَفَضْلُهُ
سواء است بر من هر حکمی که بر من افتد و از میان دادگاه او را

عَلَيَّ حُكْمٌ بَخِشْ قِصَّةً وَفَرِّقًا نَافِرَتْ
بر من هر حکمی که بخواهی بگو که گفتی اما و جدا کنی که جدا کنی

بِشَيْءٍ جَلِيلٍ وَجَلَّ امْرُؤٌ وَ قَرَأْنَا
بشیئی که بسیار بزرگوار و بزرگوار شد و ما خواندیم

أَعْرَفْتُمْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ رَجُلٍ أَكْرَمُكُمْ وَكُنَّا
آشنا کردیم میان ما و میان یک مرد که از شما بزرگوارتر است و ما

فَضَّلْنَاهُ رَجُلًا دَاخِرًا قُرْبًا وَ جُيًّا
او را بر ما بزرگوارتر کردیم از میان شما نزدیک و عزیز

أَنْزَلْنَاهُ عَلَيَّ بَيْنَكَ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُكَ
او را بر ما بزرگوارتر کردیم از میان شما محمد صلوات بر او

سَلَّمَ وَآلِهِ بِالْحَقِّ نَزَلًا وَ جَعَلْتَهُ
بر او باد و بر آل او و حق است که او را نازل کردیم و او را

نُورًا تَهْدِي بِهِ مِنَ الظُّلُمَاتِ لَإِلَهِ
نورانی که به او راه یابی از تاریکی ها به سوی حق و او را

الْجَهَالَةِ بِاتِّبَاعِهِ وَ شَفَاعَتُ لِمَنْ أَنْصَتَ
از نادانی را به پیروی از او و شفاعت برای هر که گوش دهد

بِقَوْلِ الصَّدِيقِ إِلَى اسْتِمَاعِهِ وَ
به سخن دوست را به شنیدن او

مِنْ أَنْ قَطُّ لَا تَحْفَظَ عَنْ لِحْقِ لِسَانِهِ
از آنکه هرگز نگذارد از زبان او

بنیاد محقق طباطبائی

نیز

وَنُفِّلْهُ عَنِّي لَاتُخْلِفَنِيَ اللَّهُ مَدِينًا

و در شان من راه راست که نوسند و نماند بر من
بُدَّهَا نَهُ وَ عِلْمُ نَحْوَةِ لَاتُخْلِفَنَّكَ اللَّهُ مَدِينًا

و در شان او و نشانه او در شان او
نَمَّتْهُ وَ لَا تُنَالُكَ يَدَيَّ اللَّهُ فَكَفَّتْ مِنْ

تَعْلَقَ بِعَرْوَةِ غِصَّةٍ فَإِذَا أَمْدَدْتُكَ

بِالْمُعَوْنَةِ عَلَىٰ قَلْبٍ وَ لَقَدْ وَفَّقَهُ

الْإِسْتِئْثَانِ عِبَادَتَهُ فَأَحْلَلْنَا أَمْرَهُ

نَشْعَاهُ جَوْفَ رِعَائِيهِ وَ يَدُكَ لَكَ بِاعْتِقَادِ

الْقُسْطِ لِحُكْمِ آيَاتِهِ وَ يَفْرُغُ إِلَى الْأَقْرَارِ

لِنُتَابِهِهِ وَ مُحْكَمِ بَيِّنَاتِهِ أَلَمْ تَكُنْ أَنْتَ زَكِيَّ

عَلَىٰ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّي اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ

مُحْمَلًا وَ الْهَمُّهُ عِلْمُ عِمَائِهِ مُفْصَلًا وَ وَرَثَتُهُ

عَلِمَهُ مُمْتَرًا وَفَضَّلْنَا عَلَى مَنْ جَهِلَ عِلْمَهُ

دانش او را امتحان داده و تفصیل دادیم ما را بر آنکس که گمات نغمه اور

وَقَدْ فَخَّرْنَا عَلَيْهِ لَيْزَ فَعِنَّا فَوْفَ مِنْ لَرْطَقُ

و چون ابراهیم ما را بپروا تا بر دانی ما را بالا او کس که عانتی نداشت

بِحَمَلِهِ وَاللَّهُمَّ إِذَا جَعَلْتَ قُلُوبَنَا لَهُ حَمَلَةً وَ

برداشتن او یا رسول الله نبی نوران تو در دنیا ما را در بر میگرداند

لَعَنَّا لَعْنًا مُنَابًا شَكَرْتَهُ وَفَضَّلَهُ فَمَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ

شما را لعنت کردیم ما را لعنت تو را لعنت از تو و فضل او و فضل او لعنت شده بر محمد

وَقَالَ الْخَطِيبُ بِيهِ وَدَعَى آلَ الْخِرَانِ لَهُ

و آن گویند خطیب کشته نام تو را و دعا کرد برای آل خولید دانا او را

وَاجْعَلْنَا لَهُمْ يَعْتَرِفُ بِأَنَّهُ مِنْ عِنْدِكَ

و کن ما را از آن کس که اعتراف آورد بان که او از تو را که کنست

حَتَّى لَا يَنْتَرِضَا الشَّكَّ فِي تَصَدِّيقِهِ

تا بین نیاید ما را شک در راست داشتن او

وَلَا يَخْلُجْنَا الزَّيْغُ عَنْ قَصْدِ طَرِيقِهِ

و در دل ما نیاید کج شدن از راستی راه او

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَاجْعَلْنَا

خدا یا صلوات ده بر محمد و آل او و کن ما را

مَنْ يَعْصِمُ بَحْلَهُ وَيَأْوِي مَنْ

آن کس که نگاه دارد بپندش او و پناه آید از

الْمُتَشَابِهَاتِ إِلَى جَزْءٍ مَعْقِلِهِ وَيَكُنْ

مشابهات را به یک جزیره معقل او و بماند

فَيُظَلِّقُ خَنَاحَهُ وَيَهْتَدِي بِضَوْءِ صَبَاحِهِ
در سایه مال او و خطه پایش کرد و روشنایی بامداد او
 وَيَقْتَدِي بِبَلَجِ اسْفَارِهِ وَيَضَعُ بِمَضَاجِهِ
و پیروی کند از نور پایش و در خوابگاه او
 وَلَا يَلْمِزُ الْهَدْيَ فِي غَيْرِهِ اللَّهُمَّ وَكَمَا
و نکند و هدیه را در غیر او
 نَصَبْتَ بِهِ مُحَمَّدًا صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
برپا داشتی بر محمد و خاندان او که خداوند او را و خاندان او را
 عِلْمًا لِلدَّلَالَةِ عَلَيَّ وَأَيَّدْتَ بِالْهُدَى الْبَلَامَ
دانشی بکار هدایت را بر من و یاری دادی با هدایت را به گمراهی
 سَبِيلَ الْوُضُولِ إِلَيْكَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
راه رسیدن به تو بخوان بر محمد و خاندان او
 وَأَحْبَلِ الْقُرْآنَ وَسِيْلَةً لَنَا إِلَى أَشْرَفِ
و محبت کن قرآن را را وسیله ای ما را به اشراف
 مَنَازِلِ الْكِبَرَامَةِ وَسَلِّمْ نَخْرِجْ فِيهِ إِلَى مَحَلِّ
مقامات بزرگواری و بدرستی که بدرستی که در محلی
 السَّلَامَةِ وَسَمِيعِ خَوِيٍّ بِهِ النِّجَاةُ فِي عَرْضَةِ
سلامت و شنیدنی که هر که کسی بگوید آنجا نجات در گذشت
 الْقِيَامَةِ وَذُرِّيَّةً نَقْلُكُمْ بِهَا عَلَى نَعِيمٍ
نیا مت و دشت آفرینی که بی بادا هم با نیا بد نعمت است
 دَارِ الْمَقَامَةِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
سایه است یارب صلوات کند بر او و خاندان او

من مائة إلى مائة وخمسة

وَاحْطُطْ بِالْقُرْآنِ عَنَّا ثِقْلَ الْوُزَارِ

وَمِنْ كُنَا يَدُ حُسْنِ شَمَائِلِ الْأَنْبِيَاءِ وَأَقْبَلْنَا

وہی ہے جو کہ

هذه الأثر الجليل في التاريخ الإسلامي وما كان من شأنه من

حَتَّى يُطَهَّرَ نَأْمٌ كُلِّ دَسٍ شَطِيرَةٍ

وَيَقْفُو مَا أَتَاهُ أَلْزَمَ اسْتَصْأَوْا يَنْوَرُهُ وَلَمْ

ویندی: چنانچه در این باره آگاهی که می یابید شد بدین صورت او و دیگران

شیرین آمد از گداز تبار مردمان را

يَجِدُ غُذْوَهُ فِي الْبُحْرِ عَلَى مَكِيدٍ

[illegible]

وَمِنْ قَوْلِهِ إِنَّ اللَّهَ لَمَعَ بِلَوْنِهِ

موسس دار اکسید دیوان و در دل باند

الْوَسَاوِسِ جَارِسًا وَلَا قَدَامًا عَنْ بَعْثِهَا

إِلَى الْمُعَامِنِ جَابِئًا وَلَا يُسْتَبَاعُ عَنِ الْحَوْصِ

باز کادرسه دوزانها رمار از شروع کردن

قَتَّ النَّاطِلُ مِنْ غَيْرِ مَا حَقُّهُ مُخْرِسًا وَتَوَسَّلَ
دور باطل از بدوئی ای حق او باید بگریز

لِحَوَارِجِنَا عَنْ أَقْبَرِ الْأَنْبَاءِ زَا جَرَاءِ
از امداد ما از ابروین انبیا باز زید

وَلَمَّا طَوَّتِ الْقَفْلَةُ عَنْ مَن تَصَحَّحَ الْأَعْيَانُ
و آنجا در نوگردیدات غلبت ایها از نیک بگذردا قیوش گریز

نَاشِرًا حَتَّى تَوْصَلَ إِلَى قُلُوبِنَا فَهَمَّ شَاحِسَةً
اشکارا کشه تا برساند بدوهار ما در یانها عیالها

وَزَّوَّاجِرًا مِثْلَهُ الَّتِي صَغِفَتْ الْحَبَائِلُ
و باز زیدها او شدنها او ای صغیف شد کسوها

الْبَرِّ وَاسِي عَلَى صَلَاتِهَا عَنِ اجْمَالِهِ اللَّهُمَّ
استوار ای بر سجدنها او از سرگشایان یا رب

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَادِّمْ بِالْقُرْبَانِ
صلوات ده بر محمد و آل او و دایم کن بقربان

صَلَّاحٍ ظَاهِرِنَا وَاحْتِ بِهِ خَطَرَاتُ
صلاح ظاهر ما و احتی به خطرات

الْوَسَاوِسِ عَنْ صِحَّةِ ضَمَائِرِنَا وَاعْبُدْ
و سرسها از درستی درون ما و عبادت

بِهِ دَرَنَ الْخَطَايَا عَنْ قُلُوبِنَا وَعَلَايِقَ
بها درن خنایا از دها ما و ادغها

أَوْ زَارِنَا وَاجْمَعْ بِهِ مُنْشَرَّأُمُورِنَا وَارْوِ
کن یا ما و جمع کن بدو منشرا امور ما و ارو

فَمَوْتِفِ الْعَرْضِ عَلَيْكَ طَبَّاءُ هُوَ اجْرِنَا
 وَالْكُنَّاهُ حَلَّكَ الْإِمَامَاتِ يَوْمَ الْفَرَجِ
 الْأَكْبَرِ فِي سُورِ الْبَقَرَةِ صَلَّ عَلَى
 مُحَمَّدٍ وَآلِهِ فَاجْتَنِبِ الْقُرْآنَ خَلِينًا مِنْ
 عَدَمِ الْمَلَأَتِ وَسُقِ الْكُنَّاهُ رَعْدُ الْبَقَرِ
 وَخَصِبِ سَبْعَةَ الْأَرْزَاقِ وَحَبْنَاهُ مِنْ
 الصَّرَائِبِ الْمَذْمُومَةِ وَمَلَأَ الْأَخْلَاقَ وَ
 اغْصَنَاهُ مِنْ هَوَا الْكُفْرِ وَدَقَّاعَتِ
 النِّفَاقِ حَتَّى يَكُونَ لَنَا فِي الْقِيَامَةِ إِلَى
 رِضْوَانِكَ وَجَنَانِكَ قَائِدًا وَلَنَا فِي الدُّنْيَا
 عَنْ سَخَطِكَ وَتَعَدِّي مِنْ خُذُودِكَ ذَائِدًا

هَفْوَةٌ

وَلَنَا عِنْدَكَ كُلُّ شَيْءٍ جَلِيلٌ وَتُحْيِيهِمْ بِجُرْأَيْنِهِ
وَمَا يَزِيدُكَ نَحْمًا دَانِيًا وَلَا تَزِيدُكَ دُخَانًا وَلَا تَزِيدُكَ
شَأْمًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَلِّ
بَارِكْ صَلَاتُكَ بِرَحْمَةٍ دَانِيَةٍ وَآلِهِ
بِالْقُرْبَانِ عِنْدَ الْمَوْتِ عَلَى أَنْفُسِكَ كَيْفَ يَكُونُ
بِقُرْبَانِ وَقْتُ مَرَكٍ نَسَاءُ مَا اللَّهُ بِهَيَّا
الْبِقَافِ وَجَهْدِ الْإِنْسَانِ وَتَرَادُفِ الْجَمَارِ
حَانُ كَدْنٍ وَرَجْمٍ نَالِيٍّ وَدَوْرٍ مِنْ دَانِيٍّ نَفْسِيٍّ
إِذَا بَلَغْتَ لِقَاؤَ الْقَبْرِ وَتَقَرَّرَ قَبْلَكَ مِنْ
هَيْئَتِ بَرْدٍ خَائِفٍ بِرُكُودِهَا وَكُودِ كَيْفَ
بِقَافٍ وَتَحْلِي مَلِكِ الْمَوْتِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
اَضْرِبْ كَيْفَ وَيَدُونَ أَيْدِيَهُ مَلِكِ الْمَوْتِ تَرَادُفِ السَّلَامِ
لِقَبْضِهَا مِنْ جَمَلِ لِقَاؤِ رَمَاهَا عَيْنُ
أَزْمَانِ كَرَفَتِ جَانِ أَزْمَانِ دَهْرٍ غَيْبِ دِينِ دَانِيٍّ أَوْ
تَوْبِ الْمُنَايَا بِسَهْمٍ وَخَشَةِ الْفِرَاقِ
كَيْفَ مَرَكٍ نِيرِ دَانِيٍّ نَفَافِ وَطَرَالِ
وَدَاغَ لَهَا مِنْ دُعَاغِ مِرَارَةِ الْمَوْتِ
وَدَرْخَانِهَا أَمَا أَنْ دَوْدُ كُنْدَةٍ تَلْقَى مَرَكٍ
كَأَنَّ مَسْمُومَةَ الْمَذَاقِ وَدَنَا مِنْهَا
كَأَنَّ دَمْرَ الْوَدِّ كَرْدِ حَاشِيٍّ أَوْ وَفَرٍ دِكْرٍ بَانِدِ أَزْمَانِ
إِلَى الْآخِرَةِ رَجِيكَ الْفِرَاقِ وَصَارَتْ
بَاخِثٍ بَارِ بِرُكُودِ خَدَايَ وَتَوَدِّدِ الْأَعْلَاءِ

الْمُعْتَمَلِ فَلَا يُدْرِكُ الْوَعْدَ وَكَانَتِ الْقُبُورُ
بگردانها بیدارند در گردنهای ما و مانند کوزهها

نَحْنُ أَلَمَّا فَرَعْنَا إِلَى مِثْقَاتٍ يَوْمَ الْمَلَأَتْ
ما را تا آنکه ما را به مِثْقَاتِ روزی که پر شد

لِللَّهِ أَصْلَافُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبَارِكُ
برای خدا اصناف است بر من محمد و آل او و بزرگو

لَنَا فِي حُلُولِ دَارِ الْمَلِكِ وَطُولِ الْمَقَامَةِ
ما را در حلول و ماندن در داری پادشاه و در طول مقام

بَيْنَ أَطْمَأْنِنَةٍ لَتَرَى وَأَجَلٍ لِقُبُورِ
در میان طمأنینه ای که خواهی دید و مهلی که کوردا

يَعْبُدُ دِرَافِ الدِّشَاخِرِ مَنَازِلَنَا وَافْضَحَ لَنَا
نیم حلالی دنیا سحر شد که ما را و فاش کرد ما را

بِرَحْمَتِكَ فِي ضَيْقٍ مَدَاخِلَنَا وَلَمْ تَطْغُنَا
بر رحمت تو در تنگی در شد ما را و در هوا نگی ما را

فِي جَاضِرِي الْقِيَامَةِ بِوَبَقَاتِ آثَانَا مِنَا
در میان حاضران قیامت بگذشتها و آثار ما

وَأَرْجَمَ بِالْقَبَائِ فِي مَوْقِفِ الْعَرْصِ
و بر حمتی از قبای در ایستادن گاه عرش کردی

عَلَيْكَ ذَلِكَ مَقَامَنَا وَنَسَبُ بَدْعِ اضْطِرَابِ
بر تو خدای مقام ما و نسب بدعت اضطراب

حَسْرَتُهُمْ يَوْمَ الْمَجَازِ عَلَيْهَا لَكَ أَقْدَامُنَا
بدر دوزن روز بگذشتی بر آن از خانه بشدن قدم ما

اجعل
يَسْتَغْفِرُونَكَ عَلَيْهِ وَلَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَقْرَبَ الْبَتِّينِ مِنْكَ
مَجْلِبًا وَأَمْلِكُهُمْ مِنْكَ شَفَاعَةً وَأَجْلِبْهُمْ عِنْدَكَ قُدْرًا وَأَوْجِبْهُمْ
عِنْدَكَ حَاجًا اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ وَارْحَمْ مُحَمَّدًا وَآلَهُ كَمَا صَلَّيْتَ وَبَارَكْتَ وَرَحِمْتَ عَلَى
إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ وَكَأَمَلْتَ عَلَى نُوحٍ وَكَأَمَلْتَ عَلَى مُوسَى وَ
هَارُونَ فِي الْعَالَمِينَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ فِي كُلِّ وَقْتٍ وَكُلِّ مَوْطِنٍ وَفِي كُلِّ أَوَانٍ وَعَلَى كُلِّ حَالٍ وَزَمَانٍ
عَدَدَ مَا صَلَّيْتَ وَأَضَعْتَ ذَلِكَ كُلَّهُ بِالْأَضْعَافِ الَّتِي لَا
حُصْنَئَهَا عَدَدُكَ أَنْتَ فَقَالَ لِمَا تُرِيدُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
وَآلِهِ وَشَرِّفْ بِنْيَانَهُ وَثَقِّلْ مِيزَانَهُ وَثَقِّلْ شَفَاعَتَهُ وَثَقِّلْ
وَسِيلَتَهُ وَثَقِّلْ وَجْهَهُ وَكَلِّمْ نُورَهُ وَارْفَعْ رَجَّتَهُ وَاجْبَعْ عَلَى

نَسْتَعِدُّ وَنُؤْنِئُ عَلَى مِلَّتِهِ وَخُذْنَا مِنْهَا جِدًّا وَاسْتَلْكَ
بِنَاسِئِهِ وَاجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِ طَاعَتِهِ وَاجْعَلْنَا فِي زَمَرَتِهِ
وَإِذَا رَدُّنَا حَوْضَهُ وَاسْتَقْبَلْنَا بِسَاسِهِ وَصَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
صَلَوَاتُكَ بِلَاغُهُ فِيهَا أَفْضَلُ مَا نَأْمُلُ مِنْ خَيْرٍ وَفَضْلِكَ وَكَرَامَتِكَ
إِنَّكَ ذُو رَحْمَةٍ وَاسْتَعِذْ بِفَضْلِكَ اللَّهُمَّ اجْزِئْنَا بِمَا بَلَغَ مِنْ
رَحْمَتِكَ وَادِّئْنَا مِنْ مَالِكَ وَنَصَحْ لِعِبَادِكَ وَجَا
فِي سَبِيلِكَ أَفْضَلُ مَا جَزَيْتَ أَحَدًا مِنْ مَلَائِكَتِكَ
وَأَنْبِيَائِكَ وَأَيُّهَا الْمُرْسَلِينَ الْمُصْطَفِينَ وَالسَّلَامُ
عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
رَبِّ اْحْمَتْنِي ذُنُوبِي وَانْقَطَعَتْ مَقَالَتِي فَلَا حِجَّةَ لِي
إِلَّا بِكَ يَا رَحْمَنُ يَا رَحِيمُ يَا مُجِيبُ الدُّعَاءِ يَا مُسْتَجِيبُ الْغَمِّ

وَلَا عَذْرَ فَاَنَا الْأَسِيرُ بِكَلْبَتِي الْمُرْتَهَنُ نَفْسِي
الْمُهْرَدُ فِي خَطْبَتِي الْمُتَحَبِّرُ عَنْ قُصْدِ الْمَنْقَطَعِ
قَدْ أَوْفَقْتُ نَفْسِي مَوْفَقَ الْأَذَلِّ الْمَذِينِ مَوْفَقَ
الْأَشَقِّاءِ الْمُجْتَرِبِينَ عَلَيْكَ الْمُتَحَقِّقِينَ بِوَعْدِكَ
سُبْحَانَكَ إِنِّي جُرْأَةٌ أَجْتَرْتُ عَلَيْكَ وَأَنَا
تَعَبِيرُ غِيَاثُكَ بِنَفْسِي مُوَلَايَ فَاَرْحَمْ كَلْبِي إِنِّي
الْحَرُوفُ وَجْهِي وَزَلَّةٌ قَدْ مَيَّ وَعَدْتُ حَلْمَكَ عَلَى حَيْلِي
وَبِأَحْزَانِكَ عَلَى أَسَافِي فَاَنَا الْمَقْرَبُ بِذَنْبِي الْمُعْتَرِ
بِخَطْبَتِي فَهَذَا رَقَبَتِي وَنَاصِيَتِي اسْتَلْكُنِ الْفَوْقَ
مِنْ نَفْسِي فَاَرْحَمْ شَيْئَتِي وَتَفَادَا أَيْمَانِي وَاقْتِرَا
أَجَلِي وَضَعْفِي وَمَسْكَنِي وَفَلَّةَ حَيْثَانِي مُوَلَايَ
أَعْدَنَ أَطْلَمَ وَضَعْفِي وَوَدَّعْنِي وَوَدَّعْنِي وَوَدَّعْنِي

وَأَرْحَمَنِي إِذَا انْقَطَعَ مِنَ الدُّنْيَا اثَرِي وَأَمْسَحِي
 مِنْ الْخَلْقِ قَبْلَ ذِكْرِي وَكُنْتُ فِي الْمُسْبِينَ كَمَنْ قَدْ
 نَسِيَ مَوْلَايَ وَأَرْحَمَنِي عِنْدَ تَغْيِيرِ صَوْرَتِي وَحَالِي
 إِذَا لَيْتُ جَسْمِي وَتَفَرَّقَتْ أَعْضَائِي وَنَقَطَتْ أَوْصَالِي
 مَا غَفَلَنِي عَمَّا يُرَادُ بِي مَوْلَايَ وَأَرْحَمَنِي فِي
 حَشَرِي وَفَشَرِي وَأَحْلَى ذِيكَ الْيَوْمَ مَعَ أَوْلِيَايَ
 مَوْقِفِي وَفِي أَحْبَابِكَ مَصْلَحَتِي وَفِي جَوَارِكِ مَسْكِنِي
 يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ

ای پروردگار جهانیان

مبارک

لعمروم

